

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

1
1883

Δ
135

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1883

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

IN COMMISSION BEI CARL BECK IN ATHEN

1884

594
10
Seymour

Τῆς συντάξεως καὶ ἐκδόσεως τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἐπιμελεῖται ἐπιτροπὴ τρι-
μελὴς συγκειμένη ἐκ τῶν κ.κ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ
καὶ τοῦ ἐκδότου Κ. Δ. ΜΠΑΩΝΑ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

	ΣΕΛΙΔΑ.
Γ. ΕΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ, Ὅρος χωρίου προικὸς (μετὰ πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	65
Μ. Γ. ΔΗΜΙΤΣΑ, Περὶ Ἑριζηνῶν νομισμάτων.	57
Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑ, Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῶν ἐν Ἐπιδαυρίῃ ἀνασκαφῶν	25. 85. 147. 197
Σ. Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ, Ἐπίγραμμα ἑμμετρον Ἀττικὸν (μετὰ πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	21
— Ψήφισμα φρατρικόν	69
— Ψημίσματα Ἀττικά	167
— Ψήφισμα καὶ ἀνάθεσις Σαβαζιαστῶν.	245
Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Εὐρήματα τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς (μετὰ 3 ψευδαργυροτύπων εἰκόνων)	33
— Ἰδᾶς Μάρπησσα καὶ Ἀπόλλων (πίναξ 3.)	53
— Τρία λίθινα ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 8.)	181
— Τυρρηνικὸν ἐγχάρακτον κάτοπτρον (πίναξ 13.)	249
Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ, Δύο Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως (πίναξ 12.)	237
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Ἐπιγραφαὶ Τανάγρας καὶ Δελφῶν.	157
ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Ἀττικὸν ἀγγεῖον (πίναξ 2.)	47
— Ἀρχῶν τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ἱεροῦ λογοδοσία (πίναξ 9, 10, 11.)	109. 253
— Ἀγγεῖον Ταναγραϊκὸν (πίναξ 7, 7 ^α .)	171
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ἐλευσίνος (πίναξ 1.)	1.75. 133
— Τρεῖς κεφαλαὶ ἐξ Ἀττικῆς (πίναξ 4, 5, 6.)	93

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ, Ψήφισμα τιμητικόν	99
— Ἐφηβικὴ ἐπιγραφή (μετὰ πανομοιοτύπου ξυλογραφήματος)	102
— Λίθινοι ἀρχαῖοι ἀλτῆρες (μετὰ ξυλογραφήματος)	103
— Ἀνέκδοτον δικαστικὸν πινάκιον (μετὰ ξυλογραφήματος)	105
— Ἡμαρτημένης Ἑρμηνείας διόρθωσις	193
— Εἰδήσεις Ἀρχαιολογικάι.	195
Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ, Ἐσφαλμένης ἐκδοχῆς ἐπανόρθωσις	191
ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑ, Προσθήκη εἰς τὴν ἐξ Ἐλευσίνος ἐπιγραφήν	194
— Ἐπιγραφή ἐκ Θράκης.	263
Δ. ΦΙΛΙΟΥ, Σύμβολα ἐπὶ τῶν παρίνων πλίνθων τοῦ στερεοβάτου τῆς προνάου στοᾶς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ (μετὰ ξυλογραφήματος)	107
— Ἀρχαῖος μολύβδινος ἐνεπιγράφος ἀλτῆρ (μετὰ ξυλογραφήματος)	189

Α Π Ε Ι Κ Ο Ν Ι Σ Μ Α Τ Α .

Πίναξ	1.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	2.	Ἀττικὸν ἀγγεῖον.
—	3.	Ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	4.	Ἀθηνᾶς κεφαλῆς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	5.	Κεφαλὴ ἐξ Ἐλευσίνος.
—	6.	Κεφαλὴ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	7.	Ταναγραϊκὸν ἀγγεῖον.
—	7 ^α .	Βοιωτικὸν ἀγγεῖον.
—	8.	Ἀγαλμάτια ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	9.	Πανομοιότυπον Ἐλευσινιακῆς ἐπιγραφῆς.
—	10.	Πανομοιότυπον » »
—	11.	Πανομοιότυπον » »
—	12.	Σφίγγες ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	13.	Τυρρηνικὸν κάτοπτρον.
— Σελίδ.	21.	Πανομοιότυπον ἐμμέτρου ἐπιγράμματος.
—	39.	Ἀνάγλυφα πώρινα ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	43.	Σφίγξ μαρμαρίνη ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως.
—	67.	Πανομοιότυπον ἐπιγραφῆς Ἀττικῆς.
—	103.	Πανομοιότυπον Ἐφηβικῆς ἐπιγραφῆς.
—	104.	Ἀλτῆρες.
—	105.	Πανομοιότυπον δικαστικοῦ πινακίου.
—	107.	Σύμβολα Λιθοξόων.
—	189.	Πανομοιότυπον ἐνεπιγράφου Ἀλτῆρος.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

1 (89) (*)

. δης Κηφι.
. ἐκα. ἀριθμὸς ΔΔΠ τιμή.
. λίθων καὶ ἀνακάραις ὁ λιθο[ς].
. ἐρρ[ά]γη ἡ ὁδὸς καὶ οἱ ὑπόνομοι μισθωταῖς
5 ΖΝ:ΔΔ: Τιμή: ΔΔΓΗΗΗ: κομιδὴ τούτων τῶν λιθ[ων]
. Ξ: ΙΙΙΙ: γίγνεται: ΔΓΗΗΗ: Μισθωτῆς ΜυςΦαλη: Παρχαλ
. Ρ. Ν ταύτας δὲ ΔΙΙΙ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τρεῖς] καὶ δέκα μηνὶν καὶ
. ΑΡΟΝΟΥ ΕΞΙΝΕΑΝ ἐκάστῳ ἐφωμαλίαν: Σὺν ταῖς ἐορταῖς Π ΟΧ:
. κατὰ ψήφισ]μα τοῦ Δήμου, ὃ Χαρικλείδης εἶπεν Θαργηλιώνος μηνὸς ὀγδόη φθίν[ον
10 τοξ] ἀργύριον τούτῳ γίγνεται. ΗΗΗ: τὰ ξύλα κομίσαι τὰ περιόντα ἐκ Πειραιέ(ω)ς εἰς τ.
. ΩΝ: ΓΙΙΙ: ἐμισθώθη: ΓΗΗΗΗ: μισθωτῆς Σίκων ἐν Σκαμβωνιδῶν οἰκῶν ἀμαξίδα ΕΠΞ
. ἐπὶ τὴν λιθαγωγίαν ὑποζωμαίων τέσσαρας τόνους ἐλάβομεν ἐγ νεωρίων καὶ
. τῶν ξύλων, ὧν ἔλαβον: Τούτων τῶν ὑποζωμαίων δύο κατετέμενον εἰς ἀρτήματα
. μισθὸς τῷ κατατεμόντι καὶ συβαλόντι τὰ ἀρτήματα Σιμίχ ἐγ Κεραμεικῷ οἰκοῦντι
15 οπλόκου πέ(ν)τε μὲν ΔΔΔΔΠ: πήχεων ἐκάστη, δύο δε, ἡ μὲν: ΔΔΔΠ: πήχεων, ἡ δὲ: ΔΔΔΠ: καὶ ζυγ-
. ἐκ]στη: ΔΔΔΠ: πήχεων τιμή: ΡΔΠ: κίρκοι δέκα παρὰ Καλλικράτους σιδηροπώλου τιμή: ΓΙΙΙΙ
. ΔΗ: ΛΟΙΞΟΟΙ ἕξ, ὥστε μοχλοῖς χρῆσθαι, παρὰ Καλλικράτους ξυλοπώλου τιμή: ΔΗ: ὀθειίσκοι Δ
. εἰς Ἀστὺ Σωσίχ ὀρεωκόμφ: ΓΗΗΗ: Κάως εἰς καταγωγήα Δ παρὰ Θεοκλέους ἐμ Πειραιεὶ οἰκοῦν-
. τι]μή: ΔΓΗΗΗ Στρόφου: ΤΤΤ: Τοῖς ἀρτήμασι παρὰ Καλλιανάρχιδος ἐμ Πειραιεὶ οἰκοῦντος τιμή: ΡΔΔΔΔ
20 ὑπ]οζωμαίων ἐκ Πειραιῶς εἰς τὸ Πομπείον Κυπρίῳ ὀρεωκόμφ: ΗΗΗ: Πίττης ἀνηλώθη ἐν τῷ ἐνιαυ-
τῷ] λι τρο]πώλου τιμή: ΡΗΠ: τριπτῆρες τέτταρες τὰ ζεύγη ποτίζειν ἐν τῇ ὁδῷ παρὰ Τιθέου κεραμοπώλο
υ] Η: Π: πάλιν Πίττης: Φ: παρὰ Καρίωνος λιτροπώλου ὁ στατήρ: ΙC: Τιμή: ΗΗΗ: Πρίσις τῶν ξύλ-
ων] καὶ τὰς χηλὰς τὰς πρὸς τοὺς ρυμούς Σύρφ ἐγ Κολλυτῶ οἰκο(ῦ)ντι μισθὸς ΗΗΗ τῶν ΜΕΞ
. τ]ῶν Δημοσίων ἐμύησαμεν πέντε ἄνδρας τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ ἀνακαθαίροντας ἀνηλώσαμε-
25 ν] αντιου τὰ ξύλα κείται τὰ Ἐλευσῖνι ἐμισθώθη: ΗΔΔ: μισθω: Εὐακίδης Φαληρεὺς φορμοὶ ὑπὸ τὰς
. Υ: Σταθμόν: ΤΡ ΞΞΞΞ: ὁ στατήρ: ΗΗΗ: Τιμή: ΡΔΗΗΗΗ: Στελεοὶ: ΙΙΙ: Τοὺς λίθους τοὺς ἐκ τῆς αὐ-
λῆς:] καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας καὶ τὰ κατὰ τὰς εἰσόδους χῶσαι καὶ τὰ ἄλλα ποιῆσαι κατὰ τὰς
. ηρος ἐωνήθη ἐπὶ τὴν ὁδοποιάν καὶ ὅτε οἱ ἐγ Μεγάρων μισθωτοὶ ἔμελλον ἤξειν ἐπὶ Τ
. ἡμιστάτηρον ὁ στατήρ: ΙΙΙΙ: Τιμή, ἣν ἔλαβεν: ΡΔΗΗΗΗ Στελεοὶ ταύταις παρὰ Στρογγυ-
30 ὁ στατήρ]: ΙΙΙΙC: Τιμή, ἣν ἔλαβεν: ΗΡΔ: Στελεοὶ: ΗΗΗΗΗ: Ἀρκαι: ΔΠ: Παρὰ Ἀγαθάργου ἐγ Κολλυ οἰκ-

(*) Οἱ λῖθοι φέρουσιν ἐπ' αὐτῶν τοὺς ἐντὸς τοῦ σημείου τῆς παρενθέσεως ἀριθμοὺς δηλοῦντας τὴν τάξιν καθ' ἣν εὗρίσκοντο.

- οὔντος] κ]αταγέντας: ΔΠΙ: λύσαντι τὰς ἀμφιδέας καὶ ἐτέρους τοὺς ἴσους δῆσαντι καὶ τὰς Ε
. τὸν ἄξονα, ὅσους δὲ ἂν δῆσαι δέη καινούς: Π: τὸν ἄξονα: μισθωτῆς Μνησιλόχου:
. ΔΠΗΗ: ἤλοι, ὧν προσεδέησεν: ϜΔΠΙΙΙ: ἀμφιδέαι: ΙΙΙΙ: ἀντὶ τῶν καταγεισῶν ἐπιρ-
. α:] υτος ἐπωτίδες εἰς τὴν λιθαγωγίαν: ΗΠ: παρὰ Ἀρίστωνος Χολλήδου: ἐκάστη: ξ: Τ
36 μισθὸς] Ἀρίστωνι: Χολλήδῃ: ΠΗ: δοκοὶ εἰς μεσόμνας τέτταρες παρὰ Ἑρμαίου ξυλοπώ-
λου] μι]σθὸς Ἀριστοτέλει: Χολλείδ: ΠΗΗ: ξυσμάτων τῶν τῶρων τρία τοῦ βολοῦ
. μενων Μάνη Πεντελῆσιν οἰκοῦντι: ΠΗΗΗΠ: Μνησιλόχῳ: ἐγ Κόλλυ οἰκο-
ῦντι] :ΗΗΗΠ: χαλκίου θερμαντηρίου τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐνὸς ἐπισκευῇ ΩΙΕ
. καταγέντων τριάκοντα παρὰ Στρογγυλίωνος ἀργύριον: ΗΗΗΠΙ
40 Σ πρὸς τὴν ἀμαξίδα: ΙΙΙΙ: τῶν σειρῶν τὰς διεργαυ(ῆ)ας συμβαλόντ
ι] πειοπλόκῳ: ΗΗΠΙΙ: ἤλοι δύο εἰς τὰς φάλαγγας παρὰ Πιτιθί-
ου] ΙΙΙ: χαλκῇ ἀμαξίῃ πόδα λύσαντι καὶ ἕτερον ὑγιῇ δῆσαντι μι-
σθὸς] ἔξ παρὰ Μνησιλόχου ἐγ Κόλλυτῳ οἰκοῦν: Σταθμόν: ξξξξ: Τ
. μετα μυστήρια πρὶν ἔλθειν τοὺς δημοσίους Ἐλευσίνος ἐνμι-
45 δες, τοῖς δημοσίοις: ΔΔΠΙΙ: ἑνδεκα μὲν παρὰ Καλλίου: Μεγαρεῖ: ἐκάστη
. τέττ]αρες δὲ παρὰ Μίδου: Μεγαρ: ἐκάστη: ΠΗΗΠΙΙ: Τιμῇ ΗΗΠΗΗΠ: Διφθ-
. κα]ι δέκα δὲ παρ' Ἀνθέως: Ἀμαξίαν: ἐκάστη: ΗΗΠΙ: Τιμῇ: ϜΔΔΠΗ: Πίλος Ε
. πα]ρὰ Φιλοξένου ἑκαστον: ΗΠΙΙΙ ἔξ δὲ παρ' Ἀλκιάδου: Ἀναγυρα: ἑκαστον
. τὸ ζεύγος: ὀβολοῦ: γίγνεται: ΗΗΗΠΙΙΙ: καττύσαντι ταῦτα ἅπαξ ΠΛΗ
50 μισθ]ός: ΗΠΙΙΙ: Χαρίχ' Ἀγρυλῇ οἶκ: γίγνεται: ϜΔΠΗΠΙΙ ἤλοι εἰς τὰ κ(α)ττ-
ύματα] ἐκάστη τρ(ι)ημιστάτηρα τὸν στατῆρα: ΗΠ: Μνησιλόχῳ: ἐγ Κόλλ: οἶκ: μισ-
θός] τῶν ἀποτετριμμένων τὰ στομῶματα τέτταρας καὶ δέκα πενθημιωβελίωμ. ΤΟ
. ο]βολῶν τὸν στατῆρα σταθμόν εἴλκυσε ὁ παλαιὸς σιδήρος: Τ Δ ξξξξ ἡμιστα-
. τῶ:] καὶ τῶρων τῶρων Τ Ϝ ξξξξ: προσετέθη ἀργύριον τούτῳ: ΠΙ Δ τέκτονι τὰ πΛ
55 ΩΝ τῶγ κατειαγόντων: καινὰ ποιήσαντι μισθός: ΠΗ: Στελειοὺς ἀντὶ
. (Τ;) ΙΑΝ: ἐκάστου: ΗΗΠΙΙΙ: Σταθμόν: ΩΞ: Τιμῇ: ΔΔΙ.: ἕτεροι δύο καινοὶ παρὰ
. ΟΡΑΖΟΝΤΙ τοῖς δημοσίοις Ἀριστοκρίτῳ Τροζῇ: μισθός: ΠΗΗΠ: Τοῦ μη-
νός] ογένει Τροζηνί: μισθός ὁ ἴσος: ΗΠΗΗΠ: ἐτέρῳ ἐπιστάτῃ τῶμ μ-
ισθωτῶν:] πέντε:] μηνῶν Χρέμωνι: Μεγαρεῖ: γίγνεται μισθός: ΔΔΔΔΗΠΙΙ: Ἀρχιτέκτ-
60 ονι] μισθός τῆς ἡμέρας: ΗΗ: γίγνεται τριῶν καὶ δέκα μηνῶν: ΠΗΗ ϜΔΔΔ: Εὐκλείτῳ Κ
. ὀβο]λοὶ τῆς ἡμέρας κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ τοῦ δήμου: γίγνεται τριῶν καὶ
. ἡσιν οἷς: ΔΗΗ: εἰς ἱερά: ΗΗΗ: Δήμητρι οἷς ΔΗΗ: Κόρη κρίς: ΔΠΗΗ: Κ
. ἐνφ ἰζὸν φέρειν παρὰ Μοσχίωνος Ὡαθ: ΗΗ: ἐσχαρίς ἐπὶ τὸν λίθον ΠΑΓ
. Φιλ:] οστράτου Σφόνδυλον ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις ἦγεν ζεύγη: ΔΔΔΙ
65 : κατὰ ψήφισμα δήμου, ὃ Λυκοῦργος εἶπεν, γίγνεται τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗ
. : ΔΔΔΠΙ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθός τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΗΗΗ
. Η:ΔΔΔΠΙ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθός τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΗΗΗ
. ΔΠ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθός τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗ ϜΔΔΔ
. Δ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθός τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗ ϜΔΠ
70 Η:ΔΔΠΙΙ: Τῇ δ' ὑστέρῳ προσαπεπέμφθη τρία ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμ-
έραις]. π]αρ' Εὐκλήμομος ἦγεν ζεύγη τῇ μὲν πρώτῃ: ΔΔΠΙ: τῇ δ' ὑστέρ-
α] σφ]ονδύλους ἡρξάμεθα κομίζειν ΔΥ.Μ.Ε.Ι διττῶν σχευῶν δε .

. έκομι]σθησαν έν δυοϊν και ήμίσει ήμέρας μισθός τοϊς ζεύγεσιν : ΗΗΗΗΔ
 σφόνδυλ:]οι τόμ μέμ παρ' Εύκτήμομος τόν δέ παρὰ Μελανώπου έκομισθη-
 75 σαν] σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν παρὰ Μελανώπου πέμπτη επί δέκα
 σφόνδ]υλον ήρξάμεθα κομίζειν παρὰ Μελανώπου [έβ]δόμη επί δέκα ήγ-
 εν ζεύγη] σφόνδ]υλον ήρξάμεθα κομίζειν παρ' Εύκτήμονος. τή προτεραιά
 έτερ]ον σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν όγδόη φθίνοντος από μέσου
 : ΗΗΔΔΔΔΠ: έτερον σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν πέμπτη
 80 ΔΔ: έτερομ σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν δευτέρη φθί-
 νοντος] ζ]εύγεσιν : ΗΗΔΔΠΗΗ: Πάλιν τουτον από του 'Ελευσινίου
 ΗΗΔΔΔΔΗΗΗ: έτερον σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν πα-
 ρά] ΗΠΗΗΗ: έτερον σφόνδυλον ήρξάμεθα κομίζειν παρὰ Δ
 ζ]εύγεσιν : ΗΗΗΠΔΔΔΠ: έτερον σφόνδυλον ήρξάμεθα κ-
 85 ομίζειν] τ]οϊς ζεύγεσιν : ΗΗΗΔΠΗΗ: έτερον σφόνδυλον ήρξάμε-
 θα] μισθός τοϊς ζεύγεσιν : ΗΗΗΠΔΔΗ: έτερον σφόνδυλον ήρξ-
 άμεθα] έν τρισίν ήμέραις μισθός τοϊς ζεύγεσιν : ΗΗΗΠΔΔΠ:
 ΔΔΔΙ: έκομισθη έν τρισίν ήμέραις μισθός τοϊς ζ-
 εύγεσιν] ΩΙ τής άγωγής 'Αριστοκρίτω: Χολλεί-
 90 δη] ά]κολουθεϊ τοϊς ζεύγεσιν δυοϊν έγ-
 ΙΝ Πυρρίχ 'Αντικράτους: ΕΡ[Μ.
 ΥΤΟΙΞ: ΗΔΔ: μέχρι τρίτης φθί[ν-
 οντος] τή ήμέρā εκατέρη με(Χ;).
 τής ήμέρας γίγνεται: ΠΙCΧ:..
 95 τριάχ:]οντα και έπτά τρι. 2Β....
 μισθός τής ήμέρας: Η.....
 : εκάστω τῷ λίθω Γ.....
 τῷ αϊρεθέντι.....
 "Ωαθ: κατά ψή[φισμα;
 100 ΟΝ:ΙΙΙΙΞ:.....
 Η Η.....
 ΚΑΓ.....
 ΤΩ.....
 ΑΝ.....
 105 Ο.....

Τὰ άνωτέρω φέρει στήλη τὰ άνω, τὰ κάτω και τὰ άριστερά τεθραυσμένη και πάχους 0,15 Γ. Μ. περίπου.

Τὸ μέγιστον σωζόμενον μήκος ή ύψος της είναι 0,97, τὸ δὲ πλάτος 0,525· ὁ λίθος είναι λευκός υποκυανίζων· ύμήττειος δὲν μοι φαίνεται ὢν· ἴσως είναι πεντελικός, άλλ' εκ τής θέσεως τής καλουμέ-

νης νῦν τοῦ Κοκκιναρᾶ τής γνώμης ταύτης τουλάχιστον είναι ὁ τῶν ήμετέρων έν 'Ελευσίνη άνα-σκαφῶν επιστάτης 'Ελευθέριος Καμπάνης, έντριβής άνήρ περὶ τὰ μάρμαρα¹. 'Η ενεπίγραφος τοῦ λίθου

¹ Ὁ κυρίως πεντελικός λίθος μετ' άλλων και τοῦτο έχει ἴδιον γνώ-ρισμα, ὅτι έν τή κατεργασίᾳ του οὐδεμίαν οὐδὲ τήν ελαχίστην έκπέμπει

ἐπιφάνεια εἶναι ἱκανῶς ὠμαλισμένη· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ λίθος εἶχε καὶ πρὸ τῆς ἐγχαράξεως τῆς ἐπιγραφῆς σχάσματα τινα, ἅτινα καὶ δὲν παρεῖδεν ὁ χαράκτης ἐν τῷ ἔργῳ του· ἄλλαι δὲ τινες βλάβαι αὐτοῦ ἐπῆλθον βεβαίως κατόπιν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν κατὰ τι βλάβασαι· λεία ἦτο καὶ τῶν πλαγίων ἦτοι στενῶν πλευρῶν ἢ ἐπιφάνεια· ἢ τῆς ὀπισθεν ὅμως εἶναι ἀνώμαλος καὶ σχεδὸν ἀκατέργαστος. Εἰς ἐλάχιστα μέρη ὡς ἐκ τῆς ἀποτρίψεως, ἦν ἔπαθεν ὁ λίθος, ἢ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀπολελιθωμένου ῥύπου ἢ ὅλως ἐξέλιπον γράμματά τινα ἢ δυσκόλως ἀναγινώσκονται· οὐχὶ εὐκόλως δὲ ἐν γένει διακρίνεται τὸ Α ἀπὸ τοῦ Λ καὶ τὸ Ο ἀπὸ τοῦ Ο καὶ ἐνιαχοῦ καὶ τὸ Υ δύναται ὡς Τ νὰ ἐκληφθῇ καὶ τ' ἀνάπαλιν· ἐνίοτε ὅπου ἐπερίμενέ τις στιγμὰς (·) δὲν διακρίνει τοιαύτας καὶ ἄλλοτε δύναται νὰ ἐκλάβῃ αὐτὰς ὡς Ι ἢ ἀπλοῦν Ι. Ἐν τῷ συνόλῳ ὅμως αὐτῆς ἢ ἐπιγραφῇ δὲν εἶναι δυσανάγνωστος, εἰ καὶ ἡ γραφὴ οὔτε κανονικὴ οὔτε λίαν ἐπιμελὴς εἶναι καὶ ὁ λίθος φαίνεται ὡς ἀνιστάμενος εἰς τὴν σμίλιν τοῦ χαράκτου. Οἴκοθεν δὲ ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοεῖται καὶ ὁ πίναξ δεικνύει¹ ὅτι οὔτε ἡ ἀπόστασις τῶν στίχων πρὸς ἀλλήλους οὔτε ἡ τῶν γραμμάτων τηρεῖται πανταχοῦ ἢ αὐτῇ, παραλλάσσει δὲ καὶ τὸ μέγεθος αὐτῶν μεταξὺ 0,004 καὶ 0,006 ταλαντεύμενον. Πρὸς τὰ δεξιὰ τὰ γράμματα δὲν διήκουσι πάντοτε μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς πλακός, ὡς καὶ ἐν τῷ πίνακι σαφῶς ἐδηλώθη τὸ πρᾶγμα. Εἰς τὰ προειρημένα ἄξιον νὰ προσθέσω κρίνω καὶ τόδε, ὅτι δηλ. ὁ λίθος κατὰ τὸν 16^{ον} στίχον ἐν ἀρχῇ ἄνω τοῦ τρίτου γράμματος Η ἔχει ἐγχεχαράγμενον ἀρκετὰ σαφῶς σημειόν τι ὡσεὶ Ω καὶ ἐν τισι ἐτέροις στίχοις ἄλλα τινὰ σημεῖα ἐν τῷ πίνακι σαφῶς πάντα δηλωθέντα.

θείου ὁσμῆν, ἥς ἕνεκα τὰ τῶν νήσων καὶ μάλιστα τὰ Πάρια μάρμαρα ὀχληρὰ καθίστανται τοῖς ἐργαζομένοις αὐτά· ὁ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς λίθος δοκιμασθεὶς παρ' ἐμοῦ ἀναδίδει, ἀλλ' ἀσθενῇ, τὴν τοῦ θείου ὁσμῆν.

¹ Ὁ Πίναξ ἔγεινεν ἐν τῇ ἀναλογίᾳ 2:5 περίπου, ἀντεγράφῃ δὲ παρὰ τοῦ τεχνίτου οὐχὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λίθου (ἐν τῷ ἐν Ἐλευσίνι Μουσεῖῳ κατατεθειμένου), ἀλλ' ἐξ ἡμετέρου ἐπὶ διαφανοῦς χαρτοῦ ἀντιγράφου καὶ χαρτίνου ἀποτυπώματος, καταβληθείσης πάσης προσπάθειας πρὸς ὅσον τὸ δυνατόν πιστὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀπεικόνισιν, ἥτις, καὶ ἂν εἶχεν ὁ τεχνίτης πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν λίθον, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ᾔπιστοτέρα. Μόνον φωτογραφικὸν ἀποτύπωμα θὰ ἀπεικόνιζε τὸν λίθον ὡς πιστότατα, ἀλλὰ τοῦτο πάλιν ἐν πολλοῖς θὰ ἦτο ἀσάφες καὶ δυσανάγνωστον.

Ὁ λίθος εὐρέθη μεταξὺ ἄλλων πολλῶν ἐν τῷ δαπέδῳ τοῦ Ναοῦ εἰς ἱκανὸν βάθος ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ ἐδάφους κατὰ τὸ μέρος τὸ περιλαμβανόμενον ἐκ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης σειρᾶς τῶν κιόνων ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ τοίχου γενομένης τῆς ἀριθμήσεως· ἂν ἦτο ἢ ὅχι ἐντετειχισμένος εἰς τινὰς ἐκεῖ μεταγενεστέρους τοίχους, ὧν ἀνεῦρον ὀλίγα λείψανα, δὲν γνωρίζω, διότι δυστυχῶς δὲν εἶχε παρατηρηθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι εἶναι ἐνεπίγραφος· τοῦτο ἐγένετο γνωστὸν 15 ἡμέρας, ὡς εἰκάζω, βραδύτερον τῆς εὐρέσεώς του, ὅτε τὴν 16/28 Νοεμβρίου σωρόν τινα λίθων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἡμέτερος, πρὸς ἄλλον τινα σκοπὸν ἠθέλησα νὰ μετακινήσω. Ἐννοεῖται ὅτι ἀνεζητήθησαν καὶ ἄλλα τεμάχια τοῦ λίθου ἐν τοῖς ἐκεῖ σωροῖς, ἀλλ' εἰς μάτην μέχρι τοῦδε· πᾶσα ὅμως ἐλπίς εἰσέτι δὲν ἐξέλιπεν, ἀφοῦ ἱκανὸν ἐκεῖ μέρος δὲν ἀνεσκάφη.¹

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα, ἐτόλμησα δὲ εἰς τ' ἀνωτέρω νὰ προσθέσω καὶ τὰ ἀκόλουθα, καίπερ πρῶτος ὁμολογῶν ὅτι δεξιωτέρων εἶχεν ἀνάγκην χειρῶν ἢ ἐπιγραφῇ, ὅπως κατ' ἀξίαν ἐρμηνευθῇ· ἀλλὰ μήπως τοῦτο δὲν δύναται καὶ βραδύτερον νὰ γίνη παρὰ τῶν ἀρμοδίων;

1 - 7. Περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς στίχοις ὀλίγων συμπληρώσεων ὡς καὶ περὶ τινων ἄλλων ἐν τοῖς ἐπομένοις πᾶς λόγος μοι φαίνεται περιττός. Ἐπειδὴ ἡ γραφὴ δὲν εἶναι ἢ στοιχηδὸν τὰ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐλλείποντα γράμματα ἐδηλώθησαν κατ' εἰκασίαν. Τὸ νόημα καὶ μάλιστα ἡ τῶν ἀριθμῶν σχέσις ἀσαφῆ διὰ τὸ κολοβὸν τῶν στίχων· ἄλλως τὰ πράγματα οὐχὶ δυσνόητα. Ὁ Φαληρεὺς Μῦς ἀνέλαβέ τι ὡς μισθωτής, (= ἐργῶνης, ἐργολάβος) ἢ δὲ ἐπιδιόρθωσις τῆς ὁδοῦ καὶ τῶν ὑπονόμων ἐγένετο διὰ μισθωτῶν (= ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων) παρ' αὐτῶν τῶν ἐνδιαφερομένων.

7 - 14. ΠΑΝ το Α δὲν διακρίνεται καθαρῶς· καὶ Ω δύναται νὰ ᾔναι. ΤΡΕΙΚΑΙΔΕΚΑ οὕτως ἐν τῷ λίθῳ φέρεται· ὁ ἀριθμὸς ἐπαναλαμβάνεται καὶ κατωτέρω καὶ μαρτυρεῖ ὅτι ὁ ἐνιαυτὸς ἦτο ἐμβόλιμος. Ἐφω-
μαλίαν² ἢ φράσις εὗρηται καὶ ἐν τῇ ἐκ Λεδα-

¹ Ἴδε Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1882.

² Ἀθήναιον 1875 σελ. 369. Fabricius de Architectura Graeca etc. 1881 σελ. 5 καὶ 32. Ἐν γραφῇ ὡς μία λέξις καὶ ἐκληφθῇ ὡς ἐπιρρηματικὴ ἔκφρασις, οὐδὲν ἐνέχει τὸ βάρβαρον ἢ σόλοικον, νομίζω.

δείας ἐπιγραφῇ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐξηγεῖ αὐτὴν ἐκεῖ ὁ Fabricius φαίνεται μοι καὶ ἐνταῦθα ἀρμόζων· ἀλλὰ ἄρα γε τί τὸ σὺν ταῖς ἐορταῖς βούλεται σημαίνειν; Ὅτι θὰ ἐδίδοτο αὐτοῖς ὁ μισθὸς 2 1/2 ὄβολ. καὶ εἰς χαλκοῦς τὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὰς ἐορτάς; Πιθανόν. Χαρικλείδης· ὁ τῆς 104^{ης}, 6'. ὄλυμ. ἀρχων (363 Π. Χ.); "Ἄξιον δὲ σημειώσεως ὅτι ἐνταῦθα ὅτε εἰπὼν καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐρρήθη τὸ ψήφισμα, σημειοῦται, ἐνῶ ἐν τῷ στίχῳ 65^ῳ μόνος ὁ εἰπὼν ἀναφέρεται ἐν δὲ τῷ 61^ῳ ἀπλῶς ψήφισμα τὸ τοῦ δήμου λέγεται· ἡ διάκρισις αὕτη βεβαίως ἔχει τινὰ λόγον. Τὸ τοῦ Χαρικλείδου ψήφισμα ἴσως ἐρρήθη γενομένης ἀφορμῆς ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν περιστάσεων, εἰς ἃς ἀφορᾷ ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή, ἡ ἐξ ὁμοίων ἄλλων κατ' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος. Τὸ τοῦ Λυκούργου ἴσως εἶναι ἐν ἐκ τῶν πολλῶν, ἅτινα πιθανῶς ἐπὶ τῇ διοικήσει ὧν ἡ ἐπιστάτης πρὸς οἰκοδομὴν δημοσίων ἔργων ὁ ἀνὴρ ἐπρότεινε, οὐχὶ καὶ τοῦτο πολὺ πρὸ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή ἐχαράχθη· τὸ τοῦ 61^{ου} στίχου ἦτο γενικωτέρου χαρακτῆρος, ὡς φαίνεται, καὶ γνωστότερον καὶ δὲν ἔχρηζε, καὶ παλαιότερον ἢ ἦτο, ἰδιαιτέρου προδιορισμοῦ· ἂν ὁ προδιορισμὸς ψηφισμάτων κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εὐρηταί· που καὶ ἀλλαχοῦ ἀγνοῶ· ἡ δικαιολογία ὅμως δαπανῶν καὶ μικρῶν ἀκόμη διὰ τῆς μνημονεύσεως ἐπιστήμων νόμων τοῦ κράτους δὲν ἔχει τι τὸ παράδοξον καὶ εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ οἰκονομικὸν σύστημα τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν ζηλότυπον καὶ φιλύποπτον χαρακτῆρα τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ. Ἀργύριον· ἴδε κατωτέρω στίχ. 39. ΠΕΙΡΑΙΕ. ὁ τόπος τοῦ Ω ὑπάρχει μετὰ τοῦ Ε καὶ Σ ἀλλ' οὐδὲν ἔχνος αὐτοῦ διέκριναι καὶ φαίνεται ὡς ἂν νὰ μὴ ἐγράφη ποτὲ ἐκεῖ γράμμα. Ἐπὶ τὴν λιθαγωγίαν· τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἴδε Mittheil. d. Arch. Inst. 1879 σελ. 30-31. Συβαλοντι· τὸ Μ παρελείφθη ὑπὸ τοῦ χαρακτοῦ· ἴσως ἡ παράλειψις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ τὰ ἐν Ἀθηναίῳ 1876 σελ. 97 λεγόμενα. Ἀρτήματα· ἀκριβῶς σημεινέει, ἀγνοῶ· ἐχρειάζοντο ἴσως καὶ ταῦτα εἰς τὴν λιθαγωγίαν.

15-20. ΠΕΤΕ ΜΕΝ· ἐδῶ παρέλειψεν ὁ χαρακτὴς τὸ Ν. Κατὰ τὰ φαινόμενα πρόκειται περὶ ἀγορᾶς σχοινίων ἢ τοις σειρῶν (ἴδε κατωτέρω στίχ. 40^{ον}) ἢ δύνατο λοιπὸν νὰ συμπληρωθῇ σχοινοπλόκου

ἢ σειροπλόκου. Ὅτι ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὑπῆρχε μᾶλλον ὁ πῆχυς ὡς μονὰς τοῦ μήκους οὐδὲν τὸ παράδοξον. Κίρκοι=κρίκοι. ΔΕΚΑ· ἄλλοτε διὰ σημείου ἀπλοῦ δηλοῦται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγοραζομένων πραγμάτων. ΛΟΙΞΘΞ=ἄραγε λ ο σ τ ὁ ς;¹ Κάλως εἰς καταγωγή Δ· ὁ λίθος ὁδηγεῖ βεβαίως καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καταγωγίδα· ἡ πρώτη μοῖ φαίνεται εὐληπτοτέρα, ἂν καὶ τί ἀληθῶς τὸ καταγωγή σημαίνει ἐνταῦθα δὲν δύναμαι νὰ εἶπω· ἐτέθη ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ καταγωγῆ; Ἐν τῷ στίχῳ 19^ῳ καὶ κατωτέρω ἐν τῷ 30^ῳ δὲν συνεπληρώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ ἔνεκα ἐλλείψεως χώρου, τὰ καὶ οἴκοθεν εὐνόητα, οἰκοῦντος, Στρογγυλιῶνος.

20-25 ὑπ]ρζωμάτων ἡ συμπλήρωσις μοι φαίνεται σχεδὸν βεβαία· περὶ τίνων ὅμως ἐδῶ ὑποζωμάτων πρόκειται (τῶν ἀπομεινάντων δύο ἀκεραίων ἢ ἄλλων) δὲν ἐννοῶ καθὼς καὶ διατὶ ταῦτα (μετεκομίσθησαν;) εἰς τὸ Πομπείον (τὸ ἐν Ἀστεί, ἀφοῦ ἄλλο ἀλλαχοῦ δὲν εἶναι γνωστὸν) ἐκ Πειραιῶς δαπάναις τῶν διδόντων εὐθύνας· Πίττης· πολλὴ ἐγίγνετο αὐτῆς χρῆσις (ἴδε Bull. d. Cor. Hell. 1882 σελ. 23 καὶ 82)· ἐνῶ δὲ φαίνεται ὅτι ἀνέφερε τὸ ὄλον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ² καταναλωθὲν ποσὸν κατωτέρω λέγει ὅτι καὶ ἄλλοι δέκα στατήρες ἡγοράσθησαν. Εἰς τὴν Δῆλον ἡγοράζετο ἡ πίττη 9 δραχμᾶς ὁ μετρητῆς ἦτοι αἱ 39 Γαλ. λίτρ. (Bull. d. C. Hell. ἐνθα ἀνωτέρω καὶ Hultsch Metrologie, zweite Bearbeitung 1882 σελ. 108) δηλ. 21 περίπου ἡμέτεραι ὀκάδες, τοῦτέστι 29/100 τῆς δραχμῆς ἡ δ κ ᾱ περίπου· ἐνταῦθα ἡγοράσθη ὁ στατήρ³ ἀντὶ 1 1/2

¹ Λοστός καλεῖται νῦν παρ' ἡμῖν ἡ σιδηρᾷ κυλινδροειδὴς βάρδος, ἣ χρῶνται ἀληθῶς ὡς μοχλῶ.

² Ἐνταῦθα ἡ συμπλήρωσις μοι φαίνεται ἀνεπίδεκτος ἀμφιβολίας· ἴσως μάλιστα ὁλόκληρος ὁ ἐπόμενος στίχος ἡδύνατο ὡδὲ πως νὰ συμπληρωθῇ:

ΤΩΙ: Δ Δ Π Σ: ὁ στατήρ: ΙC: παρὰ λιτροπώλου κτλ., 26 στατήρες φέρουσι 39 ὀβολοὺς πρὸς 1 1/2 ὀβολὸν ἕκαστος πιθανόν δὲ ἡ ἐξ ἀδελφείας νὰ ἐγράφησαν 38 μόνον ἢ νὰ ἐπλήρωσαν ἕνα ὀβολὸν ὀλιγώτερον· ἀλλὰ τοῦτο ἀδιάφορον· ἄλλη τις ἔννοια δὲν χωρεῖ πρὸς συμπλήρωσιν· οἱ ἀριθμοὶ δύναται βεβαίως νὰ μεταβληθῶσι κατὰ τι· οὕτω δὲ συμπληρούμενος ὁ στίχος θὰ εἴχῃ 108-112 γράμματα καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων θὰ καταλήξωμεν καὶ κατωτέρω εἰς ἄλλας τινὰς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον πιθανὰς ἀποπείρας συμπληρώσεων.

³ Ἀπορα καὶ ὅχι εὐκατάληπτα μοι εἶναι ὅσα ὁ Hultsch καὶ ἐν τῇ νέᾳ τοῦ συγγραμμάτος του ἐκδύσει (σελ. 132) περὶ τοῦ στατήρος λέγει. Παράδειγμα Schiellbach σελ. 179-180. de Ponderibus κτλ.

ὄβολοῦ ἦτοι $24/100$ τῆς δραχμῆς περίπου. Τὸ βάρος τοῦ στατῆρος, ἂν τὰ περὶ τοῦ στίχου 26^{ον} κατωτέρω λεγόμενα δὲν εἶναι ὅλως ἡμαρτημένα, φαίνεται ὅν οὐχὶ μεῖζον τῆς ἡμετέρας ὀκάς, ἢ δὲ πῖ τ τ η τιμάται νῦν παρ' ἡμῖν, ὡς ἀκούω, $1/2$ δραχμῆς νέας τὴν ὀκά¹ καὶ παράγεται ὡς γνωστὸν ἐν τῷ τόπῳ, ἐν αὐτῇ δὴ ταύτῃ τῇ Ἐλευσίνι. Τριπτήρες = ὡς φαίνεται πᾶν ἀγγεῖον. Ῥυμός = πιθανώτατα ἐν τῇ κυρίᾳ του σημασίᾳ, ἀλλὰ τότε τί τὸ Χηλὴ σημαίνει; Πέντε δημοσίους (= οἰκέτας ἦτοι δούλους τοῦ Ναοῦ) ἐμύησαν, διότι ὡς ἀνακαθαίροντες ἐν τῷ ἱερῷ ἔπρεπε, φαίνεται, νὰ ὦσι μεμυημένοι· κρῖμα ὅτι τὸ ἀναλωθὲν ποσὸν δὲν μᾶς περιεσώθη.

26. Τὸν στίχον θεωρῶ διὰ τοὺς ἀριθμούς του σπουδαῖον. Ἐν τῷ πρώτῳ τούτων τὸ μετὰ τὸ Τ σημεῖον οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ᾔηται ἢ Γ ἔχων ἐντὸς ἐν ξ = πέντε στατῆρες, σημεῖον, ὅπερ καθαρῶτα ἐν τῷ 54^{ον} στίχῳ διέκρινα. Τὸ ὅλον λοιπὸν βάρος ἦτο ἐν τάλαντον καὶ ἐννέα στατῆρες. Ἀποῦ δὲ ὁ μὲν στατῆρ τοῦ οἰουδῆποτε πράγματος, περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνταῦθα, ἐτιμάτο 10 ὄβολους, τοῦ ὅλου δὲ ποσοῦ ἡ τιμὴ εἶναι 381 ὄβολοι (διὰ τὸν περισσεύοντα ὄβολον, ἂν ἡ ἐξήγησις ὅτι ἐχαράχθη κατὰ λάθος δὲν κριθῇ ἀποχρῶσα, δύναται νὰ εὑρεθῇ καὶ τις ἄλλη πιθανῶς) τὸ ὅλον βάρος ἦτο 38 στατῆρες καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὸ τάλαντον = 29 στατῆρες. Ὁ λίθος οὕτω κελεύει· συμφωνότερος βεβαίως θὰ ἦτο καὶ πρὸς τὸ μετρικὸν τῶν ἀρχαίων σύστημα στρογγύλος τις ἀριθμὸς 30 π. χ. Νὰ υποθέσωμεν λοιπὸν ὅτι ἐγράφη ἐν ξ περισσότερον, ἢ ὅτι ἐδόθη καὶ εἰς στατῆρ περιπλέον, ἐπειδὴ μεγάλη ἡγοράσθη ποσότης; Ἄν τοιαύτη τις ὑπόθεσις δὲν κριθῇ ἀβάσιμος, τότε ὁ στατῆρ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ δούμναϊ· ἐπειδὴ δὲ τὸ τάλαντον εἶναι 36,186 χιλιόγραμμα ἢ μᾶλλον σὺν τῇ ῥοπῇ 39,120 (ἴδε Hultsch, Metrologie σελ. 135-137) ὁ στατῆρ = 1306 γαλ. γραμμαρίους ἦτοι = μιᾷ ἡμετέρᾳ ὀκά περίπου.²

¹ Χάριν τῶν ἀγνοούντων τὰ παρ' ἡμῖν σημειῶ ὅτι 78 ἡμέτεραι ὀκάδες ἀντιστοιχοῦσι πρὸς 100 Γαλ. λίτρας ἦτοι 100 χιλιόγραμμα· διαίρεται δὲ ἡ ἡμετέρα ὀκά εἰς 400 δράμια.

² Ἐν τῷ ἐνταῦθα τῆς ἡμετέρας Ἐταιρίας μουσεῖῳ εὑρηται σταθμὸς μολύβδινος ἐν τῷ μέσῳ οὐχὶ εὐδιάκριτον ἔκτυπον ἀστράγαλον φέρων,

27 - 30. Καὶ τὰ ἄλλα· οὕτως ἐπροτίμησα ν' ἀναγνώσω εἰς θάρος τοῦ χαρακτοῦ καταλογίσας ἐν Λ περισσότερον· ἢ ἀνάγνωσις καὶ τὰ ἄλλα ἂ ἢ καὶ τὰ ἄλ(λ)ῶα (διότι καὶ Ω ἡδύνατο τὸ τρίτον Λ νὰ ἐκληφθῇ) δὲν μοι ἐφάνησαν ὀρθαί.

Οἱ ἀριθμοὶ ἐν τῷ 29^{ον} δὲν εὐοδοῦνται· δυσνόητον δὲ εἶναι, τὸ ἀγορασθὲν πρᾶγμα, εἰς ὃ ἐχρειάσθησαν κατόπιν καὶ στελεοί.

30. Καὶ ἐδῶ οἱ ἀριθμοὶ δὲν εὐοδοῦνται καὶ τὰ πράγματα ἀσαφῆ. Στελεοί: ΗΗΗΗΗ = 27 ὄβολοι· εἶναι ἄρα γε τὸ ὅλον ποσὸν ὅπερ ἐπληρώθη εἰς στελεοὺς τοὺς ἐν τοῖς ἐνταῦθα τρισὶ στίχοις ἀναφερομένους; Ἀρκαί· περὶ τοῦ Ρ ἔχω ἀμφιβολίαν· ἡ λέξις ἀνεγνώσθη καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς Δήλου ἐπιγραφῇ (Bull. d. Cor. Hell. σελ. 21 στίχ. 46^{ον})· ἐκεῖ δύναται νὰ σημαίνει ἴσως ὅτι ὁ ἐκδότης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκείνης φρονεῖ· ἀλλ' ἐδῶ;

31 - 33. Δυσζύμβλητα.

34. Ἐπωτίδες = ξύλα ἢ σχοινία εἰς λιθαγωγίαν χρήσιμα; Ἐκάστη: ξ: Τίνα ὑποδιαίρεισιν νομισματικὴν νὰ σημαίνει τὸ ξ ἀγνοῶ· ἐπαναλαμβάνεται καὶ κατωτέρω ἐν τῷ στίχῳ 100^{ον} νὰ σημαίνει στατῆρα δὲν εἶναι δυνατόν, ἐν ἐκείνῳ τοῦλάχιστον τῷ στίχῳ.

35 - 36. Χολλήδης καὶ Χολλείδης· ὁ δεύτερος τύπος εἶνε ὁ συνηθέστερος. Μεσόμεναι ἴδε Bull. d. C. Hell. 1882 σελ. 542 στίχ. 48^{ον}. Ξυσμάτων τῶν τῶρων = ξυστῶν τῶν τῶρων;

37 - 38. Χαλκίου θερμαντηρίου ἴδε Boeckh, Staatshaush. II, σελ. 143. Ἀργύριον = τιμή; Ἀρχ. Ἐφημ. II. Β. σελ. 401.

40 - 44. ΠΕΙΟΠΛΟΚΩΙ ἢ ἀνάγνωσις βεβαία· ἂν τοῦ χαρακτοῦ ἀμάρτημά τι δὲν ὑποκρύπτεται, ἀγνοῶ

πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ ὡς σφραγίδα γυναῖκα ἐπὶ θρόνου καθημένην, ὡσαύτως οὐχὶ πάνυ εὐδιάκριτον, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν.

Ξ	Τ	Α
Ι	Η	Β

Οὗτος ζυγισθεὶς εὐρέθῃ ἔχων βάρος ἀκριδῶς 1300 Γαλ. γραμμάριον· ὁ σταθμὸς ἔχει πολὺ μικρὰς βλάβας καὶ εὐρέθῃ ἐν ταῖς παρα τὸ Βαρβάκειον, ἔνθα καὶ ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ, ἀνασκαφαῖς. Ὁ παρὰ Schielbach (σελ. 179-180) 1422, 5 Γαλ. γραμ. ζυγίζω νὰ δύναται ἴσως νὰ ᾔηται τὸ διπλοῦν τῆς μνᾶς τῆς ζυγίζουσης 723,3 Γαλ. γραμ. (Hultsch ἐνθα καὶ ἀνωτέρω).

τί δύναται νά σημαίνει ἡ λέξις. Φάλαγγας· τίνες ταύτας; Χαλκῆι ἀμάξι· τὸ προσγεγραμμένον ἐν τῇ δευτέρᾳ λέξει δὲν ὑπάρχει καὶ μόνον ἐδῶ ἐλλείπει πανταχοῦ ἄλλου ὑπάρχον. Πρὸς τι δὲ ἦτο χρήσιμος καὶ τί οἱ πόδες τῆς σημαίνουσι; νά ἦτό τις ἐν ταῖς τελεταῖς ἀναγκαία; μετὰ μυστήρια· νά παρελείφθῃ ἄρά γε ἐν ΤΑ;

45 - 46. ΔΕΞ = Ἀναξυρίδες, ἐμβάδες, ἐνδρομίδες, ἥ τι τοιοῦτον βεβαίως· ὁ ὅλος ἀριθμὸς ἦτο 28· ἀφοῦ δὲ ἑνδεκα μὲν ἡγοράσθησαν παρὰ τοῦ Καλλίου, τέτταρες δὲ (ἡ συμπλήρωσις μοι φαίνεται σχεδὸν βεβαία) παρὰ Μίδου, αἱ ἄλλαι δεκατρεῖς, ἡγοράσθησαν παρ' ἐνὸς ἄλλου ἀκόμη ἢ παρὰ πλειοτέρων; Ἄν τὸ πρῶτον ἠλθήναι, ὁ στίχος 46^{ος} ἡδύνατο νά συμπληρωθῇ περίπου οὕτω:

ΠΗΗΙΙΙ: Τρεῖς καὶ δέκα δὲ παρὰ.....
.. ἐκάστη: ΠΗΗΙC: τέτταρες δὲ κτλ. οἱ ἀριθμοὶ εὐδοκῶνται σὺν τῇ προσθήκῃ ἐνὸς ἀκόμη ὀβολοῦ εἰς τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῆς τιμῆς. Ἀλλὰ τὰ τῶν ἀριθμῶν ἡδύνατο καὶ ἄλλως νά ἔχωσι καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πωλητοῦ ν' ἀριθμῇ 2 γράμματα ὀλιγώτερα· ὁ στίχος οὕτω συμπληρούμενος θά εἶχε 108 - 112 γράμματα.

47. Πόσαι (διφθέραι;) ἡγοράσθησαν ἄδηλον· Πῖλος· ἡ ἀνάγνωσις βεβαία. Τὸ νόημα ἐμοὶ οὐχὶ σαφές. Εἶχεν ἤδη τυπωθῇ ὁ Πίναξ ὅταν πρὸ τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου Ι διέκριναι ἐν τῷ χαρτίνῳ ἀποτυπώματι τὰ λείψανα ἐνὸς Α ἅπερ μετ' ὠδήγησαν εἰς τὴν ἐν τῇ μεταγραφῇ συμπλήρωσιν.

48. Τά τε ποσὰ καὶ τὰ ἀγορασθέντα ἄδηλα. Ἀλκιάδης. Τὸ ὄνομα οὐχ εὐρηται ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Pape.

49 - 50. Πρὸκειται βεβαίως περὶ ἀγορᾶς σανδαλίων ἥτοι εὐτελῶν ὑποδημάτων διὰ τοὺς δημοσίους, 28 τὸ ὄλον, καὶ περὶ καττύσεως αὐτῶν· δυσνόητος ὅμως εἶναι ἡ σχέσις τῶν δύο ἀριθμῶν τοῦ 50^{ου} στίχου.

51 - 54. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν σταθμῶν εἶναι, ὡς ἐγὼ ἀνέγνωσα, Τάλαντον + 10 + 4 στατῆρες. Τὸ πρῶτον εἶχει καὶ πλαγίαν τινὰ γραμμὴν καὶ ἐν τῷ πίνακι δηλωθεῖσαν, ἀλλ' αὕτη μετὰ ἐξέτασιν μοι ἐφάνη ὅτι δὲν δύναται νά ἦναι λείψανον Γ. ἐν τῷ ἐπομένῳ στίχῳ Τ + 5 + 3 στατῆρες. Τὸ νόη-

μα τῶν στίχων δυσζύμβλητον· διόρθωσέ τις τι καὶ ἔλαβεν ὡς ἀμοιβὴν τὸν παλαιὸν σίδηρον καὶ πρὸς τούτῳ καὶ 6 1/2 ὀβολούς; Πενθημιωβέλιον· Τριημιστάτηρον δὲν εὐρηται ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου.

54 - 56. Τὸ ἐν ἀρχῇ ΩΝ βέβαιον· ὁ σταθμὸς εἶναι βεβαίως 5 + 1 στατῆρες, ἂν καὶ τὸ σημεῖον τῶν 5 δὲν διακρίνεται καλῶς.

57 - 58. Ἀφοῦ οἱ δύο Τροϊζήνιοι Ἀριστόκριτος καὶ γένης ἔλαβον, διὰ τίνα οἰανόηποτε, τὴν αὐτὴν ἀμφοτέροι ἢ διάφορον, ὑπηρεσίαν, ἴσον μισθὸν ἦται 108 δραχμας καὶ 2 ὀβολούς, ὁ δὲ μισθὸς τοῦ μηνὸς (ἡ συμπλήρωσις εἶναι νομίζω ἀνεπίδεκτος ἀμφιβολίας) εἶναι 8 δραχμαὶ καὶ 2 ὀβολοί, ὁ στίχος 58^{ος} δύναται μετὰ πολλῆς πιθανότητος νά συμπληρωθῇ οὕτω:

νὸς γίνεταί τριῶν καὶ δέκα μηνῶν: ΗΠΗΗΗΙ: ..
..... ογένει Τροζηνί: μισθὸς ὁ ἴσος: ΗΠΗΗΗΙ: ἐτέρῳ ἐπιστάτῃ τῷ μι-

Εἰς τὰ διὰ στιγμῶν σημειωθέντα γράμματα θὰ ὑπῆρχε τὸ ἔργον αὐτοῦ (ἴσως ἡ φράσις τὸ αὐτὸ ποιοῦντι) καὶ τὸ ἐλλείπον τοῦ ὀνόματός του· ὁ στίχος οὕτω συμπληρούμενος θά εἶχεν (ὑπολογιζομένων πάντοτε τῶν στιγμῶν: ὡς ἐν γράμμα) 108 - 112 γράμματα.

60. Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῆς μισθοδοσίας ἐν τῷ λίθῳ φέρεται, ὡς ἐν τῷ πίνακι ἐσημειώθη, οἷον εἰς δύο κεχωρισμένος. Ἐν τῇ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι Π. Χ. ἐλάμβανε δραχμὴν μισθοῦ τῆς ἡμέρας ὁ Ἀρχιτέκτων (Rangab. Ant. Helléniques ἀριθ. 56 καὶ 57)· ἐν Δήλῳ κατὰ τὸν Γ^{ον} καὶ Β^{ον} αἰῶνα Π. Χ. 720 δραχμας ἐτησίως· (Bull. d. C. Hell. 1882 σελ. 83) ἀλλ' ἄρα γε ὁ ὑπὸ τοῦ Δήμου κεχειροτονημένος Ἀρχιτέκτων; τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀμφίβολον (Fabricius ἐνθα ἀνωτ. σελ. 18) καὶ διὰ τοῦτο ἐδίστατα νά προτείνω τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Δήμου κεχειροτονημένων, ἥτις σὺν τῷ ὀνόματι καὶ τῷ δημοτικῷ καὶ τῷ τόπῳ τῆς κατοικίας του ἡδύνατο βεβαίως ν' ἀποτελέσῃ ἀριθμὸν 108 - 112 γραμμάτων. Τριῶν καὶ δέκα μηνῶν, ἐνῶ ἐν στίχῳ 7^ῳ Τρεῖς καὶ δέκα μηνσίν.

62. Ἄν ὁ λίθος ἐπέτρεπεν, εὐχαρίστως θά συνε-

πληροῦμεν Χάρισιν οἷς· δώδεκα δραχμὰς ἡ τιμή τοῦ Προβάτου καὶ δεκαεπτὰ ἡ τοῦ Κριοῦ εἶναι ὄχι μικρὸν ποσόν, ὅταν μάλιστα ὁ ἀρχιτέκτων (ἔστω οὗτος οἰοσδήποτε) λαμβάνῃ δύο μόνον δραχμὰς μισθὸν τῆς ἡμέρας· ἦσαν ταῦτα ἐξαιρετικά, ὡς εἰς θυσίαν προωρισμένα, ἢ ἀληθῶς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα ἡμείβοντο καὶ τότε ὅπως καὶ νῦν γλισχρότατα; Εἰς ἱερὰ ἴδε Rangab. Antiq. Hell. Τομ. Α'. σελ. 79.

63. Ἰξὸν πρὸς τίνα ἄρα γε σκοπόν;

Ἑσχαρίς· (Bull. d. C. Hell 1882 σελ. 118) ἐπὶ τὸν λίθον = ἐπὶ τὸν βωμόν; ¹ Τὸ τελευταῖον γράμμα τοῦ στίχου ἴσως ἐξ ἀπροσεξίας ἐχαράχθη Γ ἀντὶ Ρ.

64. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ ἀπαρίθμησις τῆς μεταφορᾶς τῶν σπονδύλων· ἄξιον σημειώσεως ὅτι κατωτέρω (στίχ. 75 καὶ ἐφεξ.) μνημονεύεται καὶ ἡ ἡμερομηνία, παραλειπομένου τοῦ προσδιορισμοῦ ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις· ἂν καὶ ἐνταῦθα ὑπῆρχέ που ἐν τῇ ἀρχῇ ἀναγεγραμμένη ἡμερομηνία τις, ἄδηλον· περιέργα εἶναι καὶ τὰ σφόνδυλον, σφονδύλους, ἔτερον σφόνδυλον· ἐπειδὴ δὲ ἓνα μόνον σπόνδυλον διὰ τοσούτων ζευγῶν (καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Πεντέλης ἂν ἐγίνετο ἡ μεταφορὰ) νὰ κομίζωσιν δὲν εἶναι εὐνόητον, ἀνάγκη νὰ υποθέσωμεν ὅτι περιληπτικὴν εἶχεν ἡ λέξις ἐνοίαν καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ τεθειμένη· καὶ αὕτη δὲ ἡ ἔκφρασις ἠρξάμεθα κομίζειν εἶναι κάπως παράδοξος· εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ στίχου εὐρίσκω τινὰς δυσκολίας καὶ παραιτοῦμαι.

65. Οὐδὲν βεβαίως κωλύει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ εἰπὼν τὸ ψήφισμα εἶναι Λυκοῦργος ὁ πᾶν, οὐ γνωστὴ ἡ λαμπρὰ διοίκησις τῶν οἰκονομικῶν τῆς πόλεως καὶ αἱ πολλαὶ καὶ ἐπιτυχεῖς φροντίδες πρὸς

¹ Παραβ. Δημοσθ. κατὰ Κόνωνος § 26^{ον} ἔκδοσ. Α. Westermann ἐνθα σημειοῦται ὅτι ὁ Dindorf ἀπεκατέστησεν τὴν ὀρθὴν τῶν χειρογράφων γραφὴν λίθον (= βωμόν ἐν ἄλλαις ἐκδόσεσιν) ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ἀρποκράτ. σελ. 120, 27. Δ « ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος τῶν τε παρόντων καθ' ἓνα ἡμῖν οὕτως καὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες· εὐόκασι δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιῆσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ γ'. ὑποσημαίνουσι ». Βλέπε πρὸς τοῦτοις Πολυδε. κ. Ὀνομαστ. Η, 86 καὶ Πλούταρχ. ἐν βίῳ Σόλωνος 25.

ἀνακαίνισιν ἢ ἀποπεράτωσιν δημοσίων οἰκοδομημάτων ἐν Ἀστει καὶ ἐν Πειραιεῖ. Οὐδὲν ὅμως δὲ ἀπίθανον αὐτοῦ ἔτι ζῶντος καὶ βοηθοῦντος μάλιστα εἰς τὸ ἔργον νὰ ἤρχισεν ἡ οἰκοδομὴ ἢ τοῦλάχιστον ἡ συνάθροισις τοῦ ἀναγκαίου πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ὑλικοῦ τῆς Προνάου Στοᾶς· διότι δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι περὶ μεγάλου καὶ δαπανηροῦ πρόκειται οἰκοδομήματος καὶ, ἂν τὰ περὶ τοῦ στίχου 81^{ον} κατωτέρω λεγόμενα δὲν ἦναι ὅλως ἀβάσιμα, περὶ αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ ἡ μέρους αὐτοῦ ἀναποσπάστου· τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ Πρόναος Στοά, ἥς τὰ λείψανα μαρτυροῦσι χρόνους οἰκοδομῆς τοὺς τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς. Τὰ παρὰ Βιτρούβιου λεγόμενα ὅτι ἐκτίσθη διὰ Φίλωνος τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐπὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως (318 καὶ ἐφεξῆς Π. Χ.) δὲν ἀναιροῦσι τὰ ἀνωτέρω, διότι καὶ ταύτης ἡ οἰκοδομὴ πολλὴν θὰ ἀπῆρτησε χρόνον καὶ ἴσως ἐπερατώθη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Φαληρέως. Ἰσως δὲ ἐκ πάντων τούτων συνδυαζομένων πρὸς ἀλλήλα πιθανὴ καθίσταται ἡ γνώμη τῶν Dilettanti, ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη (ἡ Στοά) ἐν τῷ ἀρχικῷ τοῦ Ἰκτίνου σχεδίῳ τοῦ ὅλου Ναοῦ ¹.

Ἀπὸ τούτου τοῦ στίχου ἕως τοῦ 81^{ον} ὑπάρχει πρὸς τὰ δεξιά ἐπιπόλαιον τοῦ λίθου θραῦσμα 0,015 - 0,02 Γ. μ. ἐνῷ ἠδύναντο νὰ χωρήσωσιν ἀκόμη 1-2 γράμματα· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχον τῷ ὄντι γεγραμμένα, ἄδηλον, διότι, ὡς ἐσημείωσα, πολλάκις πρὸς τὰ δεξιά μένει τόπος ἄγραφος. Ὡς δὲ παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἐν τισὶ μὲν τῶν στίχων ἔχομεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ζευγῶν καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας των, ἀλλ' ὄχι δυστυχῶς καὶ τὸ δαπανηθὲν ποσὸν ἔλουν, ἐν ἄλλοις δὲ (στίχ. 81^{ον}, 84^{ον}, 85^{ον}, 86^{ον}, 87^{ον}) ἔχομεν πάλιν τὸ ὅλικόν ποσόν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζευγῶν, οὔτε τὸν χρόνον τῆς ἐργασίας των ἀσφαλῆ καὶ βέβαιον· δύσκολον λοιπὸν νὰ εὕρωμεν τὸν μισθὸν τῆς ἡμέρας ἐκάστου ζεύγους, ὅστις πρέπει νὰ ἦτο εἰς καὶ ὁ αὐτός, ὡς ὠρισμένος διὰ ψήφισματος τοῦ δήμου. Ἐν τῷ 68^{ον} στίχῳ ὑποτιθεμένου τοῦ ἡμερομισθίου 4 δρ. καὶ $\frac{1}{3}$ τοῦ ὀβολοῦ περιττεύει ἐν τῷ ὀλικῷ ποσῷ $\frac{1}{2}$ ὀβολ., λογιζομένου δὲ τούναντιον τοῦ μισθοῦ τῆς ἡμέρας εἰς 4 δρ. καὶ $\frac{1}{2}$ ὀβολ. πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐκ τοῦ ὀλικοῦ πο-

¹ Ἰδε Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1882.

σοῦ ἐξέλιπον ΗΗC¹. Ὁμολογῶ ὅτι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου δὲν εὐδοῦνται οἱ λογαριασμοί, ὅσους ἐγὼ ἔκαμα, ἐν ἅπασιν τοῖς στίχοις· ἀλλ' ὑποθέτων αὐτὸν πάντοτε οὐχὶ πολὺ τῆς ἀληθείας ἀπέχοντα συνεπλήρωσα, δοκιμῆς χάριν, τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους ὡς ἐξῆς·

65. Τούτων ἐκάστωι

..μισθὸς τῆς ἡμέρας: ΗΗΗC: κατὰ ψήφισμα δήμου, ὁ Λυκοῦργος εἶπεν, γίγνεται τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗ. Τίς ἐννοία ὑποκρύπτεται εἰς τὰ διὰ στιγμῶν σημειωθέντα γράμματα διστάζω νὰ εἶπω.

66. ΡΔΔΓΗΗΗΗΗC: Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρὰ ἦγεν ζεύγη: ΔΔΔΙΙΙ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΗΗ.

67. ΗΗC: Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρὰ ἦγεν ζεύγη: ΔΔΔΙΙΙ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΗΗ.

68. ΗΗC: Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρὰ ἦγεν ζεύγη: ΔΔΔΙΙ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΡΔΔΔΔ.

69. ΗΗ: Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρὰ ἦγεν ζεύγη: ΔΔΔ: ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΡΔΓΗΗΗ.

Εἰς τοὺς δύο τούτους στίχους τὸ μετὰ τὸ τελευταῖον Η σημεῖον, ὅπερ προσεπάθησα νὰ μεταγράψω ἐν τῷ πίνακι ὡς ὁμοιότατον τῷ ἐν τῷ λίθῳ, οὐδὲν ἄλλο ἢ Ρ=50 δύναται νὰ ᾖναι.

70. Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρὰ ἦγεν ζεύγη τῇ μὲν πρώτῃ: ΔΔΓΙΙΙ: τῇ δ' ὑστέραι προσαπετέμφθη τρία ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμ-

71. ἐραῖς μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΡΔΓΗΗΗ Σφόνδυλον ἡρξάμεθα κομίζειν παρ' Εὐκτῆμομος ἦγεν ζεύγη τῇ μὲν πρώτῃ: ΔΔΓΙΙΙ: τῇ δ' ὑστέραι.

Εὐκτῆμομος κατωτέρω Εὐκτῆμονος, καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ μὲν ἑτερομ. σφόνδυλον, ἐν ἄλλοις δὲ στίχοις ἑτερον σφόνδυλον, ἐκ ταλαντεύσεως τῆς προφορᾶς μᾶλλον ἢ ἐξ ἀβλεψίας τοῦ χαρακτοῦ.

72. προσαπετέμφθη δύο ἐκομίσθη ἐν τρισὶν ἡμέραις μισθὸς τοῖς ζεύγεσιν: ΗΗΗΠΙC: Σφονδύλους ἡρξάμεθα κομίζειν διττῶν σκευῶν δε

¹ Ὡς ὅλῳ τὸ ἐν 66^ο στίχῳ ὀλίγον ποσὸν ἢ μᾶς περισσώθη ὀλόκληρον ἢ ἐξέλιπον αὐτοῦ, ὡς γεγραμμένα εἰς τὸν ἐπόμενον στίχον, τὸ πολὺ πολὺ ΗΗΗΗ.

Τί ὑπὸ τὰ διὰ στιγμῶν ἐνταῦθα σημειωθέντα γράμματα ὑποκρύπτεται δὲν κατ' ὀρθὴν νὰ μαντεύσω· ἀμφιβάλλω δὲ καὶ περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς ἀναγνώσεως τῶν τριῶν γραμμάτων τῶν ἐν τῷ κειμένῳ ἐπίσης διὰ στιγμῶν σημειωθέντων· ἐν τῷ πίνακι μετέγραψα τὰ ἔχοντα αὐτῶν ὡς τὰ διέκρινα. Τί δὲ τὸ διττῶν σκευῶν σημαίνει ἀγνοῶ.

Εἰς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω στίχους ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμάτων δὲν ὑπερβαίνει τὸν 112. Ἐντεῦθεν καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ 81^{ου} στίχου ἡ συμπλήρωσις δὲν εἶναι εὐκόλος· εἴτα πάλιν δύνανται τινες τῶν στίχων νὰ συμπληρωθῶσιν, ἀλλὰ ν' ἀναγράψωμεν τὴν συμπλήρωσιν ἐνταῦθα δὲν τὸ κρίνομεν ἀναγκαῖον.

78. ἀπὸ μέσου· ὁ νοῦς ἀδηλός ἐμοί.

79. ἡρξάμεθα· οὕτως ἐγὼ ἀνέγνωσα.

81. Πάλιν τοῦτον ἀπὸ τοῦ Ἐλευσινίου. Πλὴν τοῦ ὑπὸ τῇ Ἀκροπόλει, Ἐλευσίνιον ἄλλο γνωστὸν δὲν ὑπάρχει· ἐνταῦθα λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ναὸς τῷ ὀνόματι τούτῳ φαίνεται καλούμενος (ἴδε καὶ Bull. de C. Hell. 1880, σελ. 227 καὶ 237) καὶ ὁ νοῦς τοῦ χωρίου τίς ἄλλος δύναται νὰ ᾖναι ἢ ὅτι σπονδύλους τινὰς ἐπέστρεψαν ὀπίσω (= πάλιν) διὰ τινὰ οἰονδήποτε λόγον; Ἐὰν δὲ ταῦτα οὕτως ἔχωσιν, ἱκανὸν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ λίθου τεκμήριον, ὅτι περὶ αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ ἡ μέρους αὐτοῦ ἀναποσπάστου ἐπρόκειτο. Ἄν τὰ τῆς δαπάνης (ἥτις διὰ λόγους ἴσως οὐχὶ ὅλως δυσνόητους ὀλίγον τι μεγαλύτερα ἐν τῷ λίθῳ ἀναγράφεται) πρὸς ἐπιστροφὴν ἀφῆρουν κατόπιν ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος (περὶ ἧς οὐδεὶς γίνεται λόγος) ἢ ἄλλως πως, κατ' ἄλλας δηλ. συμφωνίας θὰ συνεβιβάζετο τὸ πρᾶγμα, ἀδηλόν.

Περὶ τῶν λοιπῶν στίχων οὐδὲν ἔχω σχεδὸν νὰ παρατηρήσω εἰμὴ ὅτι ἐν τῷ 94^ο ὁ ἀριθμὸς δὲν δύναται νὰ ᾖναι ἄλλος ἢ ὁ σημειωθείς ἐν τῇ μεταγραφῇ, ἐν δὲ τῷ 95^ο τὸ μεταξὺ τοῦ τρι καὶ Β χάσμα, ἡδύνατο νὰ χωρήσῃ ἀκόμη δύο μόνον γράμματα, ὥστε διὰ τὴν λέξιν τριημιωβόλιον ὁ χῶρος θὰ ᾗτο στενός· ἴσως ᾗτο ἀπλῶς τριωβόλιον γεγραμμένον καὶ ὁ χαρακτὴς ἀντιπαρῆλθε καὶ ἐκεῖ ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ σχάσμα τι τοῦ λίθου προ-
υπάρχον ἐν αὐτῷ πρὸ τῆς ἐγχαράξεως.

Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα· Ἀλλὰ τίς εἶναι ἡ Ἀρχὴ ἢ ἡ δίδουσα λόγον τῆς διαχειρίσεώς της;

Τοῦ λίθου σιγῶντος ῥητὴ ἀπόκρισις εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἴσως δὲν εἶναι δυνατὴ. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἡμέτερος λίθος ἀναγράφει κυρίως δαπάνας γενομένας¹ πρὸς οἰκοδομὴν ἢ συναγωγὴν ὑλικοῦ πρὸς οἰκοδομὴν οὐχὶ σμικροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα οὐχὶ μόνον διὰ τῶν ἱερῶν χρημάτων τοῦ Ναοῦ δυναμένου νὰ κτισθῇ, ἀλλὰ χρήζοντος καὶ τῆς τοῦ ὄλου Κράτους συνδρομῆς. Τῆς ἀνεγέρσεως δὲ δημοσίων οἰκοδομημάτων ἐπεμελοῦντο συνήθως ἐν Ἀθήναις, ὡς γνωστόν, ἐπὶ τούτῳ ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον ἐκλεγόμενοι Ἐπιστάται· ἀλλ' ὅτι καὶ εἰς τοὺς Ἐπιστάτας καὶ Ταμίαις ἢ τοὺς ἱεροποιοὺς αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ (εἶχε δὲ καὶ ὁ ἐν Ἐλευσίνι ὡς καὶ πᾶς ἄλλος Ναὸς τοιοῦτος) ἡδύνατο ν' ἀνατεθῇ τὸ ἔργον, δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἐὰν μὴ καὶ εἰς ἰδίαν ἐπὶ τούτῳ ἀρχὴν τοὺς Ναοποιούς, οἵτινες ἐν τισὶ τῶν Ἑλληνικῶν ναῶν, ὡς γνωστόν, μνημονεύονται ὑπάρχοντες.

2 (4)

Η Π Ο Λ Ι Σ
Τ Ο Ν Α Φ Ε Σ Τ Ι Α Σ Μ Υ Σ Τ Η Ν
Κ Α Σ Ι Α Ν Ο Ν Ι Ε Ρ Ο Κ Η Ρ Υ Κ Α
Π Ρ Ε Σ Β Ε Υ Σ Α Ν Τ Α Ο Ι Κ Ο Θ Ε Ν
Ε Ι Σ Β Ρ Ε Τ Α Ν Ν Ι Α Ν Α Γ Ω Ν Ο
Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Α Δ Α Ρ Ι Α Ν Ε Ι Ω Ν
Σ Τ Ρ Α Τ Η Γ Η Σ Α Ν Τ Α Α Ρ Ξ Α Ν . .

Ἡ πόλις τὸν ἄφ' ἐστίας μύστην Κασιανὸν ἱεροκήρυκα πρεσβεύσαντα οἰκοθεῖν εἰς Βρεταννίαν, ἀγωνοθετήσαντα Ἀδριανείων, στρατηγήσαντα, ἄρξαντα.

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ (διάμ. ἄνω 0,85) ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου ἀποτεθραυσμένου τὰ κάτω (σωζόμενον ὕψος 0,65) καὶ ἄνω φέροντος γομφώσεως ὁπᾶς. Λεῖον εἶναι καθ' ὃ μέρος ἡ ἐπιγραφή. Εὐρέθη τὴν 8^{ην} Ἰουνίου. Γραμμάτων μέγεθος 0,03

¹ Μικραὶ τινες δαπάναι, οἷα ἡ πρὸς μύσῃν τῶν δημοσίων, ἢ πρὸς ἀγορὰν σανδαλίων ἢ ἄλλων αὐτοῖς χρησίμων πραγμάτων καὶ εἴ τις ἄλλη τοιαύτη, ἄσχετος ὅπως κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς τὰς πρὸς οἰκοδομὴν δαπάνας, δύνανται κάλλιστα νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον. κ ο ν δ ὕ λ ι ο ν.

στίχων ἀπόστασις 0,03. (Παραβολ. C. I. A. 828-831, 908-916, 1194-1024, καὶ Lenormant Rech. Arch. à Éleusis σελ. 210)

3 (8)

ΝΙΚΑΓΟΡΑΣ
ΟΤΩΝΙΕΡΩΝΚΗΡΥΞΚΑΙΕΠΙΤΗΣΚΛΑΘΕΔΡΑΣ
ΣΟΦΙΣΤΗΣ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥΚΑΙΣΕΚΣΤΟΥΤΩΝΦΙΛΟΣΟΦΩΝ
ΕΚΓΟΝΟΣ

Νικαγόρας ὁ τῶν ἱερῶν Κῆρυξ καὶ ἐπὶ τῆς καθέδρας σοφιστῆς Πλουτάρχου καὶ Σέκστου τῶν φιλοσόφων ἐκγονος.

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον σωζόμενου (ὕψ. 1,15 διαμ. 1,30)· λεῖον εἶναι κατὰ τὰ $\frac{2}{3}$ περίπου· φέρει δὲ ὡσαύτως, ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω, ἄνω ὁπᾶς γομφώσεως. Τὰ γράμματα 0,035 × 0,040. Ἀπόστασις τῶν στίχων 0,035. Ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον ἔχουσι ἀμφότερα ἀπλοῦν. Περὶ τοῦ Νικαγόρα καὶ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ ἴδε Lenormant σελ. 165 Rech. Arch. à Éleusis. Ἐξεχώσθη τὴν 16^{ην} Ἰουνίου.

4 (9)

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΑΓΡΙΟΝΣΑΤΟΥΡΝΙΝΟΝ
ΤΟΝΚΡΑΤΙΣΤΟΝΗΕΞΑΡΕΙΟΥ
ΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΤΗΣΕΝ
ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΣΤΑΣΕΩΣ. Ζ
ΚΑΤΑΞΙΩΣΑΣΑΣΑΡΕΤΗΣ
ΕΙΝΕΚΑΚΑΙΛΟΓΩΝΚΑΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΤΩΝΘΕΩΕΥΣΕ
ΒΕΙΛΑΣ

Ἀγαθὴ τύχη. Ἀγριον Σατουρνῖνον τὸν Κράτιστον ἢ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ τῆς ἐν Ἐλευσίνι στάσεως καταξιώσασα ἀρετῆς εἵνεκα καὶ λόγων καὶ τῆς περὶ τὸ Θεῷ εὐσεβείας.

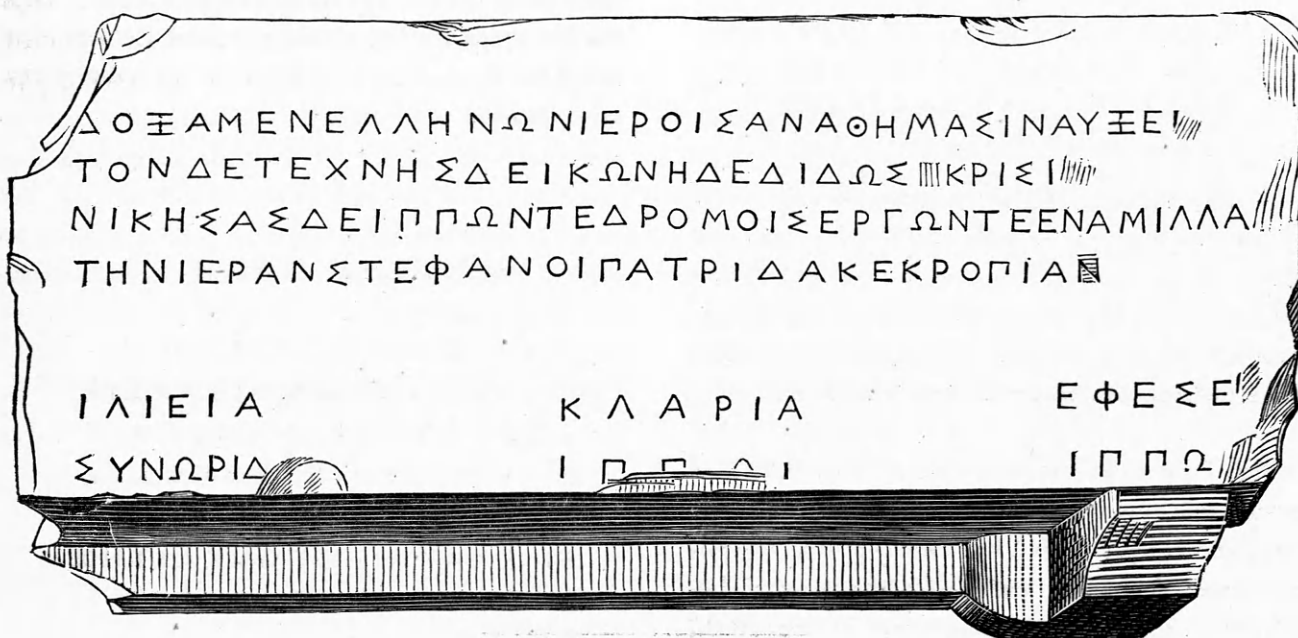
Ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελικοῦ σχεδόν σώου ἀλλ' εἰς δύο τεθραυσμένου (ὕψ. 1,65 πλ. 0,73 πᾶχ. 0,63) ὁ χαρακτὴς ὑπέπεσεν εἰς ἀμαρτήματα· εἰς τὸν πέμπτον στίχον εἰς τὸ τέλος εἶχε γράψει καὶ πάλιν τὴν συλλαβὴν ΩΣ πιθανῶς καὶ ταύτης μᾶς περισώθη ἔχνος τοῦ Σ παθόντος ἐκεῖ τοῦ λίθου βλάβην· εἰς τὸν ἕκτον ἔγραψεν ἐν Σ περιπλέον, εἰς τὸν 8^{ον} ἔγραψε πρῶτον ΤΟΝ, διόρθωσεν ὕστερον τὸ Ο εἰς Ω καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ Ν, ἀλλ' ἐντελῶς δὲν τὸ κατώρθωσεν· εἶχεν ἀρχίσει δὲ κάτι νὰ γράψῃ καὶ μεταξὺ τοῦ ΟΕ καὶ Ω καὶ τὸ ἔσβυσε κατόπιν· Σημεῖα ταῦ-

τα τῆς ἀμαθείας τῶν χρόνων καθ' οὓς τὸ βάθρον ἐγένετο (ἴδε C. I. A. III. ἀριθ. 627) Γραμμάτων μέγεθος 0,025 × 0,025· στίχων ἀπόστασις, 0,02 καὶ τοῦ πρώτου ἀπὸ τῶν ἄλλων 0,07. Τὸ βάθρον ἔχει πλούσιον ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, φαίνεται δὲ ὅτι ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις μετεχειρίσθησαν αὐτοὶ Βυζαντινοὶ πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν, διότι οὕτως δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν ὅπαί τινες εἰς τὰς πλαγίας αὐτοῦ πλευρὰς τὰς ἐκατέρωθεν τῆς ἐνεπιγράφου.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΑΤΤΙΚΟΝ.

Ὁ ἐνεπίγραφος λίθος ὁ ἀπεικονισμένος ἐνταῦθα εἰς ἓν τρίτον τοῦ φυσικοῦ μεγέθους εἶναι Πεντελῆσιος. Εὐρεθεῖς ἐν Ἀθήναις ἐν τινι ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ ἠγοράσθη παρὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς

Ἑταιρίας καὶ ἀπόκειται νῦν ἐν τῷ Κεντρικῷ Μουσείῳ. Ἡ θέσις καὶ διεύθυνσις τῶν γραμμάτων, ἀνάρμοστος οὖσα πρὸς τὸ νῦν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν παραστάδος σχῆμα, ποιεῖ πρόδηλον, ὅτι περιεκόπη

πρόπαλαι και μετεσχηματίσθη ὑπὸ οἰκοδόμων ἀφροντιστούντων τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφῆς. Πιθανώτατα δὲ εἶχεν ἐξ ὑπαρχῆς ὁ λίθος σχῆμα κανονικοῦ βάθρου, ἐφ' οὗ θὰ ἦτο ἰδρυμένον ἀνάθημά τι ἱερονικοῦ ἢ ἀνάγλυφον ἔργον ἢ περιφανὲς ἴσως, ὁ ἀνδριάς τοῦ εἰς δὴ τὸ σωζόμενον τετράστιχον ἐπίγραμμα ἀναφέρεται. Δυστυχῶς οἱ στίχοι δὲν περιέλαβον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ μόνον τὴν πατρίδα τοῦ νικήσαντος, καὶ ὑποκάτω ἀνεγράφησαν οἱ τρεῖς ἱεροὶ ἀγῶνες οὓς ἐνίκησεν. Οὗτοι δὲ εἶναι ἐκ τῶν τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, τὰ μὲν Ἰλίου καὶ τὰ Ἐφέσεια καὶ ἀλλαχόθεν ἡμῖν γνωστά, τὰ δὲ Κλάρια (ἐκ τῆς παρὰ τὸν Κολοφῶνα πόλεως Κλάρου, ἐνθα ὁ Κλάριος Ἀπόλλων ἐτιμᾶτο μεγάλως καὶ μαντεῖον εἶχε περίφημον) ἴσως πρῶτον νῦν ὑπὸ τοῦ λίθου τούτου μαρτυροῦνται. Ἀνήκουσι δὲ τὰ γράμματα τοῦ λίθου βεβαίως εἰς τὸν δ' ἔκρον Χρ. αἰῶνα. Ἰδοὺ ἡ μεταγραφὴ αὐτῶν

Δόξα μὲν Ἑλλήνων ἱεροῖς ἀναθήμασιν αὖξει
τόνδε, τέχνης δ' εἰκὼν ἢ δε δίδωσι κρίσιν·
νικήσας δὲ ἵππων τε δρόμοις ἔργων τε ἐν ἀμίλλαις
τὴν ἱερὰν στεφανοῖ πατρίδα Κεκροπίαν.

Ἰλίου	Κλάρια	Ἐφέσεια
συνωρίδ[ι].	ἵπποι.	ἵπποι.

Βλέπει πᾶς τις, ὅτι ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐν τῷ 6' στίχῳ διὰ τῆς πυκνῆς καὶ ὑποστρύφνου πως φράσεως «τέχνης κρίσιν δίδωσι εἰκὼν ἢ δε» ἠθέλησεν ὅχι φορτικῶς ἀλλὰ λεπτῶς καὶ ἀνεπιφθόνως νὰ ἐπαινέσῃ καὶ τὸ τεχνουργημα τὸ ἰδρυμένον, ὅχι μόνον τὸν ἱερονίκη. Κατὰ τὸν δ' ἔκρον Χρ. αἰῶνα, ὅτε ἡ

τέχνη ἦτο ἀκμάζουσα ἐν Ἀθήναις καὶ τοσαῦτα καθ' ἐκάστην ἔργα ἐποιούντο δημόσια τε καὶ ἰδιωτικά, ἡ κρίσις περὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς δὲν ἦτο δύσκολος παρὰ τοῖς πολλοῖς, διότι ἡ αἰσθησις τοῦ καλοῦ ἦτο τότε ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε ἐν τῷ κόσμῳ διαδεδομένη. Ὅθεν ἤρκει μόνον διὰ μιᾶς λιτῆς καὶ σώφρονος φράσεως ὁ στιχουργὸς νὰ προκαλέσῃ τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ τινος ἐν δημοσίῳ τόπῳ τεθειμένου ἀναθήματος καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς ἐπαινέτου ἦτο τετελεσμένον. Ἐπιγράμματα Ἀττικά ὁμοίου ὕφους περιῆλθον εἰς ἡμᾶς ὅχι ὀλίγα ἐκ τῶν χρόνων ἐκείνων, τὰ ὅποια μελετώμενα δεόντως ὑποφαίνουσιν ὅσον ἐσχολήν τινα ποιητῶν ἀσπαζομένων τὰς αὐτὰς ἀρχὰς ὑγιoῦς καὶ μεμετρημένης συνθέσεως, πολὺ διαφερούσας τοῦ μετὰ ταῦτα ἐπικρατήσαντος ὄγκου καὶ κόμπου ἐν τῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου παρακμῇ.

Ὑποθέτομεν δέ, ὅτι καὶ τὸ τοῦ νικητοῦ ὄνομα ὡς καὶ τὸ τοῦ τεχνίτου θὰ ἦσαν ποὺ ἐπὶ τοῦ βάθρου λελαξευμένα, ὕστερον δ' ἐν τῇ μετεσχηματίσει τοῦ λίθου ἐξηφανίσθησαν. Ἄς σημειώσωμεν δέ, ὅτι διὰ τῆς ἐν στίχῳ δ' φράσεως «ἔργων ἐν ἀμίλλαις» φαίνονται ὑποδηλούμενα ἀγωνίσματα οἷα ἡ πυγμή, ἡ πάλη, τὸ στάδιον, τὸ παγκράτιον, ἅπερ κυριώτερόν πως ἔργα τοῦ σώματος αὐτοῦ τοῦ νικητοῦ χαρακτηρίζονται, κατὰ τινα ἴσως ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς δρόμους τῶν ἵππων, καὶ δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἦσαν ποτε καὶ τινα τῶν ἀγωνισμάτων ἐκείνων δεδηλωμένα ὡσαύτως μετὰ τῶν τόπων ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης δι' ἡμᾶς κατωτέρω ἐπιφανείας τοῦ βάθρου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ

Αἱ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαυρίᾳ γυνόμεναι ἀνασκαφαὶ πρὸς τοῖς ἀρχιτεκτονικοῖς καὶ πλαστικοῖς εὐρήμασιν, ἔφερον εἰς φῶς καὶ πολλὰς ἐπιγραφάς, ἃς δημοσιεύω ἐνταῦθα κατ' αὖξοντα ἀριθμόν, τηρῶν τὴν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ μου τάξιν.

1.

Τετραγωνικὴ μαρμαρίνη στήλη στενουμένη πρὸς τὰ ἄνω, ἔχουσα ὡς βάσιν καὶ ἐπὶ κρανον οἰοεὶ βάσιν ἰωνικῆς παραστάδος, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ὑπόθεμα ἀναθήματος ἐν ἧ ἡ ἐξῆς ἐν δακτυλικῷ ἐξαμέτρῳ γεγραμμένη ἐπιγραφή·

Z] H N I K A I H E Λ I W
K] A I Π A C I N A E I Γ E
N E E C C I N
O] Λ B O Δ O T A I C K A I
E] Λ E Y Θ E P I O I C K A I
Λ Y C I Π O N O I C I N
I E P O Φ A N T H C E I C O
C I H Θ E O Π E I Θ E I Γ A I W N
Δ I O Γ E N H C Δ H O Y C
Π P O Π O Λ O C Π A I H
O N O C I P E Y C
P O Δ E T E I I E P A Π O
Λ H C A C

Ζηνὶ καὶ Ἑλίῳ καὶ πᾶσιν ἀειγενέσσις ὀλβοδόταις καὶ ἐλευθερίοις καὶ λυσιπύνοισιν ἱεροφάντης εἰς, ὅσῃ θεοπειθεῖ γαίῳν, Διογένης Διοῦς πρόπολος παιήονος ἱερεὺς ΡΟΔ' ἔτει ἱεραπολήσας.

Ἡ δυσκολία τῆς ἐρμηνείας τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἔγκειται ἐν τῷ ΘΙC, ὅπερ εἶναι ἀριθμητικὸν καὶ κείμενον ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἱεροφάντης δηλοῖ εἰς μόνος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πολλούς.

Τὸ ΟCΙH εἶνε δοτικὴ, καίπερ ἐλλείποντος τοῦ προσγεγραμμένου ι, καὶ ἐλλείπει καὶ ἐν τῷ ΗΕΛΙΩ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν τελευταίων τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ χρόνων ἐπιγραφαῖς. Ἡ ἔκφρασις δὲ ὅσῃ θεοπειθεῖ γαίῳν εἶνε προφανῶς ἀπομίμησις τοῦ δημηρικοῦ: κύδ' εἰ γαίῳν.

Κατὰ ταῦτα ἄρα ὁ προκείμενος λίθος ἦτο ὑπόθεμα ἀναθήματος, ὅπερ ἀφιέρωσεν εἰς ἅπαντας τοὺς θεοὺς ὁ μέγα φρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητι αὐτοῦ (ὁ θεοσεβέστατος, οὕτως εἰπεῖν) Διογένης, ὁ ἱεροφάντης καὶ συγχρόνως πρόπολος τῆς Δήμητρος καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οὕτως ἡ ἐπιγραφή αὕτη διδάσκει ἡμᾶς σπουδαῖα περὶ τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅτι δηλ. ἐνταῦθα ὑπῆρχεν εἰς μόνος ἱεροφάντης, ἥτοι ἀνώτατος ἱερεὺς, ὅστις ἦτο συγχρόνως πρόπολος τῆς Δήμητρος καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἡ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ προσώπῳ συνένωσις τῶν δύο τούτων ἱερατικῶν ἀξιομάτων ὑποδηλοῖ, ὅτι ὑπῆρχε σχέσις τις μεταξὺ τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Δήμητρος, ὅπερ ἀναπολεῖ ἡμᾶς τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐμυήθη τὰ Ἑλευσίνια μυστήρια καὶ ἀνάγλυφον εὐρεθὲν ἐν τῷ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείῳ, ἐν ᾧ εἰκονίζεται Ἀσκληπιὸς, Δημήτηρ καὶ Κόρη.

Ἐχαράχθη δ' ἡ ὑπ' ἐξέτασιν ἐπιγραφή περὶ τὰ μέσα τῆς Β'. μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐν

αὐτῇ μνημονευομένου ἔτους φαίνεται, ὅπερ λογιστέον ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκτίῳ μάχης.

Ἐπὶ τῆς παρακειμένης ἐπιφανείας εἶνε κεχαραγμένοι τρεῖς κύκλοι μετὰ γραμμῶν καὶ κοσμημάτων ἐντὸς αὐτῶν.

Υψ. 0,70, πλάτ. 0,27, πάχ. 0,23. — Μ. γραμμ. 0,014.

2.

Λίθος περιφεροῦς βάθρου, ἐν ᾧ·

ΔΙΩΝΔΑΜΟΦΙΛΟΥΑΡΓΕΙΟΣΕΠΟΙΗΣΕ

Δίων Δαμοφίλου Ἀργεῖος ἐποίησε.

Τὸν τεχνίτην τοῦτον πρώτην φοράν γνωρίζομεν.

Υψ. 0,73, πλ. 0,74, πχ. 0,51. — Μῆκ. γραμ. 0,020.

3.

Λιθίνη κλίνη, οὐχὶ ὑπόθεμα ἀναθήματος, ἀλλ' αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἀνάθημα ἐν ᾗ·

ΑΡΚΕΞΙΛΑΟΞ
ΛΥΞΑΝΔΡΟΞ
ΑΝΕΘΕΤΑΝ

Τὰ γράμματα εἶνε καταφανῶς ἐλληνικῶν χρόνων.

Ἐπὶ τῆς ἄνω δ' ἐπιφανείας εἶνε κεχαραγμένα ὑπὸ μεταγενεστέρας χειρός, παιδιᾶς χάριν, γράμματα ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς.

Μῆκος 1,15, ὑψ. 0,50, παχ. 0,60. — Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,022.

4-5.

Τετραγωνικὸν βάθρον ἐκ τιτανολίθου (ὑψ. 0,50, πλ. 0,48, πχ. 0,80), ἐν ᾧ·

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΔΙΟΜΗΔΗΝΑΘΗΝΟΔΩΡΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΟΝΠΟΙΗΤΑΝ
ΚΩΜΩΔΙΩΝΑΝΕΘΗΚ.

Ἡ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Διομήδην Ἀθηνόδωρου
Ἀθηναῖον ποιητᾶν
κωμωδιῶν ἀνέθηκε.

Ὁ Διομήδης οὗτος, ὅστις ἤκμαζεν ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων καταφαίνεται, εἶνε ἄγνωστος.

Τοῦ αὐτοῦ δὲ λίθου ἐγένετο καὶ δευτέραν φοράν χρῆσις, καὶ οὕτως ἐν τῇ παρακειμένῃ ἐπιφανείᾳ, καὶ τῇ ἀνεστραμμένῃ, ἀναγινώσκονται·

ΑΡΤΕΜΙ.ΟΣΠΑΜΦΥΛΑ.
ΑΣΕΥΚΡΑΤΗΣΕΥΚΡΑΤΕ
ΟΣΠΥΡΟΦΟΡΗΣΑΣ

Ἀρτέμι[δ]ος Παμφυλα[ι]-
ας Εὐκράτης Εὐκράτε-
ος πυροφορήσας.

Ὁ τύπος πυροφορήσας πρώτην φοράν ἀπαντᾷ· κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ πυροφόρος καὶ ἐκ τούτου συντάσσεται μετὰ γενικῆς.

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶνε ἐγγεγλυμμένος κύκλος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ φύλλον κισσοῦ.

6.

Λιθίνη στήλη μετὰ βάσεως (ὑψ. 0,80, πλ. 0,72, πχ. 0,40), ἐν ᾗ·

.....
.....
ΕΤΟΥΣ...	ΕΤΟΥΣΔΕ...
ΕΠΑΦΡΑΣ	ΕΠΑΦΡΑΣ.ΜΑΡ
ΜΑΡΚΟΥ	ΚΟΥΠΥΡΟΦΟ
ΠΥΡΟΦΟΡΗΣΑΣ	ΡΗΣΑΣ.ΑΣΚΛ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ	ΠΙΟΥ

Παρά πόδας κύκλος μετὰ δύο γραμμῶν.

7.

Τετραγωνικὸν βάθρον ἐκ τιτανολίθου (ὑψ. 0,40, πλ. 0,60, πχ. 0,48) ἐν ᾧ·

Δ...ΚΛΗΣΔΑΜΟ...
ΕΥ...ΟΝΑΡΧΕΛΑ...
Τ...
ΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

καὶ μικροτέροις γράμμασιν·

ΕΥΝΟΥΣΕΥΝΟΜΟΥΕΠΟΙΗΣΕ

Δ[αμο]κλῆς Δαμο[κλέους]
Εὐ[νομ]ον Ἀρχελά[ου]
τ[όν] . . .
Ἀσκληπιῶ.
Εὐνους Εὐνόμου ἐποίησε.

Ὁ τεχνίτης Εὐνους πρώτην φοράν γίνεται ἡμῖν
γνωστός. Μῆκ. γραμ. 0, 0,20.

8.

Ἐφθαρμένον βάθρον ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται·

. . . Ω Ν Σ Ω
Ν Α Υ Λ Ο Σ
Π] Υ Ρ Ο Φ Ο
Ρ Η] Σ Α Σ

καὶ ἐπὶ τῆς παρακειμένης ἐπιφανείας·

Θ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ Π . . .
Ε Π Ο Ι Η Σ Ε

Υψ. 0, 0,68, πλ. 0,44, πχ. 0,48. Μῆκ. γραμ.
0,025.

9.

Μαρμαρίνη πλάξ ἐπιστέφουσα βάθρον, ἐν ᾗ·

Α Π Ο Λ Ι Σ Α Τ Ω Ν Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ω Ν
Ν Ι Κ Α Τ Α Ν Σ Ω Δ Α Μ Ο Υ
Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ο Ν Α Ρ Ι Σ Τ Α
Π Ο Λ Ε Ι Τ Ε Υ Ο Μ Ε Ν Ο Ν

Ἀ πόλις ἅ τῶν Ἐπιδαυρίων
Νικάταν Σωδάμου
Ἐπιδάυριον ἄριστα
πολειτεύόμενον.

Υψ. 0,27, πλ. 1,60, πχ. 0,80.—Μῆκος γραμ.
0,022.

10.

Πλάξ περιφερούς βάθρου, ἐν ᾗ·

Α Π Ο Λ Ι Σ Τ Ω Ν Ε Π Ι Δ Α Υ Ρ Ι Ω Ν Γ Ν Α Ι Ο Ν
Κ Ο Ρ Ν Η Λ Ι Ο Ν Σ Ω Σ Α Μ Ο Υ Υ Ι Ο Ν Ν Ι Κ Α
Τ Α Ν Ι Ε Ρ Ε Α Τ Ο Υ Σ Ε Β Α Σ Τ Ο Υ Κ Α Ι Σ Α
Ρ Ο Σ Δ Ι Σ Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Α Π Ρ [Ω
Τ Ο Ν Τ Α Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Ε Ι Α Κ Α Ι Α Σ Κ Λ Α
Π Ι Ε Ι Α Κ Τ Ι Σ Α Ν Τ Α Τ Ε Κ Α Ι Σ Α
[Ρ] Ε Ι Ω Ν Π Α Ν Α Γ Υ Ρ Ι Ν Κ Α Ι Α Γ Ω Ν Α Σ
Κ Α Ι Π Ρ Ω Τ Ο Ν Α Γ Ω Ν Ο Θ Ε Τ Η Σ Α Ν Τ Α
Α Ρ Ε Τ Α Σ Ε Ν Ε Κ Ε Ν Κ Α Ι Ε Υ Ν Ο Ι Α Σ
Τ Α Σ Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Ν

Ἀ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων Γναῖον
Κορνήλιον Σωσάμου υἱὸν Νικά-
ταν ἱερέα τοῦ σεβαστοῦ Καίσα-
ρος δις ἀγωνοθετήσαντα πρῶ-
τον τὰ Ἀπολλωνιεῖα καὶ Ἀσκλα-
πιεῖα κτίσαντά τε Καίσα-
ρείων πανάγυριν καὶ ἀγῶνας
καὶ πρῶτον ἀγωνοθετήσαντα,
ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας
τάς εἰς αὐτάν.

Υψ. 0,75, πλ. 0,63, πχ. 0,42.—Μῆκ. γραμ.
0,018.

11.

Τεμάχιον πλακὸς ἐπιστεφούσης βάθρον, ἐν ᾧ·

Φ Ρ Ο Υ Ρ Ι Α Ν Τ Ρ Α Ν Κ Υ . . .
Γ Υ Ν Α Ι Κ Α Α Υ Τ Ο Κ Ρ Α Τ Ο Ρ Ο . . .
Ο Υ Γ Ο Ρ Δ Ι Α Ν Ο Υ Σ Ε Β . Ε Κ Τ Α . . .
Ο Υ Χ Ρ Η Μ Α Τ Ω Ν

Φρουρίαν Τρανκυ[λλίαν
γυναῖκα αὐτοκράτορος Μάρκ-
κου Γορδιανοῦ σεβ. ἐκτά . . . -
ου χρημάτων.

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἡ ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἰδιώ-
ματι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων μεταγλώττισις
τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Furia εἰς Φρουρίαν.

Ἡ Φρουρία δ' αὕτη εἶνε ἡ σύζυγος τοῦ τρίτου

Γορδιανοῦ, ὅστις ἐγένετο αὐτοκράτωρ ἐν ἔτει 239
μ. Χ.

12.

Λίθινον τετραγωνικὸν βάθρον, ἐν ᾧ·

Δ]ΙΙΦΙΛΙΩ
ΠΥΡΟΙΟΣ
ΚΑΤΟΝΑΡ

Διὶ φιλίῳ
Πυροίος
κατ' ὄναρ.

Ὡς πρὸς τὴν γραφὴν τοῦ Πυροίος οὐδεμία δύ-
νεται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, τῆς ἐπιγραφῆς λίαν
εὐαναγνώστου οὔσης· εἶνε ἄρα γε κύριον ὄνομα;

Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἶνε κεχαραγμένα Ν Θ καὶ
κύκλος.

Υψ. 0,82, πλ. 0,58, πχ. 0,38. — Μῆκ. γραμ.
0,060.

13.

Ἔτερον βάθρον, ἐν ᾧ·

ΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΑΣΚΛΑΠΙΩ
ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ

Παρὰ πόδας δύο κύκλοι μετὰ στιγμῶν.

Υψ. 0,68, πλ. 0,50, πχ. 0,30. — Μῆκ. γραμ.
0,030.

14.

Τετραγωνικὸν ἐκ τιτανολίθου βάθρον, ἐν ᾧ·

ΛΑΦΑΝΤΑΕΥΑΝΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΤΟΝΑΥΤΑΣ
ΑΝΔΡΑΚΛΕΑΙΧΜΙΔΑΝΚΛΕΑΝ
ΔΡΟΥΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝΑΠΟΛΛΩΝΙ
ΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

Λαφάντα Εὐάνθεος
Ἐπιδαυρία τὸν αὐτῶς
ἄνδρα Κλεαίχμιδαν Κλεάν-
δρου Ἐπιδαύριον Ἀπόλλωνι
καὶ Ἀσκλαπιῷ.

Υψ. 0,70, πλ. 0,66, πχ. 1,02. — Μῆκ. γραμ.
0,030.

15.

Ἔτερον τοιοῦτον, ἐν ᾧ·

ΛΑΦΑΝΤΑΤΗΛΕΜΑΧΟΥΕΠΙΔΑΥΡΙΑ
ΔΑΜΟΚΛΗΔΑΜΟΚΛΕΟΣΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

Λαφάντα Τηλεμάχου Ἐπιδαυρία
Δαμοκλῆ Δαμοκλέος Ἐπιδαύριον
Ἀπόλλωνι Ἀσκλαπιῷ,

Υψ. 0,72, πλ. 0,68, πχ. 0,78. — Μῆκ. γραμ.
0,015.

16.

Τεμάχιον μαρμαρίνης πλακὸς ἐπιστεφούσης βά-
θρον, ἐν ᾧ·

...ΛΙΣΤΩΝΕ
ΟΠΛΙΛΙΑΝΣΕΚΟΥΝΔΑ.
ΓΝΑΙΟΥΘΥΓΑΤΕΡΑΑΡΕΤΑ.
ΕΝΕΚΕΝ

Ἀ πόλιν τῶν Ἐπιδαυρίων
Π]οπλιλίαν Σεκοῦνδα[ν
Γναίου θυγατέρα ἀρετᾶς
ἔνεκεν.

Υψ. 0,30, πλ. 0,80, πχ. 0,50.

(ἀκολουθεῖ).

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΕΥΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΑΝΑΣΚΑΦΗΣ.

Ἡ ἡμετέρα Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρία ἐπεχείρησε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀνασκαφὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν Ἐλευσίνι, ἐν Τανάγρα, ἐν Θεσπιαῖς καὶ ἐν Ἀκροπόλει.

Ἀπασαι αὗται αἱ ἀνασκαφαὶ προήγαγον εἰς φῶς πολλὰ καὶ τίμια ἀρχαῖα ἔργα, ὧν τινα μοναδικά. Καὶ περὶ μὲν τῶν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν Ἐλευσίνι, ἐν Τανάγρα καὶ ἐν Θεσπιαῖς ἀνασκαφῶν οὐδένα ποιούμεθα ἐνταῦθα λόγον, διότι τὰ κατ' αὐτὰς ἐκτίθενται λεπτομερῶς ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ λήξαντος ἔτους ὑπὸ τῶν ἐπιστατησάντων εἰς αὐτὰς ἐφόρων. Ὅθεν περιοριζόμεθα νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα διὰ βραχέων κατὰλογον μόνον τῶν εὐρημάτων τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς ἢ μᾶλλον ἀνακαθάρσεως τῆς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ἐδάφους τοῦ Παρθενῶνος μέρους γενομένης ἐπιστάσις τοῦ γενοικοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Εὐστρατιάδου.

Τὰ τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς εὐρήματα εἶνε πολλὰ καὶ διάφορα, οἷον ἐπιγραφαί, ἀρχιτεκτονικά, γλυπτὰ, χαλκὰ καὶ πηλινὰ, κολοβά μὲν τὰ πλεῖστα καὶ δύσμορφα, ἀλλ' οὐχ ἥττον πολλῆς σπουδῆς καὶ μελέτης ἄξια, ἅτε μαρτυροῦντα τὴν τῆς τέχνης βαθμιαίαν ἐν Ἀθήναις πρόοδον. Πάντων δὲ τῶν εὐρημάτων ὑπερέχουσι τὰ γλυπτὰ, τῶν ὁποίων πλεῖονα διασώζουσι καὶ χρώματα¹.

Εὐρέθησαν δὲ τὰ ἐν λόγῳ ἀρχαῖα ἐν τῷ στρώματι τῷ μεταξὺ τοῦ ἰσοπεδωμένου βράχου τοῦ Παρθενῶ-

νος καὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μουσείου, τὸ ὁποῖον ἔχει πᾶχος 5,80 Γαλλ. μέτρ. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ κάτω μέρους τοῦ στρώματος τούτου τοῦ ὑπὸ λατύπης μαρμαρίνης καὶ οἰκοδομησίμων λίθων καλυπτομένου ἔκειντο τὰ ἀρχαῖα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἐξ ἀπλῆς γῆς συνισταμένου τὰ τῶν μεταγενεστέρων ἐποχῶν, ἐν οἷς καὶ τινα ἐκ τῶν χριστιανικῶν χρόνων. Ἐκ τῆς μαρμαρίνης ταύτης λατύπης ἐφ' ἧς, ὡς εἴρηται, ἔκειντο τὰ ἀρχαῖα ἔργα εἰκάζομεν, ὅτι πάντα ταῦτα ἐρρίφθησαν ἐκεῖ μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ δευτέρου Παρθενῶνος πρὸς ἰσοπέδωσιν, κατεστραμμένα ἤδη ἐκ τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς· ἄπορον ὁμῶς φαίνεται ἡμῖν πῶς ἔργα τόσοι τίμια καὶ μάλιστα ἀναθηματικά περιεφρονήθησαν τοσοῦτον, ὥστε νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἀπλὴν ἐπίχωσιν. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι τὸ ἐπικεχωσμένον τοῦτο στῶμα δὲν ἔμεινεν ὅλως ἄθικτον μετὰ τὴν ἐπίχωσίν του, ἀλλ' ἀνεσκάφη ἐνιαχοῦ κατὰ διαφόρους καιροὺς εἴτε ἐκ τύχης εἴτε καὶ ἐξεπίτηδες, ὡς φαίνεται ἐκ τινων μεταγενεστέρων καταβοθρῶν ἐνταῦθα ὑπαρχουσῶν· ἐντεῦθεν δ' ἐξηγεῖται διατὶ ἔργα ὅλως μεταγενέστερα εὐρέθησαν ἀναμειγμένα ἀρχαῖοις.

Α'. ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Ἐπιγραφαὶ εὐρέθησαν ἱκαναὶ κολοβαὶ τὸ πλεῖστον, ὧν αἱ μὲν εἰς τὴν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος ἐποχὴν ἀνήκουσιν, αἱ δὲ φθάνουσι μέχρι τῶν μ. Χ. χρόνων· τούτων δημοσιεύομεν νῦν μόνον δέκα ἐπιφυσσόμενοι νὰ ἐκδώσωμεν καὶ τὰς ὑπολειπομένας μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνασκαφῆς, ὅτε ἐλπίζομεν ὅτι καὶ τινες θὰ συμπληρωθῶσι. Αἱ μὲν ὑπ' ἀριθ. 1, 2,

¹ Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἔκρινε καλὸν νὰ ἀπεικονίσῃ πάντα τὰ ἐγχρώματα ταῦτα λεῖψανα τῆς ἀρχαίας γλυπτικῆς, ὅπως διατηρήσῃ εἰκόνα πιστὴν τῶν χρωμάτων, ἅτινα σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαλείφονται.

3, 4, 5 και 6 εἶνε ἀναθηματικάι τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων, αἱ δὲ ὑπ' ἀριθ. 7 και 8 ἐπὶ τεμαχίων ἀγγείων γεγραμμέναι και ἡ ὑπ' ἀριθ. 9 ἐπὶ πηλίνου ἀρχιτεκτονικοῦ ἀποσπάσματος προεुकλείδεια και αὗται μνημονεύουσι ὀνόματα τεχνιτῶν, τὰ ὅποια εἶνε ἡμῖν ἄγνωστα ἄλλοθεν, ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 10 ἀνήκουσα εἰς τὸ 6' ἡμισυ περίπου τοῦ 4^{ου} Π. Χ. αἰῶνος, εἶνε ψήφισμα τοῦ δήμου και τῆς βουλῆς τῶν Ἀθηναίων.

1.

Βάθρον μαρμάρου πεντελικοῦ κολοδὸν κατὰ τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ. Ὑψ. 0,16. Πλάτ. 0,46. Ἐπὶ τῶν γραμμάτων διακρίνονται ἱκανῶς ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ· ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας αὐτοῦ ἐπιφανείας παρατηροῦνται κοιλώματα δύο, εἰς ἃ ἐγομφοῦτο πιθανῶς τὸ ἀνάθημα.

ΛΥΣΙΑΣ ΔΕ ΜΕΘΕΚΕΝ ΑΘΕΝΑΙΑΙ
ΑΠΑΡ + ΕΝΕΝΑΡ + ΙΚ ΔΕ ΜΕΘΕΚΕΝ
ΔΕΚΑΤΕΝ ΑΘΕΝΑΙΑΙ

Λυσίας ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ
ἀπαρχήν. Εὐαρχίς ἀνέθηκεν
δεκάτην Ἀθηναίᾳ.

Περίεργος εἶνε ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναφερούσης συνάμα δεκάτην και ἀπαρχήν, πιθανὸν τὰ ἀνατεθειμένα τῇ θεᾷ ἀντικείμενα ἦσαν δύο, ὡς δύο εἶνε και οἱ ἀφιεροῦντες. Τὸ ὄνομα Εὐαρχίς δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Pape. τοῦ ἰδίου δὲ ὀνόματος τὸ τελικὸν Σ δὲν ἔχει τὴν μίαν πρὸς τὰ κάτω κεραίαν, διότι κατ' ἐκείνο τὸ μέρος ὁ λίθος εἶνε διερρωγῶς.

2.

Βάθρον πεντελησίου μαρμάρου κολοδοῦ κατὰ τὴν ἄνω και τὴν ἀριστερὰν πλευράν, τὸ σωζόμενον αὐτοῦ μέρος ἔχει ὕψ. μὲν 0,20, μήκος δὲ 0,65 Γαλλικοῦ μέτρου. Ἡ ἄνω ὀριζόντιος ἐπιφάνεια ἐσκαμμένη· ἐπὶ τῶν γραμμάτων διακρίνονται ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ.

ΛΑΜΛΘΕΚΕ:ΤΥ + ΑΜΔΡΟΧ
ΑΠΑΡ + ΕΝ:ΤΑΘΕΝΑΙΑΙ

.. Ἀνέθηκε Τύχανδρος
ἀπαρχήν τῇ Αθηναίᾳ.

3.

Κιονίσκος διερρωγῶς περὶ τὸ μέσον, ἐπ' αὐτοῦ κατὰ μήκος ἡ ἑμμετρος ἐπιγραφή.

ΤΟΝ ΔΕ ΦΙΛΩΝ ΑΝ[ΕΘΗΚΕΝ] ΑΘΗΝΑΙΑ ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΝ
ΑΘΕΝΑΙΑΙ ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΝ
ΘΑΥΜΑΣΙ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΙΣΠΟΛΙΝ ΗΑΡΕΣΙΟ

Τὸν δε Φίλων ἀν[έθηκεν] Ἀθηναίᾳ τριποδίσκον
θαύμασι νικήσας Ἴσπολιν Ἀρεσίου.

Τὸ ἥρωελεγεῖον τοῦτο δυσζύμβλητον φανὲν και ἔμοι και ἄλλοις, μάλιστα δὲ κατὰ τὸν τελευταῖον στίχον, ἡρμήνευσε πρῶτος ὁ φίλος κ. Δ. Σεμιτέλος εὐστόχως, ὡς νομίζομεν, ὑπολαβὼν τὰ ΙΣΠΟΛΙΝ ὡς κύριον ὄνομα συγκεκομμένον ἴσως χάριν τοῦ μέτρου ἀπὸ τοῦ Ἰσόπολιν. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ ἔννοια τοῦ διστίχου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Φίλων ὁ θαυματοποιὸς ἐν ἀγῶνι θαυμάτων νικήσας Ἰσόπολιν τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρεσίου ἀνέθηκε τῇ Ἀθηνᾷ τὸν τριποδίσκον».

4.

Τεμάχιον κιονίσκου μήκ. 0,40. Ἐπὶ τῶν γραμμάτων παρατηροῦνται ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ.

ΝΕΟΚΛΕΙΔΕΣ
ΑΔΕΘΕΚΕΝ

Νεοκλείδης ἀνέθηκεν

Ἡ πρώτη πρὸς τὰ κάτω κεραία τοῦ Ν τοῦ ἀρχικοῦ ἐλλείπει ἐκ τοῦ Νεοκλείδης.

5.

Πλάξ λίθου πεντελησίου ἀποθεραυσμένη κατὰ τὴν δεξιὰν και ἀριστερὰν αὐτῆς πλευράν· τὸ σωζόμενον αὐτῆς μέρος ἔχει ὕψ. 0,25, μήκ. 0,50.

ΚΑΤΕΝ: ΑΘΕΝΑΙΑΙ: ΠΟΛΙΣ
ΕΔΟΚΛΕΙΔΕΣ: ΜΑΝΕΘΕΚ

[Δε]κάτην Ἀθηναίᾳ πολί[ούχῳ]
[Ἰ]εροκλείδης μ' ἀνέθηκε[εν].

τὸ γράμμα θ διττὸν ἔχει σχῆμα Θ και Ο.

6.

Τεμάχιον πιθανῶς βάθρου λίθου πεντελησίου. Ἐπὶ τῶν γραμμάτων διακρίνονται ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ.

ΚΡΙΤΟΝΑΘΕΝΑΙΑΙ:ΗΟΣΚΥΘΟ:ΑΙ:ΠΟΙΕ

Κρίτων Ἀθηναίη ὁ Σκύθου ἀνέθηκεν
[ὁ δεῖνα ἐποίησεν].

τὸ γράμμα θ ἔχει καὶ ἐνταῦθα δύο σχήματα θ καὶ Θ.

7.

ΝΞΣΦΑΥΞΕΩΙΦΟΣ

Σώφιλος ἢ Σοφίλος ἔγραψεν.

περίεργον σχῆμα ἔχει τὸ τελικὸν Σ τοῦ ὀνόματος Σοφίλος, πιθανῶς ἐκ παραδρομῆς τοῦ γράψαντος.

8.

ΜΝΣΟΜΕΛΡΑΘΣΕΜΚΑΠΟΙ
ΕΣΕΜ

Μύσων ἔγραψεν καποίησεν. = (καὶ ἐποίησεν)

9.

ΣΞΜΙ+ΣΙΑ
ΕΠΟΕΣΕΝ

Αἰσχίνης ἐποίησεν.

10.

Τεμάχιον πλακὸς λίθου πεντελησίου ὕψ. 0,28, πλατ. 0,23, παχ. 0,9. αἱ ἄνω καὶ κάτω ὀριζόνται πλευραὶ καὶ ἡ ἐν ἀριστερᾷ κάθετος κολοβαί.

ΙΙΓΠΑΡΧΟΝΑΘ
ΑΙΑΝΔΡΑΓΑΘ
ΤΗΞΕΞΑΘΗΝΑ
ΛΗΝΚΑΙΔΗΜC
5 ΡΙΑΝΕΛΕΞΘΑ
ΒΟΛΩΝΤΑΙΚΑ
ΑΙΑΥΤΟΞΕΞΤ
ΝΗΙΤΟΓΓΡΑΜ
ΒΟΛΗΞΕΝΑΙ
10 ΔΕΤΗΝΑΝ
ΙΤΟΝΤ
ΑΧΜΑ

Ι Ἴππαρχον Ἀθηναίος ἐν-
αι ἀνδραγαθ[ίας ἔνεκα]
τῆς ἐς Ἀθηνα[ίος καὶ φυ-]
λὴν καὶ δῆμον καὶ φρατ-]
5 ρίαν ἐλέσθαι[ι ἢν περ ἄν]
βόλωνται κα[ὶ ἀναγράψ-]
αι αὐτὸς ἐστ[ήληι λιθί-]
νῃ τὸν γραμ[ματέα τῆς]
βολῆς ἐν Ἀ[κροπόλει ἐς]
10 δὲ τὴν ἀν[αγραφὴν δόνα-]
ι τὸν τ[αμίαν.....Δρ-]
αχμ[α].....

Τὸ ψήφισμα τοῦτο δι' οὗ δίδεται ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς τῶν Ἀθηναίων δικαίωμα πολιτείας καὶ ἐλευθερίας τοῦ ἐλέσθαι φυλὴν καὶ δῆμον καὶ φρατρίαν εἰς τὸν Ἴππαρχον καὶ εἰς ἄλλους τινάς, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν τῷ 6 στίχῳ βόλωνται καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ = αὐτοῦς τοῦ 7 στίχου εἶνε ἐγκεχα-ραγμένον στοιχηδόν, ἕκαστος δὲ στίχος αὐτοῦ συνέκειτο ἀρχικῶς ἐξ ὀκτωκαίδεκα γραμμάτων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐπεχείρησα τὴν συμπλήρωσιν. Παρόμοια ψήφισματα δι' ὧν παραχωρεῖται τὸ δικαίωμα τῆς πολιτείας ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς τῶν Ἀθηναίων ὄρα ἐν C. I. A. ἀριθ. 25, 51, 108, 121.

B'. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ.

Ἐκ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια γείσων πωρίνου λίθου σώζοντα καὶ ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ· προσέτι τεμάχια μαρμάρου ἐκ τοῦ θριγκοῦ, ὑδρορροαὶ μετὰ γεγλυμμένων ῥοδάκων, ἀνθεμίων καὶ ἄλλων κοσμημάτων ἀπλῶν μὲν, ἀλλ' ὠραίων, ὧν τινὰ σώζουσιν ἐνιαχοῦ καὶ ἔχνη χρώματος, μάλιστα δὲ ἐρυθροῦ.

Γ'. ΓΛΥΠΤΑ.

α'. Ἀρχαῖκά ἐκ πώρου λίθου. 1) Τρία τεμάχια συναρμοζόμενα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἐφ' ὧν ἐν ἐξέχοντι ἀναγλύφῳ διακρίνεται τὸ ἄνω μέρος σώματος ἀνδρὸς φυσικοῦ μεγέθους, ὅστις φέρει ἐπ' ὤμων ἄλλον τετρωμένον ἴσως, τοῦ ὁποίου ἐλάχιστον μέρος σώζεται, ὡς δεικνύει τὸ παρεντεθειμένον ἐνταῦθα ἀπεικόνισμα. Τὸ ἀνάγλυφον

εἶνε ἀποτετριμμένον καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν, μάλιστα δὲ τὸ πρόσωπον τοῦ φέροντος ἐπ' ὤμων τὴν ἄλλην μορφήν, οὐχ' ἥττον διακρίνεται ἡ ἐπιμελής αὐτοῦ ἐργασία. Σώζει τὸ ἀνάγλυφον ἱκανῶς καὶ ἔχνη χρώματος ἐρυθροῦ.

2) Τεμάχιον ἐφ' οὗ ἀνάγλυπτος θώραξ πολεμιστοῦ σώζον καὶ ἔχνη χρωμάτων, ὧν τὸ ζωηρότατον εἶνε τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ἀορτήρος.

3) Ἄλλο ἐφ' οὗ δύο κνήμαι ἀνάγλυπτοι ἀνδρὸς βαίνοντος διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσι σώζον καὶ χρῶμα ὑπέρυθρον.

4) Λεῖψανα ὄφρων ἀνάγλυπτα, ὡς δεικνύει τὸ ἐνταῦθα παρεντεθειμένον ἀπεικόνισμα, ὧν εἷς ἔχει τὰς γνάθους ἀνεωγμένας.

Τὸ τιμιώτατον ὅμως πάντων τῶν παρίνων ἀναγλύφων ἀποτελεῖ·

5) Ἀρματηλάτης ἐπιβαίνων ἄρματος, ὅστις φορεῖ βραχὺν χιτῶνα καὶ κρατεῖ τῇ δεξιᾷ μάστιγα. Τὸ ἀπὸ τῶν μαστῶν μέχρι τῆς ἥβης μέρος τοῦ σώματος ἐλλεῖπει δυστυχῶς. Ἐκ τοῦ ἄρματος σώζεται τὸ πλεῖστον τοῦ δίφρου καὶ εἷς τροχός, τῶν δὲ ἵππων ἱκανὸν μέρος τὸ κατὰ τὰ ὀπίσθια. Χρῶματα διασώζει τὸ ἀνάγλυφον ζωηρότατα· οὕτω τὸ μὲν πρόσωπον καὶ πάντα τὰ γυμνά τοῦ ἀρματηλάτου μέρη ἔχουσι χρῶμα ὑπέρυθρον, ἡ δὲ κόμη καὶ τὸ γένειον μέλαν, ὁ δὲ χιτῶν λευκόν, τὸ δὲ ἄρμα ἐρυθρόν· ἐπὶ τῶν ἵππων διακρίνονται που ἔχνη χρώματος πρασίνου βαθέος.

β'. Ἀρχαῖ καὶ ἐκ μαρμάρου. 1) Κορμὸς γυναικείας μικρᾶς μορφῆς μετὰ χιτῶνος, ἐπιμελοῦς ἐργασίας.

2) Παρόμοιος, ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνά τρεῖς πλοκάμους.

3) Ἄνω μέρος κορμοῦ γυναικείου ἐνδεδυμένου.

4) Κορμὸς μικροῦ γυναικείου ἀγάλματος ἐνδεδυμένου. Ὑψ. 0,45.

5) Παρόμοιος, οὗ ὁ χιτῶν καθέτους ἔχει τὰς πτυχάς.

6) Κορμὸς ἀνδρικής μορφῆς, ἧς ἡ ἐσθῆς δηλοῦται πλαστικῶς κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος, τὸ δὲ ἔτερον ἥμισυ δεξιὸν μέρος φαίνεται μὲν νῦν γυμνόν, λίαν πιθανόν ὅμως ὅτι ἐδηλοῦτο ποτε διὰ χρωμάτων, ὧν λεῖψανα ἐρυθρά καὶ κυανὰ σώζονται ἐτι ἱκανῶς ἐπὶ τῆς ὥας τοῦ πλαστικῶς δεδηλωμένου ἀριστεροῦ τῆς ἐσθῆτος μέρους. Ὑψ. 0,255

7) Κορμὸς γυναικείας μορφῆς μετὰ πολυπτύχου ἐνδυμασίας· ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἦσαν ἔνθετοι· ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν μαστῶν τέσσαρες πλοκάμοι. Διακρίνονται ἱκανῶς ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος. Ὑψ. 0,32.

8) Μορφῆς ἐπὶ ἔδρας καθημένης καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων πυξίδα ἀνοικτὴν κρατούσης τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ὀσφύος· τὸ ἐνδύμα αὐτῆς εἶνε προσπεφυκὸς τῷ σώματι· περὶ τοὺς πόδας καὶ τὴν ἔδραν ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος.¹

¹ Παρόμοιον ἐν τῷ ἐν τῇ Ἀκροπόλει μουσεῖῳ μετὰ χρωμάτων ἐπὶ-

9) Τεμάχιον ἐκ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ στήθους γυναικείου κολοσσιαίου ἀγάλματος πιθανῶς Ἀθηνᾶς. Τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ σώζει ἱκανῶς ὥραϊον ὥστε φολιδωτὸν κόσμον χρώματος πρασίνου ἐπὶ ἐδάφους ἐρυθροῦ. Ἐρυθρὸν χρῶμα ζωηρότατα σωζόμενον διακρίνεται καὶ ἐν τῷ ἐμπροσθίῳ μέρει τοῦ στήθους κατὰ τοὺς πλοκάμους, ἐνιαχοῦ δὲ αὐτοῦ παρατηροῦνται καὶ ἴχνη πρασίνου χρώματος. Ἔργασία ἐπιμελής.

10) Κεφαλὴ γυναικεία ἐπιμελεστάτης ἐργασίας περιδεδεμένη ταινία ἐρυθρᾷ ἐφ' ἧς ἀνθεμοειδὴς καλὸς κόσμος πρασίνου χρώματος· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης ἰδιόρρυθμος, φέρει καὶ ἐνώτια στρογγύλα ἔχοντα ἀκτίνας ἐρυθράς. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ αἱ ὀφρῦς δεδηλωμέναι χρώματι· ἡ ρίς ἀποκεκρουσμένη ὀλίγον κατὰ τὸ ἄκρον. Ὑψ. μετὰ τοῦ λαιμοῦ 0,24.²

11) Ὅμοια ἐπιμελοῦς ἐργασίας σώζουσα χρωματισμὸν ἐρυθρὸν ζωηρότατον περὶ τὴν κόμην, φέρει ἐπίσης ῥοδακροειδῆ ἐνώτια καὶ ἔχει τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμένας χρώματι· τῷ αὐτῷ χρώματι εἶνε γεγραμμένοι καὶ αἱ ὀφρῦς καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν ὀφθαλμῶν. Ὑψ. 0,10.

12) Ὅμοια μετὰ στέμματος καὶ ἐνωτίων.

13) Τεμάχιον μικρᾶς στρογγύλης ἀσπίδος ἐφ' ἧς Γοργόνειον ἀρχαϊκόν· οἱ περὶ τὴν κόμην ὀφρῖς αὐτοῦ ἔχουσι χρῶμα μέλαν, οἱ δὲ ὀδόντες καὶ ἡ γλῶσσα ἐρυθρόν. Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου κοίλου ἐπιφανείας τοῦ ἀσπίδιου παρατηρεῖται ὁ βραχίων ὁ κρατῶν αὐτὸ ἐκ τοῦ ὀχάνου ἐφ' οὗ διακρίνεται καὶ ἀμυδρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα.

14) Βραχίων φυσικοῦ μεγέθους μετὰ χειρίδος (Aermel) πτυχωδούς κεχρωματισμένης κατὰ τὸ ἄκρον χρώματι ἐρυθρῷ καὶ πρασίνῳ φορῶν ψέλιον πρασίνου χρώματος. Ἔργασία λεπτοτάτη, μάλιστα δὲ περὶ τὴν πτύχωσιν καὶ τὴν ὦαν τῆς χειρίδος.

15. Πούς μικρὸς ὑποδεδεμένος ἐπιμελοῦς ἐργασίας ἐφ' οὗ διακρίνονται ζωηρότατα οἱ ἐρυθρῷ καὶ κυανῷ χρώματι γεγραμμένοι ἱμάντες.

16) Χεὶρ ὑπερφυσικοῦ μεγέθους σώζουσα καὶ ἴχνη χρωμάτων.

17) Τεμάχιον ἐξ ἐνδύματος ἀγάλματος μετὰ ὧας

κεχρωματισμένης χρώματι ἐρυθρῷ καὶ κυανῷ. Ἔργασία ἐπιμελεστάτη.

18) Παρόμοιον τῷ προηγουμένῳ μετὰ γραπτοῦ μαιάνδρου καὶ ἀσέρων χρώματος ἐρυθροῦ καὶ πρασίνου.

19) Τεμάχια τέσσαρα πλακὸς προσαρμοζόμενα ἐχούσης πλάτος 0,245, μῆκος 0,675. Ἐπ' αὐτῆς ἐν ἀναγλύφῳ προστύπῳ Ἀθηνᾶ ἱσταμένη φέρει κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ εἶνε ἐνδεδυμένη ἐσθῆτα πολύπτυχον· τὴν δεξιὰν αὐτῆς χεῖρα ἔχει προτεταμένην· τὸ κάτω μέρος τὸ περὶ τοὺς πόδας ἐλλείπει. Ἀπέναντι αὐτῆς ἴστανται δύο μορφαὶ γυναικεῖαι μετὰ πολυπτύχου ἐπίσης ἐνδυμασίας σωζόμεναι μέχρι τοῦ μικρὸν ἄνω τῆς ὀσφύος μέρους· προσέτι δὲ ἐμπροσθεν τῆς πρώτης γυναικὸς ἴστανται δύο ἐπ' ἀλλήλοι γυμνοὶ νεανίαι, κατόπιν δὲ ἀκολουθεῖ ταῦρος τοῦ ὁποίου τὸ ὀπισθεν μόνον μέρος διακρίνεται· ἐμπροσθεν δὲ τῆς δευτέρας γυναικὸς μικρὰ κόρη, ἥτις ἀνέχει τὰς χεῖρας καὶ προσβλέπει τῇ Ἀθηνᾷ, ὥς καὶ οἱ δύο πρὸ τῆς πρώτης γυναικὸς ἱστάμενοι νεανίαι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀναγλυφὸν εἶνε ἀναθηματικὸν καὶ παριστᾷ θυσίαν. Ἔργασία ἐπιμελής καὶ ἀρχαϊκή.

20) Μορφή γυναικεία φέρουσα χιτῶνα χειριδωτὸν, οὐτινος αἱ πτυχαὶ καθέτως διήκουσιν. Ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτῆς χεὶρ ἀποκεκομμένη μικρὸν ἄνω τοῦ ἀγκῶνος, ἡ δὲ δεξιὰ καλύπτεται ὑπὸ τὸ ἱμάτιον· ἡ κόμη εἶνε περιττῶς διεσκευασμένη καὶ περιβάλλεται διαδήματι. Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν δεδηλωμέναι χρώματι. Ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων σώζονται ἴχνη πρασίνου καὶ ἐρυθροῦ χρώματος, τὰ αὐτὰ χρώματα σώζουσι ζωηρότατα καὶ οἱ γραπτοὶ ἀνὰ τὴν ἐσθῆτα διεσπαρμένοι ἀστέρες· ἐπὶ τοῦ προσώπου διακρίνεται τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο μεδίωμα τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας. Ὑψ. 0,53.¹

21) Ἀγαλμάτιον παριστῶν μορφήν γυναικεῖαν ἱσταμένην, πιθανῶς Ἀφροδίτην, ἧς ὁ ποδῆρης χιτῶν στενοῦται πρὸς τὰ κάτω· ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖ πτηνόντι μὴ σωζόμενον ὀλόκληρον· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει μῶδιον. Αἱ κόραι καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν ὀφθαλμῶν ὥς ἐπίσης αἱ ὀφρῦς γεγραμμέναι χρώματι. Ἐπὶ τῆς κόμης καὶ

σης, περιγραφὴν ὑπὸ Milchhöfer «die Museen Athens» σελ. 55. Ἐκεῖνο ὅμως φαίνεται κρατοῦν μᾶλλον δίπτυχον.

² Ἐκδοθήσεται μετὰ τινος ἄλλης κεφαλῆς ἐξ Ἐλευσίνος ὑπὸ τοῦ Δ. Φιλίου ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδος.

¹ Ἐκδοθήσεται προσεχῶς ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐφημερίδι μετὰ εἰκόνας.

τῶν ὑποδεδεμένων αὐτῆς ποδῶν ἴχνη χρώματος ἐρυθροῦ. Ὑψ. 0,83.¹

22) Ἄλλο μικρὸν γυναικεῖον ἀγαλμάτιον ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν ἀποκεκρουσμένον κατὰ τὸ ἄκρον τῆς κεφαλῆς· φορεῖ χιτῶνα οὐτινος αἱ πτυχαὶ διήκουσι καθέτως· ἡ κόμη καὶ τὸ χεῖλος σώζουσι χρῶμα ἐρυθρὸν ζωηρότατον, ἡ δὲ ἐσθῆς ἐκτὸς τοῦ ἐρυθροῦ σώζει ἐνιαχοῦ καὶ κυανοῦν χρῶμα. Ἐπὶ τοῦ προσώπου παρατηρεῖται τὸ τυπικὸν μειδιάμα τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας.

23) Σφίγξ ἀρχαϊκῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας, ἥς οἱ πόδες οἱ ἐμπρόσθιοι καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω ἐλλείπει, ὥς δεικνύει τὸ παρεντεθειμένον ἐνταῦθα ἀπεικόνισμα. Ἡ ῥίς ἀποκεκρουσμένη ὀλίγον κατὰ τὸ ἄκρον· ἡ κεφαλὴ περιβάλλεται ταινία· τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου χαρκτηρίζει τὸ τυπικὸν τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας μειδιάμα. Ἐπὶ τῶν πτερυγῶν καὶ τοῦ στήθους ἴχνη κοκκίνου χρώματος. Ὑψ. μετὰ τῆς κεφαλῆς 0,43.

24) Σφίγξ παρομοία τῇ προηγουμένη, ἥς ἐλλείπουσιν οἱ ἐμπρόσθιοι καὶ ὀπίσθιοι πόδες. Ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ πτέρυγες ἀποκεχωρισμέναι, ἡ ῥίς ἀποτετριμμένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς· ἡ κόμη ἔχει τὴν αὐτὴν τῇ προηγουμένη διασκευὴν, ἀλλ' ἀμελέστερον ἐξεργασμένη, τὸ τυπικὸν τοῦ μειδιάματος ἐμφα-

¹ Ἐκδοθήσεται μετὰ ἀπεικόνισματος ἐν τῇ Ἀρχαιολογ. Ἐφημερίδι σὺν τῷ ὑπ' ἀριθ. 22.

νέστερον ἐν ταύτῃ ἐκπεφρασμένον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ἐγκαρσιότεροι πρὸς τὴν ῥίνα. Ἐπὶ τῶν πτερυγῶν ἴχνη χρώματος ἐρυθροῦ. Μῆκος τοῦ σώματος 0,60 ὑψ. τῆς κεφαλῆς 0,17.¹

26) Γυναικεῖα μορφή σωζομένη μέχρι τοῦ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς τοῦ θώρακος μέρους. Ὑψ. 0,335, πλάτ. 0,30. Τὸ εὑρημα τοῦτο εἶνε τὸ τιμιώτατον πάντων διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν καὶ λεπτὴν αὐτοῦ ἐργασίαν. Ἡ κόμη χωριζομένη εἰς τὸ μέσον καὶ διήκουσα κυματοειδῶς μέχρι κροτάφων ἀφίνει τὰ ὦτα ἀκάλυπτα καὶ ἀπολήγει εἰς πλοκάμους ἀνὰ τρεῖς ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τοῦ στήθους καταπίπτοντας. Τῶν πλοκάμων τούτων οἱ τέσσαρες, δύο δηλαδὴ ἐξ ἑκατέρου μέρους εἶνε ἐξεργασμένοι ἐλευθέρως μὴ ἐφαπτόμενοι τοῦ ἄλλου μαρμάρου κατὰ τὸ ἀπὸ τῶν κροτάφων μέχρι τοῦ στήθους διάστημα.² Ἐκ τῶν ὀπισθεν ἡ κόμη εἶνε δεδηλωμένη μᾶλλον κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν τρόπον, ὥς ἐν τῷ Τεναάτῃ Ἀπόλλωνι καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίοις καὶ καταπίπτει μακρὰ ἐπὶ τῆς ῥάχεως μετὰ τῆς περιδεύσης τὴν κεφαλὴν πλατείας ταινίας. Ἡ ῥίς ἥτις εἶνε ἀποκεκρουσμένη ὀλίγον κατὰ τὸ ἄκρον, σχηματίζει σχεδὸν κάθετον γραμμὴν μετὰ τοῦ μετώπου· ἡ κλίσις τῆς πρὸς τὸν λαιμὸν γραμμῆς τῆς κάτω σιαγόνος εἶνε σχεδὸν ὀριζόντιος· οἱ σύμμετροι καὶ μᾶλλον βαθεῖς ἢ ἐξέχοντες ὀφθαλμοὶ εἶνε ἀξιοπαρατήρητοι, μάλιστα δὲ διὰ τὰ ἱκανῶς δεδηλωμένα βλέφαρα· τὰ ὦτα εἶνε μικρὰ καὶ κεῖνται ὑψηλά. Ἡ ἐσθῆς ἀποτελεῖται ἐξ ἱματίου καὶ χιτῶνος, καὶ ἐκεῖνο μὲν ἐρριμμένον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ καλύπτει κατὰ μέρος τὸ στήθος εἶνε ἐξεργασμένον πλαστικῶς, οὗτος δὲ ἐδηλοῦτο διὰ χρώματος μόνον ὅπως ἴχνη τινὰ αὐτοῦ σωζόμενα δεικνύουσιν, ἐκτὸς λεπτῆς τινος γραμμῆς ὑπὸ τὴν σφαγὴν δεδηλωμένης πλαστικῶς. Ἀξιοπαρατήρητος καὶ καθιστῶσα τὸ ἔργον μοναδικὸν εἶνε λεπτοτάτη τις γραφὴ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, ἥτις παριστᾷ τρεῖς ἵππους θαυμασίως ἐξεργασμένους καὶ ἄλλας τινὰς μορφάς.³ Ἰχνη ἐρυθροῦ χρώματος σώζει ἡ

¹ Περὶ τῶν δύο τούτων Σφιγγῶν θὰ πραγματοποιηθῇ ἐν τῷ προσεχεῖ τῆς Ἀρχ. Ἐφημερίδ. τεύχει ὁ κ. Ν. Πολίτης.

² Εἰς τῶν ἐλευθέρως ἐξεργασμένων τούτων πλοκάμων, ὁ πρὸς τὰ ἀριστερά, εἶνε κατεργῶς.

³ Ἀπεικόνισμα πιστὸν τῆς γραφῆς ταύτης, εἰς ἣν μᾶς κατέστησε προσεκτικὸς ὁ ἐξησχημένος ὀφθαλμὸς τοῦ κ. Gillieron θὰ δημοσιευθῇ

μορφή ἐνιαχοῦ τῆς ἐσθῆτος καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων διακρίνονται προσέτι ἀμυδρά τινα ἔχνη χρωματισμοῦ κατὰ τὴν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ μετὰ ποιαῖς τινοῦς ἐλευθερίας διασκευὴ τῆς κόμης κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, οἱ ἐλευθέρως κατεσκευασμένοι καὶ μὴ ἐφαπτόμενοι τοῦ λοιποῦ μαρμαρίου πλόκαμοι κατὰ τὸ ἀπὸ τῶν κροτάφων μέχρι τοῦ στήθους διάστημα, ἡ διάπλασις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ μάλιστα τὰ λίαν δεδηλωμένα αὐτῶν βλέφαρα, τὰ ὑψηλῶς κείμενα ὦτα, ἡ ἐριζόντιος κλίσις τῆς πρὸς τὸν λαιμὸν γραμμῆς τῆς σιαγόνος, ἡ παντελὴς ἑλλειψίς τοῦ τυπικοῦ μειδιάματος, πάντα ταῦτα εἶνε τεκμήρια μαρτυροῦντα, ὅτι ὁ τεχνίτης ἀπεπειράθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ κύκλου τῆς ἀρχαϊκῆς τεχνοτροπίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἔργον του ὠρισμένην τινα ἔκφρασιν· καὶ ἂν δὲ τοιαύτη τις παρατηρῆται, εἶνε ὅλως τυχαία· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ ἔργον του καὶ περ ἐντέχνως καὶ λεπτῶς ἐξεργασμένον στερεῖται τῆς κατὰ τὸ φυσικὸν τεχνοτροπίας καὶ εἶνε οὕτως εἰπεῖν ὑπερβολικὸν (exaggeré).

γ'. Μαρμαρίνα ἔργα τῆς ἀνεπτυγμένης ἐργασίας. 26) Κορμὸς νεανίου γυμνός. Ὑψ. 0,49. Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου διακρίνονται οἱ δάκτυλοι ἄλλης μορφῆς μεθ' ἧς ὁ νεανίας ἀπετέλει, ὡς φαίνεται, σύμπλεγμά τι.

27) Ἄλλος κορμὸς μικρᾶς γυναικείας μορφῆς φερούσης πολύπτυχον κυματίζουσαν ἐσθῆτα· περὶ τὸν λαιμὸν διακρίνονται ἔχνη ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος.

28) Μῆρὸς ἀνδρὸς κολοσσιαίου μεγέθους σώζων καὶ ἔχνη χρώματος.

Δ'. ΧΑΛΚΑ.

1) Ἀγαλμάτιον κατιωμένον παριστῶν ἄνδρα βαίνοντα διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσι, ὅστις φαίνεται ὅτι κρατεῖ ἑκατέρᾳ τῇ χειρὶ πρᾶγμα τι δυσδιάκριτον. Ἡ κόμη αὐτοῦ καταπίπτει ὀπισθεν μέχρι μέσης ῥάχews. Ἔργασία ἀρχαϊκή. Ὑψ. 0,12.

2) Νεανίας ὀρχούμενος καὶ ἀνέχων τὰς χεῖρας. Ὑψ. 0,11. Κατιωμένος. Τέχνη ἀνεπτυγμένη.

προσεχῶς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀρχ. Ἐφημερίδι ὑπὸ τὸν πίνακα, τὸν ὁποῖον παρασκευάζομεν διὰ τὴν ἐν λόγῳ μορφήν.

3) Μορφῆς ἀνδρικήs μικρᾶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος μέχρις ὀσφύος. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει περιεργόν τι κάλυμμα ἐφ' οὗ ἐξοχὴ τις ὥσπερ λόφος. Ἔργασία ἀρχαϊκή.

4) Ἀγαλμάτιον λίαν ἀρχαϊκὸν παριστῶν ἄνδρα γυμνὸν βαίνοντα διαβεβηκόσι τοῖς σκέλεσιν· ἐλλείπουσιν ἡ ἀριστερὰ αὐτοῦ κνήμη καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει ὁ ἄνθρωπος κάλυμμα παρεμφερὲς Φρυγικῶ πίλῳ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε λόφος κολοβὸς τὰ νῦν· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ εἶνε λίαν ἐξέχοντες· ἡ κόμη ἰδιορρυθμῶς διεσκευασμένη κατέρχεται μακρὰ μέχρις ὠμων. Ὑψ. 0,20.

5) Μικρὰ ἀνδρική μορφή κολοβή κατὰ τοὺς πόδας καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα. Ὑψ. 0,8. φέρει χλαμύδα ἐπερριμμένην ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς πέτασον (?). Ἔργασία ἐπιμελὴς τῶν καλῶν χρόνων.

6) Ἀρματηλάτης παρεμφερὴς κατὰ τὴν στάσιν πρὸς τὸν περίφημον τοῦ ἐν Τυδίγγῃ μουσείου ἐν τῷ ὁποίῳ ἐνορῶσι τὸν Βάτωννα τὸν διφρηλάτην τοῦ Ἀμφιαράου (Πρὸς Friederichs, Bausteine I. σελ. 63 ἀριθ. 49).

7) Ἐκ λαβῆς κατόπτρου μορφή ἀνδρική γυμνή πιθανῶς Ἀπόλλωνος ταινία τὴν μακρὰν αὐτοῦ κόμην περιδεδεμένην ἔχοντος καὶ ὀρέγοντος τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄνω· οἱ πόδες αὐτοῦ εἶνε προσκεκολλημένοι. Ἔργασία ἀρχαϊκή. Ὑψ. τοῦ ἀγαλματίου 0,155.

8) Ἀμορφον ἀρχαϊκὸν ἀγαλμάτιον, οὗ τινοῦ οἱ ἄκροι πόδες ἀποκεκομμένοι. Ὑψ. 0,21.

9) Μορφή πτερωτῆ ἀνάγλυπτος ὕψ. 0,15, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον φέρουσα. Τέχνη ἀρχαϊκή.

10) Γοργόνες δύο πτερωταί. Ὑψ. ἑκατέρας 0,10. Τέχνη ἀρχαϊκή.

11) Ἐπὶ λαβῆς ἀνάγλυπτος πρόστυπος μορφή ἀναπεπταμένης τὰς χεῖρας ἔχουσα καὶ ὀκλάζουσα. Ὑψ. 0,125. Ἔργασία ἀρχαϊκωτάτη.

12) Σφιγξ μικρά. Ὑψ. 0,5.

13) Παρομοία τῇ προηγουμένη, ἀλλὰ μεγαλειτέρα ὀλίγον. Ὑψ. 0,6.

14) Λαβὴ μετὰ Γοργονεῖου ἀρχαϊκοῦ παρεμφεροῦς τῷ πηλίνῳ τοῦ Παρθενῶνος. (Ross, Arch. Auf. I σελ. 408. Πίναξ VIII.)

15) Τρεῖς κεφαλαὶ ὀφρων σύμμετροι.

16) Κεφαλή γρυπὸς μικρά.

17) Λέων μικρὸς καθημένος ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἔχων τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένην.

18) Λαβὴ μετὰ κεφαλῆς λέοντος ἐν τῷ μέσῳ· ἔνθεν καὶ ἔνθεν λέων καθημένος.

19) Αἶξ μικρά ἀνέχουσα τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας. Ἑργασία ἐπιμελής.

20) Δύο μικραὶ κεφαλαὶ βοῶν.

21) Λύχνος μικρὸς ἀπλοῦς ἄνευ γλυφῆς.

Ε'. ΠΗΛΙΝΑ.

Πήλινα εὐρέθησαν οὐκ εὐάριθμα τὰ πλεῖστα εἰς

τεμάχια, ὧν τινὰ περίεργα, μάλιστα δὲ τεμάχιόν τι ἐφ' οὗ ἀνάγλυπτος μορφή νεανίου κατὰ τοῦ ὁποίου ἐφορμαῖ κύων (Ἀκταίων?). ὁ πηλὸς τοῦ τεμαχίου τούτου εἶνε ἀγάνωτος καὶ ἡ ἐργασία ἀρχαϊκή. Τὰ πλεῖστα ὅμως τῶν πηλίνων τούτων εἶνε εἰδῶλια παριστῶντα καθημένας γυναικείας μορφάς ἐνδεδυμένας χιτῶνας ποδήρεις ἐργασίας σκαιᾶς ὅλως καὶ ἀργῆς. Προσέτι δὲ εὐρέθησαν τεμάχια ἀγγείων τῆς τε ἀρχαϊκῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀνεπτυγμένης καλῆς ἐποχῆς, τῶν ὁποίων ἔνια φέρουσι καὶ ἐπιγραφάς.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

(Ὅρα Πίν. 2.)

Τὸ ἀγγεῖον, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα ἐν τῷ δευτέρῳ πίνακι ἀπεικονίσθη, φέρει ἐν τῷ καταλόγῳ τοῦ Collignon τὸν ἀριθμὸν 534, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας 936. Ὑψὸς ἔχει 0,31 μ. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους ὅπερ εἶναι πολὺ βεβλαμμένον, διακρίνονται τρεῖς ἐφηβοὶ περιειλεγμένοι ἐν μανδύαις· ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὑπάρχει ἡ δημοσιευμένη ἀπλουστάτη παράστασις. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταται ὁ Διόνυσος κρατῶν θύρσον ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ ἐν τῇ ἐτέρᾳ κἀνθαρον, πρὸ αὐτοῦ εὐρίσκεται γυνὴ διδούσα αὐτῷ ἄλλον κἀνθαρον, ὃν ἐπλήρωνεν οἴνου ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀριστερᾷ οἰνοχόης. Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Διονύσου ὑπάρχει δευτέρα γυνή, ἥτις κρατεῖ ἀσκὸν ἑτοιμος οὔσα νὰ πληρώσῃ τὸν κἀνθαρον, ἅμα κενωθῇ. Ὅπως ἡ παράστασις, οὕτω καὶ ἡ τέχνη εἶναι ἀπλουστάτη, ἢ μᾶλλον ἀτημελής· γραμμαὶ τινες, ἄνευ πολλῆς προσοχῆς ἡγμένοι, ἀρκούσιν ἵνα παραστήσωσι τοὺς θύρσους, τοὺς κἀνθάρους, τὸν ἀσκὸν καὶ τὰς πτυχὰς τῶν ἐνδυμάτων. Πρὸ πάντων δὲ τὰ κάτω μέρη τῶν δύο γυναικῶν εἶναι ὅλως παρημελημένα, ἐπίσης ὁ

δεξιὸς ποὺς τοῦ Διονύσου· ἡ αὐτὴ ἀμέλεια, ἥτις ὅμως ἄνευ χρωμάτων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρασταθῇ ἀκριβῶς ἐν τῷ πίνακι, παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ἀνεπιτυχῇ γάνωσιν τοῦ ὅλου ἀγγείου, ἰδίως ὅμως εἰς τὸν τῆς δευτέρας χειρὸς μέλανα χρωματισμὸν περὶ τὴν περιφέρειαν τῶν μορφῶν. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀγγεῖον αὐτὸ εἶναι ἐν τῶν ὡραιότερων τῆς Ἑταιρίας. Αἱ γραμμαὶ, καὶ περ ἀμελῶς κεχαραγμένοι, εἶναι λεπτότατοι καὶ αἱ στάσεις φυσικώτατοι καὶ ἐκφραστικώτατοι· πρὸ πάντων δὲ καλῶς ἀπεδόθησαν ἡ χάρις τῆς οἰνοχούσης γυναικὸς καὶ ἡ προθυμία τῆς κρατούσης τὸν ἀσκόν, ἵνα πληρώσῃ τὸν κενωθισόμενον κἀνθαρον. Καὶ ἐνταῦθα θεωρῶ καλὸν νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς, ἥτις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀτημελείας τοῦ ἡμετέρου ἀγγείου καὶ ἄλλων εὐρεθέντων ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ὅποια θεωροῦνται ὡς ἀττικά μὲν, ἀλλ' ἀμελῶς ἐξεργασμένα· διότι εἰς τὰ ἰταλικά ἀγγεῖα ἡ κακὴ ἐργασία προέρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ πραγματικῆς ἀγνοίας καὶ ἀδυναμίας, ἐν ᾧ ἐνταῦθα διαφαίνεται, ὅτι ἂν

ἤθελε ὁ τεχνίτης, ἡδύνατο νὰ κάμῃ τὸ ἔργον τοῦ πολὺ καλλιτέρον. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἰδίως παράστασιν, ἡ ἀξία τοῦ τεχνίτου συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι κατῴρθωσεν ἐν μιᾷ πράξει, ἥτις κυρίως μόνον μεταξὺ δύο τελεῖται, νὰ συνδέσῃ στενῶς καὶ τρίτον πρόσωπον. Ἡ ἐπίνοια τῆς τὸν ἀσκὸν κρατοῦσης βάρκῃς εἶναι εὐφυής, συμπληροῦσα καὶ τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν συμμετρίαν τῆς παραστάσεως. Τὰ λοιπὰ δὲν εἶναι ἐφευρέσεις τοῦ ἡμετέρου τεχνίτου, ἀλλὰ παρελήφθησαν παρὰ ἀρχαιοτέρων ἔπως εἶχον καὶ ἄνευ πολλῆς προσοχῆς· οὕτω π. χ. ὁ ζωγράφος δὲν παρετήρησεν, ὅτι ὁ Διόνυσος κρατεῖ διὰ μὲν τῆς μιᾶς θύρσον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας κἀνθαρον, κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται νὰ δεχθῇ τὸν προτεινόμενον.

Ὅμοιαι παραστάσεις οἰνοχοίας εὐρίσκονται, ὡς γνωστὸν, ἅπειροι ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων διαφόρων ἐποχῶν· μνημονεύω δὲ ἐνταῦθα χάριν παραδείγματος τινὰς μόνον, ἀναφερομένας τὰς πλείστας μὲν εἰς τὸν Διονυσιακὸν κύκλον¹, ἄλλας πολλὰς καὶ εἰς ἄλλους θεοὺς, οἷον τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἀρτεμιν καὶ τὴν Αἰγλήν², ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Νίκη³, πλείονας εἰς τὸν Τριπτόλεμον, τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Κόρην⁴, μίαν εἰς τὸν Ἀχιλλέα⁵, καὶ τέλος εἰς ἀπλοῦς θνητούς, ὡς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2051 ὠραίῳ ἀγγείῳ τῆς Ἑταιρίας καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις. Ἐν ἀπάσαις αὐταῖς ταῖς παραστάσεσιν ἐν παρατηρεῖται οὐσιώδης, ὡς φαίνεται, χαρακτηριστικόν, διότι ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐκτὸς μιᾶς ἐξαιρέσεως, περὶ ἧς κατωτέρω θὰ γείνη λόγος, οὐδεμίαν ἄλλην μέχρι τοῦδε εὑρον· εἶναι δὲ τοῦτο τὸ ἐξῆς· ὅτι πανταχοῦ τὸ οἰνοχοοῦν πρόσωπον παρίσταται ἢ πληρῶσαν ἤδη τὸ ποτήριον καὶ δίδον αὐτὸ εἰς τὸν μέλλοντα νὰ πῖνῃ, ἢ ἂν τοῦτο πρόκηται τῶρα νὰ πληρωθῇ, τότε ὁ μὲν οἰνοχόος κρατεῖ τὴν πρόχουν, ὁ δὲ μέλων νὰ πῖνῃ, τὸ ποτήριον· οὐδέποτε ὅμως ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει τὸ οἰνοχοοῦν πρόσωπον κρατεῖ συγ-

χρόνως καὶ τὸ ποτήριον καὶ τὴν πρόχουν. Τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ περίεργον, διότι, ὡς γνωστὸν, αἱ διονυσιακαὶ ἰδίως παραστάσεις εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμελέσται· ἵνα δὲ ἐν φαινόμενον παρατηρήται εἰς τοσαύτας, χρονικῶς καὶ τοπικῶς τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων ἀπεχούσας παραστάσεις, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ σπουδαῖος λόγος· δὲν εἶναι δὲ πολὺ δύσκολον νὰ ἐξεύρωμεν τὸν λόγον τοῦτον· ἐὰν ἐπὶ τοῦ δημοσιευμένου ἀγγείου ἢ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ Διονύσου γυνὴ ἐπλήρου τὸν κἀνθαρον κρατοῦσα αὐτὸν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας τὴν πρόχουν, τότε αὕτη θὰ ἀπεχωρίζετο τοῦ συμπλέγματος προσέχουσα τὸν νοῦν μόνον εἰς τὴν πληρῶσιν τοῦ ποτηρίου. Ὁ δὲ Διόνυσος θὰ παρίστατο ἢ ἀδιάφορος, ἢ ἔπερ θὰ κατέστρεφε τὴν ἐνότητα τῆς παραστάσεως, ἢ ἀνυπομονῶν, ἔπερ θὰ ἦτο ὅλως κωμικόν· οἱ τεχνῖται λοιπόν, ἵνα τηρήσωσι τὴν ἐνότητα τῆς πράξεως καὶ ἀποφύγωσι τὸ γελοῖον, ἐξελέξαντο πρὸς παράστασιν τῆς οἰνοχοίας τοὺς δύο τρόπους περὶ τῶν ὁποίων εἴπομεν.

Ἀνεφέρομεν ὅτι ὑπάρχει καὶ μία ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος τούτου· καὶ ἡ ἐξαιρέσις αὕτη δὲν εὐρίσκεται ἐπὶ ἀγγείου ἀσημάντου, τὸ ὅποιον θὰ ἡδυνάτο τις νὰ παρίδῃ, ἀλλὰ τὸ ἀποτελοῦν αὐτὴν εἶνε ἐν τῶν σπουδαιωτάτων ἔργων τῆς γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα διεσώθησαν ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρις ἡμῶν. Ἐννοῶ τὸν οἰνοχοοῦντα Σάτυρον, τὸν εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἐν διαφόροις μουσείοις¹ τῆς Εὐρώπης εὐρισκόμενον. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀναφέρουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιολόγων² εἰς τὸν Πραξιτέλην, στηριζόμενοι εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πausanίου (1, 20, 2) «Διονύσῳ δὲ ἐν τῷ ναῷ τῷ πλησίον Σάτυρός ἐστι παῖς καὶ δίδωσιν ἐκπωμα. Ἐρωτα δὲ ἐστηκότα ὁμοῦ καὶ Διόνυσον Θυμῖλος ἐποίησεν». Ἡ ἐρμηνεία τοῦ χωρίου τούτου διεφίλονεικῆθη, ὡς γνωστὸν, τὰ μάλιστα³, οἱ πλεῖ-

¹ Gerhard - Auserlesene Vasenbilder Πίν. 56, 57, 78 καὶ ἄλλαι. - British Museum ἀριθ. 531, 574, 1284, 1295. - Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἑταιρίας ἐκτὸς τοῦ δημοσιευμένου ἀριθ. 1479, 2506.

² Gerhard αὐτόθ. Πίν. 24, 27, 28, 29.

³ Gerhard αὐτ. Πίν. 175.

⁴ British Museum ἀριθ. 728, 798.

⁵ Ἐπὶ τῆς ἐν Βερολίνῳ πολυχρώμου κύλικος τοῦ Εὐφρονίου, ἐν ᾗ παρίσταται ἡ Διομήδης οἰνοχοοῦσα τῷ Ἀχιλλεῖ. Gerhard Trinkschalen und Gefaesse Πίν. 14.

¹ Ἐν Δρέσδῃ (ἀπεικον. ἐν Augusteum Πίν. 25 καὶ 26), ἐν Λονδίνῳ (Marbles of the British Museum XI, 40), ἐν Πιστρούολει (Clarae, Musée de sculpture Πίν. 677), ἐν Βερολίνῳ (Gerhard, Berlin's antike Bildwerke ἀριθ. 124) καὶ ἄλλοις.

² Hettner, Dresdener Antikensammlung ἀριθ. 114. - Brunn-Verzeichniss des Museum's der Gypsabgüsse in Muenchen ἀριθ. 181. - Conze-Verzeichniss der Gypsabgüsse in Berlin ἀριθ. 1094. Stephani - Bulletin de l'acad. imp. de St. Petersb. T. 17, σελ. 554. - Friederichs Praxiteles I. 17.

³ Overbeck - Schriftquellen ἀριθ. 1224.

στοι ὅμως παραδέχονται ὅτι ὁ Σάτυρος οὗτος εἶναι ὁ αὐτός ὁ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἀναφερόμενος ὡς ἐν τῶν ἐξοχωτέρων ἔργων τοῦ Πραξιτέλους. Ἄλλοι παραδέχονται, ὅτι οἱ δύο Σάτυροι ἦσαν διάφοροι ἀλλήλων καὶ ὁ τὸ ἔκπωμα δίδων δὲν ἐποιήθη ὑπὸ τοῦ Πραξιτέλους. Δὲν ἔχω σκοπὸν ν' ἀναμιχθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν συζήτησιν ταύτην, ἥτις ὡς μοι φαίνεται οὐδέποτε θὰ λάβῃ τέλος, διότι ὁ Πausanias δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐκφρασθῇ σαφῶς, παρατηρῶ μόνον, ὅτι οἱ παραδεχόμενοι τὴν ταυτότητα τῶν δύο Σατύρων συνδυάζοντες τὸ χωρίον τοῦ Πausanίου μεθ' ἐνὸς ἄλλου τοῦ Πlinίου (36, 29.), ἀνευρίσκουσιν εἰς τὸν περισθέντα Σάτυρον ἀντίτυπον τοῦ Πραξιτελείου. Ἐγὼ χωρὶς νὰ ἀρνηθῶ, ὅτι πιθανὸν ὅ ἐν τῷ προμνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Πausanίου ἀναφερόμενος Σάτυρος νὰ ᾔῃ ὁ αὐτός μετὰ τὸν οἶνονφόρον τοῦ Πlinίου, λέγω, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Περιγητοῦ « Σάτυρός ἐστι καὶ δίδωσιν ἔκπωμα » δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀναφέρονται εἰς τὸν ἐν τοῖς μουσείοις ἡμῶν εὐρισκόμενον οἶνοχόον Σάτυρον, ὅστις εἰς μὲν τὴν ὑψωμένην δεξιάν χεῖρα ἐκράτει πρόχουν, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν κύλικα ἢ κἀνθαρον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ Πausanias δὲν ἔλεγε ῥητῶς « δίδωσιν ἔκπωμα », πάλιν πιστεύω διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ Σάτυρος αὐτός νὰ ἀπετέλῃ μέρος συμπλέγματος. Ἀφοῦ οἱ τὰ ἀγγεῖα γράφοντες μικροτέχναι εἶχον ὡς εἶδομεν, τόσον βαθειὰν συναίσθησιν τῶν κανόνων τοῦ συμπλέγματος καὶ ἐτήρουν αὐτοὺς πάντοτε, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι μόνος ὁ Πραξιτέλης ἢ ἡγνῶει αὐτούς, ἢ τοὺς παρέβαινε ἐκουσίως πρὸς βλάβην τῶν ἔργων του. Πείθομαι λοιπὸν, ὅτι ὁ σωζόμενος Σάτυρος ἐποιήθη, ἵνα ἴσταται μόνος τοῦ ἀνευ οὐδεμιᾶς σχέσεως πρὸς ἄλλα πρόσωπα καὶ ὅτι κακῶς ἀναφέρεται εἰς τὸν Πραξιτέλην.

Ἀλλὰ τοῦτο δύναται, νομίζω, ν' ἀποδειχθῇ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐργασίας τοῦ ἀγάλματος συγκρινομένης πρὸς βέβαια ἔργα τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου. Καὶ εὐτυχῶς ἔχομεν ἔργα αὐτοῦ ἀναμφίλογα, τὴν Ἀφροδίτην τῆς Κνίδου ἐν ἀντιτύποις καὶ τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνακαλυφθέντα Ἑρμῆν. Τὸ πνεῦμα καὶ ὁ τρόπος τοῦ Πραξιτέλους ἀποτυποῦνται ἐν αὐτοῖς τόσον σαφῶς, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ ἄπορον εἶναι, πῶς

ἡδυνήθησαν ν' ἀποδώσωσιν εἰς τὸν αὐτὸν τεχνίτην ἔργα τόσον διαφόρου ἐργασίας. Δὲν πρόκειται νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα ἀκριβῆ ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἀπλῆ παραβολὴ δεικνύει, πόσον τὰ εὐτραφῆ καὶ σαρκώδη μέλη τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀπέχουσι τῆς ἰσχνότητος καὶ λιτότητος, ἣν εὐρίσκομεν ἐν τῷ Σατύρῳ. Κανονικὸν σῶμα ἔχει καὶ οὗτος, ἀλλὰ λείπει αὐτῷ, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πλαστικόν, λείπουσιν αἱ καμπύλαι ἐκεῖναι καὶ γλυκεῖαι γραμμαί, αἱ ἐνοῦσαι τὰ διάφορα μέλη ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Πραξιτέλους· καὶ τοῦτο διότι ὁ Σάτυρος ἔχει σκελετὸν τέλειον, ἀλλ' ὀλίγον κρέας ὀλιγώτερον δὲ λίπος. Οὕτω ἡ γραμμὴ τῆς κατατομῆς τοῦ πώγωνος εἶναι παρὰ μὲν τῷ Ἑρμῇ καμπύλη, παρὰ δὲ τῷ Σατύρῳ εὐθεῖα, ἐν γένει ὅλος ὁ σχηματισμὸς τοῦ σώματος τοῦ πρώτου δεικνύει εὐζωίαν καὶ οὐδὲν ἐλέγχει ἐν αὐτῷ στερήσεις ἢ ὑπερβολικὴν σκληραγωγίαν. Σύμφωνας πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου· οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ ἀνοίγονται, ἵνα ἴδωσι τὸν κόσμον καὶ ἀπολαύσωσιν αὐτοῦ· τὸ ἀκτινοβολοῦν ὠσείδες πρόσωπον καὶ τὸ μειδιῶν στόμα ἐκφράζουσι χαρὰν καὶ ἀγάπην τῆς ζωῆς. Παρὰ τῷ Σατύρῳ οὐδὲν τούτων παρατηρεῖται· τὸ πρόσωπον εἶναι τριγωνοειδές, οἱ ὀφθαλμοὶ μικροὶ καὶ βαθεῖς καὶ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα· ἡ τοῦ σώματος λιτότης ἀπαντᾷται καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει. Σχεδὸν φαίνεται, ὅτι ὁ τεχνίτης ἐπίτηδες περιωρίσθη εἰς ὅ, τι ἦτο ἀκριβῶς ἀναγκαῖον, ἵνα παραστήσῃ σῶμα παιδὸς κανονικὸν καὶ ἀπέφυγε πᾶν ὅ, τι ἡδύνατο νὰ προδώσῃ ἐν τῷ σώματι εὐζωίαν καὶ τὸ ταύτῃ ἐπόμενον ἄφροντι καὶ ἀμέριμον ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, τὸ ὅποιον τόσον καλῶς ἀπεικονίζεται ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Αἱ ιδιότητες αὗται τοῦ Σατύρου δὲν δύνανται νὰ προέρχωνται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ πρωτότυπον ἦν χαλκοῦν· αἰτία τῶν τοιούτων διαφορῶν δὲν εἶναι ἡ ὕλη, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ὑπ' οὗ ἐμφοροῦνται οἱ πλάττοντες τεχνῖται. Ἀνήκει λοιπὸν ὁ Σάτυρος εἰς ἄλλην σχολὴν καὶ πλησιάζει μᾶλλον πρὸς τὴν τοῦ Πολυκλείτου. Οὐχ ἥττον ὅμως ἔχει καὶ τι πραξιτέλειον, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ στάσις τοῦ σώματος, ἥτις ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὴν τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ λατινικοῦ σίγμα. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι εἶναι ἔργον ἐκλεκτικῆς τιнос

σχολῆς, ἥτις προσεπάθει νὰ συνδυάσῃ ἀττικὴν μετὰ πελοποννησιακῆς ἐργασίας. Τοιαύτη τις σχολή, ἥς τὰ μέλη καὶ τοι τὸ πλεῖστον Ἀθηναῖοι ὄντες, εἰργάζοντο ὅμως κατὰ τὸν πελοποννησιακὸν τρόπον, ὑπῆρχε κατὰ τὸν Brunn¹ ἐν Ῥώμῃ τὸν δεύτερον πρὸ Χρ. Αἰῶνα. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην ἀνήκει κατὰ τὸν αὐτὸν ἀρχαιολόγον ἡ κεφαλὴ τοῦ Δορυφόρου ἢ ἐν Herculaneum εὑρεθεῖσα καὶ ἡ Παλλὰς Velletri. Εἰς ταῦτα δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸν οἰνοχοοῦντα Σάτυρον, καθόσον μάλιστα ἐν ἀντίτυπον, τὸ ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ λόρδου Egremont, φέρει καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀπολλώνιος (ἴδε Archaeolog. Zeitung 32, σελ. 56). Ἀγνωστον ὅμως μένει, ἂν οὗτος ᾗναι καὶ ὁ πλάσας πρῶτος τὸ ἄγαλμα οὕτως, ὅπως τώρα τὸ ἔχομεν².

Οὕτω λοιπὸν καὶ ἡ φαινομένη αὕτη ἐξαίρεσις δὲν ἀποδεικνύει τίποτε, διότι ὁ Σάτυρος οὗτος πολὺ πιθανῶς ἐπλάσθη, ἵνα ἴσταται μόνος του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου πλουσίου τινὸς Ῥωμαίου, καὶ διὰ τοῦτο τὰ πολλὰ ἀντίτυπα ἐν τοῖς διαφόροις μουσείοις· ὁ δὲ τοῦ Πραξιτέλους ὡς ἀνήκων εἰς σύμπλεγμα ἐξάπαντος εἶχε στάσιν ὁμοιάζουσαν πολὺ τῆς οἰνοχοοῦσης γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἀγγείου, τὸ ὅποιον καὶ κατὰ τὸν χρόνον δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς

ἐποχῆς τοῦ καλλιτέχνου τούτου. Ἐπεμείναμεν τόνον, ἵνα καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας ἀποδείξωμεν, ὅτι ὁ Σάτυρος οὗτος δὲν εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Πausanίου ἀναφερόμενος, διότι ἄλλως τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Πραξιτέλους ἡδύνατο ν' ἀναιρέσῃ ἓνα τῶν κυριωτέρων κανόνων τῆς τῶν συμπλεγμάτων συνθέσεως, κανόνα τοῦ ὁποίου ἡ ἐπὶ αἰῶνας ἀδιάκοπος ἐφαρμογὴ ὑπὸ τῶν ζωγράφων τῶν ἀγγείων μαρτυρεῖ βεβαιότερον ὑπὲρ τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος αὐτῶν ἢ ἡ πολυτάκτις ἀμελὴς καὶ ἐπιπόλαιος ἐργασία. Ἐπρεπε δὲ ὁ κανὼν οὗτος ν' ἀποδειχθῇ ἀσφαλῶς, διότι ὅσον ἀπλοῦς καὶ φυσικὸς ἂν ᾗναι, παρεγνωρίσθη ὅμως πολλάκις. Ἀποδείξεις τούτου εἶναι ὁ Σάτυρος, ὅστις ὑπὸ τοσούτων ἐπιφανῶν ἀρχαιολόγων πιστεύεται ἀνήκων εἰς σύμπλεγμα καὶ ἐκτὸς τούτου οἱ λόγοι, δι' ὧν ὁ Collignon περιγράφει τὴν ἐπὶ τοῦ δημοσιευομένου ἀγγείου οἰνοχοοῦσαν γυναῖκα· «elle tient ce vase de la main droite, et de l'autre main y verse le contenu d'un prochoos». Ἡ φράσις αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή, ὅχι μόνον διότι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω, ἀλλὰ διότι κατὰ τὰ εἰρημμένα οὐδὲ ἡδύνατο κανὼν ἔχει οὕτω.

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΙΔΑΣ ΜΑΡΙΗΣΣΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝ (:).

(Ὅρα πίν. 3.)

Τὸ ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι εἰς τὸ φυσικὸν αὐτοῦ μέγεθος ἀπεικονισμένον τεμάχιον πώματος ἀρχαϊκοῦ ἀγγείου, ἐκ τῶν εὐρημάτων τῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, κρίναντες ἄξιον ἐκδόσεως διὰ τὴν παρὰ·

¹ Τὴν γνώμην ταύτην δὲν ἤξεύρω, ἂν ἐδημοσίευσεν ἤδη που ὁ Brunn, ἥκουσα ὅμως αὐτὴν πρὸ τινων ἐτῶν ἐν ταῖς παραδόσεσιν αὐτοῦ ἐν Μονάχῳ.

² Ἀπολλώνιος Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Νέστωρος, εἰργάζετο ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου πρὸ Χρ. αἰῶνος (Brunn Geschichte der Gr. Kuenstler I. σελ. 542)

στασιν αὐτοῦ, μάλιστα δὲ διὰ τὰ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς γυναικείας μορφῆς λευκῷ χρώματι γεγραμμένα ζῶα¹, δημοσιεύομεν χάριν τῶν φιλαρχαίων ἐν τῷ

¹ Τὰ ζῶα ταῦτα τὰ ὁποῖα εἶνε ἄμορφα καὶ ἀπροδιόριστα κατέχουσιν ἑνδεκαζῶνας, ὧν αἱ μὲν ὀκτὼ πρῶται περιέχουσιν ἑκάστη ἐν ζῶον, αἱ δὲ τελευταῖαι τρεῖς αἱ πρὸς τὰ κάτω ἄκρα τοῦ χιτῶνος ἀνὰ δύο ἀντιμέτωπα. Ἐπὶ οὐδενὸς ἀγγείου καὶ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας, εἰς ἣν τὸ ἐν λόγῳ ἀγγεῖον ἀνήκει, καὶ τῶν ἄλλων ἐποχῶν, καθ' ὅσον ἐγὼ γνωρίζω, ἀπαντᾷ χιτῶν ἢ ἐπίδημα κοσμούμενον ζωδίοις· δὲν φαίνεται ὅμως ὁ τρόπος οὗτος τῆς διακοσμῆσεως τῶν χιτῶνων ξένος εἰς τὴν

παρόντι τεύχει τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος.

Αἱ μορφαὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος πλὴν τῆς ἐν μέσῳ ἱσταμένης γυναικὸς διασωθείσης σχεδὸν ὁλοκλήρου εἶνε κολοβαί· ἔχουσι δὲ χρῶμα μέλαν ἐπὶ ἐδάφους ἐρυθροῦ πλὴν τῶν γυμνῶν μερῶν τῆς γυναικείας μορφῆς καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος αὐτῆς κατὰ ζώνας γεγραμμένων ζώων ἐχόντων χρῶμα λευκόν. Ἡ παραγναθὶς καὶ ὁ θώραξ τοῦ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ὀρώντος καὶ ἐντεταμένον τὸ τόξον κρατοῦντος πολεμιστοῦ ἔχουσι χρῶμα ἐρυθρὸν βαθύ, τὸ αὐτὸ ἐπίσης χρῶμα ἔχει ἡ κόμη, ὁ ὀφθαλμὸς καὶ τὸ περὶ τὴν κοιλίαν οἶονεὶ περίζωμα τοῦ κρατοῦντος ἰσχυρῶς ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὴν ἐν μέσῳ γυναικείαν μορφήν καὶ ἀποπειρωμένου νὰ ἀπαγάγῃ αὐτὴν βιαίως· προσέτι δὲ τὸ αὐτὸ χρῶμα ἔχει καὶ ἡ περὶ τὴν κόμην τῆς γυναικὸς περιδεδεμένη ταινία.

Αἱ περιγραφαὶ (die Umrissen) ἐνιαχοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματος καὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἄλλαι τινὲς γραμμαὶ ὡς ἐπὶ τῶν τόξων καὶ τῶν φαρετρῶν εἶνε ἐγκεχααραγμέναι ὁξεῖ ἐργαλείῳ. Τὸ γάνωμα τοῦ ἀγγείου σώζεται ἱκανῶς, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ μέλανος χρώματος. Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ἐπιφανείας τοῦ σώματος εἶνε γεγραμμένοι μέλανι χρώματι πλατεῖς ὁμόκεντροι κύκλοι.

Τὸ στρογγύλον σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνδρικών μορφῶν, τὰ ἐστερημένα ἐκφράσεως πρόσωπα, τὸ ἰσχυρὸν τῆς κινήσεως καὶ αἱ δι' ὁξέος ἐργαλείου ἐγκεχααραγμέναι γραμμαὶ, εἶνε πάντα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀρχαϊκῆς ἐργασίας, τοῦ πέμπτου τοῦλάχιστον πρὸ Χ. αἰῶνος.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν προέλευσιν, τὸν χρωματισμὸν καὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγγείου· νῦν δὲ ἅς ἐξετάσωμεν τὰ τῆς παραστάσεως. Καὶ ὅποια μὲν εἶνε ἡ παράστασις, δὲν δυνάμεθα, ἅτε μὴ διασωθεῖσα ὁλόκληρος, νὰ εἰπώμεν ὀριστικῶς, οὐχ ἥττον

τέχνην καὶ μάλιστα τὴν ἀρχαϊκὴν· οὕτω λ. χ. ἐκοσμεῖτο τὸ ἄγαλμα τῆς ἐν Σπάρτῃ Χαλκιοῦ Ἀθηνᾶς τὸ ὑπὸ τοῦ Γετιάδα ποιηθέν (Παυσ. 3, 17, 3), τοῦ ὁποῦ ἰδεῖν τινὰ λαμβάνομεν ἐξ ἀρχαίων τῆς Λακεδαιμόνου καὶ τῆς Μήλου νομισμάτων (Cadavaléne. Rec. de Med. Pl. II. N° 35. Pellerin, T. CIV. N° 4). Πρὸς καὶ W. Koner ἐν Koehnes, Zeitschrift für Münz-Siegel- und Wappenkunde, Berlin, 1845, σελ. 2-6. Otto Jahn de antiquissimis Minervae simulacris atticis σελ. 16. Ἀνάλογον παράδειγμα τοιαύτης διακοσμήσεως ἔχομεν ἐν τῷ ἀρχαίῳ λιθίνῳ ἀγάλματι τῆς Δρεσδανῆς Ἀθηνᾶς, οὗτινος αἱ ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ζῶναι εἶνε ἐπίσης ἐνδεκα.

ὅμως, ἔστω ὅποιαδήποτε αὕτη, τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ἐλήφθη ἐκ τοῦ μυθικοῦ κύκλου· νομίζω δὲ ὅτι παρίσταται πιθανῶς ὁ ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου ἤδη μνημονευόμενος Ἀφαρείδης Ἰδᾶς¹ τοξεύων τὸν Ἀπόλλωνα ἕνεκα τῆς καλλισύφουρ νύμφης Μαρπήσσης. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ὀρώντος ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυχίτων πολεμιστὴς, ὁ τὸ τόξον ἐντεταμένον καὶ τὴν φαρέτραν παρὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ἀνηρτημένην ἔχων, εἶνε ὁ Ἰδᾶς ἐτοιμαζόμενος νὰ τοξεύσῃ τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ τὴν Μαρπήσσαν ἀπάγοντα Ἀπόλλωνα. Ὁ Ἀπόλλων δὲν φέρει ἰδιόν τι σύμβολον χαρακτηριστικόν, πιθανόν ὅμως ὅτι ἐκράτει τόξον τὸ ὁποῖον κρύπτεται ὀπισθεν τῆς Μαρπήσσης· μάλιστα τὸ γυμνὸν τοῦ σώματος καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κόμης αὐτοῦ ἀρμύζουσι κάλλιστα τῷ θεῷ τούτῳ.² Παρὰ τὸν Ἰδᾶν ἱστατο καὶ ἄλλος τις πολεμιστὴς, ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ λειψάνου τινὸς ἄλλης δευτέρας φαρέτρας· προσέτι δὲ γυναικεία τις μορφή, τῆς ὁποίας μόνον ἡ χεὶρ διεσώθη, ἣν ἔχει προτεταμένην καὶ ἄπτεται τῆς Μαρπήσσης κατὰ τὸν μέσον ἀγκῶνα. Καὶ ὁ μὲν δεύτερος πολεμιστὴς εἶνε πιθανώτατα ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰδᾶ Λυγκεύς,³ ἡ δὲ γυνὴ εἶνε ἡ Ἴρις ἴσως, ἀποστελλομένη παρὰ τοῦ Διὸς ὅπως συνδιαλλάξῃ αὐτούς.⁴ Καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς παραστάσεως ἀπαντᾷ ὅτε μὲν ἡ Ἴρις⁵, ὅτε δὲ ὁ Ἑρμῆς⁶. Εἰς οὐδεμίαν ὅμως καθόσον ἐγὼ γνωρίζω τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν παραστάσεων τοῦ μύθου τούτου παρίσταται ὁ Ἰδᾶς ἔχων συμπολεμίστην ὡς ἐνταῦθα· ἔχει λοιπὸν τοῦτο νέον ἢ ἡμετέρα παράστασις, ἀλλὰ πλὴν τούτου ἀξιοπαρατήρητον εἶνε, ὅτι ὁ τεχνίτης μετεχειρίσθη εἰς τὴν σύνθεσίν του δύο στιγμὰς, τὴν στιγμὴν δηλ. τῆς ἐρίδος, καθ' ἣν ὁ Ἰδᾶς ἐπιχειρεῖ νὰ τοξεύσῃ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν στιγμὴν τῆς συνδιαλλαγῆς, καθ' ἣν ἡ Ἴρις παρεμβαίνουσα ἀποπειρᾶται νὰ συνδιαλλάξῃ αὐτούς, ἐνῶ καὶ ἡ Μαρπήσσα ἀνατείνουσα τὴν χεῖρα ὑπο-

¹ Ὀμ. Ἰλ. I. 557.

² Μολοντί τὸ περὶ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἐν εἶδει περιζώματος μᾶς κάμει ἄπως ν' ἀμφιβάλλωμεν.

³ Καὶ ἐν τῇ κατὰ Τυνδαριδῶν μάχῃ ἀμφοτέρω οἱ Ἀφαρεῖδαι λαμβάνουσι μέρος, βλ. Πινδ. Νερμ. 10, 112. καὶ Θεοκρ. Εἰδύλ. 22, 137.

⁴ Πρὸς. Ἀπολλόδορ. 1, 7, 8. Gerhard. Auserles. Vasenb. Πιν. 46 καὶ Otto Jahn, Archäolog. Aufsätze, σελ. 54.

⁵ Gerhard Αὐτόθι.

⁶ O. Müller, Ann. dell. Inst. IV σελ. 393, Otto Jahn, Αὐτόθι, σελ. 53.

δηλοῖ οἶονεὶ τῷ Ἰδα νὰ καταπαύσῃ τὴν μάχην, ἐνῶ εἰς τὰ μέχρι τοῦδε γνωστὰ τῆς παραστάσεως ταύτης μνημεῖα παρίσταται ἡ ἡ στιγμή τῆς μάχης αὐτῆς¹ ἡ ἡ μετὰ τὴν μάχην στιγμή, ἀφοῦ δηλαδὴ ἐπῆλθεν ἡ συνδιαλλαγή² καὶ τὰς δύο ὁμοῦ στιγμὰς καίπερ ἀντικειμέναι καὶ ἀντιθέτου ἀλλήλαις

εἴξευρε νὰ μεταχειρισθῇ τόσον καλῶς ὁ τεχνίτης, ὥστε οὐδεμία νὰ προέλθῃ ἐκ τούτου διακοπὴ τῆς ἐνώσεως τῆς πράξεως. Καὶ κατὰ τοῦτο λοιπὸν παρέχει τι τὸ νέον ἡ ἡμετέρα παράστασις.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΠΕΡΙ ΕΡΙΖΗΝΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

Ἐν τῷ ΙΑ'. τεύχει (30 Νοεμβρίου 1882) τοῦ περιοδικοῦ «Παρνασσοῦ» ἀρτίως ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Π. Λάμπρος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΙΖΩΝ ΠΟΛΕΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΙΑΣ περιγραφὴν δύο ἀνεκδότων νομισμάτων τῆς πόλεως ταύτης, τοῦ μὲν αὐτονόμου, τοῦ δὲ αὐτοκρατορικοῦ (Καρακάλλα), καὶ εἰς καθορισμὸν τῆς οὐχὶ λίαν γνωστῆς Καρικῆς πόλεως ἐπάναγκας ἐθεώρησε νὰ προτάξῃ περικοπὴν τοῦ κ. Waddington, ληφθεῖσαν ἐξ ἀρθροῦ αὐτοῦ, ὅπερ ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1856 ἐν τῇ *Revue Numismatique* περὶ νομισμάτων τῆς ἐν λόγῳ πόλεως.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ μεθερμηνευθείσῃ ταύτῃ περικοπῇ καὶ ἐν τῇ καθόλου περιγραφῇ τῶν νομισμάτων ὑπάρχουσι τινὰ μὲν πλημμελῶς ἔχοντα, τινὰ δὲ καὶ διασαφέςως δεόμενα, εὐκαιρὸν ὑπολαμβάνω νὰ ὑποδείξω ταῦτα φιλικῶς χάριν τῆς ἀληθείας. Ἐντεῦθεν δ' ὁρμώμενος ἐν πρώτοις παρατηρῶ ὅτι τὰ τῆς ἐπιγραφῆς πλημμελῶς ἔχουσι καὶ ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Π. Λάμπρος ἐμπειρότατος περὶ τὰ νομισματικά ὢν, παρῆδε τοῦτο. Διότι τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην δημοσιευθέντα νομίσματά εἰσιν οὐχὶ ΤΩΝ ΕΡΙΖΩΝ ΠΟΛΕΟΣ, ἀλλὰ τῶν ΕΡΙΖΗΝΩΝ κατοίκων τῆς πόλεως ἡ καὶ ὀλοκλήρου τῆς περιοχῆς καὶ χώρας αὐτῆς, ὡς φέρεται ἐν τοῖς δημοσιευθεῖσι νομίσμασι. Ἄλλως τε γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἐν πᾶσι σχεδὸν τοῖς νομίσμασι γράφεται κατὰ

γενικὴν πληθυντικὴν οὐχὶ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα, ἀλλὰ τὸ τῶν κατοίκων αὐτῆς.

Δεύτερον δὲ παρατηρητέον ὅτι καὶ ἂν τοῦ ὀρθοῦ ΕΡΙΖΗΝΩΝ παραλόγως προτιμηθῇ τὸ μὴ τοιοῦτον ΕΡΙΖΩΝ, ὡς ἐγράφη ἐν τε τῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἐν τῇ μεθεπομένῃ λέξει «περὶ τῶν Ἐρίζων», πάλιν δυστυχῶς ἐξελέγχεται ἡμαρτημένη ἡ γραφή τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως εἰς οὐδέτερον πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὰ Ἐριζα τῶν Ἐρίζων. Διότι συντόνως ἐρευνήσας καὶ ἐπιμόνως ζητήσας μαρτυρίαν τινὰ ἀρχαίαν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γραφῆς ταύτης, οὐ μόνον τοιαύτην δὲν ἠδυνήθην νὰ εὑρῶ, ἀλλὰ δύο τοῦναντίον μαρτυρούσας ἀνεκάλυψα ἐν τῇ ἐρεύρῃ, τὴν μὲν κλασικοῦ συγγραφέως, Τίτου τοῦ Λιβίου, διαρρήδην μαρτυροῦντος περὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, ἐν οἷς λέγει: «Inde profecti *Erizam* urbem impetu ceperunt»¹, τὴν δὲ μεταγενεστέρου μὲν, ἀξιοπίστου ὁμοῦ ἐν τῇ τῶν πόλεων ἀναγραφῇ Ἱεροκλέους τοῦ γραμματικοῦ, διασώσαντος ἡμῖν 935 πόλεων ἀρχαίων ὀνόματα καὶ ἀναγράφοντος τὴν ἐν λόγῳ πόλιν παρηλλαγμένην καταλήξει ἐν ταῖς τῆς Καρίας 29 πόλεσιν ὡς ἐξῆς «XXX. Ἐπαρχία Καρίας ὑπὸ κονσουλάριον πόλεις 29, Μίλητος, Ἡράκλεια, ... Ἰασος, Ἐρίζος, Μαρκιανούπολις, ... Κίβυρα»². Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἱκανῶς ἤδη ἀποδείκνυται ὅτι τὸ ὀρθὸν τῆς πόλεως ὄνομά ἐστιν Ἐριζα Ἐρίζης θηλυκῶς

¹ O. Müller, Ann. dell Inst. IV σελ. 393.

² Gerhard, Etr. Spiegel. Πιν. 80 καὶ Auserl. Vas. Πιν. 46.

¹ T. Liv. 38, 14.

² Ἱεροκλ. γραμμ. συνέκδ. σελ. 689.

καὶ οὐχὶ Ἑρίζα Ἑρίζων πληθυντικῶς καὶ οὐδετέρως, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ὁποίου δύναται τις κατ' ἀναλογίαν νὰ προσαγάγῃ καὶ ἄλλα παράλληλα ὀνομάτων παραδείγματα εἰς ἱζα καταληγόντων θηλ. γένους καὶ οὐχὶ οὐδετέρου οἶον Κύιζα¹, Τίριζα², Τυρόδιζα³ καὶ λοιπά. Ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως. Ὅτι δὲ καὶ χώρα Ἑρίζην ἢ καλουμένην ὑπῆρχεν, ἐγκυρον μαρτυρίαν τούτου παρέχει ἡμῖν ὁ Πλίνιος «*In Erizena regione Asiae cornuorum opera venantis*»⁴. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος⁵ ἐν τέλει τῆς ἀναγραφῆς τῶν πόλεων τῆς Καρίας πόλιν μὲν Ἑρίζαν οὐδόλως ἀναφέρει, δῆμον ὅμως ἐπισυνάπτει φέροντα τὸ ἐκ τῆς πόλεως ὄνομα «καὶ δῆμος πρὸς τῇ Φρυγίᾳ Ἑρίζηλοι» ἀντὶ Ἑρίζηνοὶ κατὰ τὴν διόρθωσιν τῶν νεωτέρων.

Ἐν δὲ τῇ μεταφράσει τῆς περικοπῆς τοῦ κ. Waddington ὁ κ. Π. Λάμπρος ἐξ ὑπερβολικῆς φαίνεται, ἀβοηθοσύνης πρὸς τὸν ἄνδρα ὀρμώμενος, ἀπέφυγε νὰ ἐξελέγξῃ μίαν ἀντίφασιν αὐτοῦ. Διότι ἐν ᾧ ὁ κ. Waddington, καίπερ παραπέμπων εἰς Πτολεμαῖον καὶ Λίβιον, οὐχ ἥττον λέγει ὅτι ἡ πόλις οὐδόλως μνημονεύεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων. «*Cette petite ville qui n'est guère mentionnée dans les auteurs*»⁶, ὁ κ. Π. Λάμπρος κολάζων τὴν παντελεῖ ταύτην ἄρνησιν, μεθερμηνεύει τὴν φράσιν «Ἡ μικρὰ αὕτη πόλις, ἥτις μὲν ὅλως μνημονεύεται παρὰ τῶν συγγραφέων» ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι πολλὴν ἔχει τὴν διαφορὰν τὸ μὲν ὅλως ἀπὸ τοῦ οὐδόλως.

Ἡ πόλις Ἑρίζα ἔκειτο ὀριστικῶς ἐντὸς τῆς Καρίας, ὡς ὀρθῶς λέγει ὁ κ. Π. Λάμπρος, οὐχὶ δὲ ὡς ἀποφαίνεται ὁ κ. Waddington ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Καρίας καὶ Φρυγίας «*était située sur les frontières de la Carie et de la Phrygie*». Οἱ δὲ δύο ποταμοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔκειτο ἡ Ἑρίζα κατὰ τὸν γεωγραφικὸν πῖνακα τοῦ Kiepert, ὥπερ ἔπεται, ὡς ἀλλαχοῦ ὁμολογεῖ ὁ κ. Waddington, καλοῦνται ὁ μὲν πρὸς δυσμὰς κατὰ Πλίνιον Ἀζων, ὁ δὲ πρὸς ἀνα-

τολάς κατὰ τὸν αὐτὸν Ἰνδός, περὶ οὗ ὁ κ. Π. Λάμπρος ἐν τῇ μεταφράσει λέγει ὅτι ἔρρεε παρὰ τὰ Κίβυρα καὶ παρέχει ἀφορμὴν πρὸς πιστοποίησιν τῶν περὶ Ἑρίζης γεγραμμένων μοι. Διότι καὶ ἡ πόλις αὕτη φέρεται, ὡς ἐκείνη, οὐχὶ οὐδετέρως καὶ πληθυντικῶς, ἀλλ' ἐνικῶς καὶ θηλυκῶς ἡ Κίβυρα ἢ Κίβυρρα παρὰ Πτολεμαίῳ¹ «Ἱεράπολις, Κίβυρα, Διοκαισάρεια» καὶ «ἡ δὲ Κίβυρα τὴν μεγίστην ἡμέραν ἔχει»², καὶ παρὰ Στράβωνι³ λέγεται ἡ Κίβυρα «τὰ δὲ πρὸς νότον ἡ Κίβυρα ἐστὶν ἡ μεγάλη» καὶ ἀλλαχοῦ «κατὰ τὴν ὑπέρθεσιν τὴν εἰς Κίβυραν κειμένην.»

Ἐνταῦθα δὲ παρατηρητέον ὅτι ὁ κ. Waddington μὴ ἀναγνωρίζων μὲν τὴν ὑπαρξίν προγενεστέρου νομίσματος τῶν Ἑρίζηνων, ὀρίζων δὲ τὴν θέσιν τῆς Ἑρίζης διὰ ποταμοῦ, τοῦ Χάου, οὗ τὸ ὄνομα διέσωσεν ἐξ ἐνὸς μὲν ὁ Λίβιος, ἐξ ἑτέρου δὲ καὶ τὸ μὴ ἀναγνωριζόμενον νόμισμα φέρει τὸ ὄνομα ΚΑΟC λεληθότως καὶ ἐνταῦθα περιπίπτει εἰς ἀντίφασιν, ὡς προηγουμένως ἀπαρνούμενος ὅτι ἡ Ἑρίζα ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ παραπέμπων συγχρόνως εἰς ἀρχαίους. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῆς ἀντιφάσεως ὥφειλε δυοῖν θάτερον νὰ πράξῃ, ἢ νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἄλλο προγενέστερον νόμισμα ἢ νὰ παραιτήσῃ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λιβίου, ὅς διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῆς Ἑρίζης παρὰ τῷ Χάω ποταμῷ ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ τὸ αὐτὸ ὄνομα φέροντος νομίσματος. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ. Διότι τὸ κῦρος τῆς μαρτυρίας τοῦ Λιβίου, ὡς ἐγκρίτου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ, ἀκριβῶς περιγράφοντος τὴν ἐκστρατείαν καὶ πορείαν τοῦ Μαυλίου, κλασικόν ἐστι καὶ ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιπροστίθῃσιν ὁ κ. Waddington ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ποταμοῦ, παρ' ᾧ ἔκειτο ἡ πόλις, ἐστὶν οὐχὶ τὸ τοῦ Λιβίου, ἀλλ' ἄλλο πάντῃ διάφορον ἦτοι Καζάνης «*mais dont le véritable nom est Cazanès*» ἀναγκάζομαι νὰ παρατηρήσω ὅτι τοιοῦτον ὄνομα ποταμοῦ οὔτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ οὔτε ἐν τῇ νέᾳ γεωγραφίᾳ ὑπάρχει κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην. Ἐκ νομι-

¹ Μαρκιαν. Ἡρακλ. σ. 23.

² Στεφαν. Β. ἐν λ.

³ Ὁ αὐτὸς ἐν λ. Τυρόδιζα πόλις Θράκης μετὰ Σάρριον. Ἑλλάνικος δὲ Τυρόδιζαν αὐτὴν φησὶν ἐν Περσικῶν δευτέρῳ.

⁴ Plin. N. H. X, 60.

⁵ Πτολεμ. 5, 2.

⁶ Revue Numismatique t. I. p. 373. 1856.

¹ Πτολεμ. 5, 2, 26.

² Ὁ αὐτὸς 8, 17, 18· καὶ ἐν τῷ γ'. τόμῳ, περιέχοντι τὸν πῖνακα τῶν περιεχομένων ἐν σελ. 63. «Κίβυρα (ἢ Κίβυρρα).»

³ Στράβ. 13, 630 καὶ 650· ὡσαύτως καὶ Plin. 5, 28, 29. Cicer. Att. 5, 21. Tac. Ann. 4, 13. Liv. 38, 13, 15.

σμάτων δὲ μόνον βεβαιούται ¹ ὅτι ποταμὸς φέρων τὸ ὄνομα Ἀζάνης καὶ οὐχὶ Καζάνης ἔρρει μακρὰν παρὰ τῷ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἐρίζης κειμένῳ Θεμισωνίῳ καὶ οὗτος πιθανώτατά ἐστιν ὁ Ἀζών τοῦ Πλινίου ² κατὰ τὴν κρίσιν τῶν νεωτέρων. Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς γεωγραφικῆς ἀπόψεως ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος.

Νῦν δ' ἀνάγκη νὰ ρίψωμεν ἐν βλέμμα ἐπιπόλαιον καὶ ἐπὶ τῶν συμπερασμάτων τῆς νομισματικῆς ἐρεῦνης, καὶ ὅσον ἀμφοτέραι αἱ ἀδελφαὶ ἐπιστῆμαι, ἥ τε γεωγραφικὴ καὶ ἡ νομισματικὴ ἀμοιβαίως ὑποβοηθοῦνται καὶ συμπληροῦνται ἐν ταῖς ἐλλείψεσιν αὐτῶν.

Ὁ μὲν κ. Waddington ἐν τῷ ἐν λόγῳ ἄρθρῳ ³ διατείνεται ὅτι γράφων κατὰ τὸ 1855 (ἐν τῷ *Bullet. archéol. français* I. p. 51) ἀπεφάνητο ὅτι οὐδὲ ὧς ἦν γνωστὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης νόμισμα τῆς πόλεως Ἐρίζης καὶ ὅτι τὸ ὡς τοιοῦτον δημοσιευθὲν ὑπὸ τοῦ Pellerin ⁴ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποταμοῦ «ΚΑΟC» ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Duchalais ⁵ ὡς ἀποικιακὸν τῆς Κορίνθου νόμισμα. Ὁ δὲ κ. Π. Λάμπρος, εἴτε βασανίσας εἴτε μὴ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Waddington καὶ τὴν γνώμην τοῦ Duchalais ἀποδέχεται ὡς ἔγκυρον καὶ ἀναμφισβήτητον. Οὕτω δὲ ὁ μὲν πρῶτος ὑπολαμβάνει ὅτι τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδομένον νόμισμά ἐστι τὸ πρῶτον νομισματικὸν μνημεῖον τῆς Ἐρίζης «*Cette médaille n'offre d'autre intérêt, que celui d'être le premier monument numismatique d'Eriza*». Ὁ δὲ δεύτερος λέγει ὅτι «ὁ κ. Waddington λοιπὸν εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις ἐδημοσίευσεν ἀδιαφιλονεικητόν τι νόμισμα τῶν Ἐρίζων.»

Ἐπειδὴ δὲ ἡ γνώμη αὕτη ἀμφοτέρων τῶν νομισματολόγων ἐφάνη μοι οὐχὶ ἀληθὴς καὶ βεβαία, οὐδὲ ὧς ὥκνησα νὰ ἐρευνήσω τὰ κατ' αὐτὴν πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ πράγματος καὶ ἀνακάλυψιν τῆς

ἀληθείας καὶ ἐκ τῆς γενομένης μοι ἐρεῦνης περιήλθον εἰς τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα.

Ὁ κ. Duchalais μετὰ πολλῆς ζωηρότητος καὶ τόλμης γράφων ἐν τῷ ὑπομνήματι αὐτοῦ περὶ τοῦ νομίσματος, δι' ἡσυχυρίζεται ὅτι ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Pellerin ἐκδοθέντι νομίσματι φέρονται τὰ γράμματα COL COR καὶ ὅτι ὁ διάσημος νομισματολόγος, μὴ δυνήθεις νὰ ἀναγνώσῃ ὀρθῶς αὐτά, μετέβαλεν εἰς ΚΑΟC καὶ ΕΠΙ «*et enfin les légendes COL ; COR se sont transformées en deux mots, que l'auteur lit ΚΑΟC au droit et ΕΠΙ au revers.*» Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ περιώνυμος καὶ σοφὸς νομισματολόγος, ὁ πολλὰς νομισμάτων χιλιάδας ἀναγνοὺς καὶ ἐκδοὺς, περιέπεσεν εἰς τοιοῦτον καὶ τηλικούτον σφάλμα; Βεβαίως μόνος ὁ Duchalais, ὃς πέραν τοῦ δέοντος προκατειλημμένος ὑπὲρ τῆς δοξασίας καὶ ἀνακαλύψεως αὐτοῦ, σφοδρῶς καθάπτει τοῦ σοφοῦ καὶ ἀλόγως δι' ἡσυχυρίζεται ὅτι οὗτος διὰ τῆς βαρύτητος καὶ αὐθεντίας ἐν τοῖς νομισματικοῖς ἐγένετο παραίτιος νὰ ἐξαπατηθῶσι πολλοὶ λόγιοι ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναγνώσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ νομίσματος, ἀναβοῶν: «*Une telle explication et une reproduction aussi imparfaite de notre médaille étaient bien propres à tromper les érudits, surtout lorsqu'ils s'autorisaient du nom respecté et respectable à tant de titres du savant Pellerin.*»

Μὴ ἀρκούμενος δὲ εἰς τὴν κατάμειψιν τοῦ Pellerin, ἀδίκως ἐπιτίθεται καὶ κατ' ἄλλων ἐπιφανῶν νομισματολόγων ἥτοι τοῦ Eckhel, ὃς ἀντὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποσειδῶνος ἀπεδέξατο τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν ἐν τῷ νομίσματι καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ πληρέστατα συμφωνεῖ τῷ Pellerin, ὅτι τὸ νόμισμά ἐστι τῶν Ἐριζηνῶν, καὶ κατὰ τοῦ Mionnet, ἀποδεξαμένου τὴν τοῦ Ποσειδῶνος κεφαλὴν ἀντὶ τῆς τοῦ Διὸς καὶ ὑποστηρίζοντος τὴν γνώμην τοῦ Pellerin καὶ Eckhel. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὁ κ. Duchalais πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰκοτολογίας αὐτοῦ καταφεύγει καὶ εἰς τὴν μυθολογίαν καὶ ἰδίᾳ τὴν θεολατρίαν τῶν Κορινθίων, ἐν ἧ μάτην ὀλόκληρον καταναλίσκει σελίδα, ἵνα γνωστὰ ᾗ ὅτι ἀποδείξῃ ὅτι ἰδιάζων τῆς Κορίνθου θεὸς ἦν ὁ Ποσειδῶν ἅρα τὸ νόμισμά ἐστι Κορινθιακόν. Τοιοῦτον ὅμως ἄστοχον ἐξάγων συμπέρασμα ἐλησμόνησεν ὅτι ὡς πανταχοῦ καὶ ἐν τῇ

¹ Arundell *Discov.* II. p. 136.

² Forbiger *Geogr.* t. II. p. 212. «Ein Nebenfluss des *Chaus*, wenn nicht dieser selbst, ist wahrscheinlich auch der von Plinius 5, 28, 29 erwähnte *Axon*, der wohl nicht verschieden sein dürfte von dem auf einer Münze bei Arundell vorkommenden Ἀζάνης bei der Stadt Themisonium in Phrygien.»

³ *Revue Numismatique* t. I. 1856.

⁴ *Peuples et villes* II. p. 123. Pl. LXVI, 27.

⁵ *Rev. Numism.* 1851. p. 401.

μικρὰ Ἀσία ἐλατρεύοντο πάντες οἱ ἑλληνικοὶ θεοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ποσειδῶν. Τοῦτο δὲ τοσοῦτον βέβαιόν ἐστιν, ὥστε ἐξ ἑνὸς μὲν διαρρήδην ἀνομολογεῖ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Waddington· «toutes les divinités en honneur dans une ville, tous leurs attributs, sont reproduits sur ses monnaies populaires et largement répandues»¹. Ἐξ ἐτέρου δὲ προφανέστατα ἐξελέγχεται ἡ πλάνη καὶ ἀπάτη τοῦ κ. Duchalais ἐκ τῶν ὑστέρων ἥτοι ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Λάμπρου δημοσιευθέντων νομισμάτων τῆς Ἐριζης, ἐνθα ἀπεικονίζεται ἡ τοῦ Ποσειδῶνος κεφαλὴ κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτοῦ «1. Κεφαλὴ Ποσειδῶνος πρὸς τὰ δεξιὰ, ὅπισθεν δ' αὐτῆς τρίαίνα ἐστραμμένη πρὸς τὰ κάτω». Καὶ ἐν τῇ 6 ὑποσημειώσει προστίθεται ὁ κ. Π. Λάμπρος «τὸ αὐτὸ τοῦτο νόμισμα, ἀλλ' ἔχον τὴν κεφαλὴν τοῦ Διὸς ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ W. Webster ἐν τῷ Num. N. I. p. 120».

Πλὴν τούτου δὲ μνημονεύει καὶ ἐτέρου νομίσματος ὁ κ. Π. Λάμπρος φέροντος οὐχὶ τὴν προτομὴν τοῦ Διὸς, ἀλλὰ τὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ διατηρουμένου ἐν τῷ νομισματικῷ μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου «Ἐν νόμισμα τοῦ Βερολινιαίου νομισματικοῦ μουσείου φέρει τὴν κεφαλὴν τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐπὶ δὲ τοῦ ὀπισθεν τὴν Νίκην δεξιᾷ μετὰ στεφάνου καὶ κλάδου ἐλαίας. Ἡ ἐπιγραφή ΕΠΙΖΗΝΩΝ εἶναι γεγραμμένη εἰς δύο ὀριζοντίους γραμμάς». Τὰ αὐτὰ βεβαίῳ ὁ κ. Π. Λάμπρος καὶ μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ δευτέρου νομίσματος ἐπιπροσθέτων ὅτι κατὰ τὸ 1855 ἐν Τεργέστη εἶδε νόμισμα Ἐριζηνῶν μετὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποσειδῶνος, ἣν ἀντὶ τῆς τοῦ Διὸς εἶχεν ἐκλάβῃ.

Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἔχομεν ἤδη τρία νομίσματα Ἐριζηνῶν φέροντα τὴν προτομὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Duchalais ἐντελῶς ἀνυπόστατός ἐστι, μάτην ἀποπειραθέντος δι' ὀλοκλήρου ὑπομνήματος νὰ ἀποδείξῃ διὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποσειδῶνος ὅτι τὸ νόμισμά ἐστι Κορινθιακὸν ἀποικιακὸν καὶ οὐχὶ Ἐριζηνῶν, ὡς λίαν ὀρθῶς ἐχαρακτήρισεν ὁ Pellerin καὶ ἀπεδέξαντο ὁ Eckhel καὶ ὁ Mion-

net. Ἄλλο δὲ νόμισμα τῶν Ἐριζηνῶν ἐδημοσίευσεν ὁ Borrell¹ διατηρούμενον ἐν τῷ Βρεττανικῷ μουσεῖῳ, ὅπερ, ὡς ὁ κ. Duchalais τὸ προηγούμενον ἀπένειμε τῇ Κορίνθῳ, οὕτω καὶ ὁ κ. Waddington² εἰκάζει ὅτι τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν Λαοδίκειαν «Je soupçonne cette pièce d'être de Laodicee de Phrygie» χωρὶς νὰ προσαγάγῃ ἀπόδειξιν τινα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰκασίας αὐτοῦ, ἥτις ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος ἐκ τῆς λέξεως ΕΠΙΖΗΝΩΝ, ἣν τὸ νόμισμα φέρει.

Πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἄλλο νόμισμα τῆς αὐτῆς πόλεως ἐξέδωκε κατὰ τὸ 1821 ὁ περιώνυμος νομισματολόγος Sestini³ «ERIZA. Autonomi. Epigraphe: ΕΡ. ΕΠΙΖΗΝΩΝ. Mentio situs ab amne Cao, ΚΑΟC. ΑΕ. RRRR» τοῦ ὁποίου οὐδεμίαν ποιεῖται μνησίαν οὔτε ὁ κ. Waddington οὔτε ὁ κ. Π. Λάμπρος, οἵτινες ὡφείλον, λόγου γινομένου περὶ νομισμάτων τῆς πόλεως ἐκείνης, νὰ μνημονεύωσιν αὐτοῦ, ἵνα μὴ περιέρχωνται εἰς τὸ ἐπισηφάνει συμπεράσμα, ὅτι τὸ πρῶτον νομισματικὸν μνημεῖον τῆς Ἐριζης ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Waddington δημοσιευθέν.

Ἐνταῦθα δὲ παρατηρῶ ὅτι, εἰ καὶ ὁ ποταμὸς Κάος ὡς παρακείμενος τῇ πόλει ἀπεικονίζεται ἐν τῷ νομίσματι, οὐχ ἥττον ὅμως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Λιβίου ἀπεῖχε τῆς πόλεως μιᾶς ἡμέρας δρόμου στρατιωτικοῦ ἥτοι ὥρας τινάς. Τοῦτο δὲ σύνηθές ἐστιν ἐν τοῖς νομίσμασι νὰ ἀπεικονίζωνται καὶ πόρρω πόλεων κείμενα ὄρη καὶ ποταμοί, ὅσον ἐν νομίσμασι τῆς Σμύρνης καὶ Κύμης ἀπεικονίζεται ὁ πόρρω αὐτῶν κείμενος Ἑρμος ποταμός⁴. Ὁ δὲ κ. Duchalais μνημονεύων καὶ τοῦ Sestini ἐν μεγάλῃ ἀφελείᾳ λέγει ὅτι τελευταῖον καὶ ὁ Sestini συγκαταλέγει τὴν Ἐριζαν. ἐν ταῖς πόλεσιν, αἵτινες ἐτύπωσαν νομίσματα, καὶ διακηρύττει ὅτι τὰ νομίσματα ταύτης εἰσὶ σπάνια δι' ἰσχυρίζομενος ὅτι ἀνέγνωσε ΚΑΟC ΕΡΙ καὶ ΕΠΙΖΗΝΩΝ χωρὶς νὰ εἴπῃ ἡμῖν ἐκ τίνος πηγῆς ἠρύσθη τὸ μάθημα τοῦτο. Λίαν παράδοξος φαίνεται μοι ἡ κριτικὴ αὕτη τοῦ κ. Du-

¹ Num. Chron. t. IX. p. 150.

² Revue Numism. t. I. p. 373. 1856.

³ Sestini Class. gener. seu moneta vetus urbium populorum et regum ordine geograph. et chronolog. descripta p. 88.

⁴ Arundell seven churches p. 292. Hamilton's Researches I. p. 108.

⁴ Revue Numism. p. 153. 1851.

chalais, οὐχὶ ἐπιστημονικῶς ἐπιμένοντος εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπάρξεως νομισμάτων Ἑριζηνῶν μεθ' ὅλην τὴν διαβεβαίωσιν τῶν ἐγκρίτων τῆς οὐχὶ πόρρω ἀπεχούσης ἡμῶν ἐποχῆς νομισματολόγων Pellerin, Eckhel, Mionnet, Sestini καὶ Borrell, καὶ ἐν τέλει τοῦ ὑπομνήματος διακηρύττοντος ὅτι οὐδεὶς ἄλλος γινώσκει ἄλλο νόμισμα τῆς Ἑρίξης ἢ αὐτὸς καὶ μόνος « Comme personne ne connaît d'Eriza d'autre médaille que celle qui fait le sujet de ce mémoire, nous sommes autorisé à croire que c'est par erreur que cette leçon se sera introduite dans son texte ».

Ἀλλὰ οὕτω δογματικῶς ἀποφαινόμενος κατὰ τὸ 1851 περὶ τῶν προεκδοθέντων νομισμάτων ὑπὸ τῶν προμνημονευθέντων πέντε ἐπιφανεστάτων νομισματολόγων, βεβαίως οὐδόλως προησθάνετο ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἤθελεν ἐξελεγχθῆναι ὅτι ἐν μεγάλῃ πλάνῃ καὶ ἀπάτῃ διετέλει, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξάγουσιν αὐτὸν τὰ ἀπὸ τοῦ 1856 καὶ ἐντεῦθεν ἀνακαλυφθέντα καὶ ἐκδοθέντα νομίσματα τῆς πόλεως ἐκείνης, ἥτοι τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Waddington ἐκδοθέν, τὰ ὑπὸ τοῦ κ. II. Λάμπρου ἀρτίως ἐκδοθέντα, τὸ ἐν τῷ νομισματικῷ

μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου ὑπάρχον καὶ τὸ ἐν τῇ ἐν Klagensfurt κληροδοτηθείσῃ νομισματικῇ συλλογῇ τοῦ de Vest ὑπάρχον, ὅπερ ὁ κ. II. Λάμπρος κατὰ τὸ 1855 εἶχεν ἶδει ἐν Τεργέστῃ.

Ταῦτα δὲ ἐξ ἑνὸς μὲν ἐπιβεβαιουσι τὴν ὑπαρξίν τῶν προεκδοθέντων νομισμάτων καὶ κρατύνουσι τὸ κύρος τῶν νομισματολόγων ἐκείνων, ἐξ ἑτέρου δὲ τὴν προτομὴν τοῦ Ποσειδῶνος φέροντα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξελέγχουσιν ἀπατηθέντα τὸν κ. Duchalais ἐν τῷ διῃσχυρισμῷ αὐτοῦ ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ τοῦ Pellerin ἐκδοθὲν νόμισμα φέρει τὴν προτομὴν τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποβαίνει ἀδύνατον νὰ φέρωσι τὴν προτομὴν τοῦ θαλασσίου ἐκείνου θεοῦ καὶ νομίσματα τῆς μεσογείου τῶν Ἑριζηνῶν πόλεως καὶ ἐκ τοῦ ψευδοῦς τούτου διῃσχυρισμοῦ ὁρμηθεὶς ἠναγκάσθη τὸν μὲν Pellerin ἀδίκως νὰ κατακρίνη, τὰ δὲ ἑλληνικὰ γράμματα τοῦ νομίσματος ἐκείνου ΚΑΟC καὶ ΕΠΙ αὐθαιρέτως νὰ μεταβάλλῃ εἰς Ῥωμαϊκὰ COL καὶ COR ἵνα χαρακτηρίσῃ τὸ νόμισμα ὡς ἀποικιακὸν τῆς Κορίνθου καὶ οὕτω δικαιολογήσῃ τὴν θέσιν τοῦ Ποσειδῶνος μεταξὺ αὐτῶν.

Μ. Γ. ΔΗΜΙΤΣΑΣ.

ΟΡΟΣ ΧΩΡΙΟΥ ΠΡΟΙΚΟΣ.

Παρεδόθη πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν ὅρος εὐρεθεὶς εἰς ἀγρὸν τοῦ Ἀθανασίου Κόντου, κρεοπώλου ἐν Ἀμαρουσίῳ, κατὰ τὰ Σοχώρια¹, θέσιν κειμένην ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν καὶ ΝΑ. τοῦ Ἀμαρουσίου, μεταξὺ τοῦ χωρίου τούτου καὶ τοῦ Χαλανδρίου. Εἶναι δ' ἐκ λίθου Πεντελῆσιου, ἔχοντος μέγεθος πενταπλάσιον ἢ ὅσον ὁ κατωτέρω ἀπεικονιζόμενος, καὶ τὴν ἐννοίαν ἔχει ὡς ἐξῆς.

Ὅρόσημον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀγροῦ ὑποθηκευμένου λόγῳ προικὸς εἰς τὴν Ἰππόκλειαν τοῦ Δημοχάρους τοῦ Λευκονοίεως δι' ἐν τάλαντον. Καθ' ὅσον

¹ Τὰ σόχωρα, ἢ σοχώρια καὶ τὸ σοχωράκι λέγονται καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν οἱ ἐπίπεδοι ἀγροί, τὰ ἰσόχωρα πεδία. Ὅντως δ' ἡ ἐν λόγῳ θέσις εἶναι τοιαύτη.

δὲ ὁ ἀγρὸς ἀξίζει πλέον τοῦ ταλάντου¹, τὸ περιὸν ὑποθηκεύεται εἰς τοὺς Κεκροπίδας καὶ Λυκομίδας καὶ Φλυεῖς.

Ἀπὸ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων καὶ ἀπὸ τῆς ὀρθογραφίας ὁ ὅρος οὗτος δύναται ν' ἀναχθῇ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ ρήτορος Δημοσθένους, καὶ μάλιστα διότι πολὺ πιθανὸν ὁ Δημοχάρης νὰ ᾔναι ὁ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἀναφερόμενος Δημοχάρης ὁ Λευκονοεὺς, ὅστις εἶχε γυναῖκα τὴν ἐκ μητρὸς θεῖαν τοῦ ρήτορος², ῥήτωρ καὶ αὐτὸς καὶ σπουδαῖος πολιτικὸς ἀνὴρ, ὃν ὁ Αἰσχί-

¹ Δημοσθ. πρὸς Ὀνήτορα Β'. 6. «Ὁὐκ ἀποστερεῖ με ὅσῳ πλείονος ἄξιόν ἐστι ταλάντου» κτλ. Καί: Ἀρποκρ. ἐν λέξει ὅρος: «ὁ ὑπόκειται τῷ δανειστῇ»..

² Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου Α'. 15. «Δημοχάρης ὁ Λευκονοεὺς ὁ τὴν τηθίδα τὴν ἐμὴν ἔχων».

νης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος λόγῳ του¹, ἐκεῖ ὅπου κατηγορεῖ τὸν Δημοσθένην ὡς Σκύθην τὴν καταγωγὴν ἀποφεύγει νὰ ὀνομάσῃ ἵνα μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ἐν τῷ ὄρῳ Ἰππόκλεια² δύναται νὰ ᾔῃαι ἡ θυγάτηρ τοῦ Δημοχάρους καὶ ἐπομένως ἐξαδέλφη τοῦ Δημοσθένους, καὶ τότε ὁ ὅρος ἐτέθη

Ὁρος χωρίου προίκος
Ἰπποκλεία Δημοχα-
ρος Λευκονοῖωσ. Τ.
Ὁσ]φ πλείονος ἄξι-
ον] Κεκροπίδαις [ὑ-
πό]κειται καὶ Λυκ[ο-
μί]δαις καὶ Φλυεῦ[σι].

εἰς ἀγρὸν τοῦ πατρός πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ γαμ-
broῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἡ προίξ δὲν εἶχε καταβληθῇ

¹ Αἰσχίνης κατὰ Κτησ. 171. « Συνόμισ· τὴν μὲν ἑτέραν ὅτῳ δή-
ποτε, ἵνα μὴ πολλοῖς ἀπεχθάνωμαι » κτλ.

² Ἰππόκλεια, ὄνομα γυναικὸς πρωτοφανές.

ἀμέσως κατὰ τὸν γάμον, ἢ γυνὴ τοῦ Δημο-
χάρους (τεθέντος τοῦ ὄρου εἰς ἀγρὸν τοῦ ἀνδρός
πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰσκομιζομένης προίκος) καὶ
ἐπομένως θυγάτηρ τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου τοῦ Δη-
μοσθένους Γύλωνος ἐκείνου τοῦ ἐκ Κεραμέων, ὅστις
προδοὺς τοῖς πολεμίοις τὸ ἐν τῷ Πόντῳ Νύμ-
φαιον, χωρίον τῶν Ἀθηναίων, κατεδικάσθη εἰς θά-
νατον, ἀλλὰ προλαβὼν τὴν κρίσιν ἐφύγεν εἰς τὸν
Βόσπορον, καὶ ἐκεῖ ἔλαβε γυναῖκα πλουσίαν, Σκύ-
θην τὸ γένος, κατὰ τὸν Αἰσχίνην, καὶ ἀπέκτησεν ἐξ
αὐτῆς δύο θυγατέρας, ἃς ὕστερον ἐπεμψεν εἰς τὰς
Ἀθήνας, ἵνα ὑπανδρευθῶσι. Κατὰ τὴν δευτέραν
ταύτην ὑπόθεσιν ἡ Ἰππόκλεια εἶναι θεία τοῦ Δημο-
σθένους καὶ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοβούλης.

Καὶ ἡ μὲν Ἰππόκλεια φαίνεται πρώτην ἔχουσα ὑπο-
θήκην διὰ τὴν ἑαυτῆς προίκα, τὸ τάλαντον ἀλλὰ πῶς
συμβαίνει ὥστε συνάμα πάντες καὶ οἱ φυλέται
Κεκροπίδαι καὶ οἱ γεννηταὶ Λυκομίδαι καὶ οἱ δη-
μόται Φλυεῖς νὰ ἔχωσι δευτέραν ὑπόθεσιν διὰ τὸ
περίον, δι' ὅσον δηλ. ἤθελεν ἀποφέρει ὁ ἀγρὸς πωλού-
μενος πλέον τοῦ ταλάντου; Πῶς ἅπαντες οὗτοι κοινο-
πρακτοῦσιν ἐνταῦθα ὡς δεύτεροι ἐνυπόθηκοι δανεισται
διὰ τὰ λείψανα τῆς τιμῆς τοῦ ἀγροῦ; Προκατέβαλον
ἄρα γε οἱ φυλέται Κεκροπίδαι, εἰς οὓς ἀνήκουσι καὶ οἱ
Φλυεῖς, ἔρανόν τινα εἰς ἑορτάς, ἃς ἐτέλεσε τὸ κοι-
νὸν ἢ ὁ θρησκευτικὸς θίασος τῶν Λυκομιδῶν, καὶ
ὁ κύριος τοῦ ἀφωρισμένου ἀγροῦ δὲν συνέβαλεν ἔπειτα
τὸν ἔρανόντου; Πῶς ἀναφέρονται ἐκ τῶν φυλετῶν ἰδίως
οἱ Φλυεῖς; Ἀνήκει ὁ ἀγρὸς εἰς τὸν δῆμον Φλυέων;
Ὁ κύριος τοῦ ἀγροῦ εἶναι Φλυεὺς καὶ ἀνὴρ τῆς Ἰπ-
ποκλείας; Τοιαύτας καὶ ἄλλας πολλὰς δύναται τις
νὰ κάμῃ ὑποθέσεις ἀγόνους ἴσως καὶ ματαίας.

Ὅπως δὲ ποτε ὁ ὅρος οὗτος, παραβαλλόμενος πρὸς
τοὺς μέχρι τοῦδε εὑρεθέντας, πολλὰ παρουσιάζει τὰ
καινοφανῆ καὶ περίεργα, καὶ ἴτως ἐν εὐκαιροτέρῳ
χρῶνι δυνηθῶμεν νὰ πραγματευθῶμεν περὶ αὐτοῦ
σαφέστερόν πως καὶ θετικώτερον.

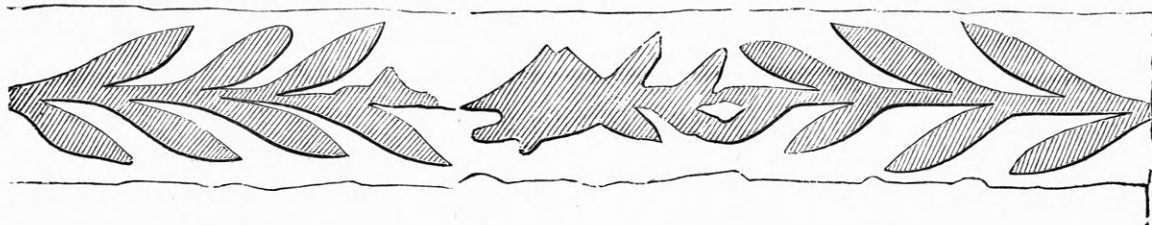
Γ. ΕΜ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

(Ἐξεδόθη τῇ 23 Μαΐου 1883).

ΨΗΦΙΣΜΑ ΦΡΑΤΡΙΚΟΝ.

Ἐν τῇ βασιλικῇ ἐπαύλει τῇ κατὰ τὸ Τατόν, καὶ δὴ παρὰ τὸ αὐτόθι ἱποστάσιον, ἀνεσκάφη νεωστὶ στήλη λιθίνη τὰ κάτω κολοβή, ἀλλὰ σώζουσα ἔτι 57 στίχων γράμματα, πιθανῶς τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀρχῆθεν γεγραμμένων. Ὑψος αὐτῆς μετὰ καὶ τοῦ ἐπικράνου, (ἐφ' οὗ ἀναγελυμένοι ἐλαίας θαλλοί), 0,86, πλάτος δὲ 0,39. Ὁ διευθυντὴς τῶν βασιλικῶν κτημάτων κ. Μύντερ μοι ἔδωκε τῇ 15 Μαΐου ἓν πρῶτον πρόχειρον αὐτῆς ἀντίγραφον, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας μοι ἔπεμψε καὶ

δεύτερον ἄλλο πανομοιότυπον, ληφθὲν διὰ βεβεργμένου χαρτοῦ ἀπὸ τοῦ λίθου. Εὐχαριστοῦντες τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τῷ ὅτι οὐ μόνον διέσωσε σπουδαῖον μνημεῖον, ἀλλὰ καὶ ἐφιλοτιμήθη νὰ πονήσῃ περὶ αὐτό, τὸ δημοσιεύομεν, καθ' ὃ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἔκτυπον, κεφαλαίοις γράμμασι, ἀμα δὲ καὶ ἐν μεταγραφῇ, εἰς ἣν προσθέτομεν καὶ τινὰς συμπληρώσεις καὶ ὀλίγιστα σημειώματα τὰ ἀναγκασιότατα.

Δ Ι Ο Ξ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο

Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Ξ Ε Υ Φ Α Ν Τ Ι Δ Ο Α Ν
Ε Γ Ρ Α Ψ Ε Κ Α Ι Ε Ξ Τ Η Ξ Ε Τ Η Ν Ξ Τ Η Λ Η Ν
Ι Ε Ρ Ε Ω Ξ Υ Ν Α Τ Ω Ι Ι Ε Ρ Ε Ι Δ Ι Δ Ο Ν Α Ι Τ
5 Α Δ Ε Α Π Ο Τ Ο Μ Ε Ι Ο Κ Ω Λ Η Ν Π Λ Ε Υ Ρ Ο Ν Ο
Ξ Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ι Ι Α Π Ο Τ Ο Κ Ο Ρ Ε Ι Ο Κ Ω Λ Η
Ν Π Λ Ε Υ Ρ Ο Ν Ο Ξ Ε Λ Α Τ Η Ρ Α Χ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Α
Ι Ο Ν Ο Ι Ν Ο Η Μ Ι Χ Ο Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Η
10 Τ Α Δ Ε Ε Δ Ο Ξ Ε Ν Τ Ο Ι Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ξ Ι Ε Π Ι
Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Ο Ξ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι
Ξ Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Δ Ε Π Α Ν Τ Α Κ Λ Ε
Ο Ξ Ε Ξ Ο Ι Ο
Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Ξ Ε Ι Γ Ε Ο Ρ Ο Ξ Ο Ι Μ Η Γ Ω Δ Ι Ε Δ Ι Κ Α Ξ
Θ Η Ξ Α Ν Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ν Ο Μ Ο Ν Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ
15 Ω Ν Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Α Ι Π Ε Ρ Ι Α Υ Τ Ω Ν Τ Ο Ξ Φ Ρ Α Τ Ε Ρ

Α Ξ Α Υ Τ Ι Κ Α Μ Α Λ Α Υ Π Ο Ξ Χ Ο Μ Ε Ν Ο Ξ Π Ρ Ο Ξ Τ Ο Δ
 Ι Ο Ξ Τ Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ο Φ Ε Ρ Ο Ν Τ Α Ξ Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Α Π
 Ο Τ Ο Β Ο Μ Ο Ο Ξ Δ Α Ν Δ Ο Ξ Η Ι Μ Η Ω Ν Φ Ρ Α Τ Η Ρ Ε Ξ Α
 Χ Θ Η Ν Α Ι Ε Ξ Α Λ Ε Ι Ψ Α Τ Ω Τ Ο Ο Ν Ο Μ Α Α Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ
 20 Ε Υ Ξ Κ Α Ι Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Ε Κ Τ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Τ Ε Ι
 Ο Τ Ο Ε Ν Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Ω Ν Κ Α Ι Τ Ο Α Ν Τ Ι Γ Ρ Α Φ
 Ο Ο Δ Ε Ε Ξ Α Γ Α Γ Ω Ν Τ Ο Ν Α Π Ο Δ Ι Κ Α Ξ Θ Ε Ν Τ Α Ο Φ Ε
 Ι Λ Ε Τ Ω Ε Κ Α Τ Ο Ν Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ
 Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο
 25 Ν Τ Ο Υ Τ Ο Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α Κ Α Ι Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο
 Ν Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Ν Τ Η Ν Δ Ε Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ξ Ι Α Ν
 Τ Ο Λ Ο Ι Π Ο Ν Ε Ν Α Ι Τ Ω Ι Υ Ξ Τ Ε Ρ Ω Ι Ε Τ Ε Ι Η Ω Ι Α
 Ν Τ Ο Κ Ο Ρ Ε Ο Ν Θ Υ Ξ Η Ι Τ Η Ι Κ Ο Ρ Ε Ω Τ Ι Δ Ι Α Π Α Τ
 Ο Ρ Ι Ω Ν Φ Ε Ρ Ε Ν Δ Ε Τ Η Ν Ψ Η Φ Ο Ν Α Π Ο Τ Ο Β Ω Μ Ο Ε
 30 Α Ν Δ Ε Τ Ι Ξ Β Ο Λ Η Τ Α Ι Ε Φ Ε Ι Ν Α Ι Ε Ξ Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν
 Ι Δ Α Ξ Ω Ν Α Ν Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α Ι Ε Ξ Ε Ι Ν Α Ι Α Υ
 Τ Ω Ι Ε Λ Ε Ξ Θ Α Ι Δ Ε Ε Π Α Υ Τ Ο Ι Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Ο Ξ Τ
 Ο Ν Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Ν Π Ε Ν Τ Ε Α Ν Δ Ρ Α Ξ Υ Π Ε
 Ρ Τ Ρ Ι Α Κ Ο Ν Τ Α Ε Τ Η Γ Ε Γ Ο Ν Ο Τ Α Ξ Τ Ο Υ Τ Ο Ξ Δ Ε
 35 Ε Ξ Ο Ρ Κ Ω Ξ Α Τ Ω Ο Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ξ Κ Α Ι Ο Ι Ε Ρ Ε
 Υ Ξ Ξ Υ Ν Η Γ Ο Ρ Η Ξ Ε Ν Τ Α Δ Ι Κ Α Ι Ο Τ Α Τ Α Κ Α Ι Ο Κ
 Ε Α Ξ Ε Ν Ο Δ Ε Ν Α Μ Η Ο Ν Τ Α Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Α Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Τ
 Ε Ν Ο Τ Ο Δ Α Ν Τ Ω Ν Ε Φ Ε Ν Τ Ω Ν Α Π Ο Ψ Η Φ Ι Ξ Ω Ν Τ Α
 Ι Δ Η Μ Ο Τ Ι Ω Ν Ι Δ Α Ι Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Χ Ι Λ Ι Α Ξ Δ Ρ Α
 40 Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω Ι Ε Ξ Π Ρ
 Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Ξ
 Τ Ο Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Ω Ν Ο Ι Κ Ο Η Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ Ε Τ Ω Ε
 Ξ Ε Ι Ν Α Ι Δ Ε Κ Α Ι Α Λ Λ Ω Ι Τ Ω Ι Β Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ω Ι Τ Ω
 Ν Φ Ρ Α Τ Ε Ρ Ω Ν Ε Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Τ Ω Ι Κ Ο Ι Ν Ω Ι Τ Α Υ
 45 Τ Α Δ Ε Ν Α Ι Α Π Ο Φ Ο Ρ Μ Ι Ω Ν Ο Ξ Α Ρ Χ Ο Ν Τ Ο Ξ Ε Π Ι
 Η Φ Ι Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Α Ρ Χ Ο Ν Π Ε Ρ Ι Ω Ν Α
 Δ Ι Α Δ Ι Κ Α Ι Τ Ε Ν Δ Ε Η Ι Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Ν
 Ε Κ Α Ξ Τ Ο Ν Ε Α Ν Δ Ε Μ Η Ε Π Ι Ψ Η Φ Ι Ξ Η Ι Ο Φ Ε Λ Ε Τ
 Ω Π Ε Ν Τ Α Κ Ο Ξ Ι Α Ξ Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω Ι Δ Ι Ι
 50 Τ Ω Ι Φ Ρ Α Τ Ρ Ι Ω . . Ξ Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Δ Ε Τ Ο Ν Ι Ε Ρ Ε Α
 . Α Ι Α Λ Λ Ο Λ Ο Μ Ε Ν Ο Ν Τ Ο Α Ρ Γ Υ Ρ Ι Ο Ν
 . . . Τ Ο Τ Ο Δ Ε Λ Ο Ι Π Ο Ν Α Γ Ε Ν Τ Α
 . Α Ε Ξ Δ Ε Κ Ε Λ Ε Ι Α Ν Ε Π Ι Τ
 . Υ Ξ Η Ι Ε Π Ι Τ Ο Β Ω Μ Ο Ο Φ
 55 . Α Δ Ρ Α Χ Μ Α Ξ Ι Ε Ρ Α Ξ Τ Ω
 . Π Ρ Α Τ Τ Ε Τ Ω Δ Ε Ο Ι Ε Ρ
 . Α Υ Τ Ο Ξ Ο Φ Ε Ι Λ .

- Διὸς φρατρίο
 ἱερεὺς Θεόδωρος Εὐφραντίδου ἀν-
 ἔγραψε καὶ ἔστησε τὴν στήλην.
 Ἱερεῶσιν αὖτε ἱερεὶ διδόναι τ-
 5 ἀδελφὸν ἀπὸ τοῦ μείον κωλῆν, πλευρόν, ἥο-
 ς, ἀργυρίο III· ἀπὸ τοῦ κορείου κωλῆ-
 ν, πλευρόν, ἥος, ἐλατῆρα χοινικια-
 ζόν, οἶνο ἡμίχον, ἀργυρίο I.
 Τὰδε ἔδοξεν τοῖς φράτερσι ἐπὶ
 10 Φορμίωνος ἀρχοντος Ἀθηναίων-
 ς, φρατρίαρχόντος δὲ Παντακλή-
 ος ἐξ Οἴου.
 Ἱεροκλῆς εἶπε· ὅποσοι μὴ πώ διεδικάσ-
 θησαν κατὰ τὸν νόμον τὸν Δημοτικῶν νιδ-
 15 ὦν, διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τοὺς φράτερ-
 ας αὐτίκα μάλα, ὑποσχομένους πρὸς τὸ Δ-
 ιὸς τοῦ φρατρίου, φέροντας τὴν ψῆφον ἀπ-
 ὸ τοῦ βωμῶ· ὅς δ' ἂν δόξῃ μὴ ὦν φράτηρ ἑσα-
 χθῆναι, ἐξαλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὁ ἱερ-
 20 εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τοῦ γραμματεῖ-
 ο τοῦ ἐν Δημοτικῶν νιδῶν καὶ τοῦ ἀντιγράφ-
 ο· ὁ δὲ ἑσαγαγὼν τὸν ἀποδικασθέντα ὀφει-
 λέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ
 φρατρίῳ, ἐσπράττεν δὲ τὸ ἀργύριον-
 25 ν τοῦτο τὸν ἱερέα καὶ τὸν φρατρίαρχο-
 ν ἢ αὐτὸς ὀφείλῃ, τὴν δὲ διαδικασίαν
 τὸ λοιπὸν ἔναι τῷ ὑστέρωι ἔτι ἢ ὧι ἂ-
 ν τὸ κόρεον θύσῃ τῇ κορεώτιδι Ἀπατ-
 ορίων, φέρεν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμῶ· ἔ-
 30 ἂν δὲ τις βόληται ἐφείναι ἐς Δημοτικῶν
 ἰδας ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται, ἐξεῖναι αὐ-
 τῷ· ἐλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρος τ-
 ὸν Δεκλειῶν οἶκον πέντε ἄνδρας ὑπὲρ
 τριάκοντα ἔτη γεγονότας, τούτος δὲ
 35 ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος καὶ ὁ ἱερε-
 υς συνηγορήσεν τὰ δικαιότατα καὶ ὅκ
 ἔχσεν ὁδὲνα μὴ ὄντα φράτερα φρατρίζ-
 εν· ὅτο δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωντα-
 ι Δημοτικῶν νιδῶν, ὀφειλέτω χιλίας δρα-
 40 χμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ τῷ φρατρίῳ· ἐσπρ-
 αττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς
 τῷ Δεκλειῶν οἴκῳ, ἢ αὐτὸς ὀφειλέτω· ἐ-
 ξεῖναι δὲ καὶ ἄλλῳ τῷ βολομένῳ τῷ-
 ν φρατέρων ἐσπράττεν τῷ κοινῷ· ταῦ-
 45 τα δ' ἔναι ἀπὸ Φορμίωνος ἀρχοντος· ἐπι-
 ψήφισεν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂ-

ν] διαδικάζεν δέη κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν
 ἕκαστον, ἂν δὲ μὴ ἐπιψηφίσῃ, ὀφειλέτ-
 ω πεντακοσίας δραχμὰς ἱερὰς τῷ Διὶ
 50 τῷ φρατρίῳ[ι, ἐ]σπράττεν δὲ τὸν ἱερέα
 κ]αὶ ἄλλο[ν τὸν βο]λόμενον τὸ ἀργύριον
 τοῦ]το [τῷ κοινῷ], τὸ δὲ λοιπὸν ἄγεν τα
 α ἐς Δεκλειῶν ἐπὶ τ-
 θ]ύσῃ ἐπὶ τῷ βωμῶ, ὀφ-
 55 ειλέτω πεντήκοντ]α δραχμὰς ἱερὰς τῷ-
 ι Διὶ τῷ φρατρίῳ· ἐσ]πράττετω δὲ ὁ ἱερ-
 εὺς τῷ Δεκλειῶν οἴκῳ; ἢ] αὐτὸς ὀφειλ[έ-
 τω].

Κανονικῆς οὔσης καθόλου εἰπεῖν τῆς γραφῆς ἐπὶ
 τῆς στήλης, δὲν εἶναι χρεῖα ἄλλο τι νὰ δηλώσω-
 μεν ἡμεῖς, παρὰ ὅτι ἐν τῷ β'. στίχῳ τὸ νῦν ἀναγι-
 νωσκόμενον ὄνομα τοῦ ἱερέως, ὡς καὶ τὸ τοῦ πα-
 τρός του, φαίνονται σαφῶς ἐγκεχαραγμένα ἐν βαθυ-
 τέρᾳ κατὰ τι ἐπιφανείᾳ, ἀποξεσθέντων διὰ οἰονδή-
 ποτε λόγον τῶν ἐκεῖ πρότερον ὄντων γραμμάτων.
 Ἔτι ῥηθῆτω, ὅτι τῆς στοιχηδὸν ἡτοὶ ἀκριβῶς ὑπαλ-
 λήλου καὶ ἰσομήκους τῶν στίχων γραφῆς, τῆς ἀπὸ
 τοῦ ιγ'. στίχου καὶ ἐξῆς, γίνονται πέντε ἐξαιρέσεις
 ἐν τοῖς στίχ. ιθ'. κ'. κβ'. λ'. νς'. οἵτινες ἔχουσιν ἀνὰ
 31 γράμματα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀνὰ 30.

Ἀνωμαλία δὲ οὐ μικρὰ ἐν τῇ παλαιᾷ ὀρθογραφίᾳ,
 ἣν ἀπαράλλακτον ἀπεδώκαμεν, παρατηρεῖται περὶ
 τὴν εἰ δίφθογγον, ἐν τοῖς ἔναι καὶ ἐξεῖ-
 ναι καὶ ἐφεῖναι, ἐν τοῖς κόρεον καὶ κορείο,
 ὀφειλέτω καὶ ὀφειλέτω· ἀλλ' ἀφέντες ταῦτα ἅς
 σπεύσωμεν νὰ εἴπωμεν τὸ οὐσιωδέστατον, ὅτι ἡ ἐπι-
 γραφή αὕτη εἶναι πολὺ διδακτικὴ οὐ μόνον καθ' ὅσον
 περιέχει λεπτομερεῖς εἰδήσεις περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν
 διεδικάζοντο τὰ τῆς γνησιότητος τῶν εἰς τὰς φρα-
 τρίας ἐγγραφομένων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον συμ-
 πληροῖ καὶ διορθοῖ ἄλλα τινὰ περὶ τῶν Ἀττικῶν φρα-
 τριῶν, τὰ ὅποια ἀτελῶς μέχρι τοῦδε ἡ συγκεχυμένως
 ἐγνωρίζομεν ἐκ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν λεξικογράφων.

Ὁ παπᾶ-Θεόδωρος, ὁ ἀναγράψας καὶ στήσας τὴν
 στήλην, φροντίζων πρῶτον, ὡς εἰκός, περὶ τῶν ἱε-
 ρατικῶν του δικαιωμάτων, τῶν ἱερωσύνων, ἃ
 ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ
 τῶν νεογνῶν εἰς τοὺς φράτερας τελουμένων θυσιῶν
 καὶ διαστέλλων αὐτὰ εὖ καὶ καλῶς, μᾶς διδάσκει

νά διακρίνωμεν ἀπὸ τοῦ μείου (τοῦ νῦν ἴσως πρῶτον κατὰ ταύτην τὴν πτῶσιν γνωρίζομένου,) τὸ κούρειον, ὑποσημαίνων ἅμα τὸ κούρειον τοῦτο ὡς μείζονα θυσίαν διὰ τῶν μειζόνων κατὰ ποιὸν καὶ ποσὸν ἱερωσύνων.

Ἐν δὲ τῷ ἐφεξῆς ἀναγεγραμμένῳ φρατρικῷ ψηφίσματι, τῷ ἐπὶ Φορμίωνος, (396 πρὸ Χρ.) ἀπαντῶσιν οἱ ἄγνωστοι ἡμῖν τέως Δημοτιωνίδαι, ὡς ὄνομα, νομίζω, φρατρίας. Μέχρι τοῦδε ὀνόματα φρατριῶν ἐγνωρίζομεν ἐξ ἐπιγραφῶν τοὺς Ἀχνιαδάς (C. I. G. 463), τοὺς Δυαλεῖς (C. I. A. II, 600), τοὺς Θεῤῥικ. . . . (Mittheil. d. d. arch. Inst. II, σ. 186), ἴσως καὶ τοὺς Ζακυάδας (Mittheil. κτλ. IV, σ. 287), δηλαδὴ μόλις τὸ τρίτον τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ

τῶν δώδεκα, ἔσαι λέγονται ὅτι ὑπῆρξαν αἱ φρατρίαι.

Ὁ δὲ Δεκελειῶν οἶκος ὁ ἐν στ. λγ'. καὶ μβ'. τί ἄρα γε ἦτο καὶ εἰς ποίαν σχέσιν πρὸς τοὺς Δημοτιωνίδας εὐρίσκετο, καὶ πῶς αὐτὸς φαίνεται ῥυθμίζων τὰ τῆς σκοτεινῆς ὁπωσοῦν ἐφέσεως καὶ διὰ τί ἔχει ἴδιον ἱερέα; καὶ ὁ ναὸς τοῦ φρατρίου Διὸς ποῦ ἄρα γε ἦτο ἰδρυμένος, ἐν Οἴῳ τῷ Δεκελεικῷ, (ὁπόθεν ὁ φρατρίαρχος Παντακλῆς ὁ ἐν στίχ. ιβ'.) ἢ ἐν αὐτῇ τῇ Δεκελείᾳ; τούτων καὶ ἄλλων τινῶν ἔτι ἀπορημάτων, ἃ ἐγείρει τὸ δημοσιευόμενον σήμερον κείμενον, δύναται, νομίζω, ἡ ἔκθεσις νὰ παραλειφθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 29 Μαΐου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

(Συνέχεια) (1)

5.(44)

ΩΞΕΙΝΘΗΕΙΣΘΕΜΕΤΕΥΚΛΕΑΝΑ
ΚΤΟΡΑΔΗΟΥΣΚΑΙΓΕΝΕΗΝΠΑΤΕ
ΡΩΝΕΥΚΛΕΑΠΡΑΞΑΓΟΡΑΣΗΝΕ
ΤΕΚΕΝΜΕΛΙΤΕΥΣΔΗΜΟΣΤΡΑ
ΤΟΣΗΔΕΦΙΛΙΣΤΗΦΥΝΤΕΣΔΑ
ΔΟΥΧΩΝΑΜΦΟΤΕΡΟΙΤΟΚΕ
ΩΝΑΛΛΑΜΕΚΑΙΠΑΙΔΩΝΚΟΣ
ΜΕΙΧΟΡΟΣΟΙΤΟΠΡΟΜΥΣΤΩΝ
ΑΛΛΩΝΕΝΤΕΛΕΤΑΙΣΣΤΕΜ
ΜΑΚΟΜΑΙΣΙΘΕΣΑΝ

Ἦ ξεῖν[οι] θηεῖσθε μετ' εὐκλε' ἀνάκτορα Δηοῦς

Καὶ γενεὴν πατέρων εὐκλεᾶ Πραξαγόρας,

Ἦν ἔτεκεν Μελιτεὺς Δημόστρατος ἡδὲ Φιλίστη
Φύντες Δαδούχων ἀμφοτέροι τοκέων·

Ἄλλὰ με καὶ παίδων κοσμεῖ χορὸς, οἳ τὸ Προμυστῶν

Ἄλλων ἐν τελεταῖς στέμματα κόμαισι θέσαν.

(1) Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. σελ. 1, 1883.

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ βάρους σχεδὸν σώου (ὑψ. 1,18, πᾶχος 0,58, καὶ 0,68, πλάτος 0,56 καὶ 0,68) λίθου πεντελικοῦ. Ἄνω σώζονται αἱ ὀπαὶ τῆς γομφώσεως· μόνον δὲ αἱ τρεῖς αὐτοῦ πλευραὶ εἶναι λείαι, ἅς καὶ περιθέει πλούσιος ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος ἄνω καὶ κάτω. Τὸ μέτρον εὐοδοῦται, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, ἂν προστεθῇ ἡ συλλαβὴ οἱ ἐν τῷ Ξεῖνοι, ἥς ἡ παράλειψις ἐν τῷ λίθῳ εἶναι ἀληθῶς παράδοξος. Περὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὀνομάτων ἴδε Lenormant Rech. Arch. à Eleusis σελ. 150 καὶ 230.

Τὸ Α ἔχει ποῦ μὲν τότε τὸ σχῆμα Α ποῦ δὲ τότε λ. Ἦ σύνταξις τῶν τελευταίων στίχων πρέπει νὰ ἦναι «Κοσμεῖ με χορὸς παίδων, οἳ τὸ στέμμα τῶν Προμυστῶν ἔθεσαν κόμαισιν ἄλλων ἐν τελεταῖς» ἢ «Κοσμεῖ με χορὸς παίδων, οἳ τὸ στέμμα τῶν Μυστῶν προῦθεσαν κόμαισιν ἐν τελεταῖς ἄλλων» — πάντοτε, οἳ παῖδες μου εἰσιν ἤδη μυσταγω-

γοί. Προμύστης· ἡ λέξις δὲν σημειοῦται ἐν τῷ
θησαυρῷ τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου·ὡς ἀμφίβολοι δὲ φέ-
ρονται καὶ αἱ προμύω, προμυεῖσθαι, προ-
μύησις.

Ἐν ὁμοίῳ πρὸς τὸ ἡμέτερον βάθρῳ ὑπάρχει ἐγ-
κεχαραγμένη ἡ ὑπ' ἀριθ. 397 τοῦ C. I. G. ἐπιγρα-
φή, ἐνθα μόνον ἀντὶ ΕΝΕΚΕΝ ἀναγνωστέον ΕΝΕΚΑ,
ὡς ὁ λίθος κελεύει καὶ ὀρθῶς ὁ Μουστοξύδης ἐπέ-
στειλε τῷ Βοικχίῳ. Ἀκατάληπτα δὲ μοι εἶναι ὅσα ἐν
C. I. A. III. 680 καὶ ἐν Lernorm. Rech. Arch. σελ.
171 λέγονται, ὅτι δῆθεν εἶχε μετακομισθῇ ὁ λίθος εἰς
Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ Fauvel καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν
τοῦ 1821 εἶχεν ἀπολεσθῇ· ὁ Boeckh ἐκφράζεται οὐχί
σαφῶς περὶ τούτου. Ἀπορον δὲ πῶς καὶ τὴν ὑφ' ἡμῶν
νῦν τὸ πρῶτον δημοσιευομένην ἐπιγραφὴν, δὲν εἶδεν
ὁ Pouqueville. Ἀμφοτέρω τὰ βάθρα (τότε ἡμέτερον
καὶ τὸ παρὰ Βοικχίῳ) εὐρέθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως
(τὴν 10^{ην} καὶ 11^{ην} Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους)
καὶ πλησίον ἀλλήλων ὑπὸ ἐπίχωσιν μόλις 0,30 -
0,40 Γ.Μ. Ὡσαύτως ἐν ὁμοίῳ τοῖς προειρημένοις βά-
θρῳ (ὑψ. 1,38, πλ. 0,75 καὶ 0,60, πάχ. 0,60 καὶ 0,50,
ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος ἀπλοῦς) ἡ ὑπ' ἀριθ. 379 ἐν
τῷ C. I. G. φερομένη ἐπιγραφὴ, ἀλλ' ὁ χαρακτὴς τὰ
μὲν μεῖζονα, τὰ δὲ μικρότερα χαράξας τὰ γράμματα
διέταξεν οὕτως, ὥστε νὰ καταλαμβάνωσιν ὁλόκλη-
ρον σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ βάθρου, νὰ μὴ μένη
δὲ ἀλλοῦ μὲν μεῖζον, ἀλλοῦ δὲ ἔλασσον περιθώριον
πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Σαφῶς δ' ἐν τῷ λί-
θῳ ἀναγινώσκονται ΘΥΓΑΤΡΟΣ, ΕΠΕΡΩΤΗΜΑ,
ΥΙΟΝ, ΔΑΜΙΑΝΟΥ.

6. (47)

ΗΠΟΛΙΣ

Λ. ΜΕΜΜΙΟΝΕΠΙΒΩΜΩΙΘΟΡΙΚΙΟΝ
Τ]ΟΝΑΠΟΔΑΔΟΥΧΩΝΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ
ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ
ΤΟΝΚΑΙ ΑΥΤΟΝ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΑΡΧΩΝ
ΚΑΙ ΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΑΡΞΑΝΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙ-
ΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΑ
ΟΠΛΑΚΑΙ ΕΠΙ ΜΕΛΗΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΚΑΙ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΝ ΤΡΙΣ
ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΤΕ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕ-
ΓΙΣΤΩΝ ΝΕΟΙΣΚΑΙ ΠΕΡΙ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ ΜΥΗ-
ΣΑΝΤΑ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΜΥΗΣΑΝΤΑ ΘΕΟΝ ΛΟΥΚΙΟΝ ΟΥΨΗΡΟΝ
ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΜΑΥΡΗΛΙΟΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗΛΙΟΝ
ΚΟΜΜΟΔΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥΣ ΣΑΡΜΑΤΙΚΟΥΣ
Λ]ΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝΤΑ ΤΟΙΝΘΕΟΙΝ ΕΤΕΣΙΝ ΤΟΝ
. ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΤΟΝ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ

Ἡ πόλις

Λ(εύκιον) Μέμμιον ἐπὶ Βωμῷ Θορίκιον, τὸν ἀπὸ Δα-
δούχων καὶ ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν καὶ ἀγωνοθετῶν,
τὸν καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχῶν καὶ λειτουργιῶν
ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τὰ
ὄπλα καὶ ἐπιμελητὴν γυμνασιαρχίας Θεοῦ Ἀδριανοῦ
καὶ ἀγωνοθέτην τρίς, πρεσβευτὴν τε πολλάκις περὶ τῶν
μεγίστων, ἐν οἷς καὶ περὶ γερουσίας, μύησαντα, παρόντος
Θεοῦ Ἀδριανοῦ, μύησαντα Θεὸν Λούκιον ΟὐΨήρον Ἀρμε-
νικόν, Παρθικόν καὶ Αὐτοκράτορα Μ(άρκον) Αὐρήλιον
Ἀντωνίνον καὶ Μ(άρκον) Αὐρήλιον Κόμμοδον Γερμανι-
κούς, Σαρματικούς, [λε]ιτουργήσαντα τοῖν Θεοῖν ἔτεσιν
νς(;) τὸν . ἀρχιερέων τὸν φιλόπατριν.

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ βάθρου πεντελι-
κοῦ μαρμάρου ὁμοίου τὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον καὶ
τὸν ἄλλον τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῖς προειρημέ-
νοις. Ὑψ. 1,37, πλάτ. 0,67 καὶ 0,83, πάχ. τὸ σωζό-
μενον, διότι ὀπισθεν φαίνεται ὃν τεθραυσμένον, 1,00
Γ.Μ. Στίχ. ἀπόστασις 0,025 γραμμάτ. 0,005-0,01
μέγεθος αὐτῶν 0,025. Πρὸ τοῦ Α τοῦ τελευταίου στί-
χου διακρίνεται γραμμὴ τις ὡσεὶ λείψανον ἐνὸς Π. Τοῦ
προτελευταίου δὲ στίχ. τὸ τελευταῖον γράμμα Ο ἔχει
ἐντὸς τὸ Ν, μὴ ὑπάρχοντος πρὸς τὰ δεξιὰ χώρου ἐν τῷ
λίθῳ, ὅπως προστεθῇ ἐκεῖ ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὀγδοον
γράμμα Ω τοῦ τελευταίου στίχου ἔχει ἐντὸς τοῦ τὸ Ν.
ἀβλεψίαι αὗται τοῦ χαρακτοῦ τοῦ αὐτοῦ δὲ ἀμάρτημα
ὑπολαμβάνω καὶ τὴν ἐπανάληψιν μύησαντα ἐν στί-
χῳ 12^ῳ. Ντ ἐξέλαβον ὡς ἀποτελοῦντα ὁμοῦ τὸν
ἀριθμὸν 56 καὶ διὰ τὴν ἄνω ἐπ' ἀμφοτέρων ἐν ω-
τικὴν, οὕτως εἶπεῖν, γραμμὴν καὶ διότι μόνον 6
ἐτῶν λειτουργία τοῖν θεοῖν δὲν θά ᾔτό τι μέγα καὶ
σπάνιον. Ὁ τιμώμενος ἀνὴρ εἶναι ὅχι ἄγνωστος ὡς
ὁ ἐπὶ βωμῷ χρηματίσας (Παράβ. Lenormant
Rech. Arch. σελ. 173-175) καὶ ὡς ἐπώνυμος
ἀρχων (C. I. G. I, 272 Β. καὶ Dumont. Archon-
tes Athéniens, σελ. 94), ἀλλ' ἐκ τοῦ ἡμετέρου λί-
θου γίνεται φανερόν ὅτι καὶ ἄλλας ἤρξεν ἀρχάς, πολ-

λά δὲ ὑπὲρ τῶν συμπολιτῶν του διεπράξατο πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῶν χρόνων του πρεσβεύσας πολλάκις περὶ πολλῶν καὶ περὶ Γερουσίας, τῆς ἱερᾶς δηλ. τῆς ἐν Ἐλευσίνι (Παράβ. Lenor. R. Ar. σελ. 137 C. I. G. ἀριθ. 399), ἧς πιθανὸν τὸ κύρος νὰ εἶχε κλονισθῇ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἢ καὶ ὅλως καταργηθῇ. Ἄν ἡ μύησις τῶν ὡς μυηθέντων ἐνταῦθα ἀναφερομένων εἶναι καὶ ἄλλοθεν γνωστή, ἀγνοῶ. Τὸν . ἀρχιε-

ρέων· εἰμὴ τι ἀμάρτημα τοῦ χαρακτικτοῦ ὑποκρύπτεται ἢ τι ἐξεργύη (ΑΠ; πλείονα τῶν δύο γραμμάτων πρὸ τοῦ Α δὲν χωρεῖ ὁ λίθος) ἢ φράσις μοι εἶναι ἀκατάληπτος. Τὸ βάθρον ἐξεχώσθη τὴν 13^{ην} Σεπτεμβρίου. Φέρει δὲ ἄνω ὅπας γομφώσεως οὐχὶ καθ' ὁλοκληρίαν σωζομένης, παθόντος καὶ ἐκεῖ τοῦ λίθου βλάβην.

7.(53)

Ω ΜΥΣΤΑΙ ΤΟΤΕ ΜΕΙΔΕΤΑΝ ΑΝΑΚΤΟΡΟΥ ΕΚ ΠΡΟΦΑΝΕΝΤΑ
ΝΥΞΙΝ ΕΝ ΑΡΓΕΝΑΙΣ ΝΥΝ ΔΕ ΜΕΘΗΜΕΡΙΟΝ
ΕΚ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΡΗΤΗΡΑ ΛΟΓΟΙΣ ΕΝ ΑΓΩΝΙΟΝ ΑΙΕΙ
ΤΩΝ ΑΠΟ ΠΑΥΣΑΜΕΝΟΣ ΘΕΣΦΑΤΑΝ ΥΝΙΑΧΩ
ΟΥΝΟΜΑΔΟΣ ΤΙΣ ΕΓΩΜΗΔΙ ΤΕ ΟΘΕΣ ΜΟΣ ΕΚΕΙΝΟ
ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΩΧΕΤΑΓΩΝΕΙΣ ΑΛΛΑ ΠΟΡΦΥΡΕΗΝ
ΑΛΛΟΤΑΝΕΙΣ ΜΑΚΑΡΩΝ ΕΛΘΩΚΑΙ ΜΟΡΣΙΜΟΝ ΗΜΑΡ
ΛΕΞΟΥΣΙΝ ΤΟΤΕ ΔΗ ΠΑΝΤΕΣ ΟΣΟΙ ΣΜΕΛΟΜΑΙ

ΝΥΝ ΗΔΗ ΠΑΙΔΕΣ ΚΛΥΤΟΝ ΟΥΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΥ
ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΙ ΣΙΩΟΣ ΚΡΥΨΕΝ ΑΛΟΣ ΠΕΛΛ
ΟΥΤΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΟΙΔΙΜΟΣ ΟΝΦ
ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΜΥΣΤΑΙΣ ΟΥΝΟΜΑ ΠΑΤ
ΣΥΝΔΕΠΟΣ ΕΙΔΩΝΙ ΦΕΡΩΝ ΥΜΟΣ ΕΥΠΑ

Ἦ μύσται, τότε μ' εἶδεν ἀνακτόρου ἐκ προφανέντα
Νυξίν ἐν ἀργεναῖς, νῦν δὲ μεθ' ἡμέριον
Ἐκ προγόνων ρητήρα λόγοις ἐναγώνιον αἰεὶ·
Τῶν ἀποπαυσάμενος, θέσφατα νῦν ἰάχω.
Οὔνομα δ' ὅστις ἐγὼ μὴ διζέω· θεσμός ἐκεῖνο
Μυστικὸς ὦχετ' ἄγων εἰς ἄλλα πορφυρέην·
Ἄλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἦμαρ,
Λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.
Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν οὔνομα πατρός ἀρίστου
Φαίνομεν, ὃ ζωὸς κρύψεν ἄλως πε....
Οὗτος Ἀπολλώνιος αἰοιδίμος, ὃν φ.....
Σημαίνει μύσταις οὔνομα πατ[ρός];
Σὺν δὲ Ποσειδάωνι φερώνυμος εὐπα.....

Ἀναγινώσκονται τ' ἄνωτέρω ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ ἀνεστραμμένου ἐπὶ τῆς ἀσβεστοπλακοκτίστου στρώσεως εὐρεθέντος καὶ κατὰ χώραν ἀφθέντος. Ἰκανὸν αὐτοῦ μέρος πρὸς

τὰ κάτω, κατὰ τὰ δεξιὰ καὶ ὀπισθεν, ἐξέλιπεν. Ὑψ. 1,10 διάμετρος 0,80. Ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος ἄνω μόνον ἀπλούστατος. Γραμμάτων μέγεθος 0,03. Ἀπόστασις στίχων 0,02. Τῶν πέντε τελευταίων ἀπὸ τῶν ἄλλων 0,07 περίπου. Λίθος πεντελικός. Τὴν συμπλήρωσιν τῶν τελευταίων στίχων ἃς εὗρωσιν ἄλλοι· ἐγὼ ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι ἄλλος στίχος δὲν ὑπῆρχε κατωτέρω. Ἀπολλώνιος Ποσειδῶνος ἢ Ποσειδωνίου δὲν σημειοῦται ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἱεροφαντῶν τοῦ Lenormant (Recher. Arch. σελ. 141). Κυροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ λίθου τὸ ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἄλλων λεγόμενον, ὅτι ὁ Ἱεροφάντης ἦν ἱερώνυμος, ὠνομάζετο δηλ. τῷ ἀξιώματι αὐτοῦ μόνον καὶ οὐχὶ καὶ τῷ ὀνόματι ζῶν, ἀλλὰ βεβαίως οὐχὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς χρόνοις, ὡς τὸ εἰς Ἱεροφάντην Χαιρήτιον ψήφισμα μᾶς διδάσκει (ἶδε κατωτέρω ἀριθ. 10).

8, (54)

ΓΗΡΑΛΕΗΝΨΥΧΗΝΕΠΑΚΜΑΙΩΣΩΜΑΤΙΓΛΑΥΚΟΣ
ΚΑΙΚΑΛΛΕΙΚΕΡΑΣΑΚΚΡΕΙΤΤΟΝΑΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ
ΟΡΓΙΑΠΑΣΙΝΕΦΑΙΝΕΒΡΟΤΟΙΣΦΑΕΣΙΜΒΡΟΤΑΔΗΟΥΣ
ΕΙΝΑΕΤΕΣΔΕΚΑΤΩΔΗΛΘΕΠΡΟΣΑΘΑΝΑΤΟΥΣ
ΗΚΑΛΟΝΕΚΜΑΚΑΡΩΝΜΥΣΤΗΡΙΟΝΟΥΜΟΝΟΝΕΙΝΑΙ
ΤΟΝΘΑΝΑΤΟΝΘΗΗΤΟΙΣΟΥΚΑΚΟΝΑΛΛΑΓΑΘΟΝ

Γηραλέην ψυχὴν ἐπ' ἀκμαίῳ σώματι Γλαῦκος
Καὶ κάλλει κεράσας κρείττονα σωφροσύνην
Ὅργια πᾶσιν ἔφαινε βροτοῖς φασίμβροτα Δηοῦς
Εἴναετές, δεκάτῳ δ' ἦλθε πρὸς ἀθανάτους.
Ἦ καλὸν ἐκ μακάρων μυστήριον, οὐ μόνον εἶναι
Τὸν θάνατον θνητοῖς οὐ κακὸν, ἀλλ' ἀγαθόν.

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ, οὗ ἑλλείπει σχεδὸν τὸ ἥμισυ. Ὑψος ὁλόκληρον σωζόμενον 0,80, διάμετρος 1,00 Γ. Μ., ὁ λίθος πεντελῆσιος· λεία δὲ μόνον ἡ ἐπιφάνεια κατὰ τὸ ἐνεπίγραφον μέρος. Εὐρέθη ἐπίσης (6,50 Γ.Μ. μακρὰν ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 βάθρου πρὸς μεσημβρίαν) ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῆς ἀσβεστοκτίστου πλακοστρώσεως καὶ ἀφέθη ὡσαύτως κατὰ χώραν· ἐξεχώσθη τὴν 20^{ην} Σεπτεμβρίου. Ὁ ἀπλοῦς αὐτοῦ κατὰ τὰ ἄνω μόνον ἀρχιτεκτονικὸς κόσμος εἶναι κατεστραμμένος σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀπόστασις στίχ. 0,02. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, δεικνύει τοὺς ἀπὸ τοῦ 7^{ου} μ. Χ. αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς χρόνους. Τὸ Σ ἅπαξ μόνον οὕτω εὗρηται γεγραμμένον. Γλαῦκος τις Ἱεροφάντης μνημονεύεται (Lenor. R. Arch. σελ. 141 καὶ ἐφεξῆς), ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ᾔῃαι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἡμέτερον ἐνταῦθα.

9. (46)

ΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣ
ΑΠΟΛΛΙΝΑΡΙΟΣ

Ἱεροφάντης
Ἀπολλινάριος

Ἐπὶ βάθρου κυλινδρικοῦ πεντελῆσιου λίθου ὅπισθεν τεθραυσμένου· ὁ κατὰ τὰ ἄνω μόνον ἀρχιτεκτονικὸς αὐτοῦ κόσμος ἀπλοῦς καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον βεβλαμμένος· ἡ ἐπιφάνειά του οὐχὶ πᾶσα λεία. Ὑψ. 0,75 διάμετρος 1,00. Εὐρέθη ὡσαύτως (τὴν 11^{ην} Σεπτεμβρίου) ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῆς ἀσβεστοκτίστου πλακοστρώσεως καὶ ἀφέθη κατὰ χώραν πρὸς βορρᾶν καὶ εἰς ἀπόστασιν 3,60 Γ. Μ. ἀπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7 βάθρου. Φαίνεται ὅτι τὰ τρία ταῦτα βάθρα μετεχειρίσθησαν οἱ Βυζαντινοὶ ὡς βάσεις κίωνων ἢ ἐν γένει ὡς στηρίγματα κτίσματός τινος ἐκεῖ ἐν τῇ ἔμπροσθεν τῆς Προνάου Στοᾶς αὐλῇ. Ὅσον ἐγὼ οἶδα, τὸ ὄνομα ἀλλαχόθεν δὲν εἶναι γνωστόν. Τούτου δὲ καὶ τοῦ προειρημένου μετὰ θάνατον βεβαίως ἐστήθησαν ἀνδριάντες.

10. (38)

ΘΡΑΞΥΦΩΝΙΕΡΟΚΛΕΙΔΟΥΞΥΠΕΤΑΙΩΝΕΙΠΕΝ
ΕΠΕΙΔΗΟΙΕΡΟΦΑΝΤΗΣΧΑΙΡΗΤΙΟΞΕΥΝΟΥΞΩΝΔΙ
ΑΤΕΛΕΙΤΩΙΓΕΝΕΙΤΩΙΤΕΚΗΡΥΚΩΝΚΑΙΕΥΜΟΛ
ΠΙΔΩΝΚΑΙΛΕΓΕΙΚΑΙΠΡΑΤΤΕΙΟΤΙΑΝΔΥΝΗΤΑΙ
ΑΓΑΘΟΝΥΠΕΡΑΥΤΩΝΚΑΙΤΟΙΞΑΠΟΔΗΜΟΥΞΙΝΕ
ΠΙΤΑΞΕΡΟΝΔΟΦΟΡΙΑΞΔΙΑΤΕΛΕΙΜΕΤΕΥΝΟΙΑΞ
ΑΠΟΓΡΑΦΩΝΤΗΝΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝΑΝΑΞΤΡΕΦΕΤΑΙ
ΔΕΚΑΙΕΝΤΕΙΑΡΧΕΙΤΗΞΙΕΡΕΩΞΥΝΗΞΕΥΞΗΜΟ
ΝΩΞΑΝΕΓΚΛΗΤΟΝΕΑΥΤΟΝΠΑΡΑΞΚΕΥΑΙΩΝΟΓΩ

ΑΝΟΥΝΚΑΙΤΑΓΕΝΗΦΑΙΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΕΣΤΟΥΞ
ΟΝΤΑΞΕΥΝΟΥΞΤΕΚΑΙΑΞΙΟΥΞΕΑΥΤΩΝΑΓΑΘΕΙ
ΤΥΧΕΙΔΕΔΟΧΘΑΙΚΗΡΥΞΙΚΑΙΕΥΜΟΛΠΙΔΑΙΞΕΓΑΙΝΕ
ΞΑΙΤΟΝΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝΧΑΙΡΗΤΙΟΝΠΡΟΦΗΤΟΥΕΛΕΥ
ΞΙΝΙΟΝΚΑΙΞΤΕΦΑΝΩΞΑΙΜΥΡΡΙΝΗΞΞΤΕΦΑΝΩΙΩΞ
ΠΑΤΡΙΟΝΕΞΤΙΝΑΥΤΩΙΕΥΝΟΙΑΞΕΝΕΚΕΝΗΝΕΧΩΝ
ΔΙΑΤΕΛΕΙΕΙΞΤΑΓΕΝΗΚΑΙΑΝΑΓΟΡΕΥΕΙΝΤΟΥΤΟΝ
ΤΟΝΞΤΕΦΑΝΟΝΔΙΟΝΥΞΙΩΝΤΩΙΠΑΤΡΙΩΙΑΓΩΝΙ
ΕΛΕΥΞΙΝΙΕΝΤΩΙΘΕΑΡΩΙΤΗΞΔΕΑΝΑΓΟΡΕΥΞΕΩΞ
ΤΟΥΞΤΕΦΑΝΟΥΕΠΙΜΕΛΕΙΞΘΑΙΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΑΞ
ΤΟΥΞΑΕΙΚΑΘΙΞΤΑΜΕΝΟΥΞΕΞΕΚΑΤΕΡΟΥΤΟΥΓΕΝΟΥΞ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙΔΕΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΞΜΑΕΝΞΤΗΛΕΙΛΙΘΙΝΕΙ
ΚΑΙΞΤΗΞΑΙΕΛΕΥΞΙΝΙΕΝΤΕΙΑΥΛΕΙΤΟΥΙΕΡΟΥΤΗΞ
ΔΕΠΟΗΞΕΩΞΤΗΞΞΤΗΛΗΞΚΑΙΤΗΞΑΝΑΘΕΞΕΩΞΕΠΙ
ΜΕΛΗΘΗΝΑΙΤΟΥΞΑΡΧΟΝΤΑΞΤΩΝΓΕΝΩΝ

ΚΗΡΥΚΕΞ
ΚΑΙΕΥΜΟΛΠΙΔΑΙ
ΤΟΝΙΕΡΟΦΑΝΤΗΝ
ΧΑΙΡΗΤΙΟΝ
ΕΛΕΥΞΙΝΙΟΝ

Θρασυφῶν Ἱεροκλείδου Εὐπεταίων εἶπεν.
Ἐπειδὴ ὁ Ἱεροφάντης Χαιρήτιος εὐνοὺς ὦν δι-
ατελεῖ τῷ γένει τῷ τε Κηρύκων καὶ Εὐμολ-
πιδῶν, καὶ λέγει καὶ πράττει ὅτι ἂν δύνηται
ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀποδημοῦσιν ἐ-
πὶ τῆς σποροδορορίας διατελεῖ μετ' εὐνοίας
ἀπογράφων τὴν ἐπαγγελίαν, ἀναστρέφεται
δὲ καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἱερωσύνης εὐσχημό-
νως ἀνέγκλητον ἑαυτὸν παρασκευάζων· ὅπως
ἂν οὖν καὶ τὰ Γένη φαίνηται τιμῶντες τοὺς
ὄντας εὐνοὺς τε καὶ ἀξιόους ἑαυτῶν, ἀγαθῇ
τύχῃ, δεδόχθαι Κήρυξι καὶ Εὐμολπίδαις ἐπαινε-
σαι τὸν Ἱεροφάντην Χαιρήτιον Προφῆτου Ἐλευ-
σίνιον, καὶ στεφανῶσαι μυρρίνης στεφάνῳ, ὡς
πάτριόν ἐστιν αὐτῷ, εὐνοίας ἕνεκεν, ἣν ἔχων
διατελεῖ εἰς τὰ Γένη, καὶ ἀναγορεύειν τοῦτον
τὸν στέφανον Διονυσίων τῷ πατρίῳ ἀγῶνι.
Ἐλευσῖνι, ἐν τῷ Θεάτρῳ· τῆς δὲ ἀναγορεύσεως
τοῦ στεφάνου ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας
τοὺς αἰὶ καθισταμένους ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους·
ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ

καὶ στήσαι Ἐλευσῖνι, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἱεροῦ· τῆς
δὲ ποιήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναθέσεως ἐπι-
μεληθῆναι τοὺς ἄρχοντας τῶν Γενῶν.

Κήρυκες
καὶ Εὐμολπίδαι
τὸν Ἱεροφάντην
Χαιρήτιον
Ἐλευσίνιον

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω μεταγεγραμμένα καὶ
εἰς τὴν συνήθη γραφὴν ἐπὶ στήλης ὑμηττείου λίθου,
ὅστις ἐξεχώσθη μετ' ἄλλων δύο ἐνεπιγράφων (τὴν 19
Αὐγούστου) εἰς ὅχι μέγα βάθος ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδα-
φος, ἄνω δὲ τῆς ἀσβεστοπλακοκτίστου στρώ-
σεως κατὰ τὴν βορειανατολικὴν τῆς Προνάου Στοᾶς
γωνίαν. Ἄν οἱ Dilettanti, καὶ δι' ἐπιπολαίου σκα-
φῆς ἡρεύνων τὰ ἐκεῖ, ἤθελον ἐξ ἅπαντος ἀνεύρει καὶ
τοὺς τρεῖς ἐνεπιγράφους λίθους, ἐν οἷς καὶ τὸν ἡμέ-

τερον, μοναδικὸν ὄντα μέχρι τοῦδε εἰς τὸ εἶδος του. (Lenor. R. Ar. σελ. 141 καὶ ἐφεξῆς). Τῆς στήλης (ὑψος σωζόμενον 0,73, πλάτος 0,45, πάχος 0,10) ἐξέλιπεν ἄρκετον μέρος πρὸς τὰ κάτω, ἐβλάβη δὲ καὶ τὸ ἀετωμάτιον αὐτῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ ὅμως περιεσώθη ἡμῖν ἀλύμαντος καὶ ὁ στέφανος τῆς μυρρίνης, ἐν ᾧ εἶναι ἐγκεχαραγμένα τὰ «Κήρυκες καὶ Εὐμολπίδαι κτλ». Καὶ τούτου τοῦ Ἱεροφάντου τὸ ὄνομα δὲν εἶναι ἀλλαχόθεν γνωστόν, μᾶς διδάσκει δέ, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, ὅτι ἐν τοῖς παλαιοτέροις χρόνοις (τότε σχῆμα τῶν γραμμάτων καὶ ἡ ὅλη τοῦ λόγου ὑφ' ἡ μαρτυροῦσιν τοὺς Ἑλληνομακεδονικοὺς χρόνους) ὁ Ἱεροφάντης δὲν ἦτο ἱερόνυμος (παράβ. ἀνωτ. ἀριθ. 7). Σπονδοφορία· ἡ λέξις μὴ ὑπάρχουσα ἐν τοῖς λεξικοῖς κατεχωρίσθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἄρτι ἐκδοθέντι πονήματι «Συναγωγὴ λέξεων» τοῦ Σ. Κουμανούδη. Τὸ νόημα αὐτῆς σαφές, φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τοὺς σπονδοφοροῦντας (πιθανῶς κατὰ τὰς ἐν ταῖς ἐορταῖς ἐκεχειρίας), ἐκλεγόμενους ἴσως μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἢ τοῦ ἐτέρου αὐτῶν, ἀπέγραφεν ὁ Ἱεροφάντης τὴν ἐπαγγελίαν (πα-

ράβ. Bull. d. C. Hell. 1880 σελ. 226), ὁ δὲ ἡμέτερος Χαιρήτιος μετ' εὐνοίας καὶ προθυμίας ἐπραττε τοῦτο. Τῷ γένει τῷ τε Κηρύκων καὶ Εὐμολπίδων· ἔκφρασις κάπως παράδοξος καὶ κατωτέρω ἔτι παραδοξότερα ἢ φράσις πάλτριον αὐτῷ, εἰμὴ ἡ δοτικὴ ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν τὸν Ἱεροφάντην· ἀλλαχοῦ τὰ γένη, πρὸς τὰ γένη, τῶν γενῶν κτλ. Θεάτρῳ· ὅτι ὑπῆρχε τοιοῦτον, εἶνε καὶ ἀλλοθεν γνωστόν· ποῦ ὅμως ἔκειτο εἰσέτι δὲν ἐγνώσθη· ἴσως κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως ὅχι πολὺ μακρὰν τοῦ Σαπώνοποιείου, εἰ καὶ λείψανα δὲν φαίνονται περισωθέντα. Ἀναγορεύειν, ἐπιμελεῖσθαι· διαρκὲς ἦτοι ἐπαναλαμβανομένη ἀναγόρευσις στεφάνου, ἂν καὶ ἐν ἐτέρῳ τινὶ περὶ οἰουδήποτε ἄρχοντος ἢ ἄλλως εὐεργέτου ἐν γένει ψηφίσματι εὔρηται, ἀγνοῶ. (Παράβ. καὶ Lenor. R. Ar. ἀριθ. 26 καὶ 47· περὶ δὲ τῆς αὐλῆς τοῦ ἱεροῦ, Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ 1882).

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 24ῃ Μαΐου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια) ⁽¹⁾

17.

Βάθρον ἐφθαρμένον, ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται·

ΠΟΠΛΙΛΙΟΝ
ΓΗΓΛΟΝ

Ὑψ. 0,67. πλ. 0,40, πάχ. 0,34.

18.

Ἄλλοτερον ἐν ᾧ ἀναγινώσκεται·

ΠΛΙΛΙΟ
ΔΗΚΑΝΕ

19-20.

Μέγα περιφερὲς βάθρον ἐκ δύο πλακῶν συγκείμενον, ἐν αἷς αἱ ἐξῆς δύο ἐπιγραφαί·

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΤΙΒΕΡΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΣΙΑΝΘΟΥ
ΥΙΟΝΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣ
ΕΙΣΑΥΤΑΝ

Ἀ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Τιβέριον Ἰούλιον Σιάνθου
υἱὸν Κλαυδιανὸν ἀρετᾶς
ἐνεκεν καὶ εὐνοίας τᾶς
εἰς αὐτάν.

¹ Ὅρα Ἐφημ. Ἀρχαιολογ. σελ. 25, 1883.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ πλακὸς καὶ τῆς παρακειμένης,
ἡ ἐξῆς·

ΑΠΟΛΙΣΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΛΑΦΑΝΤΑΝΔΑΜΟΦΑΝΕΟΣ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις τῶν Ἐπιδαυρίων
Λαφάνταν Δαμοφάνεος
ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ εὐνοίας
τᾶς εἰς αὐτάν.

*Υψ. 0,72, πλάτος τῆς πρώτης πλακὸς 1,12,
τῆς δευτέρας 0,42, πάχος ἀμφοτέρων 0,50.

21.

Βάθρον τετραγωνικόν, ἐν ῶ·

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΓΑΙΟΝΙΟΥΛΙΟΝΛΑΚΩΝΟΣ
ΥΙΟΝΣΠΑΡΤΙΑΚΟΝ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἐπιδαυρίων
Γάϊον Ἰούλιον Λάκωνος
υἱὸν Σπαρτιακὸν
ἀρετᾶς ἕνεκεν.

*Υψ. 0,70, πλ. 0,65, πχ. 0,68. — Μῆκ. γραμ.
0,022.

22.

Βάθρον τετραγωνικόν, ἐν ῶ·

ΔΙΙ ΚΑΣΙΩΙ
ΕΛΛΑΝΟΚΡΑΤΗΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

Παρὰ πόδας εἶνε κεχαραγμένος κύκλος καὶ ἑτέρα
χειρὶ γράμματα ΛΑ.

Ὁ Ζεὺς ἐπωνομάσθη Κάσιος ἐκ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ
ἐν τῷ μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου Κασίῳ ὄρει.

*Υψ. 0,68, πλ. 0,48, πχ. 0,25. — Μῆκ. γραμ.
0,035.

23-24.

Λιθίνη πλάξ βάθρου, ἐν ῆ·

ΚΛΑΥΔΙΑΝΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣΘΥΓΑΤΕ
ΡΑΔΑΜΑΡΩΤΙΒ-ΚΛΑΥΔΙΟΙ
ΦΑΙΔΡΙΑΣΚΑΙΠΑΥΛΟΣΟΙ
ΥΙΟΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΕΞΕΝΤΟ
ΛΗΣΤΟΥΠΑΤΡΟΣΤΙΒ-ΚΛΑΥ
ΔΙΟΥΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣΑΝΕΘΗ
ΚΑΝΚΑΤΑΤΗΝΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΓΝΩΜΗΝ

Κλαυδίαν Τιβερίου Κλαυδίου
Πολυκράτους θυγατέ-
ρα Δαμαρῶ Τιβέριοι Κλαύδιοι
Φαιδρίας καὶ Παῦλος οἱ
υἱοὶ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ
σωφροσύνης, ἐξ ἑντο-
λῆς τοῦ πατρὸς Τιβερίου Κλαυ-
δίου Ξενοκλέους, ἀνέθη-
καν κατὰ τὴν τῆς βουλῆς
καὶ τοῦ δήμου γνώμην.

*Υψ. 0,66, πλ. 9,43, πχ. 0,40. — Μῆκ. γραμ.
0,025.

Τοῦ αὐτοῦ λίθου ἐγένετο καὶ ἑτέρα χρῆσις ἐν
ὕστερωτοῖς χρόνοις καὶ οὕτως ἐν τῇ παρακειμένῃ
πλευρᾷ ἐχαράχθη, καὶ δὴ κατ' ἀντίστροφον διεύθυν-
σιν, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή·

ΑΣΚΛΗΠΙΩ
ΚΛΥΤΟΜΗΤΙΔ.
ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ
ΟΙΕΡΕΥΕ
ΤΟ Β

Ἀσκληπιῷ
κλυτομήτιδι
Ἀφρικανὸς
ὁ ἱερεὺς
τὸ β·

25 - 26.

Μεγάλη πλάξ βάθρου, ἐν ᾗ δύο ἐπιγραφαί·

ΤΑΓΥΜΝΑΣΙΑΤΑΕΝΕΠΙΔΑΥΡΩΙ
Κ]ΑΙΟΙΣΥΜΠΟΛΙΤΕΥΟΝΤΕΣ
ΙΣΙΩΝΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥΕΠΙΔΑΥΡΙ
ΟΝΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΑΕΝΛΥΚΕΙΩ
ΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ
ΤΑΣΕΙΣΑΥΤΟΥΣ

Τὰ γυμνάσια τὰ ἐν Ἐπιδαύρῳ
καὶ οἱ συμπολιτεύοντες
Ἰσίωνα Ἀπολλωνίου Ἐπιδαύρι-
ον γυμνασιαρχήσαντα ἐν Λυκείῳ
ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας
ταῖς εἰς αὐτούς.

ΑΠΟΛΙΣΑΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΙΣΙΩΝΑΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝ
ΤΟΝΑΥΤΑΣΕΥΕΡΓΕΤΑΝ

Ἄ πόλις ἃ Ἐπιδαυρίων
Ἰσίωνα Ἀπολλωνίου
Ἐπιδάυριον
τὸν αὐτᾶς εὐεργέταν.

Υψ. 0,68, πλ. 1,14, πχ. 0,40.

27.

Ἐτέρα πλάξ ὁμοιόμορφος καὶ ἰσομεγέθης, ἐν ᾗ·

ΟΥΕΤΟΥΡΙΟΝΠΑΚΚΙΑΝΟΝ
ΤΟΝΣΥΝΚΛΗΤΙΚΟΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΝΗΠΟΛΙΣ
ΗΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ

Ψ

B

Οὐετούριον Πακκιανὸν
τὸν συνκλητικὸν
καὶ εὐεργέτην ἡ πόλις
ἡ τῶν Ἐπιδαυρίων.

28.

Πλάξ βάθρου, ἐν ᾗ·

ΑΣΚΛΗΠΙΩ Ἀσκληπιῷ
ΟΡΘΙΩ ὀρθίῳ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Διονύσιος.

Υψ. 0,85, πλ. 0,80, πχ. 0,35. — Μῆκ. γραμ. 0,045.

29.

Στήλη Ἑρμοῦ, οὐτινος ἐλλείπει ἡ κεφαλὴ, ἐν ᾗ·

ΕΠΙΚΤΗΤΟΝ	Ἐπικτήτον
ΤΟΝΕΥΣΕΒΕ	τὸν εὐσεβέ-
ΣΤΑΤΟΝ	στατον
ΟΦΙΛΟΣ	ὁ φίλος,

Υψ. 0,75, πλ. 0,33. — Μ. γραμ. 0,025.

30 - 31.

Τρεῖς πλάκες ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου ἀνήκουσαι
εἰς μέγα τετραγωνικὸν ἐπίμηκες βάθρον (μ. 1,70),
ἐν αἷς τρεῖς ἐπιγραφαί, αἱ ἐξῆς·

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ
ΑΝΕΘΗΚΕΕΥΑΝΘΗΕΥΝΟΜΟΥ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝΑΡΕΤΑΣΕΝΕΚΕΝ
ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΑΣΕΧΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙ
ΕΙΣΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἐπιδαυρίων
ἀνέθηκε Εὐάνθη Εὐνόμου
Ἐπιδάυριον ἀρετᾶς ἕνεκεν
καὶ εὐνοίας ἃς ἔχων διατελεῖ
εἰς αὐτάν.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου λίθου καὶ τοῦ δευτέρου
ἡ ἐξῆς·

ΕΠΙ...ΥΑ...
ΕΥΝΟΜΟΥΕΠΙΔΑΥ...
ΥΙΩΝΟΝΣΥΜΒΟΥΛΕ...ΝΤΑΤΑΚΡΑ
ΤΙΣΤΑΕΝΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΑΝΔΡΑ
ΑΓΑΘΟΝΟΝΤΑΠΕΡΙΤΑΝΠΟΛΙΤΕΙΑΝ
ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΗΚΟΤΑΠΟΛΛΑΚΑΙΜΕΓΑ
ΛΑΤΑΝΠΟΛΙΝΑΡΕΤ...ΕΝΕΚΕΝΚΑΙ
ΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΙΣΑΥΤΑΝ

Ἄ πόλις ἃ τῶν]Ἐπι[δαυρίων Ε]ὐά[νθη
Εὐνόμου Ἐπιδάυ[ριον
υἱῶνὸν συμβουλε[ύσ]οντα τὰ κρά-
τιστα ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἄνδρα
ἀγαθὸν ὄντα περὶ τὰν πολιτείαν

καὶ εὐεργετηκότα πολλὰ καὶ μεγά-
λα τὰν πόλιν ἀρετ[ᾶς] ἔνεκεν καὶ
εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτάν.

Ἐπὶ τοῦ τρίτου δὲ λίθου σώζονται τὰ ἐξῆς γράμ-
ματα:

Ω Ν Ε Π Ι
Α Τ Η Γ Υ
Α Ι Ρ Ι Ο Ν
Ε Υ Ε Ρ

32.

Πλάξ περιφεροῦς βάρους ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου,
ἐν ᾧ·

ΑΠΟΛΙΣΑΤΩΝΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝΠΟΛΥΚΡΑΤΗΕΥΑΝ
ΘΕΟΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝΑΝΔΡΑΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝΑΓΩΝΟΘΕΤΗ
ΣΑΝΤΑ
ΟΤΙΑΓΑΘΩΣΑΠΟΛΛΩΝΕΙΑΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΕΙΑ
ΚΑΙΣΑΡΗΑΔΡΕΤΑΣΕΝΕΚΑ

Ἄ πόλις ἃ τῶν Ἐπιδαυρίων Πολυκράτη Εὐάνθεος
Ἐπιδάυριον ἄνδρα φιλόπατριν ἀγωνοθετήσαντα
ὅτι ἀγαθῶς Ἀπολλωνεῖα καὶ Ἀσκληπιεῖα [καὶ
Καίσαρη(sic) ἀρετᾶς ἔνεκα.

Υψ. 9,73, πλ. 1,20, πχ. 0,90. — Μῆκ. γραμ.
0,032.

33.

Πλάξ γεισώματος ἐκ κυματίου καὶ ἄβακος. Ἐπὶ
τοῦ κυματίου ἀναγινώσκονται·

Τ Ε Λ Ε Γ Φ Ο Ρ Ψ Ι

Υψ. 0,26, πλ. 0,57, πχ. 0,31.

34.

Τεμάχιον ἐκ πωρίνου λίθου, ἐν ᾧ·

. . . Σ Α Ρ Χ Ι Λ Ε Ο Ν Τ Ο Σ

Υψ. 0,22, πλ. 0,33, πχ. 0,27.

35.

Ἀνθέμιον ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἐν ᾧ·

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ

Εὐρέθη παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ πρὸς ἀνα-
τολάς τῆς Θόλου τοῦ Πολυκλείτου δωρικοῦ ναοῦ,
ἦτοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

36.

Τεμάχιον ψηφίσματος εὐρεθὲν ὡσαύτως παρὰ τὸν
ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ο Ι Π Ρ Ε Σ Β

ΒΟΥΛΗΙΔΗΜΩΙ
ΧΗΣΑΝΑΚΕΙΜΕΝΟΥ
ΚΑΤΑΤΟΥΤΟΔΗΤΗΝΕ
ΚΑΙΤΟΥΣΙΕΡΩΜΕΝΟΥ
ΕΝΑΓΧΟCΕΝΤΩΤΕΜ
ΖΩΝΤΕCΕΓΝΩΜΕΝ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑCΤ
ΤΟΥCΜΕΝ ΔΕΙ
ΑΡΕΙCΘΑΙΚΑΙΤΟΥCΑΔ
ΗΤΟΓΟΥΝΕΥΦΗΜΟΤΑΤΟΝΕΙΠ
ΤΩΝΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝΠΑΡΗΜ
ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΠΡΑΓΜΑΤΩΝΦ
ΠΟΝΤΑCΔΕΤΑCΙΕΡΟCΥΝΑCΗΤ
ΠΟΛΙΤΕΙΑΠΑΡΗΜΙΝΙΝΑΜΗΚΑ.
ΝΟΙΤΟΔΙΑΤΟΥΤΟΕΓΝΩΜΕΝΥΜ
ΕCΤΩΔΗΠΡΟCΤΑΜΕΛΛΟΝΤΑ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΕΙΝΙΕΡΕ

Υψ. 0,28, πλ. 0,24, πχ. 0,14.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΤΡΕΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙ ΕΞ ΑΤΤΙΚΗΣ.

(Ὅρα πίν. 4, 5, 6.)

Δημοσιεύοντες ἐν τούτῳ τῷ τεύχει λιθογραφικὰς εἰκόνας κατὰ ἰχνογράφημα τοῦ K^{ov} Gilliéron τριῶν κεφαλῶν, τῶν μὲν δύο ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, τῆς δὲ τρίτης ἐξ Ἐλευσίνος, εὐπρόσδεκτον βεβαίως ποιοῦμεν ἔργον τοῖς ἀρχαιολογοῦσιν.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι 4^{ov} ὑπ' ἀριθ. I ἀπεικονιζομένη Ἀθηναῖς κεφαλὴ δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν ἀρχαιολογικὸν κόσμον· ἀνευρεθεῖσα κατὰ τὸ 1863^{ov} ἔτος, ὅτε ἤρξατο οἰκοδομοῦμενον τὸ ἐν Ἀκροπόλει Μουσεῖον, οὐχὶ εἰς μέγα βάθος, ἀλλ' ἐν ἐπιχώσει πάντως ἀρχαία, ὡς τὰ τῆς λατύπης πώρων καὶ μαρμάρων στρώματα ἐμαρτύρουν κατὰ τὴν προφορικὴν πρὸς ἡμᾶς ἀνακρίνωσιν τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Π. Εὐστρατιάδου, εἶχε γίνεαι ἔκτοτε γνωστὴ διὰ μικρὰς περιγραφῆς¹, ἔτι δὲ γνωστοτέρα κατόπιν διὰ γυψίνων ἐκμαγείων. Καίπερ δὲ παρὰ πάντων σπουδῆς καὶ μελέτης ἀξία κρινομένη, παραδόξως πῶς δὲν ἔτυχε μέχρι τοῦδε δημοσιεύσεως μετ' εἰκότος.

Ἡ κεφαλὴ, ὡς ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεικνύει, ἔχει δυστυχῶς ἱκανὰς βλάβας καὶ δὲν δύναται νὰ ῥηθῇ περὶ αὐτῆς ὅτι εἶναι di buonissima conservazione². πλὴν ἄλλων μικροτέρων βλαβῶν ἡ ῥίς εἶναι σχεδὸν πᾶσα ἀποκεκρυσμένη, ἡ δὲ ἀριστερὰ παρειά, τὸ κατ' αὐτὴν μέρος τῆς γένυος (=πηγουνίου) καὶ ἡ δεξιὰ ὀφρὺς ἱκανῶς βεβλαμμέναι· καὶ αὕτη δὲ ἡ καθ' ὅλον τῆς τὸ σχῆμα σωζομένη δεξιὰ παρειὰ σπουδαίαν ὑπέστη βλάβην, ἀποβαλόντος ἐκεῖ τοῦ μαρμάρου τὴν λεῖαν ἐπιφάνειάν του³. Καὶ οὕτως ὅμως ἔχουσα ἡ κεφαλὴ εἶναι (οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων) λόγου ἄξιον εὑρημα τῶν τότε ἀνασκαφῶν.

Ὀλίγον τι μεγαλειτέρα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους¹ φέρει πλαστικῶς δεδηλωμένον ἐπὶ τοῦ λίθου κρᾶνος ἀττικόν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἄνω βαθεῖα καὶ μεγάλη τετράγωνος ὀπή (βάθος 0,125, μ. 0,13, πλ. 0,11) ἐχρησίμευεν ὡς φαίνεται πρὸς ἔνθεσιν τοῦ λόφου. Τὸ κρᾶνος περιθεῖ στεφάνῃ ἢ ταινίᾳ ἀναγεγλυμμένη ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου (πλ. 0,04, ὕψος ἢτοι πάχος 0,005 περίπου) καὶ φέρουσα ἐν ὅλῳ 18 στρογγύλας μικρὰς (διαμ. 0,01), ἀλλὰ βαθείας (0,06—0,07) ὀπάς, μιᾶς τῶν ὁποίων περίξ διέκριναι καὶ ἐγὼ κύκλον ὥσπερ τὰ ἔχνη κομβίου ἢτοι κεφαλῆς ἡλου, ὅστις ἐκεῖ πιθανῶς ἐγομφοῦτο, κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὰ ἔσω αὐτῆς παρυφὴν σώζονται εἰς δύο μέρη ἀκόμη λείψανα μετάλλου (χαλκοῦ) τῷ λίθῳ προσπεφυκότα. Ἡ γνώμη ὅτι τὸ πλαστικῶς ἐπὶ τοῦ λίθου δεδηλωμένον κρᾶνος ἐκάλυπτεν ἔλασμα χαλκοῦν καὶ πρὸς σύνδεσιν αὐτοῦ ἐχρησίμευον αἱ τῆς στεφάνης ὀπαὶ φαίνεται καὶ ἐμοὶ πιθανή, εἰ καὶ μὴ κατὰ πάντα μοι σαφές².

Ὅτι ἡ κεφαλὴ ἐξεταζομένη κατὰ τὸν τύπον καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας τῆς μαρτυρεῖ χρόνους τῆς τέχνης ἱκανῶς ἀρχαίους οὐδεμίαν ἀνάγκη διὰ μακρῶν νὰ ῥηθῇ ἐνταῦθα. Τὸ λοξὸν τῆς θέσεως τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ σφόδρα κυρτοὶ καὶ προβεβληκότες αὐτῶν βολβοί, τὸ τυπικόν τοῦ στόματος μειδιάμα καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κόμης πρόκεινται ἀψευδῇ τούτου μαρτύρια· ἀλλ' ἔχει καὶ τι ἰδιάζον ἡ κεφαλὴ· αἱ γραμμαὶ δηλ. τῶν χειλέων εἶναι πολὺ μᾶλλον κατὰ φύσιν ἢ ἐν ἄλλοις ἀρχαίοις ἔργοις πεπλασμένοι, αἱ δὲ παρειαὶ μακრაὶ μᾶλλον ἢ πλατεῖαι, καὶ εὐτραφεῖς καὶ σαρκώδεις, ὥστε τὰ ζυγωματικά καὶ τὰ τῶν γνάθων ὅσα σχεδὸν νὰ μὴ διακρίνονται, δίδουσιν εἰς τὸ ὅλον

¹ Βλέπε Katalog der Sculp. zu Athen von Sybel. σελ. 340.

² Bull. del Inst. 1864. σελ. 185.

³ Τὴν βλάβην ταύτην δὲν ἐδήλωσεν ἐπὶ τῆς εἰκότος τῆς κατ' ἐν ὧν πιν. ὁ κ. Gilliéron, ὅπως μὴ τὸν ὅλον αὐτῆς παραδράψῃ χαρακτῆρα.

¹ Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/4 τοῦ μεγέθους τῆς.

² Βλέπε Milehbofer die Museen Athens σελ. 24. Παράβαλε δὲ καὶ ὅσα διαφορά περὶ τούτου λέγει ὁ Overbeck ἐν τῇ Gesch. der Plastik I σελ. 147 τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως.

πρόσωπον σφόδρα ὡσειδές, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀχάριτον σχήμα, καὶ, ἂν μὴ ἀπατῶμαι, ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ δύναται τις νὰ ἐνίδη, οἶονεῖ ἐν τῇ γενέσει τῆς, τὴν ἀττικὴν κατὰ γραφὴν (profil) τῶν περὶ τὸν Φειδίαν χρόνων. Τοῦτο δ' ἴσως καὶ ἡ ζώη, ἣν κατῴρωσε νὰ ἐμφυσῇ εἰς τὸν λίθον ὁ τεχνίτης, ἐμποιῶσι τῷ θεωμένῳ, μ' ὅλας τὰς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον ἀτελείαις, εὐάρεστον ἐντύπωσιν, ἀρκεῖ ἐπ' ὀλίγον νὰ ἔχῃ ἐξησκημένον τὸ ὄμμα εἰς ἀπόλαυσιν τῆς ἀπὸ τῆς θέας τοιούτων ἔργων ἡδονῆς. Ὁ λίθος φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ πάριος, ἂν καὶ νὰ βεβαιώσω τὸ πρᾶγμα δὲν δύναμαι· πεντελήσιος βεβαίως δὲν εἶναι· χρώματος δ' ἔχῃ οὐδαμοῦ πλέον διακρίνονται.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι δ' ὑπ' ἀριθ. II ἀπεικονιζομένη ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους κατὰ τι μικρότερα¹ γυναικεῖα κεφαλὴ εὗρεθῇ τὴν 13^{ην} Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐποπτεῖαν, δαπάναις δὲ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας γενομέναις ἀνασκαφαῖς τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἱερῶν τόπων, εἰς βάθος 3,50 Γ. Μ. ὑπὸ τὸ σημερινόν ἔδαφος ἦτοι 2,50 περίπου ὑπὸ τὴν ἀσβεστοπλακόκτιστον στρῶσιν τῆς αὐλῆς τοῦ ναοῦ. Περὶ τῆς ἐκεῖ ἐπιχώσεως ἐρρήθησαν ἀλλαχοῦ τὰ δέοντα.² Ἐνταῦθα ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναληφθῇ μόνον ὅτι κατ' ἐμὲ κριτὴν ἡ ἐπίχωσις αὕτη πρέπει νὰ ᾖ σύγχρονος ἢ ἀρχαιότερα, οὐχὶ δὲ νεωτέρα τῆς προνάου στοᾶς τῆς ὑπὸ Φίλωνος κτισθείσης.

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη, ὡς ἡ εἰκὼν δεικνύει, δὲν εἶναι ἀλώδης καὶ ταύτης ἡ ρῖς εἶναι σχεδὸν πᾶσα ἀποκεκρουσμένη· βλάβην δ' ἔπαθον οὐ μικρὰν τὸ τε πηγούριον (Kinn) καὶ τὰ ὦτα ἀμφοτέρω, μάλιστα δὲ τὸ ἀριστερόν· ἡ δὲ δεξιὰ παρειὰ καὶ ταύτης δὲν σώζει τὴν λειότητά τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου· βεβλαμμένη δὲ εἶναι κατὰ τι οἷ τε ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ βλέφαρα· ἀλλ' οἶονεῖ πρὸς ἀποζημίωσιν μικρὰν ἢ κεφαλὴν σώζει καὶ νῦν ἔτι χρωματισμοῦ ζωνρὰ ἔχῃ· ἡ κόμη ἦν ἐρυθρὰ· τὸ δὲ στέφον αὐτὴν διάδημα ἐκοσμεῖτο ἀνθεμίαις καὶ κάλυξι λωτοῦ πρασίνου νῦν, κυανοῦ δ' ἴσως ἐξ ἀρχῆς χρώματος³.

¹ Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/2 τοῦ μεγέθους τῆς.

² Ὅρα Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας τοῦ 1882.

³ Κυανοῦ χρώματος ἐλάχιστα διεσώθησαν ἔχῃ, κατὰ δὲ τὴν γνώμην τοῦ κ. Gilliéron τοῦτο ἦν τὸ ἐξ ἀρχῆς χρῶμα, ὑπὸ τῆς κατιώ-

Τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ διαδήματος, τὸ καὶ ἀκόσμητον, σώζει ὡσαύτως ἔχῃ ἐρυθροῦ χρωματισμοῦ.

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὕτη ἰσχυρὰ φέρει τὰ μαρτύρια τῶν χρόνων τῆς ποιήσεώς τῆς· οὐ μόνον τοῦ κρανίου ὁ σχηματισμὸς¹ καὶ ἡ διασκευὴ τῆς κόμης, ἀλλὰ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ θέσις καὶ οἱ βολβοὶ αὐτῶν, καίπερ μὴ εἰς ὑπερβολὴν προβεβληκότες, καὶ τοῦ στόματος ὁ σχηματισμὸς, μάλιστα δὲ τῶν χειλέων αἱ γραμμαὶ κατὰ πολὺ τῶν τῆς προηγουμένης ὑπολειπόμεναι, καὶ τὸ ἐν ταύτῃ ἐμφανέστερον τυπικὸν μειδίωμα, πάντα ταῦτα φέρουσιν ἔτι τὸν τύπον τῆς πάνυ ἀρχαϊκῆς τέχνης· τεχνικώτερον πῶς φαίνονται πεπλασμένα τὰ ὦτα, δισκοειδέσιν ὡσαύτως ἐνωτίαις κοσμούμενα μετὰ γεγραμμένων πρασίνῳ χρώματι ῥοδάκων καὶ τὴν ὀπὴν τοῦ ἀκουστικοῦ πόρου ἰσχυρῶς δεδηλωμένην φέροντα, ὡς τοῦτο ἐν πάνυ πολλοῖς ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης εὕρηται γιγνόμενον· αἱ δὲ παρειαὶ οὔτε τὸ εὐτραφὲς καὶ σαρκῶδες τῆς προηγουμένης, οὔτε πάλιν τὸ ἰσχνὸν καὶ λιτὸν τῆς ἐπομένης ἔχουσαι καὶ οἶονεῖ ἐν τῷ μέσῳ ἰστάμεναι, δίδουσιν εἰς τὸ πρόσωπον μακρόστενον μὲν, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅλως ἄμοιρον ἀποστρογγυλώσεώς τινος καταλήλως ὀρώμενον ὡσειδές σχῆμα· καθόλου δὲ ἡ ἐργασία ἐμφαίνει σκληρότητα τινα τῆς σμίλης τοῦ ἐργασαμένου πολλαχοῦ, καὶ δὲν δεικνύει τὴν ἀκρίβειαν ἐκείνην, ἣν πολλάκις ἐν ἔργοις τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης θαυμάζομεν. Ὁ τεχνίτης τῆς ἡμετέρας κεφαλῆς φαίνεται οἶονεῖ μὴ χρησάμενος πανταχοῦ πᾶσι τοῖς ἐργαλείοις ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἔργου του· τοῦτο δὲ καὶ ἀντιθέσεις τινὲς ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν διαφόρων αὐτῆς μερῶν (τῶν παρειῶν λ. χ. ἐχουσῶν ὅχι ἄσχημον τὸ περίγραμμά καὶ ἐνιαχοῦ ἀπα-

σεως, ὡς μεταλλικόν (Kobalt), εἰς πράσινον μεταβληθέν· ὅπου δὲ καὶ τῶν δύο τούτων χρωμάτων λείψανα δὲν ὑπάρχουσι, διακρίνονται ἀκόμη ὑποκίτρινοι οἱ τύποι τῶν κοσμημάτων.

¹ Τοῦτο ὡς καὶ τὸ τῆς ὑπ' ἀρ. III κεφαλῆς φέρουσιν ἄνω ὀπὴν στρογγύλην μικρὰν (διαμ. 0,01) ἀλλὰ βαθεῖαν (0,06). Τοιαῦται ὅσαι παρατηρήθησαν καὶ ἐν πολλαῖς κεφαλαῖς τῶν μετοπῶν τοῦ Μεγάλου Ναοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ, περὶ ὧν ὁ κ. Treu λέγει ὅτι αὗται ἐχρησίμευον «πρὸς ἐνθεσιν προφυλακτικῶς ἐπιθέματος κατὰ πάσης αὐτῶν βλάβης κατὰ τὴν τοποθέτησιν των καὶ τὴν ἐξακολούθησιν κατόπιν τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀνωτέρω μερῶν τοῦ ναοῦ» (Ausgr.zu Olymp. IV σελ. 28-29). Διὰ τὸν αὐτὸν ἀρὰ γε ἡ παραπλήσιόν τινα σκοπὸν ἔφερον τοιαύτας ὅπας καὶ αἱ ἡμέτεραι κεφαλαί, αἵτινες δὲν ἀνῆκον βεβαίως εἰς μετόπας, ἢ ἐξ αὐτῶν γενομένης ἀφορμῆς πρέπει ἄλλη τις ἐξηγήσις τοῦ πράγματος νὰ ζητηθῇ;

λὴν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μαρμάρου πρὸς τὸ στόμα ἐν γένει καὶ τὴν κόμην) καὶ ὁ πεντελικὸς λίθος, ἐξ οὗ εἶναι πεποιημένη μ' ἕκαμαν ἐπὶ στιγμὴν νὰ πιστεύσω, ὅταν ἡ κεφαλὴ εὐρέθη, ὅτι ἀρχαῖζον καὶ ὄχι ἀρχαῖκόν ἔργον εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἐν τῷ πίνακι 6' ὑπ' ἀριθ. III ἀπεικονιζομένη γυναικεία κεφαλὴ ¹ φυσικοῦ περιῖπου μεγέθους ² καὶ παρίου λίθου, ὡς φαίνεται, ἀνευρέθη ἐν ταῖς τοῦ παρόντος ἔτους δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐν τῇ Ἀκροπόλει γενομέναις ἀνασκαφαῖς, αἵτινες καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ λόγου ἄξια ἔργα τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης ἠνεγκον εἰς φῶς ³. Δυστυχῶς καὶ αὕτη μᾶς περιττῆθε ὄχι ὅλως ἀλώδης, πολλαχού δὲ φέρει ἵχνη καύσεως βλαψᾶς ὄχι ὀλίγον τὴν λειότητά τῆς ἐπιφανείας τοῦ μαρμάρου ⁴.

Περὶ τοῦ τεχνητοῦ τῆς ἐπιχώσεως πρὸς ἱσοπέδωσιν τοῦ κατὰ τὰ ἀνατολικά τοῦ Παρθενῶνος ἀνωμάλου βραχώδους ἐδάφους ἐν αὐτῇ τῇ πέμπτῃ π. Χ. ἑκατονταετηρίδι καὶ πιθανῶς εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τοῦ Ἰκτίνου οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδὲ περὶ τῆς ἀρχαῖκότητος τῶν ἐκεῖ πολλῶν εὐρημάτων· ἂν δὲ μετὰ τούτων ἦλθον καὶ τινὰ εἰς φῶς χρόνους μεταγενεστέρους μαρτυροῦντα, τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐεξήγητον, ἀφοῦ ἐν τοῖς βυζαντινοῖς καὶ τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τῆς ἀρχαίας ἐπιχώσεως ἠνεώχθησαν βόθροι ἢ ἐκτίσθησαν δεξαμεναί, ὡς ἡ σκαφή ἔδειξε. Τὸ πῶς δ' εὐρέθησαν ἐκεῖ ἐρριμένα πρὸς ἀπλὴν ἱσοπέδωσιν μετ' ἄλλων κοινῶν λίθων ἔργα τέχνης, πρὸς ἃ ἀναμιβόλως καὶ αὐτῶν τῶν βυζαντινῶν τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα στενῶς συνεδέετο, ἐξηγεῖται νομίζω, ὅτι ταῦτα συντετριμμένα ὑπὸ τινος αἰτίας (ἴσως κατὰ τὴν ἐπὶ Ξέρξου Περσικὴν εἰσβολὴν) καὶ παραμεμορφωμένα οἰκτρῶς τὰ πλεῖστα δὲν ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσι πλέον εἰς

τὴν λατρείαν καὶ πρὸς ἐναπόθεσιν αὐτῶν καὶ ταφὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἐθεωρήθη ὄχι ἀκατάλληλος τόπος (ὅμοιον τι συμβαίνει καὶ παρ' ἡμῶν νῦν ἐν θρησκευτικοῖς πράγμασιν) αὐτὸ τοῦτο τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Καθ' ὅμοιον τινα τρόπον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τῶν Ἑλευσινιακῶν πραγμάτων ἡ ὑπὸ τὴν ἀτβεστοπλακόκτιστον στρώσιν εὕρεσις. Ὅτι δὲ εἰς σπουδὴν τῆς τέχνης δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τὰ διατηρήσωσιν οἱ τότε, παντὶ ὀφθαλμῷ.

Ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνος πείθει τὸν ἀναγνώστην τῶν γραμμῶν τούτων, ὅτι ἡ κεφαλὴ αὕτη οὐσιωδῶς διαφέρει ἐν τισὶ τῶν δύο προηγουμένων. Κοινὰ γνωρίσματα βεβαίως δὲν ἐλλείπουσιν· ἡ διασκευὴ τῆς κόμης δὲν εἶναι πολὺ διάφορος, καίπερ ἐπὶ τὸ λεπτότερον ἐξεργασμένης, μαρτυρεῖ δὲ καὶ ταύτης ὁ ὅλος τῆς ποιήσεως τρόπος (ἵνα ἐν παρόδῳ καὶ τοῦτο ῥηθῇ ἐνταῦθα) τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης ἐν γένει τοῦ νὰ ἐκδηλοῖ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς κόμης πρὸς τὸν ὅλον ὀργανισμόν συνάφειαν, τὴν ἐκ τῶν ἔσω δηλ. γέννησιν καὶ παραγωγὴν αὐτῆς· πανταχοῦ νομίζει τις ὅτι ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν φενάκην. Τὸ τυπικὸν μειδιάμα ὑπάρχει καὶ ἐν ταύτῃ, ὁ δὲ σχηματισμὸς τοῦ στόματος καθόλου μετέχει τῶν γνωρισμάτων ἀμφοτέρων τῶν προηγουμένων· τὰ ὦτα, ἰσχυρῶς ἐπίσης φέροντα δεδηλωμένον τὸν ἀκουστικὸν πόρον, κοσμοῦνται δισκοειδέσιν ἐνωτίοις μετὰ γεγραμμένων ἐρυθρῷ χρώματι ῥοδάκων, τὸ δὲ στέφον αὐτὴν διάδημα κοσμεῖται ὡσαύτως ὁμοίῳ ἀνθεμοειδεῖ κόσμῳ πρασίνου νῦν χρωματισμοῦ. Ἀλλὰ διάφορος εἶναι καὶ πολὺ μᾶλλον κατὰ φύσιν ὁ σχηματισμὸς τοῦ κρανίου ἐν γένει· τὸ μέτωπον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τῶν προηγουμένων, οὐδεμίαν δεικνύει κύρτωσιν, ὅλως ἐπίπεδον ὄν, ὅπερ ἐστὶ μᾶλλον ἀναδεικνύει τὰ καὶ ἄλλως φυσικώτερον πεπλασμένα κατὰ τὰς ὀφρὺς μέρη, αὐτὰς δὲ ταύτας τὰς ὀφρὺς, πρὶν ἢ διὰ καταλλήλου χρωματισμοῦ (μέλανος) ἐξάρη ὁ τεχνίτης, εἶχεν ἤδη δηλώσει πλαστικῶς διὰ λεπτῆς γραμμῆς πᾶν καλοῦ σχήματος ¹· οἱ ὀφθαλ-

¹ Τὰς δύο κεφαλὰς (II καὶ III) δὲν ἠθέλησα νὰ βαπτίσω μὴ ὑπάρχοντος κατ' ἐμὲ πρὸς πιθανὴν ὀνομασίαν τεκμηρίου τινός. Τὴν ἐν Ἑλευσίνι εὐρεθεῖσαν δύναται οἱ θελοντες ν' ἀναφέρωσιν εἰς τὴν Κόρην.

² Ἐν τῷ πίνακι ἀπεικονίσθη εἰς τὸ 1/2 τοῦ μεγέθους τῆς.

³ Παράβ. Κ. Δ. Μυλωνᾶν ἐν Ἀρχ. Ἑφημ. II. Γ. 1883. τεύχ. Α'. σελ. 33 καὶ ἐφεξῆς.

⁴ Ἄν ἐγὼ τε καὶ ὁ Κος Gillieron δὲν ἀπατώμεθα ἡ κεφαλὴ εἶχεν ἤδη καὶ πρότερον πάθει καὶ ἴσως κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς βλάβης, μικρὰν δηλ. ὅπῃ κατὰ τὴν δεξιάν παρειάν, ἣν ὁ τεχνίτης πρὸς διόρθωσιν ἐπλήρωσε διὰ μίγματος ἐκ λευκῶν οὐσιῶν.

¹ Ὅμοιος σχηματισμὸς τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρῶν παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ ἐν Βερολίνῃ χαλκῇ ἀρχαῖκῇ κεφαλῇ τῇ ἐν Κυθήροις, ὡς λέγεται, ἀνευρεθείσῃ, τὸ δὲ δῆγμα σχηματίζει καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κατὰ τὰ πλάγια τοῦ στόματος εἰς μειδιάμα τρεπομένου πτυχίν, ἀλλ' ὄχι τὸσον ἰσχυρὰν ὡς ἐν τῇ ἐν Βερολίνῃ κεφαλῇ (Παράβ. Arch. Zeit. 1876 σελ. 20 καὶ ἐφεξῆς).

μοὶ¹ φυσικώτερον τεθειμένοι ἔχουσι σχῆμα τῶν τῶν ἀγγείων τοῦ αὐστηροῦ λεγομένου ῥυθμοῦ προσομοιάζον μετὰ βολβῶν ἀσθενῶς προβεβληκότων², ἡ δὲ ῥίς κατὰ τὰλλα ὄχι πολὺ διάφορος ἀσθενέστερα πολὺ φέρει τὰ πτερύγια, πολὺ δὲ μεγαλείτερον κατ' ἀναλογίαν τὸ πλάτος τοῦ ἄνω χεῖλους κατὰ τὸ φίλτρον· τὸ δὲ πάντων κυριώτατον πᾶσα ὑπερπλεόνασις τῆς σαρκὸς ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ οἱ μῦς καὶ τὸ δέρμα ἐπικάθηνται μόνον σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ ἱκανῶς δεδηλωμένου καὶ σχῆμα παρέχοντος τῶ προσώπῳ γωνιώδές πῶς μᾶλλον καὶ πεπλατυσμένον ἢ ἀποστρογγυλωμένον ὡσεὶδές. Καὶ τοιαῦται μὲν αἱ δημοσιευόμεναι κεφαλαί. Ἀλλὰ τίνος ἐργαστηρίου ἔργα εἶναι; Ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πᾶσαι ἐν διαφόροις ποιηθεῖται χρόνοις, ἡ ἡ διαφορά τῶν χρόνων δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἐξήγησιν τῶν κατὰ τὴν τέχνην παρατηρουμένων ἐν αὐταῖς διαφορῶν;

Οὔτε τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' οὔτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντος τόπου εἶναι ν' ἀποκριθῶμεν διὰ μακρῶν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα· ὅταν πάντα ἡ τοῦλάχιστον τὰ πλεῖστα τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἐσχάτως εὐρεθέντων γίνωσι δι' ἀπεικονίσεως γνωστά, ἴσως ἐπανέλθωμεν, εἴαν τις ἄλλος δὲν μας προλάβῃ, εἰς τὸ ζήτημα· ἐνταῦθα δέ, οἷονεὶ ὑποδηλοῦντες μόνον τὸ καθ' ἡμᾶς γενικὸν πόρισμα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν ὡς πρὸς τὴν πορείαν τῆς τέχνης ἐν Ἀττικῇ, ἀρκετὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι πρὸς τῶ τύπῳ, ὃν ἐκπροσωποῦσιν αἱ δύο ὑπ' ἀριθ. I καὶ II κεφαλαὶ καὶ τῶ ἔτι ἀρχαιότερῳ ἐκείνῳ, ὃν πλεῖστα ὅσα ἔργα τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης ἀντιπροσωπεύουσιν (οἷα οἱ πολλοὶ Ἀπόλ-

λωνες, κεφαλαὶ διάφοροι ἐν Ἀττικῇ καὶ ἐν Δήλῳ κτλ.),¹ ἦλθον εἰς φῶς ἱκανὰ παραδείγματα καὶ τοῦ τύπου τῆς κεφαλῆς ἀριθ. III καὶ τινὰ τούτων εἰς ὑπερβολὴν φέροντα τὰ ἰδιαίτερα αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ τὸ ἰσχνὸν μάλιστα καὶ λιτὸν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ σκελετοῦ. Ἡ ἀντίδρασις λοιπὸν πρὸς τὰ καθεστῶτα καὶ ἡ εἰσαγωγή νέων ἐν τῇ τέχνῃ ἀρχῶν φαίνεται ἰσχυρὰ οὖσα ἐν Ἀθήναις ἤδη κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 5^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ἂν ἀποδειχθῇ ἀληθὲς τὸ λεχθὲν, ὅτι πάντα τὰ ἐν Ἀκροπόλει ἀνασκαπτόμενα εἶναι λείψανα τῶν πρὸ τῆς ἐπὶ Ξέρξου Περσικῆς εἰσβολῆς χρόνων. Εἰς τὰ ἄκρα μάλιστα μεταπηδῶσα, ὡς συνήθως πᾶσα ἀντίδρασις, ἐποίησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐν σελ. 44, ἀριθ. 26 ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ Κ. Μυλωνᾶ περιγραφέντος ἔργου, ἐνθα πλὴν ἄλλων καὶ αὐτὸ το ἰδιάζον τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης γνώρισμα, τὸ τυπικὸν μείδιμα οὐ μόνον ἐξήλειψεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦναντίον, δηλ. εἰς ἐμφανῆ σκυθρωπότητα, μετέτρεψεν ὁ τεχνίτης διὰ τῆς πρὸς τὰ κάτω κάμψεως τῶν γραμμῶν τοῦ ἄνω χεῖλους, ἐξ ὑπερβολῆς, ἐννοεῖται, καὶ χωρὶς τοῦτο νὰ προτιθῇ κατὰ τὴν γνώμην μας.² Ὅτι δὲ πολλὰ τῶν περὶ ὧν ἐνταῦθα λόγος εὐρημάτων νέα θὰ παράσχωσιν ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς γνώμης, ὅτι τὰ ἐν Μονάχῳ Αἰγίναθα ἀγάλματα εἶναι προϊόντα χρόνων ἀρχαιοτέρων τῶν κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐκ τῶν ἀνωτέρω οἰκοθεν ἐννοεῖται.

¹ Ἐν Ἐλευσίνῃ τῇ 14^η Ἰουνίου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΙΜΗΤΙΚΟΝ.

Ἐν τῷ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀγορᾷ καὶ παρὰ τῇ Ἀδριανείῳ στοᾷ κειμένῳ Τουρκικῷ Τζαμίῳ, σκαφῆς γενομένης πρὸ δύο περιποῦ ἐτῶν πρὸς θεμελίωσιν τοί-

¹ Χρωματισμοῦ σῴζουσι καὶ οὗτοι ζωηρὰ ἔχνη· ἡ ἱρις ἦν καστανόχρους, ὁ ταύτης κύκλος, ἡ κόρη καὶ τὰ βλέφαρα μέλανα.

² Περὶ τούτου τοῦ ἐν ἀγγείῳ μετ' ἐρυθρὰς γραφᾶς σχήματος τοῦ ὀφθαλμοῦ παρὰ β. Mittheilung. Arch. Inst. 1879 σελ. 42.

χων, εὐρέθη τεμάχιον στήλης λίθου ὑμηπτείου ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται ψήφισμα κολοβόν, τὸ ὁποῖον, περιελθὸν νεωστὶ ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν κτήσιν τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας καὶ οὐπὼ ἐκδοθὲν, δημοσιεύομεν ἐνταῦθα κεφαλαίως γράμμασι, ἅμα δὲ καὶ ἐν μεταγραφῇ προσθέτοντες καὶ τινὰς συμπληρώσεις κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἡμῖν. Ὑψ. τῆς στήλης 0,32. Πλάτ. 0,135.

¹ Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. II. Γ. 1883 Τεύχος Α σελ. 43, ἀριθ. 23.

² Παράβ. Mittheilung. d. Arch. Inst. 1882 σελ. 193 καὶ ἐφεξῆς.

ΜΗΝΟΣΕΝΔ.
 ΚΙΑΣΕΥΝΟΥΣΩΝΖ
 ΕΝΕΝΛΕΙΠΩΝΠΡΕ
 ΝΤΑΕΝΤΕΤΑΙΣΛΙΤΟΥ
 5 ΑΠΑΝΟΥΔΕΜΙΑΝ
 ΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΣΔΙΑΤΕ
 ΤΟΥΡΓΙΑΝΤΕΚΑΙΔΑΠΑ
 ΊΣΕΝΑΓΟΡΑΕΔΙΠΝ
 Ο,ΝΤΑΣΡΩΜΑΙΟΥΣ
 10 ΟΚΑΙΟΓΔΟΗΚΟΣΤΩΣΕ
 ΣΥΝΦΕΡΟΝΤΩΝΤΑ
 ΔΙΑΦΟΡΟΥΕΙΣΤΑΝΚΑ,
 ΔΡΑΧΜΑΣΠΕΝΤΑΚΟΣ
 ΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΑΓΟΝΤΩ
 15 ΑΤΟΤΑΝΧΟΡΑΓΙΑΝΜ
 ΣΤΑΝΚΑΙΤΟΝΑΥΛΗ
 ΜΕΝΟΙΣΙΣΤΑΝΠΥΡΙΧΑΙ
 ΘΑΝΟΣΑΝΦΙΛΑΝΘΡΩ
 ΙΚΑΙΤΩΔΙΙΚΑΙΑΡΙΣ
 20 ΙΣΚΑΤΟΙΚΟΥΣΙΝ
 ΑΙΣΤΕΠΟΛ
 ΓΡΑΥ

. Μηνὸς ἐνδ[εκάτη
 . . . [ἐπειδὴ] Νι[κίας] εὐνους ὦν δ[ιατε-
 λεί] ἐν ἐνλείπων πρε[σβ] . .
 ντα ἔντε ταῖς λιτο[υργί-
 5 αῖς] ἅπαν οὐδεμίαν
 κ]ατοικοῦντας διατε[λεί
 λι]τουργίαν τε καὶ δαπ[ν]ήν
 α]ς ἐν ἀγορᾷ ἐδίπν[ισε
 κατοικ]οῦντας Ῥωμαίους
 10 δύ]ο καὶ ὀγδοηκοστῷ ἔ[τει
 συμφερόντων τα
 διαφόρου εἰς τὴν κα[τα-
 σκευὴν] δραχμὰς πεντακοσ[ι-
 ας] πολ[ί]τας πάντας ἀγόντω
 15 ν] ἐποιή[ατο τὴν χοραγίαν μ .
 σταν καὶ τὸν αὐλ[η-
 τήν] μένοις ἰς τὴν πυρίχα[ν
 θαν ὅς ἂν φιλανθρώ-
 πως] ι καὶ τῷ Διὶ καὶ Ἄριστ . .
 20 το]ῖς κατοικοῦσιν [ἐν
 ἄλλ]αῖς τε πόλ[εσιν
 ἀνα]γράφ[αι δὲ τὸν γραμματέα κτλ.

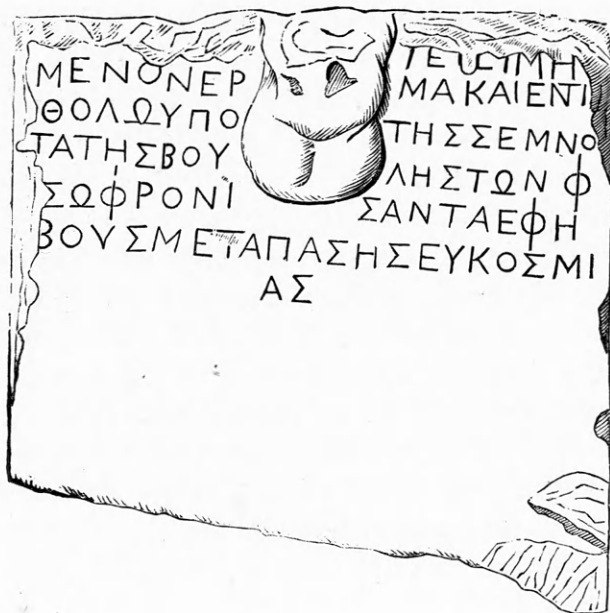
Τὸ παρὸν ψήφισμα ἀνήκει εἰς τοὺς Ῥωμαῖκούς
 χρόνους, ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου, ἐκ τοῦ σχήματος
 τῶν γραμμάτων καὶ ἐκ τῆς ὀρθογραφίας δηλοῦται,
 καὶ εἶνε τιμητικὸν εἰς τινα ὀνόματι Νικίαν, ἂν ἡ
 συμπλήρωσις τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ γραμμάτων
 ΚΙΑΣ εἶνε ὀρθή, ὅστις ἐξετέλεσεν ὑπὲρ τῆς τιμώσης
 αὐτὸν πόλεως πρεσβείας καὶ λειτουργίας, καὶ ἐδεί-
 πνισε Ῥωμαίους, καὶ ἐποιήσατο δαπάνην δραχμῶν
 πεντακοσίων, καὶ ἐχορήγησε, καὶ προσήνεγκε θυσίαν
 τῷ Διὶ καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ τιμώμενος λοιπὸν οὗ-
 τος Νικίας ἦτο ἄνθρωπος φιλόπατρις καὶ εὐτεβῆς
 πρὸς τὰ θεῖα· διὸ καὶ ἡ πόλις δικαίως ἐτίμησεν αὐ-
 τὸν ψηφίσματι.

Ταῦτα γενικώτερον ἐδυνήθημεν νὰ ἐξαγάγωμεν
 ἐκ τοῦ λίαν κολοβοῦ διασωθέντος ἡμῖν τούτου ψη-
 φίσματος, εἰς τὸ ὅποιον προσεθήκαμεν μικράς τινας
 συμπληρώσεις, ὅσας ἡ κατάστασις τοῦ λίθου ἐπέ-
 τρεπεν ἡμῖν· ἀφίνοντες δὲ τὴν πληρεστέραν αὐτοῦ
 συμπλήρωσιν εἰς τοὺς σοφωτέρους μας, προσθέ-
 τομεν μόνον ἐνταῦθα, ὅτι ἐνῶ τὸ ψήφισμα εὐρέθη ἐν
 Ἀθήναις καὶ κατὰ χώραν κείμενον, ὡς ἐπληροφό-
 ρησεν ἡμᾶς ὁ πωλητὴς αὐτοῦ, εἶνε γεγραμμένον εἰς
 Δωρικὴν γλῶσσαν, ἐξ οὗ εἰκάζομεν, ὅτι ἐγένετο μὲν
 καὶ ἐστάθη ἐν ἄλλῃ τινὶ πόλει τῆς Ἑλλάδος, ἐνθα
 τῇ Δωρικῇ ἐχρῶντο διαλέκτῳ, ἐστάλη δὲ καὶ ἀντί-
 γραφὸν αὐτοῦ, ὅπως σταθῇ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τὸ
 τιμητικώτερον, ὅπερ οὐδόλως ἀσύνηθες τοῖς ἀρχαίοις,
 ὡς καὶ ἐξ ἄλλων ψηφισμάτων γνωστὸν εἶνε τοῦτο.

ΕΦΗΒΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

Ἡ ἐνταῦθα ἐκδιδομένη ἐφηβικὴ ἐπιγραφή ἐπὶ τε-
 μαχίου Ἑρμοῦ ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ μακαρί-
 του Πιττάκη ἐσφαλμένως ἐν ancienne Athènes σελ.
 480 ἐξ οὗ παραλαβὼν ὁ Dittenberger ἐξέδωκεν
 δεύτερον αὐτὴν ἐπίσης ἐσφαλμένως ἐν C. I. A. III,
 ἀριθ. 764 μὴ δυνηθεὶς παντελῶς νὰ ἐννοήσῃ τὸ
 πρῶτον τῆς ἐπιγραφῆς μέρος, ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐκ
 τοῦ ἀσαφοῦς τοῦ Πιττάκη ἀντιγράφου· διὸ νομίζο-
 μεν ὅτι ποιοῦμεν καλῶς ἐκδίδοντες ἐκ νέου τὴν
 ἐπιγραφὴν μετὰ πανομοιότηπου ἀπεικονίσματος κα-
 τασκευασθέντος εἰς τὸ 1/4 τοῦ μεγέθους του, ἅμα δὲ
 καὶ ἐν μεταγραφῇ. Ὁ λίθος ἡγοράσθη ἐσχατῶς ὑπὸ

τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας καὶ κεῖται ἐν τῇ συλλογῇ αὐ-
τῆς ὑπ' ἀριθ. 3750.

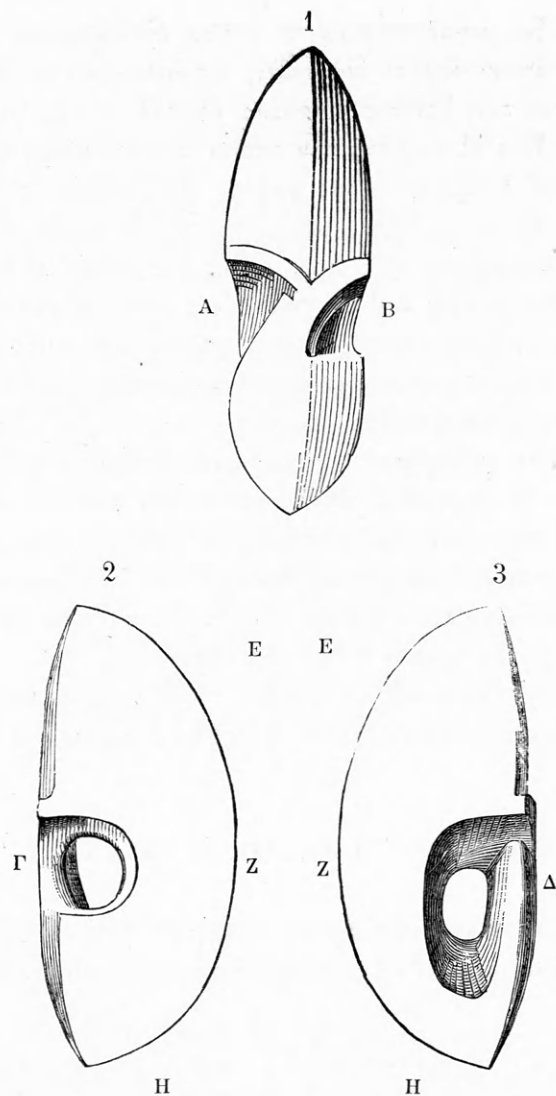
..... τετειμη-
..... μένον Ἑρμᾶ καὶ ἐν τῇ
Θόλω ὑπὸ τῆς σεμνο-
τάτης βουλῆς τῶν Φ
Σωφρονίσαντα ἐφή-
βους μετὰ πάσης εὐκοσμί-
ας.

Περίεργος ὁ τύπος Ἑρμᾶ ἀντὶ Ἑρμῆ κατὰ τὴν
ἐποχὴν ταύτην τοῦ β' Μ. Χ. αἰῶνος.

ΛΙΘΙΝΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΑΛΤΗΡΕΣ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων νέων προσ-
κτημάτων τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας προσε-
κτήσατο νεωστὶ καὶ ζευγὸς ἀλτήρων εὐρεθέντων ἐν
Κορίνθῳ ἐκ λίθου σκληροῦ μελανοφαίου (ποταμίου).
Τῶν ἀλτήρων τούτων ἀπεικονίζομεν ἐνταῦθα τὸν ἕνα
μόνον κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ ὄψεις καὶ εἰς τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ
μεγέθους του, περιγράφοντες ἅμα αὐτόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 σχῆμα παριστᾷ τὴν κυρίαν τοῦ
ἀλτήρος πλευράν, ἥτοι τὴν βάσιν αὐτοῦ, τὸ δὲ ὑπ'

ἀριθ. 2 καὶ 3 τὰς πλαγίας αὐτοῦ πλευράς τὸ
μὲν (ἀριθ. 2) τὴν δεξιάν, τὸ δὲ (ἀριθ. 3) τὴν
ἀριστεράν· ἀμφότεραι αἱ πλαγίαι αὗται πλευραὶ
ὕψόμεναι ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς ἄκρας καμ-
πύλης γραμμῆς EZH σχηματίζουνσι πρίσμα καμ-
πυλοειδές. Τὰ κατὰ τὰ σημεῖα Α. Β. τῆς βάσεως
μετὰ σκιᾶς δηλούμενα μέρη ἐμφαίνουσι κοιλῶ-
ματα τοῦ ἀλτήρος ὑπὸ τὰ ὅποια ὑπάρχει ὀπή, δι'
ἧς διέρχονται οἱ δάκτυλοι τῆς χειρός· ἡ ὀπή αὕτη
διακρίνεται καθαρῶς ἐπὶ τῶν πλαγίων πλευρῶν κατὰ
τὰ σημεῖα Γ. Δ. Καὶ κατὰ μὲν τὴν δεξιάν πλευράν
(ἀριθ. 2) ἡ ὀπή εἶνε μικροτέρα ὥς ὠρισμένη νὰ δέ-
χεται μόνον τὸν ἀντίχειρα, ἐνῶ κατὰ τὴν ἄλλην
ἀριστεράν πλευράν (ἀριθ. 3) ἔχει τὸ κοίλωμα πρὸς

τὰ ἔξω μεγαλείτερον, τὸ ὅποτον ἐδηλώσαμεν ἐν τῷ ἀπεικονίσματι διὰ σκιᾶς, ὡς ὠρισμένον νὰ δέχεται τοὺς λοιποὺς τέσσαρας δακτύλους τῆς χειρός. Εἶνε δὲ ὁ ἀλτήρ τὸν ὅποιον ἀπεικονίσσαμεν ἐν ταῦθα ὁ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπαράλλακτος δὲ εἶνε καὶ ὁ τῆς δεξιᾶς μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι τὰ κοιλώματα τῆς ὁπῆς δι' ἧς διέρχονται οἱ δάκτυλοι κεῖνται ἐκεῖ ἀντιθέτως, ὡς ὄντος τοῦ ἀλτήρος ὠρισμένου διὰ τὴν δεξιάν χεῖρα, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὅλως περιττὸν ἐκρίναμεν νὰ ἀπεικονίσωμεν καὶ περιγράψωμεν καὶ τοῦτον.

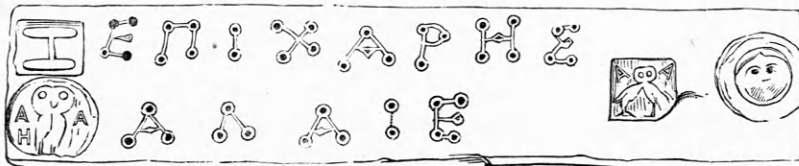
Πρὸς τὸ σχῆμα τῶν ἡμετέρων ἀλτήρων νομίζομεν ὅτι συμφωνεῖ κάλλιστα ἡ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου περιγραφή τῶν ἀλτήρων οὗς ἔφερον ἐν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀναθημάτων Μικύθου τοῦ διαδεξαμένου Ἀναξίλαον, τὸν τύραννον τοῦ Ῥηγίου καὶ τῆς Ζάγκλης. Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Παυσανίου (βιβ. Ε', 26, 3.) ἔχει ὧδε: « Ἀγών τε ἐν τοῖς ἀναθημασίν ἐστι τοῖς Μικύθου φέρων ἄλ-

τῆρας· οἱ δὲ ἀλτήρες οὗτοι παρέχονται σχῆμα τοιόνδε· κύκλου παραμικεστέρου καὶ οὐκ ἐς τὸ ἀκριδέστατον περιφεροῦς εἰσὶν ἡμισυ, πεποίηται δὲ ὡς καὶ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν διιέναι καθάπερ δι' ὀχάνων ἀσπίδος. Τούτων μὲν δὴ σχῆμά ἐστι τὸ εἰρημένον. » Παρόμοιος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ποιότητα τοῦ λίθου πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀλτήρας, μεγαλείτερος δὲ καὶ βαρύτερος εὑρέθη κατὰ τὰς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφὰς ἔλκων γραμμάρια 4629¹, ἐνῶ τῶν ἡμετέρων ἐκάτερος ἔλκει 2018 μόνον γραμμάρια. Σχήματα ἄλλα ἀλτήρων εἰσὶν ἡμῖν γνωστά ἐξ ἀγγειογραφῶν καὶ δακτυλιολίθων ἐν οἷς εἷς (Tischbein 1.54.) ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τοὺς ἡμετέρους. Ἀλτήρες ὅμως λίθινοι οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὑρέθησαν καθόσον ἡμῖν γνωστόν· διὸ δὲν ἐθεωρήσαμεν περιττὸν νὰ γράψωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τῶν ἐν λόγῳ ἀλτήρων.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ ΠΙΝΑΚΙΟΝ.

Τὸ ἐν πανομοιότυπῳ ἀπεικονίσματι ἐνταῦθα ἐκδιδόμενον χαλκοῦν δικαστικὸν πινάκιον εὑρέθη ἐν τῷ

πλησίον τῶν Ἀθηνῶν κειμένῳ χωρίῳ Κυψέλῃ ἐντὸς τάφου καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἀρχ. Ἐταιρίᾳ πάνυ φιλοτίμως ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Ἀθανασιάδου.

Ἐπιχάρης
Ἀλαιε(εύς)

Ἡ ἐπὶ τοῦ πινακίου τούτου ἐπιγραφή, ὡς φαίνεται καὶ ἐν τῷ ἀπεικονίσματι, σχηματίζεται ἐκ μικρῶν διατρήτων στιγμῶν, αἵτινες ἐνοῦνται διὰ λεπτῶν καὶ μόλις δηλουμένων γραμμῶν¹. Τὸ ὄνομα τοῦ ἡλιαστοῦ κεῖται ἄνευ τοῦ πατρόθεν ὀνόματος, τὸ δὲ δημοτικὸν αὐτοῦ συντετμημένον. Γράμμα δημοτικὸν τοῦ τμήματος τῆς Ἡλιαίας εἰς ὃ ὁ

ἡλιαστής ἀνῆκεν φέρει τὸ I=Z· σφραγίδας δὲ ὑπὸ μὲν τὸ δηλωτικὸν γράμμα γλαῦκα ἐντὸς κοιλώματος κυκλοτεροῦς καὶ περὶ αὐτὴν τὰ γράμματα ΑΑΗ διατεθειμένα ὅμως οὐχὶ ὡς συνήθως ΑΑ, ἀλλὰ
 Η
 οὕτως ΑΑ, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ δισώματον γλαῦκα
 Η

¹ Παρεμπερὲς πινάκιον ἐξέδωκεν ὁ Rayet ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études grecques en France année 1878 σελ. 206 μὲ τὴν ἐπιγραφὴν. Διονύσιος Διονυσίου ἐκ Κορίνθου.

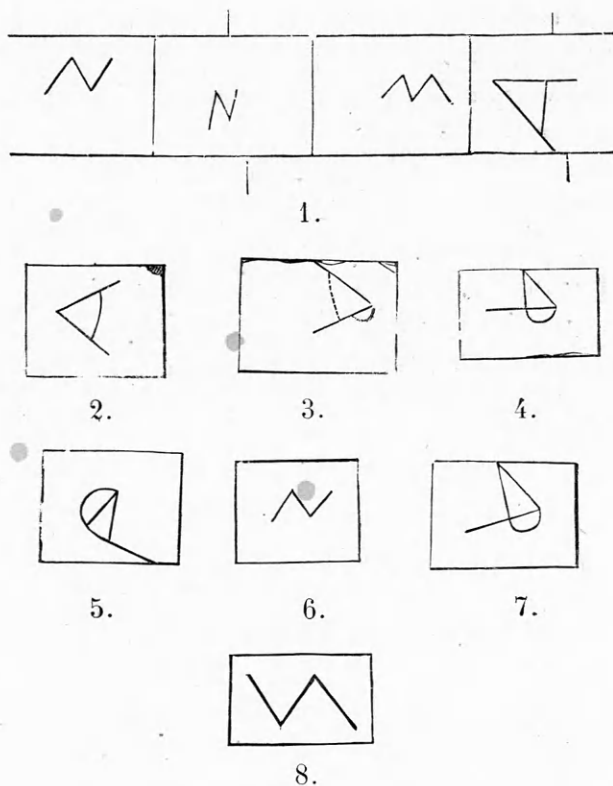
¹ Προσέτι κατὰ τὰς αὐτὰς ἀνασκαφὰς εὑρέθη καὶ τεμάχιον ἀλτήρος ἐκ τοῦ αὐτοῦ λίθου φέρων καὶ τὴν ἐπιγραφὴν

ΜΑΙΔΙΟΝ
=Κοιδίας

ἐντὸς πλαισίου ἐγκοίλου καὶ τὰ γράμματα ΑΑ· τέλος δὲ Γοργόνειον κατὰ τὴν ἄνω δεξιὰν γωνίαν¹.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΣΥΜΒΟΛΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΩΡΙΝΩΝ ΠΛΙΝΘΩΝ
ΤΟΥ ΣΤΕΡΕΟΒΑΤΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΝΑΟΥ ΣΤΟΑΣ ΤΟΥ
ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΝΑΟΥ.

Καὶ ἐπὶ τῶν πωρίνων πλίνθων τοῦ στερεοβάτου τῆς Προναοῦ Στοᾶς τοῦ ἐν Ἐλευσίνι ναοῦ ἱκανὰ εὑρηνται ἐγκεχαραγμένα σύμβολα ἢ γράμματα, οἷα καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις παρατηρήθησαν (Steinmetzerzeichen, Versatzmarken). Τὰ ὑπ' ἀριθ. 1 εὑρηνται οὕτω κατὰ σειρὰν ἐν τέσσαρσι κατὰ συνέχειαν πλίνθοις τοῦ δευτέρου δόμου, ἥτοι τοῦ ἀμέσως ὑπὸ τὴν εὐθυντηρίαν, τῆς μεσημβρινῆς τοῦ

¹ Περὶ τῶν διαφορῶν σφραγίδων τούτων καὶ ἐν γένει περὶ δικαστικῶν πινακίων βλέπε ὅσα λαβόντες ἀφορμὴν ἐκ δύο ἀνεκδότων δικαστικῶν πινακίων ἐδημοσιεύσαμεν ἐν Bulletin de Corr. Hell. 1883 σελ. 29—36.

στερεοβάτου πλευρᾶς· ἐν ἐτέραις δὲ πλίνθοις τῆς αὐτῆς πλευρᾶς εὑρηνται τὰ ὑπ' ἀριθ. 4 καὶ 5· τὰ ὑπ' ἀριθ. 2, 3, 6 καὶ 7 ἐλήφθησαν ἐκ πλίνθων τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς· ἐκ δὲ τῆς βορείας τὸ ὑπ' ἀριθ. 8· ἀπεικονίσθησαν δὲ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογραφήματι εἰς τὸ $\frac{1}{30}$ τοῦ μεγέθους τῶν, ὡς πιστότατα, ἐνῶ, ὡς εἰκός, αἱ φέρουσαι αὐτὰ πλίνθοι οὐχὶ πανομοιούτως, ἀλλ' ἐν τῷ ἀπλῶ διαγράμματι τοῦ σχήματός τινος ἐξεικονίσθησαν. Ἐκτὸς τῶν ἐνταῦθα εἰκονιζομένων καὶ ἄλλα ἐννέα παρατηρήθησαν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι τοῦδε τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνοντα σχήματα καὶ πάντα ἐπὶ τῶν μικρῶν τὰς διαστάσεις καὶ σχεδὸν τετραγώνων πλίνθων, οὐδὲ ἐν δὲ εἰσέτι ἐν τοῖς πλίνθοις τοῦ στερεοβάτου τοῦ Σηκοῦ. Ἡ ἐγχάραξις τῶν, ὡς εἰκός, ὅχι ἐπιμελῆς, ἔχει βάθος 0,01—0,02 Γ. Μ.¹ Ὅτι ἐκ τούτων τῶν σημείων, ἔσων ἐννοεῖται τὸ γραμματικόν των σχήμα εἶναι σαφές, (τὸ ὑπ' ἀριθ. 5, ὅπως νῦν ἐν τῷ λίθῳ σώζεται, δὲν φέρει βεβαίως σχῆμα γράμματος τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου, εἴτε καθ' ἑαυτὸ εἴτε μετ' ἄλλου συμπεπλεγμένου) δὲν δικαιούμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς χρονολογικά συμπεράσματα περὶ τῆς οἰκοδομῆς οὐδὲ τοῦ στερεοβάτου αὐτοῦ τῆς Προναοῦ Στοᾶς διάφορα ἐκείνων, εἰς ἃ μᾶς ἄγει ὁ ὅλως ἄλλος τρόπος τῆς οἰκοδομίας αὐτῆς καὶ ἡ ῥητὴ τοῦ Βιτρουβίου μαρτυρία, δὲν χρήζει νομίζω πολλῶν λόγων εἰς ἀπόδειξιν. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 8, ὅπερ ἀληθῶς ἔχει τὸ σχῆμα ἀρχαῖκου Σίγματος ἢ Νῦ· ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ γεγραμμένου, δὲν εἶνε πρὸς τοῦτο ἀποχρῶν λόγος, δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς ὑποθέσεως ἥ ἐτι ἡ φέρουσα αὐτὸ πλίνθος ἐλήφθη ἐξ ἄλλου ἀρχαιότερου οἰκοδομήματος, ἥ ἐτι οὐδ' εἶναι ὅλως γράμμα, ἀλλ' ἀπλοῦν σημεῖον, ἢ καὶ ἄλλως πως ἴσως· πάντα δὲ τὰ λοιπὰ κάλλιστα δύνανται ὡς γράμματα ν' ἀναχθῶσι διὰ τὸ σχῆμά των εἰς τοὺς μετ' Εὐκλείδην χρόνους.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

¹ Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 24 Μαΐου 1883.

¹ Ἀκριβεστέρα παρατήρησις μ' ἐπίσεν ὅτι τὸ σημεῖον ὡς Μ εἶναι μόνον τὸ συνηθέστατον μεταξὺ αὐτῶν Ν, τῆς τετάρτης αὐτοῦ γραμμῆς πρὸς τὰ δεξιὰ οὗσης τοχαίας ὄλως.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΙΕΡΟΥ.

A.

- [Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ ταμίων τοῖν θεοῖν ἐπὶ Κηρισσοφῶντος ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἀντιοχίδου
[ἐκ πρώτης πρυτανείας· τὸ περιὸν [παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν [X]ΓΑΔΓΠΠΤΧ καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικο-
[φίλῳ..... τοῖν [θεοῖν] Νικοφίλῳ Ἀλω(πεκῆθεν) :XXX: καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν
[...ἀπὸ τούτου τάδε ἀνῆλθωσι· σ]πο[νδ]οφόροις ἐπὶ νή[σ]ων εἰς μυστήρια τὰ μεγάλα ΗΗΓΑ· δημ[ο]σίῳ τροφὴν
5 [ἀνδράσιν] δεκ[αεπτά καὶ τῷ ἐπιστάτῃ] τῆς ἡμέρας τῷ ἀνδρὶ :III: κεφάλαιον :HHHΔΔHHH: ἐπιστάτῃ δημ-
[ο]σίῳ μισθὸς τῆς περ[ο]ταν[είας] :Δ: τοῖς τὰ γρ[α]μματ[α] ἐπιτολάψασιν ἐπὶ τὸ ἀνάθημα [ἐν] τῷ Ἐλευσινίῳ σι-
τα :ΠHH: καὶ ἐπὶ τῆς Λειων[τίδος] τῆς ἡμέρας :H: ἡμερῶν :ΔΠH: κεφάλαιον :ΔΠHHHHH: καὶ ἐπὶ τῆς Οἰνηίδος
δεκάτης προτανείας σιτ[α] :ΔΔ . .] HHH: μισθωτῇ τοῦ τεύχους τῆς ὑποδο[χ]ῆς Εὐθυμίδει ἐν Κολλυτῷ ο-
ικοῦντι λίθους αὐτῷ [παρ πρὸς] τῷ ἔργῳ τῆς ὀργυᾶς :ΠHH:HH: [ξύλ]α ἐλάτῃα [ε]ἰς σφῆνας παρὰ Ἡρ-
10 ακλείδου ἐκ τοῦ Θησείου εἰς [σφῆνας] τάλαντα :Δ: τὸ τάλαντον :H: κεφά(λαιον) :ΔHHH[·] πρ[ι]σὶς σφηνῶν Ἀρι-
στονι ἐμ Κ
ολυττῷ οἰκοῦντι μι((σ))σ[θός]..... ὡι ἀρχιτέκτονι ὃ προέλαβεν Λυκού[ργ]ου κελεύσαντος τῆς προτ-
ανείας μισθὸς :ΓΔΔHH: Τηλοφ[ίλῳ] τῷ κεχ[ι]ροτονημένῳ ἀντιγράφεσθαι τὰ ἀναλίσκόμενα :ΠH: μίλτου σ-
ατῆρες :ΔΔΠ: ὁ στατήρ :HHH: κεφά(λαιον) :ΔHHHHH: παρὰ Παμφίλου τοῦ Σκη(νίτου): πίττης δύο κεράμια τὰ
ξύλα τὰ περὶ τ-
ὃ τεύχος ἀλειψαὶ παρὰ Παμφίλου Σκη(νίτου) :ΔHH: μελαντηρίας δύο μέδιμνοι, τιμὴ τοῦ μεδίμνου :ΠHH: κεφά-
(λαιον) :ΔΠH
15 παρὰ Παμφίλου Σκη(νίτου): κηλῖδος τρία ἡμικτεῖα, ἡ χοῖνι[ξ] :III: κεφά(λαιον) :ΠH: παρὰ Παμφίλου Σκη(νίτου):
τῷ ἀπαγαγόν-
τι τοὺς σφῆνας καὶ τὴν πίττ[η]ν καὶ τὴν μελαντηρίαν καὶ τὴν μίλτον Ἐλευσί(ν)δε Διοκλείδῃ μισθὸς :ΠHHH.
Μισθωτῇ τῆς τομῆς τῶν λίθων καὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς θέσεως εἰς τὸ ἀνάλημμα τὸ κατὰ τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλ-
ευσίνι τῆς ἱερείας Ἀγάθω[ν]ι Ἀλωπε(κῆσιν) οἰκοῦντι τὸν λίθον :HHH: κεφά(λαιον): λίθων :ΠHH[Γ]ΔΔΔI: κεφά-
λαιον ἀργυρίου).
Μισθωτῇ τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν ἐνδέσμων τοῦ ἀναλή[μ]ματος Δάωι ἐν Κυδα(θηναίῳ): οἰκοῦντι :HΔΠ: μισθω-
τῇ τοῦ ἁ-
20 κτίτου τῆς θέσεως καὶ τοῦ Αἰγιναίου εἰς τὸ ἀνάλημμα τὸ παρὰ τὸν πύργον τὸ στρουγγύλον τὴν τετραποδ-
ίαν :H: τετραποδία :HHHΓΔΔ: κεφά(λαιον): ἀργυρ(ί)ου :HHHΓΔΔ: λίθοι ἀρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι ἀριθμὸς :HΓΠ:
ἀργύρι-
ον τούτων τομῇ καὶ κομιδῇ καὶ θέσις τοῦ λίθου :HHH: κεφά(λαιον): HHHHΓΔΔΔHHH: μισθωτῇ τῶν πλίνθων
τῆς ἀγ-
ωγῆς, ὧν εἰλκυσε Λυκοῦ(ρ)γος Μελιτεὺς, τῶν χιλίων :ΔΠ: Φερεκλείδῃ Βοιωτίῳ [μ]ισ(θός) :MMΓX:HHHΓ[ΔΔ]ΔΔ:
μισθωτε-
I τοῦ διατειγίσματος ἀνελόντι τὰ σαπρὰ καὶ τῶν πύργων καὶ τοῦ πυλῶνος καὶ τοῦ παρὰ τὸν Κηρύκων οἶκ-

25 ον ἄχρι τῆς πυλίδος τῆς ἀπαντροκὺ τοῦ δολίχου Φιλοκλεῖ ἐν Κορ(ίνθωι;) οἰκοῦ(ντι) :HHH: πλίνθοι παρὰ Δάου
'Ελευσι-

νι οἰκοῦντο(ς) εἰς τὸν πυλῶνα :Π: τιμὴ καὶ κομιδὴ τῶν χιλίων :ΔΔΔΠΗΗΗ:ΗΠΔΔΔΔ: τέκτοσιν τοῖς πλινθοβολήσ-
ασιν τὰ περὶ τὸν πυλῶνα καὶ τὸν πύργον καὶ τὰ ξύλινα ἐργασασμένοις ἀνδράσιν τρισίν, τῆς ἡμέρας ἐκάσ-
τωι οἰκοσί(τωι) :ΗΗΗ: κεφά(λαιον) :ΗΠΔΔΔΠΗΗΗ: μισθωτοῖς...τοῖς ἐπὶ τὸν πύργον καὶ τὸν πυλῶνα πλινθοφοροῦσ-
ιν καὶ πηλοδευστοῦσιν καὶ τὰ ξύλα ἀνακομίσασιν καὶ τὸν κέραμον ἀνδράσιν ἑξ, τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι

30 ΗΗΗ: ἡμερῶν :ΔΔΠ: κεφά(λαιον) :ΗΗΔΔΠ: [ἦλ]ω[ν σταθ]μὸν περὶ τὸ τεῖχος :ΔΔΠΞΞ: ὁ στατήρ :ΗΗ: κεφά-
(λαιον) :ΠΠΗΗΗΗ: παρὰ Φίλων-

ος ἐκ τοῦ Θησεῖ(ου): ἐπιξέσται καὶ ὑπα[γω]γεῖ τοῖς ἐργασασμένοις ἐπὶ τῶι πυλῶνι καὶ τῶι πύργῳ τῶι παρὰ τὸ-
ν πυλῶνα τῆς ἡμέρας δυοῖν οἰκοσίτοι[ν] :ΗΗΗΗ: ἡμερῶν :ΔΠΗ: κεφά(λαιον) :ΔΔΔΔΠΗΗΗ: μισθωτοῖς τοῖς ἐργασασμέν-
οις ἐν τῶι ἱερῶι ἀνδράσιν δέκα ἀπὸ τῆς τετράδος ἱσταμένου ἐκατονθαιῶνος(ς), τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι ΗΗΗ,
ἡμερῶν :ΔΔΔΔ: κεφά(λαιον) :ΠΗΗ: ἄχρι τῆς τρίτης ἐπὶ δέκα τοῦ μεταγειτ[ν](ιῶνος): Κεφά(λαιον) ἀναλώματος
:ΤΠΗΗΠΔΔΠΗ[ΗΗ] C· πε-

35 ρίεσιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν ΧΠΠΔΠΠΙΤΧ: καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικορρί[λ]ωι 'Αλώπε(κῆθεν) :ΔΔΔΠΗΗΗ
καὶ παρ' ἐπιστάταις 'Ελευσινόθεν :ΔΔΗΗΗCΧ.

Λόγος ἐπιστατῶν 'Ελευσινόθεν καὶ ταμιῶν τοῖν θεοῖν ἐπὶ τῆς 'Αντιοχίδος δευτέρας πρυτανείας· τὸ πε-
ριὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν :ΧΠΠΔΠΠΙΤΧ: καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλῳι 'Αλώπεκῆθε(ν)
ΔΔΔΠΗΗΗ καὶ παρ' ἐπιστάταις 'Ελευσινόθεν :ΔΔΗΗΗCΧ: καὶ τὸ προσδανεισθὲν εἰς τὸ διατείχισμα τὸ 'Ελ-

40 ευσίην παρὰ ταμίῳ [σ]τρατιωτικῶν καὶ παρ' ἀποδεκτῶν καὶ παρὰ τοῦ τραπεζίτου ΤΤΧΠΗΗΗΠΔΔΗΗΗCΤ·
ἀπὸ τούτου τὰδε ἀνήλωται· ἐξηγηταῖς Εὐμολπιδῶν εἰς ζεύγη μυστηρίοις :ΔΔΠΗΗΗ: ἐπιστάταις εἰς θυσι-
αν μυστηρίοις :ΔΔ: δημοσίοις τροφὴν ἀνδράσιν :ΔΠΗΗ: [σύν:] τῶι ἐπιστάτῃ, τῆς ἡμέρας ἐκάστωι :ΗΗ: εἰς τῇ-
ν πρυτανείαν: [κε]φά(λαιον): ΗΗΗΔΔΠΗΗΗ: ἐπιστάτῃ δημοσίῳ μισθ[ὸς] :Δ: Τῇ]λοφίλῳι τῶι [κ]εχειροτονημένῳι
ἀντιγράφ-

εσθαι τὰνχλίσκόμενα τῆς πρυτανείας :ΠΗ: εἰς τὸ τεῖχος κατὰς ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ παλαι-
45 οῦ τοῦ πεσόντος μισθωτοῖς τοῖς τὰς πλίνθους καὶ τὸν γόχρουν ἀπο[χομίσασιν] εἰς τὸ θέατρον καὶ βωλοκοπή-
σας ἀνδράσιν :ΔΔΔ: τῆς ἡμέρας τεττάρων ἡμερῶν τῶι ἀνδρὶ οἰκοσίτωι :ΗΗΗ: κεφά(λαιον) :[Η]ΠΔΔΔ: τῶι ἀνελόντ-
ι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον μισθωτῇ Δάωι ἐν Κυ(δαθηναίῳ) οἰκοῦ(ντι) :ΔΔ-
ΔΔΠΗΗΗ-

λίθοι ἀρουραῖοι εἰς τὸ στρώμα τῶι πύργῳ καὶ ἐκ τοῦ ἐντὸς ἀντιστρώσαι ἄχρι τοῦ ἐδάφους τῆς αὐλῆς ἀ-
ριχμὸς :ΗΗΗΗΗΗΗ: τιμὴ τοῦ λίθου :Η((Ι)): τούτους ἔτεμεν Δημήτριος, 'Εργασίων, Κύπριος, Εὐαρχος, Μίλακος:
κεφά(λαιον)

50 ΗΗΗΗΗΗΗ: ἀγωγὴ τῶν λίθων τούτω[ν] εἰς τὸ ἱερόν τοῦ λίθου :ΗΗΗ: Φιλονίκῳι, Εὐξίππῳι, 'Αρχίαι, Φερεκλείδε(ι)
κεφά(λαιον) :ΗΗΗΗΠΠΗΗ: θέσις τῶν λίθων τούτων :Η: τοῦ λίθου, μισθωτῇ Νεοκλείδει Κηφισίῃ :ΗΗΗΗΗΗΗΗ: ἐξαγ-
ωγὴ τῶν λίθων Πιστία(ι) Σφηττῆ[θεν], Τεκτονίδει ἐκ Κολωνοῦ) :ΗΗΠΔΔΔ: Αἰγινάῳι λίθοι οἱ ἐπὶ τοῦ ἀρουραίου κε-
ίμενοι ἀριθμὸς :ΔΔΔΗΗΗΗ: ὁ λίθος :Η: Νεοκλείδει κεφά(λαιον) :ΔΔΔΠΗΗΗΗ: 'Ελευσινιακοὶ λίθοι εἰς τὸν πύργον, τιμὴ
καὶ κομιδὴ 'Εργασίων, Δάωι :ΔΔΔΠΗΗΗΗ: μισθωτῆς Νεοκλείδης Κηφισιεύς: τὴν ὀργάναν τοῦ 'Ελευσινιακοῦ
καὶ τὸν

55 πῆχυν :ΗΗΗΗΗΗΗ: κεφά(λαιον) :ΔΔΔΔΠΗΗΗΗΗ: πλίνθοι αἱ ἐλκυσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ πύργου τριημιπόδιοι :ΜΧΧΧΧ: τα-
ύτας εἴλκυσεν Εὐθυμίδης ἐν Κολλυ(τῶι): οἰκῶν: τὰς :Χ:ΔΔΔΠΗΗΗ: κεφά(λαιον) :ΠΗΗΗΗΗ: πλίνθους ἃς εἴλκυσεν Εὐ-
θίας 'Ελευσι-

ΙΕΙ ἡμιποδίους: τὰς :Χ: σὺν [τ]ῶι γεωνίῳ :ΔΔΔΔΔ: κεφά(λαιον): πλίνθων :ΠΧΧΧΧ: κεφά(λαιον) :ΗΗΗΠΔΔ:
πλίνθοι αἱ περιγενόμεναι

X[Γ]Α τῶν περυσινῶν τῷ κομίσαντι :ΔΔΠΙΙΙ: ἀγωγὴ τῶν πλίνθων τῶν παρ' [Ε]ϋθείου: τῶν :Χ:ΔΔΠ: κεφάλαιον)
 :ΗΗΔΔΠ: ταύ-
 τας ἤγαγε Καρίων, Ἀρτ[ε]ίμας, Κύ[πρι]ος, Εὐκλῆς, Κόνων· μισθωτῇ τῷ ἀναβαλόντι τὰς πλίνθους Δημητρίῳ Ἀ-
 60 λωπε(κῆσιν): οἰκοῦ(ντι): τὰς :Χ:ΔΠΗ: κεφά(λαιον) :ΗΗΗ[ΡΔΔΗΗΙΙΙ: μισ]θωτοῖς τοῖς τὴν γῆν βωλοκοπήσαι καὶ
 διαττήσασιν εἰς τ-
 ὃν ἐπαγωγέα τοῦ τείχους καὶ εἰς τοὺς πύργους καὶ εἰς τὴν περιαλιφὴν τοῦ τείχους ἀνδράσιν :Δ: τριῶν κ-
 αὶ δέκα ἡμερῶν τῷ ἀνδρὶ :ΗΙΙΙ: οἰκοσίτωι: κεφάλα(ιον): ΗΠΔΔΔΔΠ: δοκοὶ ὑγοράσθησαν: παρὰ: Φορμίλων: ΔΠ: ἡ δ-
 [ο]κός :ΔΠΗ: κεφάλα(ιον) :ΗΗΗΗΗΗ: στρωτῆρες :ΡΔΔΔΔΔΙΙΙ: [παρ'] Ἀγάθωνος τοῦ Φιλεταίου, ὁ στρωτῆρ
 :Η[Ι]ΙΙΙ: κεφάλα(ιον)
 ΗΠΠ: ἱμάντας παρ' Ἀρχίου Σαμίῳ :ΔΔΔΔ: τιμὴ :ΔΔΔΔ: καλαμιδες παρ' Ἀρτ[ε]μίδος ἐ[κ Πειρ]αῶς τιμὴ
 :ΡΔΔ: ἐπιβλήτ-
 65 ες παρ' Ἀρχίου Σαμίῳ :ΗΗΗΗ: τι[μὴ] :ΔΔΔΔ: κόφιννοι :Π: παρ' Ἀγάθωνος Ἀλωπε(κῆσιν): οἰκοῦ(ν)τος: τιμὴ
 :[ΗΗ]ΗΗ: κόφιννοι παρ' Ἀ-
 μεινίου ἐκ τοῦ Θησείου :Δ: τιμὴ :Δ: [πρί]στεις τοῖς πρίσσει τῶν μακεδονικῶν τρία μὲν εἰς τὰ ὑποτόνια, δύ-
 [ο] δὲ εἰς τὰ θυρώματα, μισθωτῇ Καρί[ωνι] :ΔΔΗΗΗ: τῷ ποιήσαντι τὰς θύρας Διονυσ[ε]ῖ(νι): οἰκοῦ(ν)τι μισ-
 θός :ΡΔΠ: κόλλα παρ' Ἀγάθωνος ταῖς θύραις :ΗΗΗΗ: ἥλοι ταῖς θύραις ἐκ τοῦ Θησείου :ΗΡΔΔΔΔΔ: ὁ ἥλος :Ι:
 κεφάλα(ιον)
 ΔΔΔΗΗΗΗ: πίττα παρὰ Τιθείου: [κ]ερά(μια) :ΙΙΙ: εἰς [το]ῦς πύργους καὶ τὰς οἰκίας τὰς ἱερὰς :ΔΔΔ: μίλτος
 :[ΠΗ]Η: μέλα-
 70 ντηρία παρ' Ἀρτ[ε]μίωνα(ς) :Δ: σταθμὰ ταῖς θύραις ἐπὶ τὰς ἱερὰς οἰκίας παρὰ [Σ]ύρου ἐμπόρου :ΔΔΠΗΗΗΗΗΗ: πῖλοι
 τοῖς δημοσίοις παρὰ Θετταλῆς :ΔΠΙΙ: ΗΗΗΗΗΗΗΗCT: κεραμιδες κορινθιαὶ παρὰ Δημητρίου(ν) ἐλ Λακκι(αδῶν) οἰ-
 κοῦ(ντος)
 Η: τιμὴ :Η: κομιδὴ τούτων Ἐλευσινιάδε :ΔΔΔΔΔ: κεραμιδες κορ[ιν]θιαὶ :ΗΗ: ἐκ Κορίνθου, ἡ κεραμὶς :ΙΙΙΙΙ: κε-
 φάλα(ιον)
 ΗΡΔΠΗΗΗΗΗ: κομιδὴ τούτων Ἐλευσινιάδε :ΠΗΗΗΗ: ἀχύρων σάκοι εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τείχους :ΗΔΔΔ: καὶ τ-
 ῆν οἰκίαν τῆς ἱερείας καὶ τὸ ἐ[πισ]τάσιον, ὁ σάκος :ΗΙΙΙ: παρ' Ἀρτίμου Μάνο[υ] :ΗΡΔΔΔΔ: μισθωτε[ῖ] . . .]ίαι
 Ἀλωπε(εκῆσιν)
 75 οἰκοῦ(ν)τι τῆς καθαιρέσεως τῶν οἰκοπέδων τῆς ἱερᾶς οἰκίας :ΗΔΔΠ: τῷ τὸν χοῦν ἐχορή[σαντι]]ωνι
 μισθός :ΡΔΔ: μισθωτῇ τῷ τὰ λιθολογήματα ἀνελόντι τὰ παλαιὰ καὶ ἐχορήγουν καὶ [ἀνακαθήραντι ἐπὶ]
 [τὸ] στέρψον Ἐλε[υσ]ίνει οἱ[χο]ύντ(ι) :ΡΔΠΗΗΗ: μισθωτῇ τῷ λιθολογήσαντι τὴν ο
 [κε]φά(λαιον) ἀργυρίου Νεοκ[λει]δεῖ Η[Ρ] . . [πλ]ίνθο

B.

Λόγος ἐπιστατῶν Ἐλευσινόθεν καὶ ταμιῶν τοῖν θεοῖν ἐπὶ τῆς Πανδιονίδος ἑκτης πρυτανείας· τὸ π-
 εριὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θειοῖν :ΧΓΘΔΓΠΙΤΧ: καὶ τὸ περιὸν παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλῳ Ἀλω-
 πεκῆθεν :ΔΔΔΤΗΗΠ: καὶ τὸ μερισθὲν εἰς τὰ ἔργα παρ' ἀποδεκτῶν ἐπιστάταις Ἐλευσινόθεν ΠΘΗΗ.
 Ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται· τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος περιλαβεῖν καὶ κονιᾶσαι καὶ λευκῶσαι καὶ τ-
 5 οὺς βωμοὺς τοῖν θειοῖν, μισθωτεῖ Σύρωι Ἀλωπεκῆσι οἰκοῦντ(ι) :ΔΔΠΗ: δημοσίοις τροφῇ ἀνδράσι δεκ-
 αεπτὰ καὶ τῷ ἐπιστάτῃ ἐνί, τῆς ἡμέρας τῷ ἀνδρὶ :ΠΙ: κεφάλαιον :ΗΗΗΔ[Γ]: ἐπιστάτῃ μισθὸς τῆς πρυ-
 τανείας :Δ: Τηλοφίλῳ τῷ κεχειροτονημένῳ ἀντιγράφεσθαι ἀναλίσκόμενα :[Γ]ΤΗΗΠ: μισθωτεῖ Ἀρ-
 μινήστῳ τῷ τὰς προσβάθρας Ἀλώοις ποιήσαντι, ὥστε αὐτὸν ἐαυτῷ [Ξ]ύλα παρέχειν ΠΔ: τῷ ἐπισκε-

- υάσαντι τὸ θακεῖον καὶ κολλήσαντι τοὺς πόδας τρεῖς ὄντας Χαρίαι μισθὸς :Π: στροφίγων ζεύγος
- 10 ταῖς θύραις ταῖς κεδρίναις ταῖς τοῦ θησαυροῦ παρὰ Παμφίλου ἐκ Π[ε]ριαιῶς τιμῇ: Π. Ξύλα κεδρίνα τρία δωδεκάποδα, πλάτος ἕγγ' δακτύλων, πῆχος τριδῆκτυλα, τιμὴ τοῦ ξύλου :ΠΔΔ: παρὰ Σιμίου ἐμπορίου :ΗΗΔ: ξύλα ἐγκαίδεκα σχιστὰ, μῆκος δωδεκάποδα, πλάτος δεκαδῆκτυλα, πῆχος ἡμιποδίου, ταῖς θύραις ἐπὶ τὰς πυλίδας καὶ εἰς τὴν ὀροφὴν τοῦ θησαυροῦ· τιμὴ τοῦ ξύλου :ΔΔΔΗ: κεφάλαιον :ΠΔΗ: ξύλα εἰς βάρη ταῖς θύραις τῶν πυλίδων, κανόνες :ΙΙΙ(Ι): ὁ κανὼν :ΔΔΠ: παρὰ Φορμίωνος ἐγ Πειραιῶς, κεφάλαιον ΗΗΗ[Η].
- 15 [Σ]ανίδες πετελείναι ἐπτὰ εἰς ἀντίζυγα, μῆκος δεκάποδες, πλάτος δεκαδῆκτυλοι, πῆχος τριδῆκτυλοι, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΗΗΗ: κεφάλαιον :ΠΔΔΔΔΠΗΗ: ἕτεροι σανίδες πετελείναι τέτταρες, μῆκος δεκάποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πῆχος παλαστιαῖαι· τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΗΗΗ: κεφ(άλαιον) :ΠΗΗΗ: [ε]τεροι σανίδες πετελείναι τρεῖς, μῆκος ποδῶν :ΔΠ: πλάτος τριπλάστοι, πῆχος ἐγδῆκτυλοι, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΔΠ κεφ(άλαιον) :ΠΔ: σανίδες μελύναι τρεῖς εἰς κανονίδας καὶ ζυγὰ [τ]αῖς θύραις, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΠΗ: κεφ(άλαιον)
- 20 [Π]: σανίδες δύο πετελείναι τοῖς τροχίλοις προσβάλλειν, μῆκος πεντεκαίδεκα πόδες, πλάτος τριπλάστοι, πῆχος παλαστιαῖαι, τιμὴ τῆς σανίδος :ΔΔΗΗΗΗΗ: ταῦτα πάντα τὰ ξύλα παρ' Ἀγίου Κορινθίου(υ) κεφ(άλαιον) :ΔΔΔΔΠΗΗΗ: μισθωτοῖς τοῖς διακαλίσασιν τὰ ξύλα :ΠΗ: μισθωτοῖς τοῖς ἐπὶ θάλατταν κατακομίσασιν καὶ εἰς τὸ πλοῖον ἐνθεῖσιν :Δ: ναῦλοι τῶν ξύλων τούτων ἀπάντων Κλέωνι πορθμεῖ :ΠΠ: πριστῶν ζεύγει τοῖς τὰ ξύλα διαπρίσασιν τῆς ἡμέρας οἰκοσί[ο]ις :ΗΗ: ἡμερῶν :ΔΔΔΠ: κεφ(άλαιον) :ΗΠ: κόλλα·
- 25 ν ταυρέαν παρ' Ἀγέθωνος εἰς τὸν θησαυρὸν στατήρες ΑΑ ΞΞ: ὁ στατήρ :ΠΗΗΗΗ: κεφ(άλαιον) :ΗΠΔΔΔΠΗΗ: ἦλοι ταῖς θύραις τῶν πυλίδων καὶ ταῖς θύραις ταῖς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει ἀριθμὸς :ΗΗΠ: ὁ ἦλος ΙΙΙ: παρ' Ἀπολλοδώρου ἐν Κολυττωὶ οἰκοῦν(ος) :ΗΗΗ: τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας τὰς ἐπὶ τὰς πυλίδας καὶ ἐ(ν)στήσαντι μισθωτῇ Καλλίαι ἐν [Κ]υ(δαθηναίωι); οἰκοῦν(ι):ΠΔΔΔΠ: κανόνες τρεῖς εἰς τὸ ὑπερτόναιον τοῦ Νειωκορίου καὶ εἰς τὸ πρόθυρο[ν], ὁ κανὼν :ΔΔΠ: παρὰ Φορμίωνος ἐγ Πειραιῶς :ΠΔΔΠ: τῶι ποιήσαντι τὰς θύρας
- 30 τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει καὶ τὸ πρόθυρον μισθωτῇ Παμφίλῳ· Ὁτρυνεῖ :ΠΔΔΔΠΗ: ἦλων [στα]τήρες τρεῖς, ὁ [στα]τήρ :ΗΗ: παρὰ Φίλωνος ἐκ τοῦ Θεσίου :ΠΗΗΗΗ(Ι): κόφιννοι τοῖς δημοσίοις ἀναχῶσαι [τὸ] Ἐλευσίνιον τ[ὸ] ἐν ἄστει παρ' Ἀμεινίου Κυδαθηναί(εως) :Δ: ὁ κόφιννος :Η: κεφ(άλαιον) :Δ: σανίδες πετελείναι εἰς τὰς θυροκινκλίδας ἐπὶ τ[ὸ] τοῦ [Πλού]τωνος ὀκτώ, μῆκος ἐννεάποδες, πλάτος ἡμιποδίου, πῆχος παλαστιαῖαι παρ' Ἠγίου Κορινθίου, τιμὴ τῆς σανίδος :ΠΗΗΗ: κεφ(άλαιον) :ΠΔΔΗ: πίττης κεράμια πέντε ἀλείψαι τὰς
- 35 ὀροφὰς τοῦ Ἐλευσι[ν]ίου τοῦ ἐν ἄστει καὶ τὰς θύρας, τιμὴ τοῦ κεραμίου :ΔΗ: παρὰ Παμφίλου Σκη[ν]ίου τοῦ ΠΔ: μισθωτῇ τῶι τὰς θυροκινκλίδας ποιήσ(ι)ντι τὰς ἐπὶ τὸ τοῦ Πλούτωνος Παμφίλῳ Ὁτρυνεῖ :ΠΔ: ξύλα εἰς σταθμὰ ταῖς θυροκινκλίσιν παρὰ Ξανθίππου ἐγ Πειραιῶς :ΔΔΔ: ἦλοι εἰς τὰς θυροκινκλίδας ἀριθμὸς :ΗΗ[Π]: παρὰ Φίλωνος Ἀλ[ω]πεκῆσιν οἰκοῦ(ν)τος :ΔΔΔΠΗΗΗ: ὁδοὶ ταῖς θυροκινκλίσιν λίθιναι, τιμὴ παρὰ Ἡρακλείδου :ΔΔΗ: τῶι ἀπεργασαμένῳ τοὺς ὁδοὺς καὶ κομίσαντι καὶ θ[έ]ν[τι] καὶ τοῖς τόρμο-
- 40 ις ἐν[τ]ετρῆναντι καὶ ΤΑΙΝΗ. . . . μισθὸς καὶ μολυβδοχοήσαντι :ΔΔΠ: μολύβδου τ[έ]λ[αν]τον καὶ χώνης μισθὸς ΗΗΗΗ: τοῖς ἀποξέσασιν τὰς παραστάδας τὰς ἐν τῶι τοῦ Πλούτωνος ἀνδράσιν τέτταρσι[ν], τῶ ἀνδρὶ οἰκοσίτωι τῆς ἡμέρας :ΗΗ: δυοῖν ἡμέραιν :ΔΠΗ: τῶι ἱκρίῶσαντι τοῖς ἀποξοῦσιν τὰς παραστά[δ]-ας καὶ κονιῶσιν καὶ τοῖς πιττοκοποῦσιν τὰς ὀροφὰς μισθωτῇ Ἀγέθῳ[ν]· ἐ Σκαμβωνιδ[ῶ]ν οἰκοῦντι [Η:]· μισθωτῇ τῶι ἀλείψαντι τὰς ὀροφὰς τῇ πίττ[η]ι Λεπτίνῃ ἐμ Μελίτει οἰκοῦντι :ΔΔΠΗ: τῶι ἐρειψαμέν-
- 45 νωι τὸ Νειωκόριον καὶ ξύλα παρασχόντι Διαιτρέφει Ποταμίῳ καὶ καθελόν[τι] πάλιν καὶ [τὰ] ξύλα ΔΔΔΔΠ: ἐπαρχὴ Δήμητρι καὶ Κόρῃ καὶ Πλούτωνι :Π: ἐπιστάταις ἐπὶ Λήνια εἰς Διονύσια θῦσαι :ΔΔ: πλίνθοι εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει ΧΠΗ: αἱ ἑκατὸν :ΠΗΗΗ: σὺν τῇ κομιδῇ ἀπ' Ἀγελάστου πέτρας :ΗΔΔ: λ[ε]κάναι ὀκτώ, τιμὴ :ΗΗ: μίλτου στατήρες :Π: ὁ στατήρ :ΙΙΙ: παρὰ Σωτήριδος Ἀπρο ΗΗΗ: τέκτοσιν τοῖς ἀναβαλοῦσιν τὰς πλίνθους :ΔΔΗ: μισθωτῇ Μοσχίῳ τῶι τὰ ἐπίκρανα ἐργασαμένῳ τὰ ἐπὶ τοῦ Πλούτ-
- 50 ωνος τα[ῖς] παραστάσιν :Π: Ἐργασίῳ τῶι ἐνκαύσαντι ΔΔΔΔ: τῶι τὰ κυμάτια ποιήσαντι καὶ τὴν κανονίδα Ἀρτέμωνι ἐν Κυδαθηναίῳ οἰκοῦντι, ἐφ' ὧιτε ξύλα αὐτὸς αὐτῶι παρέχειν :ΔΠΗ: τῶι γράψαντι τὰ κυ-

$\alpha.$

.....[μῖς]θὺ[ς]
.....σιμάν-
.....ον παρ' Ἀμε- (ἡ παρὰ Μέ)-
.....[ἐ]ν Κυδαθηναίω
5λείδει Ἀλωπεκῇ.
.....[τῶ]ι διαλείψαντι καὶ κ
[ονιάσαντι]. Ἀλωπεκῇσι οἰκοῦ(ν)τι :Π
.....Π: ὁ στ((ρα))τῆρ :HHIII:κεφάλαιον)

- εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας ὁ στ((ρ))-
 10 [ατῆρ], [ΔΔ]ΠΙ: ἡ δοκίς: [Η]Τ: κεφάλαιον: ΠΗΗΗ
 ἢ ἐν Πειραι(εῖ) οἰκοῦ(ν)τι τιμὴ: ΔΔΔΠ
 [ἡμι]εκτεῖα, τιμὴ παρὰ Παμφίλου: ΠΗΗΗ
 τρία, τιμὴ παρὰ Κώνωπος ἐνπόρου ΔΔΔ
 [ξύ]λα εἰς τὸ κλείσιον τῆς ἱερᾶς οἰκίας πα-
 15 Ι: παρὰ Τελέστου Βοιωτίου κεφάλαιον: ΗΗΔ.
 εἰς δύο εἰς τὸ ἐπιστάσιον τιμὴ παρὰ Ἀρχίου Σα-
 [μίου]. Ω τὰς ἱερὰς οἰκίας παρὰ Ἡρακλείδου ἐκ Σκαν-
 Βίωνι Παιανιεῖ, Διοκλείδῃ Μεγαρικῷ: ΔΗΗΗ
 νι οἰκοῦ(ν)τι: ΠΔΔΔ: τῷ τὰς θύρας ἐνστήσαντι Θραι-
 20 [τ]ιμὴ παρὰ Φίλωνος: ΠΤ: μισθωτὴ τῆς λιθολογίας τοῦ
 [κεφάλ]αιον ὀργῶν: ΠΔΔΠ: κεφάλαιον ἀργυρίου Παρμένοντι
 ας ΔΗΤ: κεφάλαιον Θέρσωνι μισθωτῇ: ΗΠΗΗ: δοκοὶ τέττα-
 [ρες]. κεφάλαιον: ΠΔΔΗΤ: τροφὴ τῷ παιδί τῷ Κηφισοδώρου τοῦ τὰ
 τι δυοῖν προτανεῖαι: ΔΠ: σχοῖνοι ἐπὶ τὰς ὀροφὰς καὶ καλαμί-
 25 [δες] ΤΙ: ΔΔΔ: [σ]χενδύλη Ἐλευσινιάδε παρὰ Φίλωνος τιμὴ: ΗΗΤ: ἱμάτια δημ-
 [οσίοις] [ΔΠ]ΗΗΗΗ: κεφάλαιον παρὰ Ἀντιγένους Μεγαρικοῦ: ΗΗΗΔΗΗΗΗΗΗ
 ἡ διφθέρα: ΗΗΗΗΗΗ: παρὰ Ἄττου ἐμπορίου κεφάλαιον: ΠΔΔΠΗΗΗΗ
 [τῷ ἀ]νδρὶ παρ' Απολλοφάνους Τυρμειδίου κεφάλαιον ΗΗΤ: βουλῇ εἰς θυσιά[ν]
 Λ ἐν Πειραιεῖ ἐπιστάταις εἰς θυσίαν ΔΔ: σπονδοφόροις εἰς μυστήρια [τ]ὰ [με]
 30 [γάλα] μισθ[ω]τῇ [τῷ] τὸ ἐπιστάσιον διαλείψαντι καὶ κονιάσαντι Παρμένοντι μισθὸς ΔΔΔΔΠ
 [μέδι]μνος: ΔΗΗ: ὁ μέδιμνος: ΗΤ: παρὰ Τελέ[σ]του Βοιωτίου κεφάλαιον ΔΗΗΤ: ἀχῦρων σάκοι: ΠΗΗ ὁ σ[ά]χ-
 [ος: ΗΗΗ παρ]ὰ Ἀρτέμωνος Θριώθε[ν] τιμὴ: ΔΗΗΗΗΗ: τῷ τὴν ἄμμον διαττήσαντι καὶ προσκομίσαντι Τιβ[ε]ίφ
 οἰκοῦντι: ΗΗΗΤ: τέκτοσιν τρισὶν τοῖς τὴν πάροδον τοῦ τεύχους ἀποκεραμώσασιν καὶ τοὺς θρ-
 ε . σιν μισθὸς τῷ ἀνδρὶ οἰκοσίτῳ: ΗΗΤ: δυοῖν ἡμέραιν κεφάλαιον ΔΗΤ: κεφάλαιον ἀναλώματος
 35 κεφάλαιον λήμματος: ΧΧΧΗΗΗΠ: περίεστιν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν: Χ[ΠΠΔΠ]ΤΧ: καὶ παρὰ ταμίαι(ι) το-
 [ῖν θεοῖν] Νικοφίλῳ Ἀλωπεκῆθεν: Δ[ΔΔ]ΔΗΗΗΗ: καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινίοθεν: ΙΧΧ.
 [Ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος πέμπτης προτανεῖας: τὸ περιὸν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν: Χ[ΠΠΔΠ]ΤΧ: καὶ τὸ περιὸν
 [παρὰ] ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλῳ Ἀλωπεκῆθεν: ΔΔΔΔΗΗΗΗΗ: καὶ τὸ περιὸν παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινίοθε(ν)
 [ΙΧΧ: καὶ τὸ μερισθὲν παρ' ἀποδεκτῶν ἐπιστάταις: ΠΗΗΗΗ[Π]: ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλωται: κανοῦν Ἐλευσινιάδε
 40 [τ]οῖν θεοῖν παρὰ Σίκωνος Βοιωτίου: ΗΗΗΤ: τροφὴ δημοσίοις ἀνδράσιν δεκαεπτὰ καὶ τῷ ἐπιστάτῃ τῆς ἡ-
 [μέ]ρα[ς τῷ] ἀν[δρ]ι: ΗΗΗ: κεφάλαιον: ΗΗΗ[Δ]Π: ἐπιστάτῃ δημοσίων μισθὸς: Δ: Τηλοφίλῳ τῷ κεχειροτονημένῳ
 [ἀντιγρᾶφ]εσθαι τὰναλισκόμενα: Π[ΗΗ]ΗΗ: νέκυν ἀνελόντι ἐκ τῆς Ῥαρίας μισθὸς Νίκωνι Ἐλευσίνι οἰκοῦ(ν)τι
 [. τῷ καθ]ήραντι τὴν Ῥαρίαν: χοίρου τιμὴ . . . [μ]ισθὸς Σωτίωνι ἐν Μελίτει οἰκοῦντι: ΠΤ: κροταφὶς σημάν-
 [ειρα; ξ:]ύλω[ν] ἱερ[ᾶς] λ[η]νοῦ τιμὴ: Π: ὄξ[υν]τρα [σιδῆρ]ου, ὧ οἱ δημόσιοι ἐργάζονται, Ἡφαιστίωνι Ἐλευσίνι οἰκ.
 45 ΗΤ: [κ]λείδες ἐπὶ τὴν πυλίδαν τοῦ ἱερ[οῦ] καὶ τὴν αὐλείαν τοῦ ἐπιστάτου παρὰ Μένωνος ἐμ. Κολλυτ[ῶ]
 [οικ.] ἐπισπα(σ)τῇ[ρες] δύο παρὰ Φίλωνος [ἐκ τοῦ] Θησείου τιμὴ: ΗΗΤ: Πέρση τῷ νεωκόρῳ ὥστε τὸ ἐντερ-
 [. ΕΓΗσιδῆρ. [παρὰ Σ]ωφίλου Ἀλωπεκ[ῆσι]ν οἰκοῦν(ος) τιμὴ: ΗΗΗΗΗ: ξύλα εἰς Ἀλῶϊα τάλαντα: ΠΔΠΠ,
 [τὸ τάλαντ]ον: ΗΗΗ: παρὰ Κ. ωνος ἐγ Πειραιῶς: ΗΗΗ: κληματίδας: ΠΔ: δύο τοῦ βολοῦ τιμὴ: Π: καταφορὰ τού-
 [των ἐπὶ θάλατταν] μισθ[ω]τῇ . . . ναῦλος τούτων Ἐλευσινιάδε Μελαγχθίῳ πορθμεῖ: ΠΗΗΗΗ: χοῖροι δύο καθῆ-
 50 [ραι τὸ ἱερ]ὸν τὸ Ἐλ[ευσίνι] . . . ο . . . [κα]τὴν οἰκίαν τὴν ἱερὰν, οὗ ἡ ἱέρεια οἰκεῖ, παρὰ Παταΐκου Ἐλευσινιο-

..... ΗΤ: τῶι καθήρα[ντι] μι]σθός: ΗΤ: ξύλων ἐλαίνων τάλαντα ΙΙΙ παρὰ Διοδώρου Ἐλευσῖνι
[οἰκοῦ] κλη[μ]ατίδες: Ι . . . ΙΙ: ὁδὸς ταῖς θύραις οὐνεστιν α ἐστὶν ἐν τῶι ἐν ἄστει Ἐλευσινίω(ι)
..... τιμὴ ἐξ Ἀκτ[ῆς] ΔΔ . . λίθοι δύο μῆκος πεντέποδες, πλάτος τρίποδες, πᾶχος δίποδες
..... ντος ἐκ Ἀκτῆς Δ . . . [λ]ίθοι εἰς τὰς παραστῆδας τέτταρες, μῆκος πεντέποδες, πᾶχος
55 πλάτος τρεῖς [πό]δες, τιμὴ παρ' Ἠνύτου (ἐν) Σκαμβωνιδῶν οἰκοῦντ(ος): ΔΔΔΔ: λίθοι δύο εἰς τὰ γαῖ-
[σα] κομιδὴ τῶν λι[θ]ων τούτων ἀπάντων Βίωσι ΠΔ: τῶι ποιήσαντι τὰ λίθινα μισθωτεῖ Δάωι ἐ
..... οἰκοῦντι: ΗΠΔΓ[ΗΤ]: κεφάλαιον ἀναλώματος: ΠΗΗΗΗΠΙCΧ: κεφάλαιον λήμματος παρ' ἀποδε
[κτων]: ΠΗΗΗΗΠ: περ[ι]εστ[ιν] παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν: ΧΠΠΔΠ||ΤΧ: καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλ-
[ωπε(κῆ)θεν]: ΔΔ|ΔΗΗ||

β.

- Π[ερίεστιν] παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν ΧΠΠΔΠ||ΤΧ καὶ παρὰ ταμίαι τοῖν θεοῖν Νικοφίλωι Ἀλωπεκῆθεν
ΔΔΔΗΗ|| καὶ παρ' ἐπιστάταις Ἐλευσινίοθεν
- Ἐπὶ τῆς Ἀκαμα[ντίδος] δεκάτης πρυτανείας
καὶ τὸ περιὸν πα[ρὰ]
- 5 ΙΑΞΤΩΝΑΠΟΤΤΗΜΑΤΩΝ [Ἀλεξί]-
μάχου τοῦ Τεισαμενοῦ . . . Λ
τος τοῦ ἱεροῦ μεδίμνου ΗΗ||
ται ἱερο[π]οιῖς τοῖς κατ' ἐνια[υτὸν]
ων κίωνων καθελούσι: καὶ μετὰ [ῥ;]
- 10 ΗΠΔΔΔ: ἀρ[ε]στηρίαν θῦσαι ἐκατέρ[αι] τοῖν θεοῖν
τ νομενων ΠΔΗΤ εἰς τὰ Ἀλ[ω]ια;
αν . [θ]υσ[ίαν] ἐκ[ατέραι]((ν)) τοῖν θεοῖν. Δ
ΤΑ . . ΙΜ [Η]ΠΙΙΙ||ΤΧ ξύλα εἰς ὑπ [μισθ]-
ὸς ΔΔΔΔ . . . [σπο]νδοφόροις εἰς μυστήρια [σ]
- 15 τρονγύλους Ἀρχίαι Ἐλευσι(νίωι) ΔΔΔΠ μισθ[ός]
ς ἱματιοθήκης Πανφίλωι Ὀτρυ(νεῖ) ΠΔΔΠΗΗ
Ὑποδημάτων κάττυσις τοῖς δημοσίο[ις] ΔΔΔΔ[Η]
[τ]ὰς τοῦ θησαυροῦ καὶ ἐπισκευάσαντι τὰ δεόμ[ενα]
Ἐλευσινιάδε ΔΗΗ τῶι καθήραντι τὸ ἱερὸν τὸ Ἐλευ[σίνι]
- 20 ς τὴν ἄλω τὴν ἱερὰν Ἀριστοκράτει, Ἀρχίαι ΔΔ|| Ι [ἀν-
δράσιν] ΔΠ, τῆς ἡμέρας ΙΙΙ, ἡμερῶν Δ|| ΠΔΔΔΔΠΗ ε
[δ]ημοσίαι Η Πανφίλωι Ὀτρυνεῖ μισθωτῆς τροχιλ[είας]
εἰς τοὺς πύργους ((κ)) κᾶδων χαλκῶν τεττάρων πρὸς τή[ν] [δυοῖν]
μηνοῖν, κεφά(λαιον) ΔΔΔΔ παρὰ Καλλικράτους ἐκ τοῦ Θησείου
- 25 καὶ ἔνκαυσις Ἀθύκωνι ἐ Σκαμβωνιδῶν ΔΔΔΔΙΤ τῶι ἀπα[γ]αγόντι Ἐλευσινιάδε [μισθ]-
θωτεῖ τῆς κονιάσεως τὸ πρόσλοιπον Η: τροχιλῶν σιδηρ[ώσεως]
ΤΤΤ, ὁ στατήρ Η|| C, κεφάλαιον, ἀργυρίου ΗΔΔΔΠ ζεύγεσιν μ[ισθός]
τοὺς τροχιλοὺς [κ]αὶ πάλιν ἀπαγαγόντι Ἀρχιάδει ἐ Σκαμβωνιδῶν [εἰς μυστήρια]
τὰ μεγάλα ἔδωκαν ταμίαιν τοῖν θεοῖν, οὐ μερισ[άντων] τῶν ἀποδεκτῶν, ἀπὸ τῶν μισθωμάτων τῶν ἱερῶν:]
- 30 ἀ ἐμισθώσεν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πᾶρεδροι καὶ οἱ ἐ[πι]στᾶται οἱ Ἐ[λε]υσινίοθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν
μυστηρίων Εὐθυκράτης Δρακοντίδου Ἀφιδναί(ος), Κ[α]λλικράτης [Κ]αλλι [εἰς μυσθ]-

τήρια τὰ μέγιστα ἐπ' Ἀριστοφάνους ἄρχοντος μισθωμάτων, ὧν ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πάρεδροι καὶ οἱ ἐπι-
στᾶται οἱ Ἐλευσινόθεν καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ τῶν μυστηρίων ἐμίσθωσαν, [ἔδωκεν ταμίαιν τοῖν θεοῖν]
Αἰσχύλος Ἰππίσκου Παιονίδης ΗΗΔΔ οὐ μερισάν[τω]ν τῶν ἀποδεκτῶν· κεφά(λαιον) [λήμματος
κεφά(λαιον)]

- 35 ἀναλώματος: ΧΧΓΓΗΗΗΗΠΔΔΔΔΗΤΧ· περίεστιν ΗΗΗΗΠΔ[Δ]ΗΗΗΗΤ· τούτου παρέ[δωκεν οἱ ταμίαι τοῖν θεοῖν]
Νικόφιλος Ἀλω(πεκῆθεν) : Κεράμων Φλυεὺς ταμίαιν τοῖν θεοῖν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄ[ρχοντος]
Καλλαισχρῶι Ἀφιδναί(ωι) ΗΔΔΠ, ὃ κατέβαλεν Ἀλεξίμαχος Τεισαμενοῦ ἐκ Κοί(λης), καὶ ἐπι[στά]τ[αις] καὶ
ἱεροποιοῖς κατ' ἐνιαυτὸν το(ῖ)ς ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος κατὰ ψήφισμα δήμου [τ]ὸ [εἰς θ]υσ[ίας; τὸ περιγε]-
νόμενον, Κριτοβούλωι Κολωνῆθεν, Νικομάχῳ Στειρ[ι]εῖ καὶ συνάρχουσιν, ΗΗ[ΗΔ Μισθωτῆς]
- 40 Παρίας Ὑπερίδης Γλαυκίππου Κόλλυ(τεύς)· παρὰ τούτου ἐλάβομεν μίσθωσιν μεδίμνω[ν
τεττάρων· γίνονται μεδίμνοι ΧΧΗΗΗΗΠΔΔΠΙ· ἐπίμετρα τῷ διαμετρηθέντι σ[ι]τωι ΗΗ[ΠΠ]· κεφά(λαιον)]
μεδίμνων ΧΧΓΓΗΗΗΔΔΔΠΙ· ((τ))ἀπὸ τούτου ἐδόθη ἱερεῦσιν καὶ ἱερεῖαις κατὰ τὰ πάτ[ρι]α ἐπ.
μεδίμνοι ΠΔΙ· ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος μεδίμνοι ΠΔΙ· ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἄρχοντος [μεδίμνοι ΠΔΙ]
ἐπὶ Κηφισοφάνους ἄρχοντος μεδίμνοι ΠΔΙ· κεφά(λαιον) ἱερεῦσιν καὶ ἱερεῖ[αις] μέδι
- 45 μνοι ΗΗΔΔΔΔΜΜΜΜ· ἕκτην τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων ἐπὶ τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῇ[ν] ἵπποδρομίαν]
καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς μεδίμνοι ΠΔΔ· εἰς τὴν πεντετηρίδα τ[ῶν] Ἐλ[ε]υσινίων ἐπὶ
τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ἵπποδρομίας καὶ τοῦ πατρίου μεδίμνοι
εἰς τὴν ἵπποδρομίαν τὴν προστεθεῖσαν κατὰ ψήφισμα ἄλλα μεδίμνοι ΠΔΔ· σύμπαν κεφά(λαιον) ἱερεῦσι καὶ
ἱερεῖαις εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα [μ]εδίμ[νοι] ΗΗΗΗ
- 50 Τῆς ἐπαρχῆς τοῖν θεοῖν τοῦ σίτου κεφά(λαιον) τῆς φυλῆς ἐκάστης. Ἐρεχθίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΜΜΜ, [π]υρ[ῶν] . . .
ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Αἰγυθίδος κρι(θῶν) ΠΔΔΔΠΠΠ, πυρῶν δύο μεδίμνους, ἐπτὰ χοίνικας. [Π]αν[διονίδος]
κρι(θῶν) ΠΙ, ἐπτὰ ἡμικτεῖα, τρεῖς χοίνικας, πυρῶν τρεῖς ἡμέδιμνα, δύο χοίνικας. Λεωντίδος κρι(θῶν) ΠΔΔΔΙ
ἑνδεκα ἡμικτεῖα, πυρῶν τρεῖς μεδίμνοι, δέκα χοίνικες. Ἀκαμαντίδος κρι(θῶν) ΠΔΠΠ, π[έν]θ' ἡμικ[τεῖα]·
πυρῶν τρεῖς μεδίμνοι, δύο χοίνικες. Οἰνηίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, ἑκτεῖς, τρεῖς χοίνικες· πυρῶν δύο μέ[δι]-
- 55 μνοι, ἑνδεκα ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Κεκροπίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΠΠΠ, τρεῖς ἡμικτεῖα, πυρῶν μεδίμνω[ς].
Ἰπποθωντίδος κρι(θῶν) ΠΠΠ, ἕκ χοίνικες, πυρῶν τέτταρες μεδίμνοι ((τέτταρες)), ἡμέδιμνον, χοίνικες . .
Αἰαντίδος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, τέτταρ' ἡμικτεῖα, πυρῶν δύο μεδίμνοι, ἡμικτεῖον. Ἀντιοχίδος κρι(θῶν) ΠΠΠ,
ἡμικτεῖα ὀκτώ, δύο χοίνικες· πυρῶν μεδίμνος, ἑννέα ἡμικτεῖα, πένθ' ἡμικχοίνικα. Ἐγ' Ὑρμού Φί-
λων στρατηγὸς κρι(θῶν) μεδίμνος, δύο χοίνικες· πυρῶν μεδίμνοι δύο, πένθ' ἡμικτεῖα, χοῖνιξ. Ἐκ τῆς ἐπ'
- 60 Ἀμφιαρχοῦ δήμαρχος Προκλῆς Σουινεὺς κρι(θῶν) ΔΔ, πυρῶν Π μεδίμνοι, ἑννέα ἡμικτεῖα. Ὡν αὐτοὶ ἀπὴν-
ενκαν οὐδενὸς ἐγλέξαντος κρι(θῶν) ΔΠΠ, πυρῶν τρία ἡμέδιμνα. Ἐξα(=ἐκ Σα)λαμῖνος Τιμόθε[ος] Ἀλωπε-
(κῆθεν) κρι(θῶν) ΔΔΔΔ,
δέκα ἡμικτεῖα, δύο χοίνικες. Ἐ Σκύρου στ(ρ)ατηγ[ός] Μνησίστρατος Κυθήριος κρι(θῶν) ΔΔΔΔΠΠΠ, πυρῶν ὀκτώ.
Ἐγ' Μυρίνης στ(ρ)ατηγ[ός] Σθενύλλος Εἰρεσιδής, Σω[κρά]της Ἀλωπεκῆθεν, Αἰσχύλος Ἐρχιεὺς κρι(θῶν) ΗΠΔΠΠ,
πυρῶν ΔΔΠΠ, πένθ' ἡμικτεῖα. Ἐξ Ἡφαιστίας στρατηγ[ός] Μνησίμαχος Ἀγνούσιος, Δη[μή]τρι[ος] ἐκ Κοί(λης),
- 65 [Α]υσιμαχίδης Ἀγνούσιος κρι(θῶν) ΗΗΠΠΠ, ἑκτεῖς, δύο χοίνικες· πυρῶν εἴκοσι τρεῖς (μεδίμνοι), δέκα ἡμικτεῖα, δύο-
[ο] χοίνικες. Κεφά(λαιον) κρι(θῶν) μεδίμνοι· ΧΗΠΠΠ, ἡμικτεῖα τέτταρα, δύο χοίνικες. Ἀπὸ τούτων εἰς
[κ]ροκῶνια τοῖν θεοῖν μεδίμνος· εἰς τὸν πέλανον ἱεροποιοῖς ἐγ' βουλῆς ἑκαταίδεκα μεδίμνοι τρι-
[ῶ]ν χοινίκων ἀπολείποντες. Ἀπεδόμεθα μεδίμνους ΧΔΔΠΠ, ἑκτέα, πένθ' ἡμικχοίνικα, καὶ ἐπίμετρα
ταύταις μεδίμνοι ΠΔΠΠΠ, ἑκτεῖς, πένθ' ἡμικχοίνικα. Κεφά(λαιον) τιμῆς κρι(θῶν) ΧΧΧΠΔΔΔΗΠΠΠ πρα-
70 θειῶν ἐκ τριῶν δραχμῶν τὸν μεδίμνον ἕκαστον ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν· πυρῶν κεφά(λαιον) μεδίμνω[ι] ΠΔΔΔ .,
δέκα ἡμικτεῖα, χοῖνιξ. Ἀπὸ τούτων εἰς πέλανον τοῖν θεοῖν μεδίμνος, καὶ ἱεροποιοῖς ἐγ' βουλῆς
Δ μεδίμνοι καὶ ἐπιβολὴ πένθ' ἡμικτεῖα. Ἀπεδόμεθα μεδίμνους ΠΔΔΠΠ, ἑκτεῖα, χοίνικα· ἐπίμετρα

τούτοις μέδιμνοι τρεῖς, χοίνικες τρεῖς. Κεφάλαιον τιμῆς πυρῶν τῶν ἐξήκοντα καὶ δυεῖν μεδίμνων
 ΗΗΗΠΔΔΗΗΙC, πραθέντων ἐξ δραχμῶν τοῦ μεδίμνου ἐκάστου, ὡς ὁ δῆμος ἔταξεν, πλὴν τῶν δέκα μεδίμνω(ν).
 75 τούτων δὲ τιμὴ Π. Κεφάλαιον ἀργυρίου τῆς ἐπαρχῆς τοῦ σίτου XXXΠΔΙΙΙΙC. Ἀπὸ τούτου [τῷ]δὲ ἀνήλω-
 ται ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς ὅσον ὁ δῆμος ἔταξεν τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγὸς ἐκάστου ΔΔΔ, ἱερεῶν τετταράκοντα τριῶν, κεφάλαιον ΧΗΗΠΔΔΔΔ. Τῶν βοῶν ἐκάστου ΗΗΗΗ, τριῶν βοῶν ΧΗΗ. Ἰπποθῶ[ν]-
 τος ἱερεῖ πέλανον ΔΔΔΔΠΗΗΗΠ. Προμετρητεῖ μισθὸς ἀπὸ τῶν ἐκατὸν ΗC, κεφάλαιον ΔΗΗΗΙΙΙC.
 Σανίδων ΔΙΙΙΙ τιμὴ καὶ γραφὴ ΠΗΗ. Τοῦ πύργου ἐπισκευὴ τῷ σίτῳ ΠΔΔ. Μισθωτοῖς τοῖς ἐκφέρουσι
 80 τὸν σῖτον τῶν ἐκατὸν μεδίμνων ΙΙΙΙ, κεφά(λαιον) ΠΗΗ. Εἰς τὰς ἱερὰς οἰκίας ταῖς ἱερείαις θυρώματα ΔΙΙΙΙ
 καὶ σταθμὰ ταῖς θύραις καὶ ὑπερτόναια· τιμὴ ξύλων καὶ ἡλῶν καὶ κόλλης καὶ μισθωτοῖς ἐργασαμέν(οις)
 ΗΗΗΗΠΔΗΗ. Εἰς τὰ ἐπιθύσιμα ΠΔΔΔΔ ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς. Κεφάλαιον λήμματος XXXΠΔΙΙΙΙC· κεφά(λαιον)
 ἀναλώματος XXXΗΗΔΔΔΠC.

Υ.

Περίεστιν ((Η))Η[ΗΠΔ]ΔΠΙΙΙΙ· τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς τοῖς ἐγ βουλῆς καὶ ἐξ Ἰμβρο[υ τ]ῆς ἀπαρχῆς οἱ
 ὕστερον [ἐ]λθόντες τῆς θυσίας, ἣν ἐκόμισε Χαιρέστρατος Ἀναγυράσιος, πυρῶ[ν] μεδίμνοι ΔΔΔΠΙ, δέκα ἡμ[ι]-
 εκτεῖα ἔχοντες [τὴν] ἐπιβολήν· τιμὴ τούτων ΗΗΔΔΗ· κριθῶν ΔΔΔΔΙΙΙ, ἡμικτε[ῖ]α τέτταρα ἔχοντες τὴν ἐπι-
 βολήν· τιμὴ τούτων τοῦ μεδίμνου ἐκάστου ΗΗΗΗΠ· σύμπαν τιμῆς κεφάλαιον ΗΗΗΠΔΔ(Δ)ΠΗΗ[C].
 Ἀπὸ τούτου προμετρητεῖ Η, μισθωτοῖς ΗΙΙΙΠΤ, ἐνοίκιον Η, κεφάλαιον ἀναλώματος [Π]Τ· περίεστιν ΗΗΗΠΔΔΔ-
 ΗΤ· καὶ τοῦτο παρεδώκαμεν ἱεροποιοῖς ἐγ βουλῆς Δημοφίλῳ Ἀχαρνεῖ καὶ συνιεροποιοῖς.
 Εἰς ἀνάθημα τοῖν θεοῖν [ἐ]κ τῶν θησαυρῶν ἐξειρέθη τῶν Ἐλευσίνι τοῖν θεοῖν ἐκ τοῦ((ς)) τῆς πρεσβυτέρως φιλίπ-
 πειοι δύο, τριώβολον χρυσοῦν, ὀβολοὶ δύο χρυσοῖ, δραχμὴ χαλκιδική, τριώβολον, ὀβολὸς δελφικοῦ
 5 νομίσματος ΠΙΙΙΙC. Ἐκ τοῦ τῆς νεωτέρως ὀβολοὶ δύο χρυσοῦ νομίσματος ΠΔΔΔΔΙΙΙΠΤΧ· σύμπαν κεφάλαιον
 σὺν τῇ τιμῇ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ξενικοῦ ΧΠΔΔΔΔΗΗΠΙΙΧ. Ἀπὸ τούτου τάδε ἀνήλονται· ΛΥΚΗΤΙ.
 Περίθ[ω]· τῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοίξαντι μισθὸς ΗΗΗ· ἀρεστηρίαν θῦσαι ἱερεῖον ἐκατέραι τοῖν θεοῖν κατὰ ψήφι-
 σμα βουλῆς, ὃ Λυκοῦργος εἶπεν, ΠΔΔ· κεφάλαιον τοῦ περιόντος ΧΔΠΗΗΠΙΙΙΧ. Καὶ τοῦτο ἱερο-
 ποιοῖς κατεβάλομεν κατὰ ψήφισμα δήμου, ὃ Λυκοῦργος εἶπεν, Νικομάχῳ Στεῖρ[ι] καὶ συνιερ[ο]ποιοῖς. Ὃν παρε-
 λάβομεν παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς μοχλῶν τρίμ[υ]ατα ΠΙΙΙ, ταῦτα εἰς(ς) σφῆνας ἀνήλονται· μοχλοὶ
 ταῖς κατανκτηρίαις παλαιοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφῆνας καὶ [σ]φύρας καὶ πιεστή[ρας]· ξύλα τετράγωνα τῶν μα-
 κεδονικῶν ΔΔΔΔΠΙΙ, κορμο[ῖ] τούτων ἐπὶ τῇ σκηνῇ σὺν τοῖς διαπεπρισμένοις καὶ τῷ κειμέν[ω]ι
 χαμαὶ ΔΔ, ἐπὶ τῇ κρήνῃ ΠΙ, εἰς τοὺς ἱμάντας ΙΙ, εἰς Ἀμφιάραον ΠΙΙΙ, εἰς τὸν πύργον [ΙΙ], εἰς τὸν πυλῶνα ΙΙ,
 ἐπὶ τῷ νοτίῳ πυλῶνι Ι, εἰς τὰς θύρας τῆς ἱερείας καὶ τοῦ δαιδούχου ΙΙΙ, εἰς τοὺς ὀχετοὺς τῶν πύ[ργων]
 10 καὶ τὰ ὑπερτόναια τοῖς ὀχετοῖς[Ι]· καὶ κορμο[ῖ] εἰς τὰς θύρας τὰς εἰς τὸ Ἐλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει ΙΙ· ἱστοὶ [τέττ]α-
 ρες· τούτων εἰς μὲν ἐστὶν θριπῆδεστος, οἱ δὲ τρεῖς οἱ ὕ[γι]εις ἀνήλονται εἰς τὴν τροχιλεῖαν.
 ξύλα πετελεῖνα μονόβολα, ὧν παρελάβομεν, κατεχρησάμεθα εἰς τὴν τροχιλεῖαν ΔΔΠΙ· ἕτερα δίβολα ΙΙΙ, ἕτερα
 ῥυμεῖα μελεῖνα μονόβολα ΔΔ, [ἐ]τερον δίβολον Ι, ἕτερα ῥυμ[εῖα] δίβολα ΔΔΠ· ἕτερα ῥυμεῖα μονόβο-
 λα Π; Ι, αὐ[χ]ένες δρύινοι ΙΙΙΙ εἰς τὸ ἐσχαρεῖον καὶ τοὺς ἐνδῆς((ς))μοὺς τοῦ τείχους· ἕτεροι μελεῖνοι [εἰς τὴν τ]ροχι-
 λείαν, πρό[ς] οἱς αὐτοὶ ἐπριάμεθα καὶ ἕτερον ξύλον πετελεῖνον καὶ τοῦτο εἰς τοὺς ἀναβά [ζ]μ-
 [ο]ύς τῆς τροχιλείας· ἕτεροι μοχλοὶ δύο μελεῖνοι ὑπὸ τῇ κρήνῃ· λίθοι Ἐλ[ευ]σινιακοὶ ΔΔΔΠ· τούτ[ους] Π[ο]-
 λυευκτος εἰς τὴν κρήνην κατεχρήσατο· λίθος πεντελ[ε]ϊκὸς ἐν τῇ ἱματιοθήκῃ. [ἐ]τερος πεντελεϊκὸς
 [ἐπὶ τοῦ] κηρυκείου· σφόνδυλοι Αἰγινάοι παλαιοὶ ΔΙ εἰς τὴν λιθολογίαν κατεχρησάμεθα τοῦ τείχους· σίδηρος κατα-
 βεβρωμένος ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τάλαντα ΔΤΔ· ἐκ τούτου ἐπονησάμεθα τὰς ὀβελεῖας ΔΠΙΙΙΙ,
 15 [καὶ εἰς] τὴν τῶν τοπειῶν συμβολὴν [ἀμ]φιδέας κ[αὶ] ἡ[λ]ους ἐπονησάμεθα τῷ συμβάλλοντι τὰ το[π]ε[ῖ]α.

(1) Ὁ λίθος οὗτος πεντελῆσιος ὦν εὐρέθη ὑπὸ χωρικοῦ ἐν Ἐλευσίνι παρὰ τὸν Ἀγ. Ζαχαρίαν καὶ ἡγοράσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Εἶναι ἀποκεκρουσμένος εἰς μὲν τὰ κάτω καθ' ὅλον τὸ πλάτος, εἰς δὲ τὰ ἄνω μόνον κατὰ τὴν ἀριστερὰν γωνίαν, καὶ ἔχει νῦν πλάτος μὲν 1.04 μ., ὕψος μέγιστον 0.51 καὶ πάχος 0.15 μ. Κατὰ τὴν σωζομένην γωνίαν τοῦ ἄνω μέρους ὑπάρχει μικρὰ ὀπή, πρὸς ἣν ἀντεστοίχει βεβαίως ἑτέρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ γωνίᾳ· εἶναι δὲ ἡ αὐτὴ στενὴ πλευρὰ καὶ ἐσκαμμένη ἀβαθῶς πρὸς τὸ μέρος τῶν γραμμάτων, ὥστε πιθανὸν ὁ λίθος νὰ ἔφερε κόρωνίδα τινά.

Ὁ χαρακτήρ τῶν γραμμάτων εἶναι καλὸς καὶ ἐπιμελής, παροράματα ὅμως παρῆσέφρησαν ἀρκετὰ, καὶ τινὰ μάλιστα σπουδαῖα, περὶ ὧν κατωτέρω. Ὁ ἐν ἀρχῇ μνημονευόμενος ἄρχων Κηριστοφῶν εἶναι ὁ τοῦ ἔτους 329/8, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ἐπιγραφῆς ἡ λογοδοσία τῶν ἐπιστατῶν ἐξ Ἐλευ-

(1) Τὸ μικρόν τοῦτο ἄρθρον περιέχει παρατηρήσεις τινὰς μόνον ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς ἐπιγραφῆς, οὗ πανομοιότυπον δίδεται ἐν τοῖς πίναξι 9 καὶ 10. Εἶχε δὲ ἤδη στοιχειοθετηθῇ, ὅτε ὁ κ. Φίλιππος ἐν ταῖς ἐν Ἐλευσίνι ἀνασκαφαῖς ἀνεκάλυψε δεύτερον μέγα τεμάχιον τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς ἐντεταγμένον εἰς μεταγενεστέρους χρόνους πρὸ τῆς πυλίδος τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ ἱεροῦ, ἥτοι διακόσια περίπου μέτρα μακρὰν τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εὐρέθη τὸ πρῶτον. Μέρη τινὰ τοῦ ἄρθρου ἡδυνάντο τώρα νὰ γραφῶσι κάπως ἄλλως, δὲν ἔκριναν ὅμως καλὸν νὰ μεταβάλω πολλά. Τὸ νεωστὶ εὐρεθὲν τεμάχιον εἶναι τὸ κάτω μέρος τοῦ λίθου (ὥστε λείπει νῦν τὸ μεσαῖον), καὶ σώζεται ὅλως ἀβλαβὲς πρὸς τὰ κάτω, ἱκανῶς δὲ κατὰ τὰς δύο ἄλλας πλευράς, καθ' ἃς καὶ τὰ γράμματα εἶναι μᾶλλον ἀποτετριμμένα. Ὑψος τοῦ λίθου μέγιστον 0.85 μ. Ἡ διάταξις τῆς ἐπιγραφῆς ἐξακολουθεῖ οὕσα ἡ αὐτή, ἥτοι ἡ τετάρτη καὶ πέμπτη πρυτανεία (α) εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ λίθου, ἡ δὲ δεκάτη (β) εἰς τὰ δεξιὰ· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ 15 στίχοι (γ) διηκόντες καθ' ὅλον τὸ πλάτος αὐτοῦ. Ἐνεκα τῆς μεγάλης σπουδαιότητος τοῦ νέου εὕρηματος σπεύδωμεν νὰ ἐκδώσωμεν αὐτὸ ἀμέσως δίδοντες κατὰ τὸ παρὸν μόνον τὴν μεταγραφὴν διὰ δὲ τὸ προσεχὲς τεύχος παρασκευάζεται πανομοιότυπον. Μολονότι δὲ ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εὐτυχῇ ἀνακάλυψιν ἐμάθομεν, ὅτι ὁ κ. Koehler ἐδημοσίευσεν ἤδη τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ὀλόκληρον (C. I. A. II. par. II. 834 β), ὅμως ἐνομίσαμεν, ὅτι δὲν θὰ ἦτο περιττὸν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ δευτέρου καὶ τὸ ἕτερον μέρος, ἀφοῦ ἡ ἐκτύπωσις εἶχεν ἤδη ἱκανῶς προχωρήσει, ἡ δὲ στενοτάτη σχέσις τῶν δύο τεμαχίων ἀπῆται τοῦτο. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κ. Koehler διαφέρει τῆς ἡμετέρας ἐν ὀλίγοις μόνον, καὶ τούτων δὲ τὰ πλεῖστά εἰσιν ἀνευ μεγάλης σπουδαιότητος. Π. χ. Α — στ. 4 : πρὸς ροία ἐπὶ . η . ων . — 8 : ὑπολογῆς . 9 : παρέχειν καί· (τὰ ἔχνη ὅμως τῶν γραμμάτων δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην). — [ἐύλ]α μελίνα . — τῷ ἐπα . . . ωι . — 25 : ἀπνοτοκρύ . — 45 ἀπο[φ]ο[ρ]ήσωσι . — 52 : Σφηττι(ου), Δου . . κτωνίδει . — 77 : κεφάλαι[ο]ν ἀναλ[ο]γ[ο]ματος . — 78 : ὀλόκληρος ὁ στίχος λείπει παρὰ Κ. — Β. 23 : Πει[ρ]αί . — 28 : ΠΥ . — 32 : παρὰ Δεινίου . — 47 : δι' ἑκατόν . — 48 : Ἀπιο[ς] . — 58 : ἔππον . — 70 : ταλάντων 43 (ἀντὶ 83) . — 74 : Μοιροκλείου ΔΔΔΠ . 75 : π[ι] -- ἡμυ -- .

στίνος, τῶν δύο ταμιῶν τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ τοῦ ταμίου τῶν αὐτῶν θεῶν. Ὁ κ. Foucart, ὅστις ἐδημοσίευσεν μικροὺς γράμματα περὶ τοὺς τριάκοντα στίχους τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (Bull. de Cor. hell. 1883 σ. 387 ἐξ), φαίνεται μίαν μόνην ἀρχὴν ταμιῶν παραδεχόμενος, ἀλλὰ τότε ἔπρεπε καὶ ἐν μόνον ταμεῖον νὰ ἔχωσι πάντες οἱ ταμίαι. Κυρίως δαπανῶσιν οἱ ἐπιστάται, καὶ μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Νικόφιλος, οἱ δὲ δύο ταμίαι ἔχουσιν ἐν τῷ ταμεῖῳ των καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸν ἑβδομον αὐτοῦ μῆνα τὸ αὐτὸ ποσόν· ἦσαν λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο μᾶλλον ἐπόπται καὶ ἐξελεγκταί, μολονότι ἡ ἰδίως ἐξελεγκτὴς τῶν δαπανῶν ἀνῆκεν εἰς τὸν Τηλόφιλον (στ. Α. στ. 12, 43 καὶ στ. Β. στ. 7), ὅστις ἐκράτει ἰδία βιβλία. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄλλοι ἦσαν Ἀθηναῖοι, αὐτὸς φαίνεται ὅτι, καὶ περ κεχειροτονημένος, ἦν ὅμως δημόσιος, καὶ τοῦτο ἵνα δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ βασανισθῇ.

Αἱ δαπάναι ἐκάστης πρυτανείας σημειοῦνται ἰδιαίτερος, σώζονται δὲ νῦν δύο ὀλόκληροι πρυτανεῖαι, ἡ πρώτη καὶ ἡ ἕκτη, τῆς δὲ δευτέρας μέγα μέρος. Τὰ γράμματα δεικνύουσιν, ὅτι ὀλόκληρος ἡ ἐπιγραφὴ ἐχαράχθη διὰ μιᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 329/8 ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου· ἀλλ' οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ γείνη ἄλλως, ἀφοῦ οἱ λογαριασμοὶ μιᾶς πρυτανείας δὲν ἔκλειον κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς, διότι ἐν στ. 33-34 τῆς στήλης Α καταγράφονται ὡς γεγόμεναι ἐν τῇ πρώτῃ πρυτανείᾳ δαπάναι, ὧν μέρος ἐγένετο ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ἐκ τούτου ἐξηγουνται αἱ ἀνωμαλῖαι καὶ τὰ λάθη, τὰ παρατηρούμενα εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς· ὑποθέτω δηλαδὴ, ὅτι ἔχων ὁ χαρακτήρ ἐνώπιόν του τοὺς λογαριασμοὺς πασῶν τῶν πρυτανειῶν κατὰ λάθος ἤρξατο τῆς ἀντιγραφῆς ἀπὸ τῆς δευτέρας πρυτανείας, παρασυρθεὶς ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ταμίαις ποσοῦ τῶν 1565 δρ. 2 ὀβ. καὶ 3 χαλκῶν, ὅπερ, ὡς εἴπομεν, καὶ ἐν ταῖς τρισὶν πρυτανείαις εἶναι τὸ αὐτό· διὰ τοῦτο ἔγραψε καὶ Αἰτιοχίδος, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ θέσῃ τὸ ὄνομα ἄλλης φυλῆς (1). Ὅταν δὲ παρετήρησε τὸ λάθος του, τότε περιωρίσθη μόνον νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν φρά-

(1) Μετὰ τὸ Αἰτιοχίδος φαίνεται, ὅτι ἦν γεγραμμένον τὸ ὄρθον πρώτης πρ., διότι διὰ τὸ δευτέρας δὲν ὑπάρχει τύπος.

σιν: παρὰ ταμία τοῖν θεοῖν κλ. μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ποσοῦ.

Α.

Πρώτη πρυτανεία. Ἐν αὐτῇ κατεσκευάσθη, βεβαίως χάριν τῶν μεγάλων μυστηρίων, ἐν τεῖχος ὑποδοχῆς (στ. Α. στ. 8 ἐξ), ὅπερ εἶχε φαίνεται πολλά ξύλινα μέρη, ἀροῦ τοσαύτη ἐγένετο χρῆσις μίλτου, πίσσης, μελαντηρίας καὶ κηκίδος (στ. 12-15): δεύτερον σπουδαῖον ἔργον ἦν ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ χώρου κατὰ τὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας καὶ παρὰ τὸν πύργον τὸν στρογγύλον (στ. 17-20). Ὁ πύργος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ τῆς ΝΑ γωνίας τοῦ περιβόλου (ἰδ. Πρακτικά τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας 1883, πίν. Γ). Ἐπειτα ἐπεσκευάσθη τὸ διατείχισμα (ὅπερ ὑποθέτω, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἱερὸς περίβολος), οἱ πύργοι, ὁ πυλὼν καὶ ὁ παρὰ τὸν Κηρύκων οἶκον πύργος (στ. 23 ἐξ). Μόνον περὶ τοῦ πυλῶνος δυνάμεθα μετὰ τινος πιθανότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι εἶναι ὁ κατὰ τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ περιβόλου ἀνακαλυφθεῖς (ἰδ. Πρακτικά κλ.).

Οἱ λίθοι, ὧν χρῆσιν ἐποιοῦντο, ὀνομάζονται Ἀκτίται ἤτοι τοῦ Πειραιῶς, Αἰγινᾶοι καὶ ἄρουραῖοι. Τὸ τελευταῖον ὄνομα φέρουσι λίθοι μεγάλοι πολύγωνοι, ὡς εἶναι οἱ τῶν λεγομένων κυκλωπίων τειχῶν. Δυσκολία ὅμως ἔγκειται ἐν τῇ φράσει: λίθοι ἄρουραῖοι ἀντιτιθέμενοι (στ. 21). Λίθοι ὡς ἀντιθήματα χρησιμεύοντες ἀναφέρονται καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἐκ τοῦ Ἐρεχθείου (CIA I 321), ὁ δὲ ἐκδότης σημειοῖ αὐτόθι, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς λέξεως δὲν εἶναι εὐνόητος. Ἰσως οἱ ἄρουραῖοι λίθοι ἀπετέλουν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τείχους ἢ ἀναλήμματος, οὗ ἡ κυρία πρόσοψις συνίστατο ἐκ λίθων τετραγώνων. Τοιοῦτον τρόπον οἰκοδομῆς εὔρεν ὁ Heuzey (Le mont Olympe et l'Acarnanie σ. 322) ἐν Ἀκαρνανίᾳ: πέρυσιν δὲ ἀνεσκάφη ἐν αὐτῇ τῇ Ἐλευσίνι ἀνάλημμά τι πρὸ τῆς Φιλωνείου στοᾶς ὁμοίως ἐκτισμένον.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐδαπανήθησαν διὰ τοὺς σπονδοφόρους, τοὺς ἀποσταλέντας εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου: αἱ σπονδαὶ ἤρχοντο τοῦ μεταγειννῶνος (CIA I, 4), ὥστε ἔπρεπεν οἱ σπονδοφόροι νὰ ἐκπεμθῶσιν ἓνα μῆνα πρότερον. Ἐπειτα ἐδαπάνησαν

ἄρκετὰ εἰς διατροφήν τῶν ἐπιγραφῆν ἐγκολαφάντων ἐπὶ δημόσιόν τι ἀνάθημα ἐν τῷ Ἐλευσίνιῳ (στ. 6-8). Ἡ ἐγκόλαψις εἶχεν ἀρχίσει περὶ τὰ μέσα τῆς ἐνάτης πρυτανείας τοῦ παρελθόντος ἔτους, δηλ. τῆς Λεωντίδος φυλῆς πρυτανευούσης ἐπὶ Ἀριστοφώντος ἄρχοντος (ἰδ. CIA, II, 176), ἐξηκολούθησε τὴν δεκάτην ἴσως ὁλόκληρον καὶ ἐτελείωσε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπὶ Κηφισοφώντος ἄρχοντος ἔτους. Ἦν λοιπὸν ἡ ἐπιγραφὴ ἐξαιρετικῶς μεγάλη: διὰ τοῦτο εἶναι πιθανόν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀναθήματος, οἷα τὰ ἐπιτασσόμενα ἐν ἐπιγραφῇ δημοσιευθεῖσθαι ὑπὸ Εὐστρατιάδου ἐν Ἀθην. τόμ. 8. σ. 407 ἐξ.: τὰς δὲ ἄλλας κριθὰς καὶ πυροὺς ἀποδομένους τοὺς ἱεροποιούς μετὰ τῆς βουλῆς ἀναθήματα ἀνατιθέναι τοῖν θεοῖν, ἅττ' ἂν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων δοκῇ καὶ ἐπιγράψιν τοῖς ἀναθήμασιν, ὅτι ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς ἀπαρχῆς ἀνετέθη καὶ Ἑλλήνων τὸν ἀπαρχόμενον.

Στ. 18. Ὁ χαρακτὴς ἐλησμόνησε νὰ προσθήσῃ εἰς τὸ τέλος τὸν ἀριθμὸν 2473 δρ. 1 ὄβ.

Στ. 19. Τί σημαίνει ἡ ἀνακάθαρσις τῶν ἐνδέσμων δὲν γνωρίζω.

Στ. 23. Τὸ ΔΙΚ βεβαίως ἐτέθη κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ ΜΙΞ(θός). Τὸ δὲ Βοιωτίος φαίνεται μὲν ἐπιβεβαιοῦν τοὺς λόγους τοῦ Φίλοστράτου (Βίος σοφ. σ. 238), ὅτι ὑπῆρχε δῆμος Βοιωτίων, πιθανὸν ὅμως τὸ ὄνομα νὰ ᾔῃ ἐθνικόν (Πρβ. καὶ Κουμανούδη Ἐπιγρ. ἐπιτύμ. σ. 129 ἐν σημ.).

Στ. 25. Ἀντὶ τῆς λέξεως ΑΠΑΝΤΡΟΚΥ πιθανῶς ᾔθελε νὰ γράψῃ ὁ ἀντιγραφεὺς ἀπαντικρύ. Ὁ δὲ δόλιχος φαίνεται νὰ ᾔῃ τὸ στάδιον, οὗ ἡ ἐν Ἐλευσίνι ὑπαρξίς ἐπιβεβαιουῖται ὑπὸ ἄλλῃρος φέροντος ἐπιγραφῆν καὶ νεωστὶ κατὰ τὰς ἐκαὶ ἀνασκαφὰς ἀνακαλυφθέντος. (1)

Δευτέρα πρυτανεία. Πλὴν τῶν συνήθων δαπανῶν εἰς τοὺς δημοσίους καὶ τὸν ἀντιγραφέα καὶ τῆς ἐκτάκτου εἰς τοὺς ἐξηγητὰς ἐκ τοῦ γένους τῶν Εὐμολπιδῶν καὶ εἰς μίαν θυσίαν (στ. 41), τὰ λοιπὰ δαπανῶνται πάλιν εἰς οἰκοδομήματα: τὰς ἱεράς οἰκίας, τὴν οἰκίαν τῆς ἱερείας, τὸ ἐπιστάσιον, τὸ τεῖχος καὶ τοὺς πύργους. Καθ' ὅσον ἡ πρυτανεία σώ-

(1) Πρβ. νῦν περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνι ἀγώνων τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (β. στ. 45-49).

ζεται, τὸ διατείχισμα δὲν ἀναφέρεται ἐν ταῖς δαπάναις, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ (στ. 39) λέγεται, ὅτι ἐδανείσθησαν χρήματα ἀκριβῶς εἰς τὸ διατείχισμα· ἐντεῦθεν γίνεται πιθανώτερον, ὅτι τεῖχος ἦτοι περίβολος καὶ διατείχισμα εἶναι τὸ αὐτό. Περὶ δὲ τῶν ἀναφερομένων οἰκοδομημάτων, καθ' ὅσον γνωρίζω, μόνον ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης λαμβάνομεν γνῶσιν τῆς ὑπάρξεώς των.

Στ. 46-48. Τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ᾔηται ἄλλο εἰμὴ ἡ στρώσις αὐτοῦ (πρβ. Πολυδ. VII 118: λιθόστρωτον ἔδαφος καὶ λιθολόγημα καὶ λελιθωμένον)· καὶ κατωτέρω δὲ (στ. Α. στ. 76) τὸ αὐτὸ σημαίνει, ἐν ᾧ στ. Β. στ. 53 ἴσως τὸ οἰκοδομεῖν. Ἐκαθάρισαν λοιπὸν τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου μέχρις οὗ εὖρον στερεάν γῆν, ἔστρωσαν ἔπειτα ἐπ' αὐτοῦ λίθους ἀργούς (ἀρουραίους) καὶ ἐπ' αὐτῶν ἄλλους τετραγώνους τῆς Αἰγίνης (καὶ τῆς Ἑλευσίνος;) τοῦτο σημαίνει τὸ ἀντέστρωσαν ἐπεξηγούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ στ. Α. στ. 52. Σκοπὸς τῆς διπλῆς ταύτης στρώσεως ἦν πρῶτον μὲν νὰ γείνη τὸ ἔργον στερεόν, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ ὑψωθῇ τὸ ἔδαφος τοῦ πύργου μέχρι τοῦ ἐδάφους τῆς αὐλῆς τοῦ περιβόλου.

Στ. 54. Τὴν ὀργυὰν καὶ τὸν πῆχυν ἐννοεῖ ἐπιφάνειαν ἔχουσαν μῆκος μὲν ὀργυᾶς, πλάτος δὲ ἡ ὕψος πῆχεως.

Στ. 55-56. Αὗται αἱ πλίνθοι, καὶ περ πολὺ μεγαλειότεραι τῶν ἀμέσως κατωτέρω μνημονευόμενων, τιμῶνται ὁμῶς εὐθηνότερον· διότι κατεσκευάσθησαν ἐκ χώματος παλαιῶν πλίνθων (ἐλκυσθεῖσαι ἀπὸ τοῦ πύργου), καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐργασία ἦν πολὺ ὀλιγωτέρα.

Στ. 57. Γεώνιον, ἂν ἀνέγνωσα ὀρθῶς, εἶναι ἡ ἀγορά τῆς γῆς ἢ τοῦ πηλοῦ.

Στ. 60. Κατὰ τοῦτον τὸν στίχον πρέπει ἢ ἐν CIA II 167, στ. 83 φράσις· πηλῷ ἡχυρωμένῳ... γῆς διπτ. ημένης: ν' ἀναγνωσθῇ γῆς διηττημένης.

Στ. 66. Φαίνεται, ὅτι εἶδος τι ξύλων ἢ δοκῶν ἐλέγοντο μακεδονικὰ ἐκ τῆς χώρας, ὅθεν κυρίως εἰσήγοντο.

B.

Ἐκτὴ πρυτανεία. Πάλιν ἔρχονται πρῶται αἱ δα-

πάναι εἰς τοὺς δημοσίους καὶ τὸν ἀντιγραφέα. Μετὰ ταύτας αἱ εἰς τὸ Ἑλευσίνιον τὸ ἐν ἄστει, τὸν θησαυρόν, τὸ Νεωκόριον καὶ τὸν ναὸν τοῦ Πλούτωνος. Ἐκ τούτων ὁ θησαυρὸς τοῦλάχιστον καὶ τὸ Νεωκόριον εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ἔκειντο ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ περιβόλου· κατὰ τὸ παρὸν ὁμῶς αἱ ἀνασκαφαὶ οὐδεμίαν εἰσέτι ἐπιτρέπουσιν εἰκασίαν περὶ τῆς ἀκριβοῦς θέσεως αὐτῶν.

Στ. 9. Θακεῖον ἦν θρόνος τις προσωρισμένος ἴσως δι' ἐν ἡ πλείονα ἀγάλματα θεῶν ἐκτιθέμενα κατὰ τὴν ἐορτήν.

Στ. 22. Ἡ συμπλήρωσις εἶναι τοῦ καθηγητοῦ κ. Κουμανούδη, ὅστις καὶ μοι ὑπέδειξεν, ὅτι ἡ λέξις διακάλισις εὐρίσκεται ἐν ἐπιγραφῇ ἐξ Ἑρμιόνης (ἰδ. τοῦ αὐτοῦ Συναγωγὴν λέξεων). Ἐγὼ κατ' ἀρχὰς εἶχον ὑποθέσει, ὅτι ἐγκρύπτεται τὸ ῥῆμα ἐναγκαλίζω, ἦτοι ἀγκαλίδας ποιῶ. Ἀλλ' ὁ λίθος φαίνεται, ὅτι πράγματι δεικνύει ἔχνη τοῦ ἰῶτα πρὸ τοῦ ἄλφα (1).

Στ. 26-27. Αἱ πυλίδες, περὶ ὧν πρόκειται, εἶναι αἱ τοῦ τείχους.

Στ. 31. Οἱ ἀριθμοὶ ἀναγινώσκονται καθαρῶς, ὥστε ἀντὶ τοῦ τρεῖς πρέπει νὰ ᾔηται τέτταρες.

Στ. 46. Περὶ τῆς ἐπαρχῆς ἰδ. νῦν Κουμανούδη Συναγ. λέξεων. (2)

Στ. 47. Ἡ Ἀγέλαστος πέτρα ἔκειτο ἐν Ἑλευσίνι παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ (Ἀπολλοδ. Βιβλ. 1, 5, 2).

Στ. 48. Λεχάναι εἰσὶ τὰ σκευή, ἐφ' ὧν πηλοφοροῦσι (πρβ. Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. στ. 840 καὶ 1143).

Στ. 51. Ἐφ' ὅτε ξύλα αὐτὸς αὐτῷ—ἴσως κατὰ λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἀντὶ αὐτὸν αὐτῷ κλ.

Στ. 57. Ἄν καὶ ἐνταῦθα δὲν ἐγκρύπτεται λάθος τι, ἀγνοῶ τί πράγματα εἶναι τ' ἀπὸ τῶν κιόνων.

Στ. 61. Χνοῦς εἶναι τὸ κεκομμένον σχοινίον ἢ στυπέϊον, ᾧ καὶ σήμερον χρῶνται εἰς τὰς ὁροφὰς ὡς συνδετικῷ τοῦ πηλοῦ.

Στ. 68. Ἀνωτέρω τὸ κεράμιον εἶναι μέτρον =

(1) Τώρα βλέπω, ὅτι καὶ ὁ κ. Koehler συνεπλήρωσεν [ἀν]α(γ)-καλίσασιν.

(2) Ἐκ τῶν ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει στίχων 6 50 καὶ γ 1 ὑποθέτω νῦν, ὅτι ἐπαρχὴ καὶ ἀπαρχὴ εἶναι τὸ αὐτὸ πᾶγμα.

τῷ μετρητῇ κατὰ τοὺς ἀρχαίους· ἐνταῦθα ἐννοοῦνται σκευὴ πῆλινα.

Στ. 73. Τί μέρος τῆς οἰκοδομῆς ὀνομάζεται κέ-

λης καὶ τί κερκίς, μοὶ εἶναι ἄγνωστον. Ἀγελαῖαι δὲ κεραμίδες εἰσὶν αἱ συνήθεις, οὐχὶ αἱ ἀπροκέραμοι.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

(Συνέχεια) (1)

11 (39)

Τ Ι Μ Ο Κ Η Δ Η Ξ Γ Ν Α Θ Ι Δ Ο Ξ Ε Ι Π Ε Ν Ε Ρ Ε
 Η Ξ Μ Ι Κ Υ Θ Ι Ω Ν Ο Π Ε Ρ Ι Π Ο Λ Α Ρ Χ Ο Ξ Α
 Α Γ Α Θ Ο Ξ Ε Ξ Τ Ι Π Ε Ρ Ι Τ Ο Ν Δ Η Μ Ο Ν Τ Ο Ν Ε Λ
 Ε Υ Ξ Ι Ν Ι Ω Ν Κ Α Ι Α Υ Τ Ο Ξ Τ Ε Α Υ Ο Ν Ε Τ Α Ξ
 5 Ε Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Α Δ Ε Κ Α Ι Τ Ο Υ Ξ Ξ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ
 Α Ξ Τ Ο Υ Ξ Μ Ε Θ Ε Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Ε Π Ρ Α Τ Τ Ε Ν Π
 Ρ Ο Ξ Τ Ε Τ Ο Υ Ξ Ξ Τ Ρ Α Τ Η Γ Ο Υ Ξ Κ Α Ι Τ Ο Ν Δ Η
 . Ο Ν Ο Γ Ω Ξ Φ Υ Λ Α Κ Η Ι Κ Α Ν Η Ε Λ Θ Ο Ι Ε Λ Ε Υ
 . . Ν Α Δ Ε Κ Α Ι Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Ο Ξ Ω Ν Ε Δ Ε Ι Τ Ο
 10 Υ Λ Α Κ Η Ν Ε Λ Ε Υ Ξ Ι Ν Ο Ξ Ε Ψ Η Φ Ι Ξ Θ Α
 Ι Ι Ξ Ε

Τιμοκῆδης Γνάθιδος εἶπεν· ἐπε[ιδ-
 ῆ Σμικυθίων ὁ περιπόλαρχος Ἀ[ζ]η(νιεύς·)
 ἀγαθός ἐστι περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἐλ-
 ευσινίων, καὶ αὐτός τε αὐτὸν ἔταξ-
 5 εν Ἐλευσινιάδε καὶ τοὺς στρατιώτ-
 ας τοὺς μεθ' αὐτοῦ, καὶ ἐπ[ρ]αττεν π-
 ρὸς τε τοὺς στρατηγούς καὶ τὸν δῆ-
 μ[ον], ὅπως φυλακὴ ἱκανὴ ἔλθοι Ἐλευ-
 σινιάδε, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσων εἰδεῖτο
 10 εἰς φυλακὴν Ἐλευσίνος, ἐψηφίσθα-
 ι Ἐλευσιν·;[ι]ο[ις] ἐ[παινέσαι Σμι]κυθ-
 ῖωνα]

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω στοιχηδὸν γε-
 γραμμένα ἐπὶ στήλης λίθου πεντελικοῦ τεθραυσμέ-
 νης τὰ κάτω, (ὑψ. σωζόμενον 0,45, πλάτ. 0,31,

πάχ. 0,07) ἀπλοῦν γείσον ἄνω ἐχούσης καὶ ἀνά-
 γλυπτον φερούσης παράστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ κά-
 θηται ἐπὶ ἀπλοῦ ἄνευ ἀνακλίσεως θρόνου γυνή
 πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐστραμμένη, ποδήρη χιτῶνα καὶ
 ἱμάτιον φοροῦσα καὶ τῇ δεξιᾷ ἐναποθέτουσά τι
 στρογγύλον ἐν τῇ παλάμῃ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς
 τοῦ πρὸ αὐτῆς ἵσταμένου καὶ ταύτην προσβλέπον-
 τος ἀνδρός· οὗτος περιβέβληται μόνον τὸ ἱμά-
 τιον, ἀλλ' οὕτως, ὥστε καλύπτονται τὰ κάτω μέ-
 χρι τῶν ποδῶν καὶ τὰ ἔμπροσθεν ἄνω μέχρι σχε-
 δὸν τοῦ λαιμοῦ· ὁ δεξιὸς ὤμος εἶναι ἀκάλυπτος,
 ὡς συνήθως, τοῦ ἀριστεροῦ καλύπτεται μόνις τὸ
 ἄκρον· ἐν τῇ κεφαλῇ φαίνεται οἰοῦναι στέφανον φο-
 ρῶν, τῇ δὲ δεξιᾷ κρατεῖ ὑψωμένον καὶ κατὰ τὸ
 ἀνώτατον τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἐπερειδόμενον παρεμ-
 φερές τι πρὸς ῥόπαλον· ὀπισθεν τῆς καθημένης γυ-
 ναικὸς ἵσταται παῖς, τὸ ἱμάτιον μόνον φορῶν κατὰ

(1) Ὁρα Ἐρημ. Ἀρχαιολ. σελ. 75, 1883.

νεται ἀνῆκον εἰς τὸν Δ^{ον} π. Χ. αἰῶνα· ὁ ἐνταῦθα τιμώμενος ἀνὴρ, ὅσον ἐγὼ οἶδα, δὲν εἶναι ἀλλαχόθεν γνωστός. Ἡ στήλη εὐρέθη ἔνθα καὶ τὸ ψήφισμα τὸ εἰς Χαιρήτιον τὴν αὐτὴν ἡμέραν. (Παράβ. ἀσθ. 10).

12 (40)

χουσι, ἐπὶ Χαρικλείδου ἀραχότος, οἱ δὲ ταμίαι
τοῖς ἐπιστάταις Ἀμφικτύονι Ἀφιδναίῳ καὶ συνά-
ρχουσι, οἱ δ' ἐπιστάται τοῖς ἐπιστάταις Νικοδήμ-

Θ ε ο ί .

Τὰδε παρέδωκε Λεπτίνης ἐκ Κοί(λης) τοῖς ταμίαις τῶν
ἄλλων Θεῶν Χαιρεστράτῳ Κολλυτεῖ καὶ συνάρι·

φ Ἀθμονεῖ καὶ συνάρχουσι, ἐπὶ Ἑλπίνου ἄρχοντος.
 Κανᾶ χαλκᾶ δύο ὑγιῆ· ἕτερα κανᾶ πέντε χαλ-
 κᾶ ποδὸς ἐνὸς δέοντα· ἡθμοὶ ΠΙ· κύαθοι τέτταρε-
 ς], ὁ εἷς κατεαγὼς· χυτρίδια μικρὰ ΠΙ· ζωμηρύσει[ς
 ΠΙ· κρηστήριον· πίνακες δύο χαλκοῖ· σφαγεῖον·
 λ]οιβίδες ΙΙ· οἶνοχόαι ΙΙΙΙ· ἡμίχουν, χοῦς χαλκᾶ· κρ-
 ηστήριον κατεαγός· κᾶδοι ΙΙΙ οὐ στέγοντες· κρεάγ-
 ρια ΙΙ κατεαγότα· κότυλος οὐ στέγων· ψυκτήριο-
 ν μικρὸν οὐχ ὑγιές· λαμπαδεῖον· χειροπέδαι· στελ-
 γ]γίς χαλκᾶ· λεβήτια ΙΙ, τὸ ἕτερον οὐ στέγον· ἐχῖνο-
 ς]. ὦτα ΔΙΙ χαλκᾶ· στυράκιον· λόγχιον· ὑδρίαι ΙΙΙ, ἡ μί-
 α ο]ὐκ ἔχουσα πυθμένα· λυχνεῖα ΙΙ σιδηρᾶ· ποδανιπ-
 τῆ]ρες ΙΙΙΙ, εἷς πυθμένα οὐκ ἔχων· ὀβελίσκοι ΔΔΙΙ· ΕΠ-
 τὸ ἔτε[;]ρον πόδα οὐκ ἔχ[ον]· κραδευταὶ ΠΙ·
 π]οδαν[ιπτ]η
 κλεις ἀνάπαιστος (1)
 ΥΞ λίαν ἐντατοί· ἕτερ-
 αι] ΥΞ λίαν ἐντατοί· ἕτεραι
 ἐντατοί· ἕτεραι κλίνει το
 ΔΙΙ· ἐπικλιντρα ΠΙΙ· τραπε-
 ζεῖα ξύλινα ὑγιῆ;] ΙΙ· ἕτερα τραπεζεῖα ΙΙ κατεαγ-
 ότα] ΩΝ ΙΙΙ· κλισμάκιον μικρὸν· σκ-
 τήριον· κάρδοποι δύο, ἡ μία
 οὐχ ὑγιής;].

Ἀναγινώσκονται τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ στήλης πεντε-
 λικοῦ λίθου ἀποτελουμένης ἐκ δύο τεμαχίων προσ-
 αρμοζόντων ἀλλήλοις κατὰ τὸν 20^{ον} στίχον καὶ

ἄνω εἰς λίαν ἄτεχνον καὶ ἀπλοῦν ὅλως ἀετωμάτιον
 ἀποληγούσης. Ὑψος, ὅλον σχεδὸν σωζόμενον, ὡς
 εἰκάζω, 0,81, πλάτ. 0,26, πάχ. 0,06. Πρὸς τὰ
 κάτω ὑπάρχει τόπος ἄγραφος ὥσπερ 0,30 Γ. Μ.,
 κατὰ δὲ τὸ μέσον που τῆς στήλης ἐλλεῖπει τεμά-
 χιον, ὅπερ μάτην ἤλπισα, καθὼς καὶ τὸ ἐλλεῖπον
 τοῦ προηγουμένου ψηφίσματος, νὰ εὕρω μέχρι
 τοῦδε. Τὸ ἕτερον τῶν τεμαχίων τῆς στήλης, τὸ
 τὴν ἀρχὴν περιέχον, εὐρέθη ὡσαύτως τὴν αὐτὴν
 ἡμέραν παρὰ τὸ ψήφισμα τοῦ Χαιρητίου, τὸ δὲ
 ἕτερον μετὰ τινος ἡμέρας ὅχι πολὺ μακράν. Οἱ δύο
 μνημονευόμενοι ἄρχοντες εἶναι γνωστότατοι, ὁ μὲν
 τῆς 104 β Ὀλυμ., ὁ δὲ τῆς 106 α, Λεπτίνου δὲ
 τινος ἐκ Κοίλης μνημονεύει ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ
 κατ' Ἀνδροτίωνος λόγῳ του καὶ ἴσως εἶναι αὐτὸς
 ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἔγραψε καὶ τὸν Πρὸς Λεπτίνην
 λόγον (Παράβ. Schäfer D. und. seine Zeit. σελ.
 358 σημ. 3). Ἀλλὰ πῶς καὶ διατὶ παρέδωκε τὰ
 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ μνημονευόμενα τοῖς ταμίαις τῶν
 ἄλλων θεῶν; διατὶ δὲ παρὰ τῶν ἐπιστάτων ἐγένετο
 ἡ παράδοσις τοῖς ἄλλοις ἐπιστάταις μετὰ παρέλευ-
 σιν ἐπτὰ ἐτῶν; Ἀγνοῶ ἂν εἶναι δυνατὴ ἀποχρῶ-
 σά τις ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματά μου, διότι ὁμο-
 λογῶ ὅτι δὲν ἠὲ καίρησα νὰ ἐξακριβώσω τὸ πρᾶγμα·
 τούτου ἕνεκα ὁμῶς πάλιν δὲν ἠθέλησα ν' ἀναβάλω
 τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν λόγῳ ἐπιγραφῆς.

13 (35)

ΑΓΛΑΘΗ ΤΥΧΗΙ

ΤΗΝΙΕΡΕΙΑΝΔΗΜΗΤΡΟΣΚΑΙΚΟΡΗΣ
 ΑΙΤΛΕΠΙΛΑΜΨΙΝΑΙΤΛΓΕΛΩΤΟΣΦΑΛΗΡΕ
 ΩΣΘΥΓΑΤΕΡΑΤΟΥΠΡΩΤΟΥΞΥΣΤΑΡΧΟΥ
 5 ΤΩΝΕΝΑΘΗΝΑΙΣΑΓΩΝΩΝΣΤΡΑΤΗΓΗ
 ΣΑΝΤΟΣΕΠΙΤΟΥΣΟΠΛΕΙΤΑΣΙΕΡΕΩΣ
 ΔΙΟΣΟΛΥΜΠΙΟΥΔΙΟΚΛΕΟΥΣΑΡΞΑΝ
 ΤΟΣΤΗΝΕΠΩΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΕΚΓΟΝΟΝ
 ΑΙΤΛΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΑΡΞΑΝΤΟΣΤΗΝΕΠΩ
 10 ΝΥΜΟΝΑΡΧΗΝΑΔΕΛΦΙΔΗΝΑΙΤΛΑΡΔΥΟΣ
 ΑΡΧΙΕΡΕΩΣΤΩΝΣΕΒΑΣΤΩΝΙΕΡΕΩΣΤΟ.
 ΕΛΕΥΘΕΡΕΩΣΔΙΟΝΥΣΟΥΑΡΞΑΝΤΟΣΤΗΝ

(1) Παράβ. Ἀρχ. Ἐφημ. Π. Β. σελ. 469 στίχ. 64 καὶ 80.

- ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝ ΚΗΡΥΚΕΥΣΑΝΤΟΣ ΤΟ Β
 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΟΣ ΟΛΥΜΠΕΙΣ ΝΣΤΡΑ
 15 ΤΗ ΓΗΣΑΝΤΟΣ ΕΠΙΤΟΥΣ ΟΠΛΙΤΑΣ ΑΝΕΥΙ
 ΑΝΑΤΛΑΚΑΛΛΙΚΡΑΤΟΥΣ ΑΡΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ Ε
 ΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ Ε
 ΠΙΤΟΥΣ ΟΠΛΕΙΤΑΣ ΚΗΡΥΚΕΥΣΑΝΤΟΣ Α
 ΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΟΣ ΑΝΕΥΙΑΝΑΙ ΛΑΛΕ
 20 ΞΑΝΔΡΟΥ ΑΡΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ
 ΑΡΧΗΝ ΑΝΕΥΙΑΝΑΤΙ ΛΓΕΛΩΤΟΥΣ ΑΡΞΑΝΤΩ.
 ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝ ΑΝΕΥΙΑΝ ΠΠΟΜ
 ΗΓΙΟΥ ΑΡΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ ΕΠΩΝΥΜΟΝ ΑΡΧΗΝ
 ΣΤΡΑΤΗΓΗΣΑΝΤΟΣ ΕΠΙΤΟΥΣ ΟΠΛΕΙΤΑΣ ΤΩ.
 25 ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣΑΝΤΟΣ ΟΛΥΜΠΕΙΟΝ ΚΑΙ ΓΥ
 ΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΝΤΟΣ ΟΙΚΟΘΕΝ ΠΡΕΣΒΕΥ
 ΣΑΝΤΟΣ ΟΙΚΟΘΕΝΙ ΕΡΕΩΣ ΔΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
 ΜΗΤΕΡΑ Ο ΕΠΩΝΥΜΟΣ ΑΡΧΩΝ ΠΠΟΜ
 ΗΓΙΑΣ ΦΑΛΗΡΕΥΣ Ν ΚΑΙ ΠΟΜΕΠΙΛΑΜΥΙΣ
 30 ΤΗΝ ΕΑΥΤΩΝ ΤΗΘΗΝ

Ἀγαθὴ τύχη. Τὴν ἱέρειαν Δήμητρος καὶ Κόρης Αἰ-
 λ(ίαν) Ἐπιλαμψίν Αἰλ(ίου) Γέλωτος Φαληρέως θυγα-
 τέρα, τοῦ πρώτου ζυστάρχου τῶν ἐν Ἀθήναις ἀγώνων,
 στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας, ἱερέως Διὸς Ὀλυμ-
 πίου· Διοκλέους, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, ἔκγονον·
 Αἰλ(ίου) Ἀλεξάνδρου, ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν,
 ἀδελφιδῆν. Αἰλ(ίου) Ἀρδύος ἀρχιερέως τῶν Σεβαστῶν,
 ἱερέως το[ῦ] Ἐλευθερέως Διονύσου, ἄρξαντος τὴν ἐπώ-
 νυμον ἀρχήν, κηρυκεύσαντος τὸ Βον, ἀγωνοθετήσαντος
 Ὀλυμπίων, στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας, ἀνε-
 ψιάν· Αἰλ(ίου) Καλλικράτους ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον
 ἀρχήν, στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας, κηρυκεύ-
 σαντος, ἀγωνοθετήσαντος, ἀνεψιάν· Αἰλ(ίου) Ἀλεξάν-
 δρου ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, ἀνεψιάν· Αἰλ(ίου)
 Γέλωτος, ἄρξαντο[ς] τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, ἀνεψιάν. Π(ο-
 πλίου) Πομ(πωνίου) Ἡγίου ἄρξαντος τὴν ἐπώνυμον ἀρ-
 χήν, στρατηγήσαντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας τὸ [δεύτερον],
 ἀγωνοθετήσαντος Ὀλυμπίων καὶ γυμνασιαρχήσαντος
 οἰκοθεν, πρεσβεύσαντος οἰκοθεν, ἱερέως Διὸς Ὀλυμπίου,
 μητέρα· ὁ ἐπώνυμος ἀρχων Π(όπλιος) Πομ(πώνιος)
 Ἡγίας Φαληρεὺς, Ν(ουμέριος;) καὶ Πομ(πωνία;) Ἐπί-
 λαμψις τὴν ἑαυτῶν τηθῆν.

Ἀναγινώσκονται τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ βάθρου λίθου
 πεντελικοῦ βεβλαμμένου ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὸν

ἀπλοῦν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον. Ὑψ. 1,30,
 πλάτ. 0,67 καὶ 0,55, πάχ. 0,67 καὶ 0,60. Τρεῖς
 μόνον, ὡς συνήθως ἐν τοῖς τοιοῦτοις βάθροις, τῶν
 πλευρῶν του ὠμαλισμένοι· ἄνω δὲ ὅπαι γομφώ-
 σεως. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων (μέγεθος αὐτῶν
 0,015 περίπου, ἀπόστασις ὡς καὶ τῶν στίχων ἀπ'
 ἀλλήλων ἐλαχίστη) μαρτυρεῖ τοὺς μετ' Ἀδριανὸν
 χρόνους. Τὸ Α ποῦ μὲν οὕτως Α, ποῦ δὲ οὕτως Α
 φέρεται γεγραμμένον, τὸ δὲ Ο τετράκις ἔχει ῥομ-
 βοειδὲς σχῆμα· οἱ ἐπώνυμοι ἄρχοντες Αἰλ. Γέ-
 λως Φαληρεὺς καὶ Ἀρδύς εἶναι καὶ ἀλλαχόθεν
 γνωστοί, ὅχι ὅμως καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀρχῆς αὐ-
 τῶν. (1) Τοὺς λοιποὺς, ὧν δύο τὸ αὐτὸ εἶχον ὄνο-
 μα (ἐὰν μὴ ἀμάρτημά τι ὑπολανθάνη τοῦ χαράκτου
 ἐν τοῖς στίχοις 9^ο καὶ 19^ο), δὲν εὕρισκω μνημονευο-
 μένους ἐν τοῖς σημειούμενοις τοῦ Dumont συγ-
 γράμμασιν, (2) ἀγνοῶ δὲ ἂν ἄλλοθεν ποθεν κατόπιν

(1) Παράβ. Dumont des Ar. Athéniens σελ. 88 καὶ 100. Fa-
 stes Ép. d' Athènes σελ. 35.

(2) Ἐν τοῖς Fastes Épon. d' Athènes σελ. 65 φέρονται ἀναγε-
 γραμμένοι τέσσαρες ἐπώνυμοι ἄρχοντες μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διοκλέους.
 Ἄλλ' ἂν τις τούτων (πάντες φαίνονται ἄρξαντες π. Χ.) δύνηται νὰ
 ἔχῃ σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἐνταῦθα, ἀγνοῶ. Ὁ ἐν τῇ αὐ-
 τῇ σελίδι τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος μνημονευόμενος Ἡγίας Τι-
 μοκράτους οὐδεμίαν βεβαίως πρὸς τὸν ἡμέτερον ἔχει σχέσιν.

ἐγνώσθη τις τούτων καὶ τούτου ἕνεκα ἐκδίδω ἐν τούτῳ τῷ τεύχει τὴν ἐπιγραφὴν. Τὸ βάθρον εὐρέθη κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους ὄρθιον, ἀλλ' ἀνεστραμμένον ἔμπροσθεν σχεδὸν τῶν βαθμίδων τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ Ναοῦ εἰς ὅχι μέγα βάθος, ὅπως καὶ πάντα σχεδὸν τὰ βάθρα. Περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς ταῦτα ἴσταντο θὰ εἴπωμεν, ἀλλὰ τοῦ τὰ δέοντα. Ἐκεῖ δ' ἐπίσης εὐρέθησαν, καθ' ὅσον ἡ σκαφὴ προϋχέει, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον, εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐρριμμένα, ἢ πρὸς οἰκοδομητικόν τινα σκοπὸν χρησιμεύοντα, καὶ πάντα τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα μέχρι τοῦ ἀριθ. 18^{ου} καὶ πρὸς τούτοις καὶ δύο ἕτερα οὐδεμίαν φέροντα ἐπιγραφὴν. (Παράβ. Len. R. Ar. à Él. σελ. 190).

14 (136)

ΙΕΡΕΙΑΝΠΟΛΙΑΔΟΞΑΘΗΝΑΣ
ΚΑΘΥΠΟΜΝΗΜΑΤΙΣΜΟΝ
ΤΗΣΕΞΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΛΗΣ
ΚΑΙΕΠΕΡΩΤΗΜΑΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
ΤΩΝΦΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΟΥΓΕ
ΝΟΞΤΟΥΠΡΑΞΙΕΡΓΙΔΩΝΕΒΕΙ

15 (134)

ΕΚΓΟΝΟΝΗΔΕΘΥΓΑΤΡΑΔΥΟΙΝΥΠΑΤΩΝΑΡΡΙΑΝΩΝ
ΟΙΣΟΦΙΑΙΠΛΟΥΤΟΝΚΑΙΓΕΝΟΣΗΓΛΑΙΣΑΝ
ΜΥΣΤΙΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΛΗΜΕΝΤΙΑΝΗΝΠΑΡΑΔΗΟΙ
ΣΤΗΣΑΝΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣΚΑΙΣΟΦΙΑΣΕΝΕΚΑ

Ἐχγονον ἡδὲ θύγατρα δυοῖν ὑπάτων Ἀρριανῶν,
Οἱ σοφίᾳ πλοῦτον καὶ γένος ἡγλᾶσαν,
Μύστιν Ἀθηναῖοι Κλημεντιανὴν παρὰ Δηοῖ
Στήσαν σωφροσύνης καὶ σοφίας ἕνεκα.

Τὸ ἐν τῇ συντομίᾳ καὶ ἀπλότῃ αὐτοῦ ὅχι ἀχάριτον, ἐν συγκρίσει μάλιστα πρὸς ἄλλα φορτικὰ τῶν αὐτῶν χρόνων, τετράστιχον τοῦτο ἐπίγραμμα

16 (127)

ΜΥΣΤΙΠΟΛΟΙΔΗΜΗΤΡΟΣΕΜΕΙΟΤΙΣΙΕΡΗΕΣΤΩ
ΜΗΝΜΟΣΥΝΗΔΗΟΥΣΠΑΡΑΝΑΚΤΟΡΩΟΥΝΟΜΑΜΕΝΜΟ.

ΝΙΑΝΗΝΑΜΙΑΛΩΝΕΥΣΕ
ΒΕΙΑΣΤΗΣΠΕΡΙΤΗΝΘΕΟΝ
ΕΝΕΚΕΝ

Ἰέρειαν Πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθ' ὑπομνηματισμὸν τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς καὶ ἐπερώτημα τῆς Βουλῆς τῶν Φ καὶ τοῦ Δήμου, τὸ γένος τὸ Πραξιεργιδῶν Σαθηνιανὴν Ἀμιλλῶν (:), εὐσεβείας τῆς περὶ τὴν Θεὸν ἕνεκεν.

Ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελικοῦ ὁμοίου τῷ προηγουμένῳ καὶ οὐχὶ κατὰ πάντα σώου. Ὑψ. 1,40, πλ. 0,72 καὶ 0,53, πᾶχ. 0,53 καὶ 0,42. Γραμμάτων μέγεθος 0,02· ἀπόστασις αὐτῶν ἀκανόνιστος. Στίχων ἀπόστασις 0,013 περίπου. Καὶ τοῦ Θ τὸ σχῆμα ῥομβοειδὲς εἶναι. Τιμωμένων ἱερέων καὶ ἄλλων Θεῶν δι' ἰδρύσεως ἀνδριάντος ἐν Ἐλευσίνι ἔχομεν παραδείγματα (Lenor. R. Arch. à Eleusis σελ. 243) Τὸ γένος τῶν Πραξιεργιδῶν δὲν εἶναι ἀγνωστον (ἴδε Pape ἐν λέξει)· ἀλλὰ περὶ τῆς τιμωμένης ἐνταῦθα ἱερείας οὐδὲν εὑρον εἰς ὅσα ἐπρόφθασα ν' ἀνατρέξω βιβλία. Τὸ ΑΜΙΑΛΩΝ μοι εἶναι ὅχι σαφές.

ἀναγινώσκεται ἐπὶ βάθρου λίθου πεντελικοῦ οὐχὶ κατὰ πάντα σώου, ὁμοίου δὲ τοῖς ἀνωτέρω. Ὑψ. 1,33, πλάτ. 0,66 καὶ 0,73, πᾶχ. 0,52 καὶ 0,63. Τὸ ὄνομα τῆς τιμωμένης οὐδ' ὑπάρχει ὅλως ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape. Περὶ δὲ τῶν δύο ὑπάτων Ἀρριανῶν δὲν ἐπρόφθασα ν' ἀνατρέξω εἰς ὅλα τὰ κατάλληλα βιβλία, ὅπως ἴδω ἂν φέρονται καὶ κατὰ ποῖον ἔτος σημειωμένοι.

. . . ΝΕΙΚΗΤΙΚΤΕΝΔΕΘΑΛΕΙΑΣΕΚΥΔΗΣΣΑ
 ΠΑΤΡΙΦΙΛΩΚΑΛΛΑΙΣΧΡΩΑΓΑΚΛΕΙΤΟΥΔΑΡ·
 5 ΕΥΝΕΙΚΗΤΗΣΔΑΥΤΕΣΑΟΦΡΩΝΙΕΡΟΦ
 ΗΕΝΑΠΕΙΣΑΙΟΙΟΦΕΡΩΝΥΜΟΣΑΝΤΟΛΙ
 .ΙΣΙΔΟΤΗΤΟΥΚΥΔΟΣΑΜΥΜΟΝ
 ΡΗΤΗΡΩΝΠΑΠΠΟΣΔΑΡΕΜΕΥΠΕΛΕΝ
 ΖΩΙΛΟΣΟΣΔΟΙΟΙΣΙΝΑΔΕΛΦΕΙΟΙΣΦΡΟΝ
 10 ΤΩΜΕΝΑΠΑΙΓΛΗΕΝΤΟΣΑΝΑΚΤΟΡΟΥΙΕΡΣ
 ΓΛΑΥΚΩΑΤΑΡΣΟΦΙΗΣΗΓΗΤΟΡΙΤΗΝΤΕΠΛΑ,
 ΔΡΕΥΑΤΟ:ΚΑΛΛΑΙΣΧΡΩΠΕΡΙΩΝΥΜΩ:ΟΥΜΕΝΕΜΕΙΟ
ΟΥΣΥΝΚΛΗΤΟΙΟΠΕΛΕΙΓΕΝΟΣΑΝΧΟΘΙΓΑΡΜΟ.
ΗΑΔΩΝΕΠΕΤΑΙΚΛΕΟΣΑΥΣΟΝΙΗΘΕΝ

Μυστίπολοι Δήμητρος ἐμοῖό τις ἱερὴ ἔστω

17 (133)

Μνημοσύνη Διοῦς παρ' ἀνακτόρω· οὐνομα μὲν μο[ι]

Εὐνείκη, τίκτεν δὲ Θάλειά με κυδῆσσα.

Πατρὶ φίλῳ Καλλαίσχρῳ ἀγακλεῖ· τοῦ δ' ἄρ[μῆτρης:]

Εὐνείκη· τῆς δ' αὖτε σάοφρων Ἱεροφ[άντης;

Ἦεν ἀπ' Εἰσαίοιο φερώνυμος, ἀντο.λέ

Εἰσιδότῃ· τοῦ κυδὸς ἀμυμον

Ρητήρων· πάππος δ' ἄρ' ἐμεῦ πέλεν

Ζώϊλος, ὃς δοιοῖσιν ἀδελφείοις φρον

Τῷ μὲν ἀπ' αἰγλήεντος ἀνακτόρου Ἱεροφ[άνται

Γλαύκῳ· ἀτάρ σοφίης ἡγήτορι τήν τε π.λα . . .

Δρέψατο: Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ: οὐ μὲν ἐμεῖο

. ου συνκλήτοιο πέλει γένος· ἀνχόθι γάρ μο[ι]

. ηιδων ἔπεται κλέος Αὐσονίηθεν.

Ἀναγινώσκονται οἱ ἀνωτέρω δέκα καὶ τέσσαρες ἑξάμετροι στίχοι ἐπὶ βάρου λίθου πεντελικῷ τετραυσιμένῳ ἐν πολλοῖς ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὸν ἀπλοῦν αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, βεβλαμμένου δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐνεπίγραφον ἐπιφάνειαν. Ὑψ. 1,02, πλάτ. 0,42 καὶ 0,52, πᾶχος 0,43 καὶ 0,48. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων δεικνύει τοὺς ἐσχάτους Ῥωμαίους χρόνους. Τὸ Α ἔχει σχῆμα οἷον ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς χειρογράφοις. Τὴν ὅλην συμπλήρωσιν καὶ κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ ἐπιγράμματος ἀρίνω εἰς τοὺς ἔχοντας δημιουργικωτέραν τῆς ἐμῆς τὴν φαντασίαν. Κατ' ἐπανάληψιν εἶδον τὸν λίθον καὶ πάντοτε τ' αὐτὰ ἀνέγνωσα γράμματα.

ΠΑΙΛΤΕΙΜΟΣΘΕΝΗΣΒΕ
 ΡΕΝΙΚΙΔΗΣΑΙΛΖΗΝΩΝΟΣ
 ΤΟΥΠΥΘΟΧΡΗΣΤΟΥΕΞΗ
 ΓΗΤΟΥΥΙΟΕΜΥΗΘΕΙΣ
 ΑΦΕΣΤΙΑΣ

Π(όπλιος) Αἶλ(ιος) Τειμοσθένης Βερενικίδης, Αἶλ(ίου) Ζήνωνος τοῦ Πυθοχρήστου ἐξηγητοῦ υἱός, μνηθεὶς ἀφ' ἐστιας.

Ἐπὶ βάρου λίθου πεντελικῷ σχεδὸν σώου καὶ ὁμοίου τοῖς ἀνωτέρω. Ὑψ. 0,80, πλάτ. 0,45 καὶ 0,53, πᾶχ. 0,48 καὶ 0,52. Ἀνω, πλὴν μιᾶς ὁπῆς γομφώσεως, σώζεται καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἐπὶ τοῦ λίθου.

18 (131)

Ν
 ΚΛΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΙΑ
 ΚΛΦΙΛΙΠΠΟΥΤΟΥ
 ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΝΘΟΣ
 ΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΑΙΑ
 5 ΠΡΑΞΑΓΟΡΟΥΤΟ.
 . ΔΑΔΟΥΧΗΣΑΝΘΟΣ
 . ΠΟΓΟΝΟΝΤΗΝ
 ΑΣ

Κλ(αυδία) Θεμιστόκλειαν Κλ(αυδίου) Φιλίππου τοῦ δαδουχέσαντος θυγατέρα καὶ Αἶλ(ίου) Πραξαγόρου τοῦ [δ]αδουχέσαντος [ἀ]πόγονον, τήμ (ἀφ' ἐστί;) ας.

Ἀναγινώσκονται τ' ἀνωτέρω ἐπὶ δύο τεμαχίων προσαρμοζόντων βάθρου λίθου πεντελικού, ὁμοίου τοῖς ἀνωτέρω, τεθραυσμένου τὰ κάτω καὶ ἄλλως ὄχι ἀλωδῆτου. Ὑψ. σωζόμενον 1,03, πλάτ. 0,42 καὶ 0,62, πάχος 0,42 καὶ 0,52. Γραμμάτων μέγεθος 0,04 περίπου. Στίχων ἀπόστασις 0,02-0,25. Οὔτε πρὸς τὰ κάτω, οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ

τελευταίου ΑΣ ὑπῆρχον γράμματα. Τούτου ἕνεκα οὐδεμία ἄλλη συμπλήρωσις μοι φαίνεται δυνατή. Τὸ Μ τοῦ ἐβδόμου στίχου, ὅπερ καθαρῶς δὲν διακρίνεται καὶ μοι ἐφάνη οἶονεῖ ἐξεπίτηδες ἀποτετριμμένον, ἴσως κατὰ λάθος ἐγγράφη ἀντὶ τοῦ Ν. Περὶ τῶν ὀνομάτων παρὰ βάλει ἀνωτέρω ἀριθ. 5.

19 (32)

ΛΥΣΙΑΝΑΡΤΕΜΩΝΟΣΠΑΙΑΝΙΕΑ
ΘΕΟΤΙΜΟΣΘΕΟΤΙΜΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣ
ΚΑΙΘΕΟΔΟΤΗΔΩΣΙΘΕΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣΘΥΓΑΤΗΡ
ΚΑΙΟΝΗΣΑΚΩΠΡΟΤΙΜΟΥΕΓΜΥΡΙΝΟΥΤΤΗΣΘΥΓΑΤΗΡ
5 ΑΦΕΣΤΙΑΣΜΥΗΘΕΝΤΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΚΑΙΚΟΡΗΙΑΝΕΘΗΚΑΝ

Λυσίαν Ἀρτέμωνος Παιανιέα, Θεότιμος Θεοτίμου ἐγ Μυρινούττης καὶ Θεοδότῃ Δωσιθέου ἐγ Μυρινούττης θυγάτηρ, καὶ Ὀνησακῶ Προτίμου ἐγ Μυρινούττης θυγάτηρ, ἀφ' ἐστίας μυηθέντα, Δήμητρι καὶ Κόρῃ ἀνέθηκαν.

Ἐπὶ τοῦ ἡμίσεος στρογγύλου βάθρου ὑπογλαυκίζοντος πεντελικού λίθου. Ὑψ. ὁλόκληρον σωζόμενον 0,20, διάμετρος 0,55. Γραμμάτων μέγεθος 0,015 περίπου, τὰ δὲ τῆς πρώτης λέξεως διπλάσια σχεδὸν τῶν ἄλλων. Τὸ σχῆμα αὐτῶν σφόδρα πεποικιλμένον δι' ἀκρεμόνων. Στίχων ἀπόστασις 0,01. Γομφώσεως ὅπῃ σώζεται ἄνω μία ὁλόκληρος. Τὸ ξενίζον ὄνομα Ὀνησακῶ δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape. Τὸ βάθρον εὐρέθη τὴν 9^{ην} Αὐγούστου παρελθόντος ἔτους ἔξω τῶν τοίχων τοῦ Περιβόλου.

20 (55)

ΟΥΝΟΜΑΚΑ/ . , ΣΤΩΜΗΤΗΡ
ΔΕΜΕΚΑΛΛΙΚΛΕΙΑ
ΘΥΓΑΤΕΡΑΙΦΘΕΙΜΗΝΕΙΣΑΤΟ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΤΟΥΤΟΔΕΠΑΤΡΙΦΙΛΩΙΜΟΙ
ΑΡΗΙΟΣΩΠΑΣΕΝΕΔΡΗ
ΕΣΓΕΡΑΣΑΘΑΝΑΤΩΝΙΣΤΑ
ΜΕΘΑΓΧΙΘΥΡΟΙ
ΔΗΟΥΣΚΑΙΚΟΥΡΗΣΔΑΙΔΗΦΟ

. ΟΥΟΥΔΕΜΕΝΥΚΤΕΣ
.. ΤΟΝΤΗΛΙΟΥΚΑΛ...
.. ΜΠ . ΜΕΝ ^1

Ὀνομα Καλ[λι]στῶ, μήτηρ δέ με Καλλίκλεια
Θυγάτερὰ ἰφθείμην εἵσατο Καλλιμάχου.
Τοῦτο δὲ πατρὶ φίλῳ μοι Ἀρήιος ὥπασεν Ἐδρη. (1)
Ἐς γέρας ἀθανάτων ἱστάμεθ' ἀγχίθυροι
Δηοὺς καὶ Κούρης δαιδηφόρου, οὐδέ με νύκτες
Λή[;]σοντ' ἡελίου κἀλ[λιον] [λα]μπ[όμεναι].

Ἀναγινώσκεται τὸ ἀνωτέρω ἐπιγράμμα ἐπὶ ἀπλοῦ καὶ ἄνευ ἀρχιτεκτονικοῦ κόσμου βάθρου πεντελικού λίθου τεθραυσμένου τὰ κάτω κατὰ τὴν δευτέραν σειρὰν τοῦ 6^{ου} στίχου (ὑψ. σωζόμενον 0,65, πλάτ. 0,55, πάχος 0,47). νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι στίχοι μοι φαίνεται ὅλως ἀπίθανον. Ἄνω ὑπάρχει τετράγωνος ἀβαθὴς καὶ ὄχι ὠμαλισμένη κοιλότης καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ὁ πῆ γομφώσεως μετὰ αὐλακὸς πρὸς ἔγχυσιν τοῦ μολύβδου. Τὸ βάθρον εἶναι λόγου ἄξιον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἔννοιαν ἀθανάτων ἱστάμεθα ἀγχίθυροι Δηοὺς καὶ Κούρης δαιδηφόρου (2) = ἱστάμεθα πλησίον τῆς θύρας τῶν ἀθα-

(1) Ἀρήιος Ἐδρη = Ἀρεῖος Πάγος = ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆ.
Ἡ ἐξηγήσις ἐπὶ λθον εἰς τὸν νοῦν τοῦ Κου Σ. Δραγούμη τὸ πρῶτον τὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐν γένει μετ' ἐμοῦ συζητούντος.

(2) Ἡ φράσις ἐς γέρας δύναται ἢ πρὸς ταῦτα νὰ συνταχθῇ = χά-

νάτων Δήμητρος καὶ Κόρης θαλασσοπόρου· εὐρεθὲν
δηλ. πέρυσιν ἤδη μετ' ἄλλων πολλῶν ὁμοίων ἐν τῇ
αὐλῇ τοῦ Ναοῦ τῇ ἔμπροσθεν τῆς ἀνατολικῆς πλευ-
ρᾶς τῆς Στοᾶς φαίνεται πως κυροῦν τὴν γνώμην
τῶν Dilettanti περὶ ὑπάρξεως πύλης καὶ κατὰ
τοῦτο τὸ μέρος, ἂν καὶ ἔχνη τοιαύτης δὲν εὐρέθη-
σαν μέχρι τοῦδε, οὐδ' ὑπάρχει ἴσως ἐλπίς νὰ εὐ-
ρεθῶσι δι' οὓς ἐσημείωσα ἀλλαγῶν λόγους (1).

21 (145)

Ο Ρ Ο Ξ Χ Ω
ΡΙ Ο Π Ε Ρ
Α Μ Ε Ν Ο Ε Ρ
Ι Λ Υ Ξ Ε Ι Π Α
Ι Δ Ι Κ Α Λ Λ Ι Ξ
Τ Ρ Α Τ Ο

H.

Ὁρος χωρίου πεπραμένου ἐπὶ λύσει παιδὶ Καλλι-
στράτου H.

Ἐπὶ τεμαχίου στήλης λίθου ἐλευσινιακοῦ πάν-
τοθεν τεθραυσμένης. Ὑψ. 0,28, πλάτ. 0,21, πάχος
0,09. Ἐδωρήθη εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι Μουσεῖον, ἔνθα
καὶ εἶναι κατατεθειμένος, μετὰ πολλῆς προθυμίας
παρὰ τοῦ εὐρόντος αὐτὸν χωρικοῦ κατὰ τὴν θέσιν
τὴν καλουμένην νῦν σπηλιά, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου
ἄρχεται ἡ εἰς Μέγαρα ἀμαξητὴ ὁδός. Παραδείγ-
ματα ὁμοίων ὅρων ζητησάτω ὁ βουλόμενος ἐν ταῖς
Antiquités Helléniques τοῦ K^o A. Παγκαβῆ,
ἐνθα καὶ περὶ τῆς φράσεως ἐπὶ λύσει γίνεται
λόγος.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 20ῃ Ὀκτωβρίου 1883.

Δ. ΦΙΛΙΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ

(Συνέχεια, Τεύχος Α. σελ. 16 καὶ Β. σελ. 86)

37.

Στήλη τετραγωνικὴ ἐπιμήκης, ἥς ἱκανὸν μέρος
ἦτο ἐμπεπηγμένον τῷ ἐδάρει, ἐν ᾗ·

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Ε Κ Α Τ Η Β Ε Λ Ε Τ Η Ι
Ο Ι Ε Ρ Ο Φ Α Ν Τ Η Σ
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ
Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

Ἀπόλλωνι ἐκατηβέλῃ τῇ ὁ ἱεροφάντης Διογένης κατ'
ὄναρ.

Παρὰ πόδας ὑπάρχει κύκλος μετὰ γραμμῶν.

Ὁ Διογένης οὗτος εἶνε γνωστὸς ἐκ τῆς ἐν τῷ Α'·
τεύχει τῆς Ἐφημερίδος δημοσιευθείσης ὑπ' ἀριθ. 1

ῖν τιμῆς ἱστάμεθα ἀγχιθυροὶ τῶν ἀθανάτων, ἢ πρὸς τ' ἄνωτέρω =
ἀρχίος ἔδρη ὅπως εἰς γέρας.

(1) Παράβ. Πρακτικὰ Ἀρχ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1882 σελ. 87
καὶ 94.

ἐπιγραφῆς καὶ ἔτι ἐκ τῶν ἐπομένων πέντε, εὐρεθει-
σῶν ἀπασῶν παρὰ τὴν βορείαν πλευρὰν τοῦ ναοῦ
τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἡ στήλη οὐδεμίαν ἔχει ἀρχιτε-
κτονικὴν μορφήν. Ὑψ. 0,60. πλ. 0,38. πχ. 0,34.
Μήκος γραμ. 0,032.

38.

Βωμίσκος μαρμάρινος εἰς δύο τεμάχια τεθραυ-
σμένος ἔχων ἄνω τε καὶ κάτω οἶονεὶ βάσιν ἰωνικῆς
παρθαστάδος, ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ἐσχάραν, τὰς
τέσσαρας πλευρὰς λείας καὶ ἐν τῇ μιᾷ·

Σ Ε Λ Η Ν Η
Π Ο Λ Υ Ω
Ν Υ Μ Ω
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ

Σελήνη πολυωνύμῳ ὁ ἱερεὺς Διογένης.
Ὑψ. 0,24. πλ. 0,17. πχ. 0,10.

39.

Ἄτερος παρεμπερῆς τὸ σχῆμα καὶ τὰς αὐτὰς
περίπου ἔχων διαστάσεις, ἐν ᾧ·

Τ Ε Λ ω Ι
C ω Ρ Ι
Ο Ι Ε Ρ
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Τελ[εσφόρ]ω σω[τῆ]ρι ὁ ἱερ[εὺς] Διογένης.

Ὡς πρὸς τὸ ἐπίθετον τελεσφόρῳ πρῶ. καὶ τὴν
ἐτέραν ἡμῶν ἐπιγραφὴν ἐν τεύχει Β'. ἀριθ. 33.

40.

Ἄτερος παρεμπερῆς τὸ σχῆμα, ἐν ᾧ·

Υ Γ Ι Ε Ι Α
C ω Τ Ε Ι Ρ Α
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Υγιεῖω σωτεῖρῳ ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Υψ. 0,30. πλ. 0,18. πχ. 0,14.

41.

Ἄτερος παρεμπερῆς τὸ σχῆμα καὶ τὰς διαστά-
σεις, ἐν ᾧ·

Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι
Μ Α Λ Ε Α Τ Α
C ω Τ Η Ρ Ι
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Ἀπόλλωνι Μαλεάτῃ σωτῆρι ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Ἀπόλλων ὁ Μαλεάτης ἦτο τῶν κατ' ἐξοχὴν ἐν
τῷ ἱερῷ λατρευομένων θεῶν, καὶ ἱερὸν αὐτοῦ ὑπῆρ-
χεν ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ ἱερὸν ἄλλος Κυνορτίου ὄρους
(Παυσ. 2, 27, 7).

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ὁρμώμενος συμπληρῶ
τὴν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ὡσαύτως εὑρεθεῖσαν καὶ ἐν

τῷ Ἀθηναίῳ (τόμ. Γ'. τευχ. στ'. σελ. 554.
ἀριθ. 7) δημοσιευθεῖσαν ἐπιγραφὴν οὕτως: Ἀπόλ-
λωνι Μαλεάτῃ.

42.

Ἄτερος παρεμπερῆς τὸ σχῆμα, μαρμαρίνος καὶ
οὗτος, ἐν ᾧ·

Α C Κ Λ Η Π Ι Ω
C ω Τ Η Ρ Ι
Ο Ι Ρ Ε Ε Υ C
Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η C

Ἀσκληπιῷ σωτῆρι ὁ ἱερεὺς Διογένης.

Υψ. 0,30. πλ. 0,18. πχ. 0,13.

43.

Ἐκεῖ πλησίον εἰς ἀπόστασιν 3-5 μέτρων ἀπὸ
τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εὑ-
ρέθησαν καὶ ἄλλοι βωμίσκοι, μαρμαρίνοι ἅπαντες
καὶ παρεμπερεῖς τὸ σχῆμα, οἷον·

Ε Λ Ε Ο Υ
Β Ω Μ Ο Ν
Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ
Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

Ἐλέου βωμὸν Ἱεροκλῆς κατ' ὄναρ.

Παρὰ πόδας εἶνε ἐγγεγλυμμένοι δύο κύκλοι.

Υψ. 0,60. πλ. 0,32—0,28 (διότι ὁ λίθος στε-
νοῦται πρὸς τὰ ἄνω). πχ. 0,020. Μῆκος γραμ.
0,02.

44.

Μαρμαρίνη τετραγωνικὴ στήλη, βωμὸς καὶ αὐ-
τῇ, στενουμένη πρὸς τὰ ἄνω, ἐν ᾗ βαθμηδὸν σμι-
κρυνόμενοις γράμμασι·

Α Σ Κ Λ Η Π Ι
Ω
Ε Υ Κ Ο Λ Ω
Φ Ι Λ Ι Π Π Ο Σ

Ἀσκληπιῷ εὐκόλῳ Φίλιππος.

Παρά πόδας κεχαραγμένος κύκλος.

Τὸ ἐπίθετον εὐκόλος ἀπεδόθη τῷ Ἀσκληπιῷ, ἅτε εὐκόλως τοὺς πάσχοντας θεραπεύοντι, ἥτοι ἔχει τὴν αὐτὴν περίπου σημασίαν, ἣν τὸ ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἡμῶν ἐπιγραφῇ (τευχ. Β'. ἀριθ. 28) ὀρθίος (= ὁ τοὺς ἀσθενεῖς ὀρθίους ἥτοι ἀνίστασθαι ποιῶν).

Μ. 0,90. πλ. 0,45. πχ. 0,40. Μῆκος γραμ. 0,04—0,03.

45.

Ἐπιμήκης μαρμάρινος βωμίσκος ἔχων κατὰ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν δύο ἐσχάρας καὶ ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ἔμπροσθεν μακρῶν πλευρῶν τάδε·

ΙΚΕΤΗΣ
ΜΕΛΑΝΩΠΟΣ

Υψ. 0,12. πλ. 0,14. πχ. 0,07. Μῆκος γραμ. 0,01.

46.

Τὸ αὐτὸ κύριον ὄνομα ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ ἐξῆς ἐπιγραφῇ·

ΜΗΤΡΙΘΕΩΝ
ΙΚΕΤΗΣΚΑΤΟΝΑΡ
ΜΕΛΑΝΩΠΟΣΕΤΕΥΞΕΝ

Μητρὶ θεῶν ἱκέτης κατ' ὄναρ Μελανωπὸς ἔτευξεν.

Ἐπὶ λίθου τετραγωνικοῦ κατὰ χώραν κειμένου ἐπὶ ἰδίου βάθρου. Αἱ ἐπιφάνειαι αὐτοῦ τε καὶ τοῦ βάθρου ἔχουσι κατὰ τὰ ἄκρα ἐγγεγλυμμένον περιθώριον. Ταῖς δύο δ' ἐκατέρωθεν, κατὰ πλάτος, πλευραῖς συνείχοντο ἕτεροι λίθοι. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἶνε κεχαραγμένος κύκλος.

Υψ. 0,60. πλ. 0,65. πχ. 0,62. Μῆκος γραμ. 0,03.

47.

Λιθίνη τετραγωνικὴ στήλη ἄνευ ἀρχιτεκτονικῆς τινος μορφῆς, ἐν ᾗ·

ΙΕΡΕΥΣ
ΣΤΑΤΕΙΛΙΟΣ
ΣΕΚΟΥΝ

ΔΟΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΠΑΙΣΙΝ
ΕΤΕΙΟΑ

Ἰερεὺς Στατεῖλιος Σεκουῖδος Ἀσκληπιῷ παισὶν ἔτει ΟΑ'.

Παρά πόδας κεχαραγμένος κύκλος.

Υψ. 0,92. πλ. 0,26. πχ. 0,18. Μῆκος γραμ. 0,032.

48.

Ἐπὶ τῆς ἐλλειψοειδοῦς βάσεως τριμόρφου Ἑκάτης εὐρεθείσης εἰς ἀπόστασιν πέντε μέτρων πρὸς βορρᾶν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιῷ, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ·

ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΕΚΑΤΗ
ΕΠΗΚΩΙ ΦΑΒΟΥΛΛΟΣ

Ἀρτέμιδι Ἑκάτῃ ἐπηκόῳ Φάβουλλος.

49.

Πλάξ ἐκ σκληροῦ τιτανολίθου ἐπιστέφουσα βάθρον, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας ὁπᾶς, ἐν αἷς ἥσάν ποτε ἐγγομφωμένοι πόδες ἀγάλματος, καὶ ἐπὶ τῆς ἔμπροσθεν τάδε·

...ΛΟΣ..ΣΟΝΟΣΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΑΣΑΠΟΛΛΩΝΙΔΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΙΟΙΤΟΝΑΥΤΩΝΥΙΟΝΜΕΝΑΝΔΡΟΝ
ΠΥΡΟΦΟΡΗΣΑΝΤΑΑΠΟΛΛΩΝΙΚΑΙΑΣΚΛΑΠΙΩ,

[Παῦλ]ος [Ἰά]σονος καὶ Ἀσκληπιᾶς Ἀπολλωνίδα, ἐπιδάυριοι τὸν αὐτῶν υἱὸν Μένανδρον πυροφορήσαντα Ἀπόλλωνι καὶ Ἀσκληπιῷ.

Υψ. 0,26. πλ. 1,30. πχ. 0,78. Μῆκος γραμ. 0,025.

50.

Δύο προσαρμύζοντα τεμάχια πλακὸς τετραγωνικῆς συνισταμένης ἐκ τετραγωνικοῦ ἄβας καὶ ἀνεστραμμένου κυματίου. Ἐπὶ τοῦ κυματίου καὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας σώζονται τάδε·

ΔΗΜΗΤΡΟΣΚΑΡΠΟΦΟ
ΡΟΥ
ΜΗΝΟΔΩΡΟΣΑΓΑ...
ΠΥΡΟ...
ΤΟ...

Δήμητρος καρποφόρου Μηνόδωρος Ἀγα[θοκλέους] πυ-
ρο[φορήσας] τὸ [δεῖνα ἔτος].

Υψ. 0,24. πλ. 0,65. πχ. 0,38. Μῆκος γραμ.
0,02.

51.

Τετραγωνική στήλη ἐξ ἀσβεστολίθου ἔχουσα βά-
σιν καὶ ἐπὶ κρانون οἰονεὶ σπεῖραν ἰωνικῆς παραστά-
δος καὶ τὰδε·

52.

Πλάξ ἐκ σκληροῦ ἀσβεστολίθου ἀνήκουσα εἰς τετραγωνικὸν βάθρον, ἐν ᾗ·

Σ Τ Ρ Α Τ Ω Ν Θ Ι Ω Ν Ι Σ Α Ρ Γ Ε Ι Ο Ι
Τ Ο Ν Σ Υ Ι Ο Ν Σ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι
Ε Υ Χ Α Ν

ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣΛΑΒΡΕΑΣΔΑΜΟΠΕΙΘΟΥΣ
ΑΡΓΕΙΟΙΕΠΟΙΗΣΑΝ

Στράτων, Θιωνίς, Ἀργεῖοι τὸν υἱόν (= τοὺς υἱούς)
Ἀπόλλωνι Ἀσκληπιῷ εὐχάν.

Ἀθηνογένης Ἀριστομένους, Λαβρέας Δαμοπείδους,
Ἀργεῖοι ἐποίησαν.

Περίεργον εἶνε ὅτι δὲν μνημονεύονται ἐν τῇ ἐπι-
γραφῇ τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν. Τὰ ὀνόματα δὲ τοῦ
πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς δὲν συνδέονται ἀλλήλοις
(ὡς δὲν συνδέονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγραφο-
μένων τεχνιτῶν), διότι ναὶ μὲν καταλείπεται κενὸς
χώρος μετὰ αὐτῶν, ἀλλὰ γράμματα ἐνταῦθα δὲν
ὑπῆρχον. Περὶ τοῦ τύπου τῶν υἱῶν (πρβ. Kirch-
hoff, Stud³, z. G. d. gr. Alph. σ. 84), εἰ καὶ
παράδοξόν πως φαίνεται, ὅτι ὁ ἀρχαϊκὸς οὗτος δω-
ρικὸς τύπος διετηρήθη ἐν τοσοῦτον μεταγενεστέροις
χρόνοις.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ προκειμένη
ἐπιγραφή, ἐνδιαφέρουσα ἡμᾶς μάλιστα διὰ τοὺς ἐν

ΔΙΟΔΩΡΟΣ
ΝΙΚΟΜΕΝΗΣ
ΛΑΚΡΙΤΟΣ
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ
ΙΑΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣ
ΑΝΕΘΗΚΑΝ

Παρὰ πόδας εἶνε κεχαραγμένος κύκλος μετὰ
γραμμῶν.

Ἡ στήλη αὕτη ἐχρησίμευεν ὡς ὑπόθεμα ἀναθή-
ματος προσκεκολλημένου μολύβδῳ, διατηρουμένῳ
ἔτι ἐν ταῖς ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ ὀπαῖς. Μεταξὺ δὲ
τῶν γραμμάτων ἐχαράχθησαν ὑπὸ μεταγενεστέρας
χειρὸς, παιδιᾶς χάριν, ἕτερα γράμματα δυσανά-
γνωστον οὕτω τὴν ἐπιγραφὴν ποιήσαντα.

Υψ. 1,15. πλ. 0,32. πχ. 0,23. Μῆκος γραμ.
0,02.

αὐτῇ μνημονευομένους Ἀργεῖους τεχνίτας, προέρ-
χεται πιθανῶς ἐκ τῶν πρώτων αὐτοκρατορικῶν
χρόνων.

Υψ. 0,68. πλ. 0,92. πχ. 0,50. Μῆκος γραμ.
0,022.

53.

Τεμάχιον μαρμαρίνης πλακὸς, τριγωνικὸν τὸ
σχῆμα, ἐν ᾧ·

... ΑΙΧΜΙΔΑΣ
ΔΑΜΟΦΑΝΕΟΣ
ΙΕΡΕΥΣΓΕΝΟΜΕ
ΝΟΣΑΣΚΛΗΠΙΩΙ

Κλε]αυχμίδας Δαμοφάνεος, ἱερεὺς γενόμενος, Ἀσκλη-
πιῷ.

Υψ. 0,38. πλ. 0,33. πχ. 0,18. Μῆκος γραμ.
0,01.

54.

Τεμάχιον μαρμαρίνης πλακὸς (ὑψ. 0,06. πλ. 0,11. πχ. 0,015) εὑρεθὲν ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐν ᾧ σμικροτάτοις γράμμασιν ἤδε ἡ ἔμμετρος ἐπιγραφή·

... Η Κ Ο Ω Ε Ι Η Τ Η Ρ Ι ...
... Α Μ Φ Ι Λ Ο Σ Ε Υ Σ Α Μ Ε Ν Ο Σ
... Π Ε Λ Υ Σ Α Τ Ο Ν Ο Υ Σ Ο Υ
Φ Ι Λ Η Π Α Τ Ρ Ι Δ Ι

[ἐπ]ηκόω εἰητήρι... [Π]αμφίλος εὐσάχμενος... [ἀ]πε-
λύσατο νούσου φίλη πατρίδι.

Ὅτι ὁ πρῶτος σωζόμενος στίχος συμπληρωτέος ἐπηκόω φαίνεται, ἐξ ἧς ἐδημοσίευσεν ἐν Ἀθηναίῳ (τόμ. Ι'. τευχ. ΣΙ', σελ. 554. ἀριθ. 6) ἐπιγραφῆς. Ὁ Πάμφιλος δὲ εἶνε καταφανῶς ὁ ὑπὲρ ἰάσεως τοῦ ἀσθενοῦς εὐξάμενος ἱερεὺς.

55.

Τεμάχιον πλακὸς ἐπιστεφούσης βάθρον (ὑψ. 0,27. πλ. 0,27. πχ. 0,32), ἐν ᾧ ἀναγινώσκονται τάδε·

... Κ Α Ρ Π Ο Φ Ο Ρ Ο
... Ο Υ ...
... Σ Α Τ Α ...
... Π Υ Ρ Ο ...
... Τ Ο ...

[Δήμητρος] καρποφόρο[υ]. . . ου. . . σατα. . . πυρο-
[φορήσας] τὸ [δεῖνα] ἔτος

Παράβαλε καὶ ἐτέραν ἐπιγραφὴν ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ὑπ' ἀριθ. 50.

56.

Στήλη τετραγωνικὴ ἔχουσα ὡς βάσιν καὶ ἐπὶ κρانون ἄβακα καὶ κυμάτιον, τὰς τρεῖς ἐπιφανείας ἀκατεργάστους, καὶ ἐν τῇ τετάρτῃ, τῇ ὀπωσοῦν λεία, τὴν ἐξῆς ἡμιεφθαρμένην ἐπιγραφὴν·

ΠΑΙΛΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΙΕΡΑΠΟ
ΛΗΣΑΣΑΣΚΛΗΠΙΩ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΩ ΑΝΑΚΕΙΩ
ΘΕΟΙΣ

Παῖλιος Διονυσίου Ἀντιόχου ἱεραπολήσας Ἀσκλη-
πιῶ καὶ τοῖς ἐν τῷ Ἀνακείῳ θεοῖς.

Παρὰ πόδας εἶνε κεχαραγμένος κύκλος.
Υψ. 1,30. πλ. 0,70. πχ. 0,45. Μῆκος γραμ.
0,033.

57.

Μαρμαρίνη στήλη, ἡ βωμὸς, ἔχουσα βάσιν καὶ ἐπὶ κρانون οἰοῖται βάσιν ἰωνικῆς παραστάδος καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐχὶ ἐντελῶς λείας καὶ ἐν τῇ μιᾷ αὐτῶν τὴν δε τὴν ἐπιγραφὴν·

Ι Ε Ρ Ο Κ Λ Η Σ Α Φ Ρ Ο
Δ Ε Ι Σ Ι Ο Υ Ι Ε Ρ Ε Υ Σ
Τ Ο Υ Σ Ω Τ Η Ρ Ο Σ Α Σ Κ Λ Η
Π Ι Ο Υ Π Α Ν Θ Ε Ι Ω Κ Α
Τ Ο Ν Α Ρ

Ἱεροκλῆς Ἀφροδισίου ἱερεὺς τοῦ σωτῆρος Ἀσκλη-
πιοῦ Πανθείῳ κατ' ὄναρ.

Υπὸ τὴν ἐπιγραφὴν εἶνε κεχαραγμένος κύκλος μετὰ στιγμῶν καὶ ὑπ' αὐτὸν ἐτέρᾳ χειρὶ ΙΒ. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῶν δύο πρώτων στίχων εἶνε κεχαραγμένον ἀνεστραμμένον ἀνθέμιον ἔχον μορφήν οἰοῖται φύλλου κισσοῦ.

Υψ. 0,90. πλ. 0,36. πχ. 0,30. Μῆκος γραμ.
0,02.

57.

Βωμίσκος ἔχων ὅλως ἐφθαρμένην ἐπιγραφὴν, ἐξ ἧς ἀναγινώσκεται μόνον·

Τ Ε Λ Ε Σ Φ Ο
Ρ Ω

Υψ. 0,29. πλ. 0,13.

58.

Ἐτερος τοιοῦτος, ἐν ᾧ ἀναγινώσκονται·

Α Κ Λ Η Π Ι Ω
 Γ Ω Τ Η Ρ Ι
 Ε ◊ Β
 Ι Ε

Ἀσκληπιῷ σωτῆρι ε [τ]ὸ Β'. ιε[ρεὺς].

Ἰψ. 0,38. πλ. 0,18. πχ. 0,18. Μῆκος γραμ. 0,02.

Οἱ δύο οὔτοι βωμίσκοι ἐφθάρησαν ἐντετειχισμένοι ὄντες ἐν μεταγενεστέρῳ οἰκήματι πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1883.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΩΝ.

Α'.

Θ Ο Ι Ν Ι Α Σ Τ Ε Ι Σ Ι Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ

Ε Π Ο Ι Η Σ Ε

- ΑΠΟΛΛΟΔΗΡΗΑΡΧΟΝΤΟΣ
 ΤΗΟΥΣΣΤΕΡΗΠΡΟΞΕΝΙΗ
 5 ΠΠΟΔΡΟΜΙΛΕΣΚΗΔΕΚΑ
 ΤΗΕΤΕΥΑΦΙΔΔΕΘΙΟΓΙ ΤΙΜΗΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΗΝΟΣΔΑΜΑΤΡΙΗΝΟΥΜΗΝΙΗΕΤΕΥΑ
 ΤΗΝΜΝΑΜΟΝΟΣΑΝΤΙΓΛΗ ΦΙΔΔΕΑΠΟΛΛΟΔΗΡΟΣΑΣΗΠΗΝΟΣΚΛΙΟΝΙΚΟΣΑΝΤΙΠΑ
 ΟΓΧΗΣΤΟΔΗΡΗΕΛΕΞΕ ΤΡΗΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΟΗΤΥΔΑΜΥΠΡΟΞΕΝΗΣΗΜΕΝΚΗΕΥΕΡΓΕ
 ΠΡΟΒΕΒΛΕΥΜΕΝΟΝΕΙΜΕΝ ΤΑΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΕΙΗΝΔΑΜΑΤΡΙΟΝΤΑΣΙΚΡΑΤΗΝ
 10 ΑΥΤΥΠΟΤΤΟΝΔΑΜΟΝΠΡΟ ΔΙΟΔΟΤΟΝΗΡΑΚΛΙΔΑΟΚΟΥΣΙΚΗΝΗΣΑΥΤΗΣΚΗΣΓΟΝΗΣ 5
 ΞΕΝΟΝΕΙΜΕΝΚΗΕΥΕΡΓΕ ΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣΓΑΣΚΗΦΥΚΙΑΣΕΠΤΑΣΙΝΚΗΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣ
 ΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΕΙ ΦΑΛΙΑΝΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΛΚΗΙΡΑΝΑΣΙΝΣΑΣΚΗΚ.
 ΗΝΑΠΟΛΛΗΝΙΟΝΜΕΝΕΚΡΑ ΤΑΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝΚΗΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΚΑΘΑΠΕΡ
 ΤΙΟΣΤΗΙΟΝΑΥΤΟΝΚΗΚ ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
 15 ΓΟΝΗΣΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣ
 ΓΑΣΚΗΥΚΙΑΣΕΠΤΑΣΙΝΚΗ
 ΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝ
 ΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΛ
 ΚΗΙΡΑΝΑΣΙΝΣΑΣΚΗΚΑΤΑ
 20 ΓΑΝΚΗΚΑΤΑΘΑΛΑΤΤΑΝ.Η
 ΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΟΠΟΤΤΑΚΗΤΥΣ
 ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕ
 ΤΗΣ ΤΙΜΗΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΜΕΙΝΟΣΔΑΜΑΤΡΙΗΝΕΥΜΕΙΝΙΗΕΤΕ 10

ΥΑΦΙΔΔΕΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣΑΣΣΗΠΛΗΝΟΣΚΛΙΟΝΙΚΟΣΑΝΤΙ
ΠΑΤΡΗΕΛΕΞΕΔΕΔΟΧΘΗΤΟΙΔΑΜΟΙΠΡΟΞΕΝΟΝΗΜΕΝΚΗ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΝΑΓΡΗΛΗΝΙΣΤΙΗΟΝΑΡΙΣΤΗ
ΝΟΣΜΙΛΗΣΙΟΝΑΥΤΟΝΚΗΣΓΟΝΗΣΚΗΕΙΜΕΝΑΥΤΥΣΓΑΣ
ΓΑΣΚΗΦΥΚΙΑΣΕΠΤΑΣΙΝΚΗΦΙΣΟΤΕΛΙΑΝΚΗΑΣΦΑΛΙΑΝ
ΚΗΑΣΟΥΛΙΑΝΚΗΠΟΛΕΜΛΚΗΙΡΑΝΑΣΙΛΣΑΣΚΗΚΑΓΑΝΚΗ
ΚΑΤΑΘΑΛΑΤΑΝΚΗΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΚΑΘΑΠΕΡΚΗΤΥΣ
ΑΛΛΥΣΠΡΟΞΕΝΥΣΚΗΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

15

Θοινίας Τεισικράτους

ἐποίησε

- Ἀπολλοδώρῳ ἄρχοντος
τῷ οὐσστέρῳ. Προξενίη.
- 5 Ἴπποδρομίῳ ἐςκηδεά-
τη, ἐπεψάφιδδε Θιογί- Τίμωνος ἄρχοντος, μηνὸς Δαματρίῳ νοουμενίη, ἐπεψά-
των Μνάμονος, Ἀντίγων φιδδε Ἀπολλόδωρος Ἀσώπωνος, Κλιόνικος Ἀντιπά-
᾽Ογχηστοδώρῳ ἔλεξε, τρῷ ἔλεξε, δεδόχθη τῷ δάμῳ προξένως ἤμεν κὴ εὐεργέ-
προθεβωλευμένον εἶμεν τας τὰς πόλιος Ταναγρείων, Δαμάτριον, Πασικράτην,
10 αὐτῷ ποττὸν δάμον, πρό- Διόδοτον Ἡρακλίδας Κουζικηνῶς, αὐτῶς κὴ ἐσγόνως,
ξενον εἶμεν κὴ εὐεργέ- κὴ εἶμεν αὐτῷ γὰς κὴ Φυκίας ἔππασιν κὴ Φισοτελίαν κὴ ασ-
ταν τὰς πόλιος Ταναγρεί- φαλίαν κὴ ἀσουλίαν, κὴ πολέμῳ κὴ ἱράνας ἰώσας, κὴ κ[α-
ων Ἀπολλώνιον Μενεκρά- τὰ γὰν κὴ κατὰ θάλατταν κὴ τᾶλλα πάντα καθάπερ [κὴ τῷς
τιος Τήιον, αὐτὸν κὴ ἐκ- ἄλλος προξένος κὴ εὐεργέτης.
- 15 γόνως, κὴ εἶμεν αὐτῷς
γὰς κὴ ὑκίας ἔππασιν κὴ
Φισοτελίαν κὴ ἀσφαλίαν
κὴ ἀσουλίαν, κὴ πολέμῳ
κὴ ἱράνας ἰώσας, κὴ κατὰ
20 γὰν κὴ κατὰ θάλατταν[κ]ὴ
τᾶλλα πάντα ὁπόττα κὴ τῷς
ἄλλος προξένος κὴ εὐεργέ-
της.
- Τίμωνος ἄρχοντος, μηνὸς Δαματρίῳ νοουμενίη, ἐπε-
ψάφιδδε Ἀπολλόδωρος Ἀσώπωνος, Κλιόνικος Ἀντι-
πάτρῳ ἔλεξε, δεδόχθη τοῖ δάμοι πρόξενον ἤμεν κὴ
εὐεργέταν τὰς πόλιος Ταναγρήων Ἰστιῶν Ἀρίστω-
νος Μιλήσιον, αὐτὸν κὴ ἐσγόνως, κὴ εἶμεν αὐτῷ γὰς
10 ((γὰς)) κὴ Φυκίας ἔππασιν κὴ Φισοτελίαν κὴ ἀσφαλίαν
κὴ ἀσουλίαν, κὴ πολέμῳ κὴ ἱράνας ἰώσας, κὴ καγὰν κὴ
κατὰ θάλα(τ)ταν κὴ τᾶλλα πάντα καθάπερ κὴ τῷς
15 ἄλλος προξένος κὴ εὐεργέτης.

Τ' ἀνωτέρω εἰσὶ γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, λίθου λευκοῦ, ἐχούσης τὸ ὀπίσω μέρος ἀποκεκρουσμένον. Ἐχει δὲ ὕψος 0,85, πλάτος 0,65 καὶ πᾶχος σωζόμενον 0,12. Ἐν τῇ ἄνω πλευρᾷ ἔχει περὶ τὸ μέσον τὸν ῥυθμόν, δι' οὗ ἐγομφοῦτο μετ' ἄλλης πλίνθου. Τῶν δὲ δύο ἄλλων ἐκατέρωθεν πλευρῶν ἡ μὲν κατὰ δεξιὰ τῷ θεωμένῳ ἡγοῦτο μετ' ἄλλης πλίνθου, ἡ δὲ κατ' ἀριστερὰ καλῶς λελειασμένη ἦτο πρόσωπον. Ἡ πλίνθος αὕτη μετ' ἄλλων ἀπετέλει ποτὲ βάθρον, ἐφ' οὗ ἴστατο ἀνδρίας, καὶ ἔφερε μόνην τὴν ἐπιγραφὴν «Θοινίας Τεισικράτους ἐποίησε» τὰ δὲ ἐπ' αὐτὴν τρία προξενικὰ ψηφίσματα ἐνεχαράχθησαν κα-

τόπιν. Ὁ Θοινίας ὡς τεχνίτης, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ κατὰ πρῶτον παρουσιάζεται. Ἡ ἔμπροσθεν πλευρὰ, ἐφ' ἧς ἡ ἐπιγραφὴ, ἔχει πρὸς τὸ ἄνω χεῖλος καὶ τὸ κάτω ταινίαν ἐξέχουσιν πλάτους περὶ τὰ 0,10. Ἡ κάτω ταινία ἐστὶν ἀποκεκρουσμένη. Εὐρέθη κατὰ τὸν μᾶιον τοῦ 1881 ἔξω τῆς μεγάλης πύλης τοῦ τείχους τῶν ἐρειπίων Τανάγρας, μακρὰν αὐτῆς περὶ τὰ 150 μ. γαλ. ἔνθα εὐρέθησαν καὶ πολλοὶ τάφοι (βλ. Ἀθηναίου τομ. 9 σελ. 458-463). Εὐρέθη δὲ μετ' ἄλλων πλίνθων, ἐπιστυλίων καὶ δωρικῶν κιονοκράνων, λίθου πωρίνου, ὡς ἐπίστρομα ἐμβαδοῦ οἰκίας μεταγενεστέρης ἐποχῆς.

B'.

ΤΑΝΕΞΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΑ

ΜΕΑΣΠΟΛΙΤΑΤΟΥΑΣΑΝΔΡΟΥΝΙΚΑΡΕΤΟΥΤΟΥΑ.....ΤΟΥΠΟΛΕΜ...

ΕΙΜΕΡΙΝΩΝΣΩΤΗΡΙΩΝΩΣΤΕΚΑΤΑΓΩΝΙΞΑΣΘΑΙΤΩ.....ΙΕΤΗ ΣΥ...

ΑΡΑΚΑΛΕΙΜΕΝΟΙΣΚΑΙΕΞΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΤΟΥΣΑΓΩΝΙΞΟΜΕ.....ΩΙΔΩΡΕΑΝ....

5 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΘΕΟΔΟΤΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣΤΥΡΑΝΝΙΑΣΑΥΤΟΜΗΔΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

ΧΟΡΕΥΤΑΙ

ΞΕΝΩΝΔΩΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΘΕΟΓΕΙΤΩΝΚΛΕΙΜΗΔΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

10 ΗΓΕΜΩΝΠΑΙΣΑΡΙΣΤΩΝΣΤΡΑΤΩΝΟΣ

ΗΓΕΜΩΝΑΝΔΡΩΝΤΥΡΑΝΝΙΑΣ

ΧΟΡΕΥΤΑΙ

. ΘΗΝΟΚΛΗΣΞΕΝΟΚΛΕΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

. . ΜΗΝΩΝΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣΘΗΒΑΙΟΣ

15 . ΩΜΩΙΔΟΣΑΠΟΛΛΑΣΦΕΝΕΑΤΗΣ

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

. ΩΤΕΛΗΣΘΕΟΚΡΙΤΟ.

ΧΟΡΕΥΤΑΙΚΩΜΩΙΔΟΥ

. ΕΝΟΛΑΟΣΣΩΣΙΚΡΑΤΕΟΣΟΠΟΥΝΤΙΟΣ

20 . ΥΡΤΩΝΜΗΝΟΦΙΛΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΑΣΘΗΒΑΙΟΣ

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣΣΩΠΑΤΡΟΥΘΗΒΑΙΟΣ

.....

...]ταν ἐξαποσταλέντα[...

...]μεας, Πολίτα τοῦ Ἀσάνδρου, Νικαρέτου τοῦ Α[...] τοῦ Πολεμ ...

...]ειμερινῶν σωτηρίων, ὥστε καταγωνίζασθαι τῷ [...] ΙΕΤΗ ΣΥ ...

...]αρακαλειμένοις καὶ ἐξάπεστειλαν τοὺς ἀγωνιζομένους [...] ωιδωρεᾶν ... , .

- 5 Διονύσιος Θεοδότου Θηβαῖος.
 Κιθαρωιδὸς Τυραννίας Αὐτομήδους Θηβαῖος.
 Χορευταὶ
 Ξένων Δώρου Θηβαῖος,
 Θεογείτων Κλειμήδου Θηβαῖος,
 10 Ἑγεμῶν παῖς Ἀρίστων Στράτωνος,
 Ἑγεμῶν ἀνδρῶν Τυραννίας.
 Χορευταὶ
 Ἀ]θηνοκλῆς Ξενοκλέους Θηβαῖος,
 Εὐ;] μῆνων Τιμοκλέους Θηβαῖος,
 15 Κ]ωμωιδὸς Ἀπολλᾶς Φενεάτης.
 Συναγωνισταὶ
 Σ]ωτέλης Θεοκρίτο(υ)
 Χορευταὶ κωμωιδοῦ
 Ξ]ενόλαος Σωσικράτεος Ὀπούντιος,
 20 Μ]ύρων Μηνοφίλου Θηβαῖος,
 Ἀριστοκλείδας Θηβαῖος,
 22 Μενεκράτης Σωπάτρου Θηβαῖος.

Τ' ἀνωτέρω εἰσι γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετραγώνου, λίθου σκληροῦ ἐγχωρίου, ἐχούσης κατὰ τὴν γραπτὴν πλευρὰν ἀποκεκρουσμένον τὸ ἄνω ἄκρον καὶ τὸ κατὰ δεξιὰ τῷ θεωμένῳ. Ἔχει ὕψος 0,57, πλάτος 0,75 καὶ μῆκος 1,35. Ἐν τῇ ἄνω πλευρᾷ, κατὰ τὸ ἀριστερὸν ἄκρον φέρει δύο μικροὺς τόρμους στρογγύλους. Κατὰ δὲ τὴν ὀπισθεν πλευρὰν ἡνοῦτο μετ' ἄλλης πλίνθου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν λελειασμένων ἄκρων αὐτῆς. Καὶ ἐν τῇ κάτω πλευρᾷ φέρει μικρὸν τετράγωνον τόρμον, δι' οὗ ἡνοῦτο μετ' ἄλλης.

Εὐρέθη κατὰ τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἐντετειχισμένη ἐν μεταγενεστέρῳ τοίχῳ ἐν τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ Χαραλάμπους Καράλλη, κειμένη πρὸς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῶν Δελφῶν, ὀλίγα βήματα κάτωθι τῆς σημερινῆς ὁδοῦ. Πρὸς ἄρκτον τοῦ μεταγενεστεροῦ τοίχου, μακρὰν περὶ τὰ 6 μ. γαλ. ἀνεφάνη

τοίχος ἀρχαῖος πολυγώνιος, βαίνων ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς κατ' εὐθείαν περίπου γραμμὴν πρὸς τὸν γνωστὸν ἐνεπίγραφον τοίχον, τὸν κάτωθι τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀνεφάνη δὲ τοῦ τοίχου μῆκος μὲν περὶ τὰ 12 μ. γαλ. ὕψος δὲ περὶ τὰ 2. Πρὸς ἄρκτον πάλιν τοῦ πολυγωνίου τούτου τοίχου, μακρὰν περὶ τὰ 12 μ. γαλ. ὑπάρχει ἕτερος τοίχος πολυγώνιος βαίνων πρὸς ἀνατολὰς παραλλήλως τῷ πρώτῳ. Οἱ τοῖχοι οὗτοι ἴσως εἰσὶν ὑποστηρίγματα τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἀρχομένης ἐκ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου.

Ἐν τῷ αὐτῷ μεταγενεστέρῳ τοίχῳ, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ ἀνωτέρω πλίνθος, εὐρέθη καὶ ἑτέρα ἔχουσα 10 στίχους, ἥς ἀντίγραφον δὲν ἡδυνήθη νὰ λάβω ἕνεκα τοῦ στενοῦ χώρου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο καὶ τῆς φθορᾶς τῶν γραμμάτων. Εἶναι δὲ ψήφισμα τιμητικόν.

Γ'.

..... Ο Σ Α Ρ Χ Ε Λ Α Ο Υ Β Ο Υ Λ Ε Υ Ο Ν Τ Ω Ν Α
 ... Α Ρ Χ Ι Α Δ Α Κ Α Λ Λ Ι Γ Ε Ν Ε Ο Σ Ε Υ Α Γ Γ Ε Λ Ο Υ Ε Δ Ο
 Ω Ν Ε Ν Α Γ Ο Ρ Α Ι Τ Ε Λ Ε Ι Ω Ι Σ Υ Μ Ψ Α Φ Ο Ι Σ Τ
 Ρ Ι Σ Τ Α Ρ Χ Ο Σ Α Ι Τ Ω Λ Ι Ω Ν Ο Σ Κ Υ Φ Α Ι Ρ Ε Υ Σ Ε Ν

- 5 ΧΡΟΝΟΙΣ ΕΥΝΟΥΣ ΩΝ ΔΙΕΤΕΛΕΙΤΑΙ ΠΟΛΕΙ
 . . . ΣΥΠΟΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΕΠΙΜΕΛΗΤΑΣ ΤΟΥΤΕΙΕΡ
 . . ΟΣΟΣΙΩΣΚΑΙΕΝΔΟΞΩΣΤΟΤΕΙΡΟΝΚΑΙΤΑΜΠΟΛΙΝ
 . . ΚΑΙΤΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΣΥΝΑΝΕΣΤΡΑΦΗΚΑΛΩΣΚΑΙΕΥΓΝ
 . . ΙΤΑΝΤΕΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΟΜΟΝΟΙΑΝΠΟΤΙΤΕΑΥΤΟΣΑΥΤΟΥΣ
 10 . ΑΙΠΟΤΙΤΟΥΣΑΙΤΩΛΟΥΣΕΠΙΠΛΕΙΟΝΣΥΝΑΥΞΗΣΕΔΕΔΟΧΘ
 . ΝΕΣΑΙΑΡΙΣΤΑΡΧΟΝΑΙΤΩΛΙΩΝΟΣΚΥΦΑΙΡΗΕΥΣΕΒΕΙΑΣΕΝΕΚΕΝ
 . . ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣΤΑΣΕΝΤΟΙΕΡΟΝΚΑΙΤΑΜΠΟΛΙΝΚΑΙΕΙΜΕΝΑΥΤΟΝΠ.
 . ΞΕΝΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΥΣΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟ
 . ΟΙΣΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΣΙ
 15 . . . ΣΑΓΩΝΟΙΣΟΥΣΑΠΟΛΙΣ . . ΘΗΤΙΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛ
 ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥ . . ΓΕΤΑΙΣΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣ
 . . ΣΘΑΙΔΕΑΥΤΩΙΚΕΚΓ . ΝΟΙΣΚΑΙΕΠΙΝΟΜΙΑΝΕΝΤΑΙΔΕΛ
 . . . ΟΝΑΠΑΝΤΑΧ . . ΝΟΝ

Ἄρχοντος Ἀρχελάου, βουλευόντων Α

- . . .] Ἀρχιῶδα, Καλλιγένεος Εὐαγγέλου, ἔδοξε τῇ πό-
 λει Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ τελείῳ σὺν ψάφοις τ[αῖς ἐννόμοις] ἐ-
 πειδὴ Ἀ]ρίσταρχος Αἰτωλίωνος Κυφαίρεὺς ἐν[τε τοῖς πρό-
 5 τερον] χρόνοις εὖνους ὧν διετέλει τῇ πόλει[καὶ αἰρε-
 θεῖς] ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐπιμελητᾶς τοῦ τε ἱερ[οῦ καὶ τῆς πό-
 λι]ος ὁσίως καὶ ἐνδόξως τό τε ἱερὸν καὶ τὰμ πόλιν [ἐπεμελή-
 θη:] καὶ τοῖς πολίταις συναναστρέφη καλῶς καὶ εὐγν[ωμόνως
 κα]ὶ τὴν τε ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν ποτὶ τε αὐτὸς αὐτοῦς[Δελφούς
 10 κα]ὶ ποτὶ τοὺς Αἰτωλοὺς ἐπὶ πλεῖον συναύξησε, δεδόχθ[αι ἐπα-
 ν]έσαι Ἀρίσταρχον Αἰτωλίωνος Κυφαίρῃ εὐσεβεῖας ἔνεκεν
 καὶ] εὐεργεσίας τῆς ἐν τῷ ἱερὸν καὶ τὰμ πόλιν καὶ εἶμεν αὐτὸν π[ρ
 ὁ]ξενον τῆς πόλιος καὶ ἐκγόνους· ὑπάρχειν δὲ αὐτῷ καὶ ἐκγό-
 ν]οις προμαντεῖαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐμ πᾶσι
 15 τῶ]ς ἀγώνοις, οὓς ἡ πόλις [τί]θητι καὶ τᾶλλα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλ-
 λ]οις] προξένοις καὶ εὐ[ερ]γέταις τοῦ ἱεροῦ καὶ τῆς πόλιος.
 Δεδόσθαι δὲ αὐτῷ (καὶ) ἐκγ[ό]νοις καὶ ἐπινομίαν ἐν τῇ Δελ-
 18 φῶν πόλει τ]ὸν ἅπαντα χ[ρό]νον.

Τ' ἄνωτέρω εἰσὶ γεγραμμένα ἐπὶ πλίνθου τετρα-
 γώνου, λίθου φαιοῦ, ὕψους 0,73, πλάτους 0,73
 καὶ πάχους 0,43· ἀποκεκρουσμένον ἐχούσης τὸ
 ἄνω μέρος τῆς γραπτῆς πλευρᾶς, τὸ κατὰ δεξιὰ
 καὶ ἀριστερὰ τῷ θεωμένῳ. Ἦτο ἐντετειγισμένη ἐν
 τῇ μεσημβρινῇ πλευρᾷ τῆς οἰκίας τοῦ Γεωργίου
 Δήμου Λέφα, κειμένης ὀλίγα βήματα πρὸς ἀνα-
 τολὰς τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Χαραλάμπους Καράλλη,
 ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ προηγουμένη ἐπιγραφή. Μόνον οἱ

τρεις πρῶτοι στίχοι ἐφαίνοντο. Ἐξετεγίσθη ἐκεῖ-
 θεν καὶ ἀντεγράφη. Ἐν τῇ ἄνω ἐπιφανείᾳ σώζει
 δύο μικροὺς τὸρμους τετραγώνους· ἐν δὲ τῇ κάτω
 φέρει τρεῖς ὁμοίους. Ἡ κατ' ἀριστερὰ τῷ θεωμένῳ
 πλευρὰ εἶναι καλῶς λελειασμένη καὶ φέρει πρὸς
 τὸ ἄνω ἄκρον μικρὸν τετράγωνον ἐξόγκωμα. Ἡ δὲ
 κατὰ δεξιὰ καὶ ἡ κάτω ἦρουντο μετ' ἄλλων πλίν-
 θων, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν καλῶς λελειασμένων ἄ-
 κρων αὐτῶν.

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΑΤΤΙΚΑ.

Ἐχων πρό τινος χρόνου ἀντιγεγραμμένα ψηφίσματα δύο Ἀττικά προευκλείδεια ἀπὸ λίθων, ἀποκειμένων ἐν ταῖς συλλογαῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἡμῶν Ἑταιρίας, ἐκδίδω αὐτὰ σήμερον μικροῖς μόνον γράμμασι, τὸ μὲν ἕνεκα εὐκολίας μου, τὸ δὲ ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου ἐν τῷδε τῷ φυλλαδίῳ, ὑπερπεπληρωμένῳ ἤδη, καὶ προσέτι, ἵνα μὴ ἀναβάλληται ἐπὶ πλέον ἢ δημοσίευσίς των. Ἡ δὲ χά-

ριν τῆς μείζονος πιστοποιήσεως τοῦ κειμένου μεγαλογράμματος ἔκδοσις δύναται νὰ γίνη ἐν καιρῷ εὐθέτῳ καὶ παρ' ἄλλων.

Εἶναι δὲ τὰ σήμερον ἐκδιδόμενα δυστυχῶς κολοβά, ἀλλ' εὐτυχῶς πάλιν, εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένα, ἐξ οὗ εὐκολύνεται ὅπως οὖν ἡ κατ' εἰκασίαν ἀναπλήρωσις τινῶν χασμάτων. Ὡσαύτως δηλῶ, ὅτι ἀμφοτέρων ὁ λίθος εἶναι Πεντελῆσιος.

1.

-
 ο
 νδ
 μεν Ι
 ἐν τῇ ἀγορᾷ(ι
 5 οἱς δεμότεσι ε
 κ)οντα καὶ ἑκατὸν
 ἐς μουσικῆς καθάπερ
 τῷ Ἡε(φα)ίστο καὶ τῆς Ἀθηναίᾳ(ς)
 Ἀθηναίο(ις) Ἡόθεν χρὲ ἔχσαιρεΣ ἀργ(ύριον)
 10 Ἡιεροποιό(ς) δὲ Ἡοίτινες Ἡιεροποιέουσ(ι) δι-
 α)κλε(ρῶσαι) ἐκ τῶν δ(ικασ)τῶν Ἡένα ἐκ τῆς φυλῆς ἐκ το Ι . .
 ρ)χοι δ(ικαλ)εροσάντ(ον, μετὰ τῶν τῆς βολῆς διακλερο . . .
 ον τῆς βολῆς Ἡοι δὲ λ(αχ)όντες μισθοφορόντων καθάπερ Ι (ἐ-
 πιμέλοντα(ι) τούτον· Ἡ(ο)ι δὲ κολακρέται ἀποδιδόντων αὐτοῖς(ς) τὸ ἀργύριον· δια-
 15 κλεροσάτο δὲ καὶ Ἡε β(ολ)ῆ σφῶν αὐτῶν Ἡιεροπ(οι)ὸς δέκα ἀνδρ(ας) Ἡένα ἐκ τῆς φυλ-
 ῆς Ἡεκάστε(ς), δῶναι δὲ (κ)αὶ τοῖς μετοίκοις τρεῖς(ς) βοῦς· τούτον τ(ὸν) βοῶν μὲν; Ἡοι Ἡ-
 ιεροποιοὶ (νε)μόντων (α)ὐτοῖς ὁμὰ τὰ κρέα· τῆς δὲ πονπῆς Ἡόπος (ἀν) Ἡος κάλλιστα
 πενφθεῖ Ἡο(ι) Ἡιεροπ(οι)οὶ ἐπιμελόσθων καὶ ἀν τίς τι ἀκοσμεῖ, (κολαζόντων Ἡοῦ;-
 Τ; οἱ μὲν ζεμ(ίαι) μέ)χρ(ι) πε)ντέκοντα δραχμῶν καὶ ἐκγράφειν ἐκ τῶν καταλόγων· ἐὰ-
 20 ν) δὲ τις ἄχσ(ιος) *ει μέζον)ος ζεμίας, τὰς ἐπιβολὰς ποιό(ν)τον (Ἡοι) πρυτάνες Ἡοίτ-
 ι)Ν; ἐς ἀ(ν) πρυτανεύουσιν) . . - - ρ . . ντο το ἄρχοντος, τὸς δὲ βοῦς(ς) . . .
 Α; ιν γο(. ἐπὶ τ)ὸν βομόν· Ἡοίτινες δὲ ἄρονται Ε; (π' ὅμον τὸς βοῦς; Ἡοι
 Ἡιεροπ(οι)ο(ι) Ἡαιρέσθων) διακοσίος ἐχς Ἀθε(να)ίον, τὸν δὲ λαμπάδα τελεῖν; τῇ πε-
 ν)τετερίδι (καὶ τοῖς Ἡεφ) αιστίοις, ποιόντο(ν) δ)ὲ (Ἡ)οι Ἡιεροπ(οιοὶ) . . .
 25 .. Ι λαμπαδ(εδρομία) καὶ τὸν ἄλλον ἀγῶνα γίγνεσθαι καθά(περ; . . .
 . ταῖ)ν θεαῖ(ν) Ἡοι Ἡιεροποιοὶ ποιῶσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἐὰν δοκῇ . . .
 ΟΞΕ ντων Ἡοι Ἡιεροποιοὶ καὶ τοι . . .
 Ν Ἡ(οι) δὲ λαμπάδα)χοι Ἡοι Ἡειρεμένοι ἐς τὰ Προμήθια . . .
 Τ(. πρ)οσῆλόσθων, τὸν δὲ βομόν τῷ Ἡεφαί(στοι)

- 30 . . . το ποιεσάτο He βολέ καθότι αν αὐτῆ(ι δοκῇ . . .
 . . . σ)θαι καθ' ἐμέραν ἐν τῇ τελευταίαι πε(ντετερίδι . . .
 . . . αν και ἀναγορεύεν καθότι αν κριθῇ . . .
 . . . οι και Ηοι ἀγωνισταί, τὸς δὲ κρ(ιτὰς . . .
 . . . περι) δὲ τῶν ἄθλων τῆς ἀναγραφῆς . . .
 35 ὁ δεινα εἶπεν· τὰ μὲν ἄλλα καθά(περ τῇ βολῇ· ἀναγρα(φσάτω δὲ . . .
 . . . ἐν τῷ Ηιερό(ι Ηο γραμματεὺς Ηο τῆς β-
 ολῆς) δραχ(μὰς . . .

Τρία ἦσαν τὰ τεμάχια τῆς στήλης τῆς ἐχούσης τὸ ἀνωτέρω κείμενον ὅτε εὐρέθησαν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1882, ἐν μέγα καὶ δύο μικρά. Ὑψος τοῦ μεγάλου 0,57, πλάτος 0,38, πάχος 0,14. Εὐρέθησαν δ' ἐν Ἀθήναις μεσημβρινοανατολικῶς τῆς Καπνικαρέας ὀπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ φανοποιοῦ Ὀθωνος Στασινοπούλου, ὅστις ἐδωρήσατο τὰ δύο εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἑταιρίαν, (καὶ εἶναι νῦν καταγεγραμμένα ἐν τῷ Λιθίνῳ καταλόγῳ ὑπ' ἀριθ. 3674.) διότι τὸ ἕτερον τῶν μικρῶν ἀπωλέσθη οὐ πολὺ μετὰ τὴν εὑρεσιν. Ἄλλ' εὐτυχῶς εἶχε λαβὼν πρότερον ἀποτύπωμα αὐτοῦ χάρτινον ὁ Γεν. ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Παν. Εὐστρατιάδης καὶ μοι τὸ παρεχώρησεν εἰς χρῆσίν μου τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1882. Ἐνηρμόσθη δὲ αὐτὸ στενόμακρον ὃν καὶ ἐνεσφηνώθη καλῶς εἰς τὰ ἀνωτέρω μέρη τῆς στήλης. Περιέχει δὲ περὶ τὰ 70 γράμματα ἀποτελοῦντα μέρος ἐσώτερον, ὅχι ἀκρηνόν, στίχων δώδεκα, τῶν ἀπὸ 8^{ου} μέχρι 19^{ου}, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῶν τοHe, λήγον δὲ κάτω, ἔνθα τὰ δύο γράμματα χρ τῆς λέξεως (μέ)χρ(ι) λίαν τῷ ὄντι εὐπρόσδεκτα διεσώθησαν.

Ἐκ στίχων τινῶν τοῦ κειμένου, εὐχερέστερον συμπληρουμένων διὰ εἰκασίας, μάλιστα δὲ τοῦ 15^{ου}, ἐξήχθη, ὅτι ἀνὰ 61 γράμματα θὰ εἶχέ ποτε ἕκαστος στίχος. Ὀλίγας δὲ, κατὰ τὸ ἔθος μου, ἔδωκα συμπληρώσεις. Ἄλλοι θὰ προχωρήσωσι πλειότερον, δὲν ἀμφιβάλλω, καὶ εὐχομαι αὐτοῖς ἐπιτυχίαν, μάλιστα εἰς τοὺς στίχους 21^{ον} καὶ 22^{ον}, ἔνθα πολὺ κοπιάσας οὐδὲν ἐξεφρόντισα ἄξιον ἀναγραφῆς, ὅμως δὲ ἄς εἶπω, ὅτι τὰ ἐν μέσῳ τῷ 21^ῳ στίχῳ χασματώδη πολλάκις ἐσκέφθην νὰ τὰ συμπληρώσω οὕτω ἐκπεριόντος τῷ, παραδεχόμενος δηλ.

ὅτι σφαλῆς ὁ λιθοξόος παρέλειψεν ἐν ξ, (καθὼς φαίνεται ὅτι ἐσφάλη καὶ ἄνω ἐν στίχῳ 9^ῳ χαράξας τὰ ἔχσαιρεξ ἀντὶ ἐχσαιρεσθαι ἢ ἐχσαιρεῖν.) Ταῦτα δὲ ἤθελα οὕτω νὰ τολμήσω, ἐπειδὴ ἔβλεπα ἐπὶ τοῦ λίθου πρὸ τοῦ ρ δύο κολοβῶν γραμμάτων τὰ ἄνω μέρη ὄντα ὀριζόντια· ἔπειτα πάλιν ἀπεδειλίασα. Καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δὲ στίχους εὐχομαι ἐπιτυχῇ θεραπείαν, διότι τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι, καθ' ὅσον ἤξεύρω, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων τῶν ἀναγερομένων εἰς τὰ τῆς Ἀθηναϊκῆς λατρείας.

2.

-
 . . . Λαγορ; ακα . . .
 . . . λεις . . . αμπατ . . .
 . . . υριξ; . . . πε . . . Α . . .
 . . . εν πό(λε;)σιν τῶν . . .
 5 τὸς στρα(τεγὸς τ(ὸς μετὰ Ι .
 . . . ατον Ι Ι νοντονα
 . . . οis Ηὸδ' ἂν δανει-
 . . . ις πᾶ(λ)ιν Ηοι τρι-
 ἐραρχοι) μενος πλεν ἐπὶ τ-
 10 Η)ος τάχιστα ἀποσ-
 . . . οΙ, εἰ δὲ μὲ ἐσάγο-
 σιν ; εἰς τὸ δικαστήριον Ηο(ς ;
 τάχιστα)ε ἐθέλοντος ἀπι-
 . . . κομιδῆς τῶν νε(ῶ ;)
 15 ν ;) ἐγ Μακεδονίας σ'
 . . . ἐπιμ)ελεθῆναι Ηόπος
 ἂν) τα Ἀθέναζε καὶ π-
 . . . αν κομίζεται Ηε
 . . . φυ)λακῆν τὲν ἀρίστ-
 20 εν ἐὰν δε μὲ ποῖοσι ;) κατὰ ταῦτα, ὀφέλ-
 εν δραχμὰς ;) Ι Ι Ηιεράς τῇ Ἀθ-

εναιαί) οντι και κομ(ι-
 ΛΟΛ

Ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τοῦτο τὸ τεμάχιον, ὕψους 0,24, πλάτους 0,15, πάχους 0,09. Ἐδωρήθη δὲ εἰς τὴν Ἀρχαιολ. Ἐταιρίαν ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ τοῦ 1882 ὑπὸ τοῦ ἐφέτου Ἐπαμ. Αμβροσιάδου, καὶ εἶναι καταγεγραμμένον ὑπ' ἀριθ. Λιθίνων 3718. — Δυστυχῶς, ἀφοῦ προσέθηκα περὶ τὰ 75 γράμματα ἐξ εἰκασίας εἰς τὰ τοῦ λίθου, βλέπω ὅτι οὐδαμῶς συνεχῇ λόγον κατὼρθωσαν ἀ κατασκευάσω οὔτε νὰ μαντεύσω ἡδυνήθην, ὥς πόσα ἄρα γε γράμματα εἶχεν ἕκαστος στίχος· ἀλλὰ φαίνεται πως ἐκ τῶν τριῶν προτελευταίων στίχων, ὅτι δὲν θὰ ἦσαν λίαν πολυγράμματοι. Εὐχομαι τῷ μετ' ἐμὲ ἐκδότῃ νὰ θεραπεύσῃ πλὴν τῶν ἄλλων μάλιστα τὸν ἑνατον στίχον καὶ νὰ διακρίνῃ, ἂν τὰ ἐκεῖ ἀρχαῖα γράμματα τοῦ λίθου ΠΛΕΝ ἀναγνωστέα εἶναι κατὰ τὴν νεωτέραν ὀρθογραφίαν *πλεῖν* ἢ *πλήν*. Παρατηρῶ δὲ, ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι ἐν τῶν ὀλίγων δημοσίων ἐγγράφων τῶν ἀνερχομένων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἀναφερομένων εἰς τὰς σχέσεις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Μακεδονίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἄξιον σπουδῆς πολλῆς. Ἴδε τὰ ἄλλα ἐν CIA, I, ἀρ. 40—43.

Ὡς ἐπίμετρον ἃς ἐκδοθῇ σήμερον ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῦ ἔτους 388 πρ. Χρ. ψήφισμα κατὰ τι πλη-

ρέστερον ἢ ὅπως ἐν τῷ CIA, II, 1, ὑπ' ἀριθ. 13 ἐξεδόθη, τὸδε·

Θ	ε	(ο	ι.
Ἐδοξεν	τῇ βο(υλῇ καὶ τῷ δήμῳ . . .		
ἡς ἐπρ	υτάνευ(εν,		
ιάδης ἐ	γραμμ(τευεν, ὁ δεῖνα ἐ-		
5 πεστ(ατ	ει, Πυργί(ων ἦρχεν, ὁ δεῖνα εἰ-		
πεν' ἐπα	ινέσαι /		
οδώρο τ	ὄν Χίον (ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας ;		
τῆς εἰς	(Ἀθηναί(ους, καὶ εἶναι αὐτὸν π-		
ρόξενο	(ν) καὶ ἐ(υεργέτην		
10 ψ)ησι		

Πάντων τῶν στίχων τὰς ἐξαγράμμτους ἀρχάς, ὡς τὰς ἀπεχώρισα ἐνταῦθα διὰ γραμμῆς καθέτου, τὰς ἀνέγνων ἐπὶ λίθου Πεντελησίου, ὕψ. 0,19, πλάτ. 0,11, πάχ. 0,08, ὃν ἡγοράσαμεν διὰ τὸ Μουσεῖον τῆς Ἐταιρίας τῇ 12 Ἰουνίου τοῦ ἔτους τούτου καὶ εἶδα, ὅτι ἀνήκουσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀρ. 13 τοῦ Corpus, τὸν ἐκδοθέντα τῷ 1877. Εἶναι δὲ ἐλπίς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πλουσίᾳ συλλογῇ ἀριθμῶν νὰ συμπληρωθῶσιν οὕτω καὶ κάλλιον ἔτι, προϊόντος τοῦ χρόνου. — Κατεγράφη τὸ νέον τεμάχιον ὑπ' ἀρ. Λιθίνων 3771.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Νοεμβρίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ

ΑΓΓΕΙΟΝ ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ

(Ὅρα Πίν. 7 καὶ 7^α)

Κατὰ μάρτιον τοῦ 1881 ὁ ἔφορος κ. Σταματάκης ἀνέσκαψεν ἐν Τανάγρα παρὰ τὴν εἰς Θήβας ἄγουσαν πεδινήν ὁδὸν τάφον, ἐν ᾧ εὗρέθησαν πλὴν πηλίνων τινῶν μορφῶν καὶ πολλὰ ἀγγεῖα, μεταξὺ δὲ τούτων ἐξέχουσι τὰ ἑξῆς :

1) Σκύφος τρίωτος ὕψ. 0,175 (ἀριθ. τοῦ εὗρε-

τηρίου τῆς ἀρχαιολ. Ἐταιρίας 2382) ἔχων τρεῖς παραστάσεις. α'. καὶ β'.) Γυνὴ ἐν χιτῶνι ποδήρει καὶ ἄνευ κοσμημάτων κατὰ τὰς παρυφάς. Ἀμφότεραι φέρουσι δᾶδας, ἡ μὲν μίαν, ἡ δὲ δύο, ὑπενθυμίζουσι δὲ κατὰ τὴν τέχνην ἐν μικρῷ τῇ ἐν Μονάχῳ Εἰρήνην τοῦ Κηφισοδότου. γ'.) Ἀνὴρ ἐν χι-

τῶν χειριδωτῶ καὶ ὑποδήμασιν ὑψηλοῖς φέρει ἐπίσης δάδας.

2) Κρατὴρ κωδωνοειδὴς ὕψ. 0,34 (ἀρ. 2255) ἔχων δύο παραστάσεις. α'.) Ἐν τῷ κέντρῳ ἡ Ἀριάνη καθημένη, ἐρεϊδύσα τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τυμπάνου· πρὸ αὐτῆς ὄρθιος ὁ Διόνυσος, πρὸς ὃν ἵπταται δαίμων πτερωτός, περὶ δὲ αὐτοὺς θίασος ἀποτελούμενος ὑπὸ τεσσάρων Σατύρων καὶ τριῶν Μαινάδων καθημένων ἢ μή. β'.) Ἐν τῷ κέντρῳ κάθηται γυνὴ κρατοῦσα κιβώτιον ἀνοικτόν· πρὸ αὐτῆς ἀνὴρ ἐπὶ βακτηρίῳς ἐρεϊδόμενος· περίξ αὐτῶν τρεῖς γυναῖκες καὶ δύο νεανῖαι ἐν διαφόροις στάσεσι, πάνθηρ, ἔρως καὶ δαίμων πτερωτός. Λευκὰ εἰσὶ τὰ γυνὰ γυναικῶν τινῶν, ἱμάτιά τινα, ὁ πάνθηρ καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἐκάστη δὲ μορφή ἔχει ἴδιον ἐδάφος, ἐφ' οὗ ἵσταται.

3) Δύο μικρὰ ἀγγεῖα μέλανα ἄνευ κοσμήματος, ἔχοντα σχῆμα ἀστραγάλου.

4) Αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Μυλωνᾶ ἐν Mitth. d. arch. Inst. 1882 πίν. 12 καὶ 13 δημοσιευθεῖσαι λήκυθοι.

5) Τὸ ἀγγεῖον, οὗ τὴν μίαν παράστασιν (1) δημοσιεύομεν ἐν πίν. 7 ἔχον ὕψ. 0,42· τοῦτο εἶναι ἴσως τὸ λαμπρότατον τῆς συλλογῆς τῆς Ἐταιρίας. Ἐν πρώτοις τὸ γάνωμα εἶναι ἀρκετὰ ἐπιτυχὲς καὶ ἡ παρισταμένη μάχη πολυπρόσωπος, αἱ δὲ ζωηραὶ καὶ πολλαχοῦ παρακεκινδυνευμέναι κινήσεις ἐκπλήττουσι καὶ θαμβοῦσι τὸν θεατὴν. Τὸ τεχνικὸν μέρος εἶναι τέλειον καὶ ὑποβοηθεῖ οὐχὶ ὀλίγον τὴν ὅλην ἐντύπωσιν· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ τινα σπουδαῖα λάθη, διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τοῦ τεχνίτου, ἥτοι αἱ τὰ δόρατα κρατοῦσαι δεξιὰι χεῖρες τῶν δύο ἀσπιδοφόρων τῆς ἄνω σειρᾶς καὶ ἡ ἀριστερὰ τοῦ τρίτου τῆς κάτω. Ἀνάλογος τῆς ὅλης ἐπινοίας καὶ τῶν μερικῶν κινήσεων εἶναι καὶ ὁ λοιπὸς κόσμος τῶν προσώπων. Ἰδίως πλουσίως κεκοσμημένοι εἰσὶν αἱ παρυφαὶ τῶν γλαμύδων, οἱ κολεοὶ τῶν ξιφῶν, αἱ περικεφαλαῖαι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀσπίδων, ὧν τὰ κοσμήματα τοῦτο ἔχουσι τὸ ἴδιον, ὅτι παριστῶσι τέ-

(1) Ἐπὶ τῆς ἐτέρας εὐρίσκονται συνδιαλεγόμενοι δύο ζεύγη νεανιῶν, ὧν ὁ μὲν εἰς κάθηται ἐπὶ βράχου, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἵστανται. Ἄπαντες φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων γλαμύδα, πέτασον ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ δόρατα ἐν τῇ χειρὶ. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δεινρύλλια.

ρατα ἔχοντα τὰ μὲν ἄνω τῆς δεσφύος γυναικὸς ἢ ἵππου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος. (1)

Καὶ τί μὲν ἠθέλησεν ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ, δὲν εἶναι δύσκολον νὰ εἴπῃ τις. Ἡ τέχνη του εἶναι σαφειστάτη. Τρεῖς ἄνδρες, ὁ μὲν ἵππεύς, ὁ δὲ γενειῶν καὶ ὁ τρίτος φέρων πιλῖον, μάχονται ἀπὸ ὑψηλοτέρου ἐδάφους πρὸς τέσσαρας ἐχθρούς, ὧν οἱ μὲν φέρουσι ἀσπίδα, δόρυ καὶ ξίφος, οἱ δὲ λοιποὶ δύο, οἱ πρὸς τὰ ἄκρα, ἀντὶ ἀσπίδων προτείνουσι τῇ ἀριστερᾷ δοράς ζῶν. Αἱ διευθύνσεις τῶν προσώπων τῶν, ἰδίως δὲ ἡ στάσις τοῦ τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ λίθου τιθέντος χαρκτηρίζουσιν ἄριστα τὴν χαμηλοτέραν θέσιν τῶν ἀπέναντι τῶν πολεμίων. Τὸ ἀνώμαλον τοῦ ἐδάφους δηλοῦσι καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῦ διεσπαρμένα δένδρα. Ἡ μάχη εἶναι πεισματώδης, ἀλλ' ἤδη ἡ νίκη κλίνει ὑπὲρ τῶν τριῶν, διότι ὁ πρὸς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῶν τεσσάρων ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἵππεως.

Ἀλλὰ μολονότι ἡ πράξις εἶναι τόσον σαφής, ὁ ἀκριβέστερος ὅμως ὁρισμὸς αὐτῆς δὲν εἶναι εὐκόλος. Ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ μυθικοῦ τινος γεγονότος· ἀλλ' ἐγὼ τοῦλάχιστον μετὰ πολλὰς ἀποπείρας πρὸς ἐρμηνείαν τῆς παραστάσεως ἐπέισθην, ὅτι ὁ γράψας τὴν μάχην ταύτην οὐδὲν ὠρισμένον γεγονὸς εἶχεν ἐν νῷ, ἀλλ' ἠθέλησεν ἐπιδεικνύων τὴν λαμπρὰν τέχνην του νὰ παραστήσῃ μάχην τινὰ οἰανδήποτε. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δύο τοῦ ἐνὸς μέρους φέρουσι δέρματα ἀντὶ ἀσπίδων καὶ ὅτι οἱ δύο νεανῖαι τοῦ ἐτέρου, ὁ ἔφιππος καὶ ὁ τὸ πιλῖον φορῶν ἠδύναντο νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς Διόσκουροι· ἀλλὰ τότε τίς ἐστὶν ὁ τρίτος; καὶ κατὰ τίνων μάχονται; Ἐν γένει δὲ πρὶν ἐπιδοθῶμεν εἰς εἰκασίας ἀγόνους ἴσως, πρέπει ν' ἀναμνησθῶμεν, ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐποικήθη εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν εἶχεν ἀρχίσει τὸ μὲν μυθολογικὸν ἐνδιαφέρον νὰ ἐκλείπῃ, ἡ δὲ τέχνη ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ θαυμάζεται καὶ χάριν ἑαυτῆς, οὐχὶ πλέον ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν παριστωμένων ἀντικειμένων. Ὁ δὲ ἡμέτερος τεχνίτης ὡς ἐν ἄλλοις ἐλέγχεται ἀκολουθῶν τῷ νεωτέρῳ πνεύματι, οὕτω ἴσως καὶ ἐν τούτῳ γράφων μάχην

(1) Ἀσπίδας, ὧν μόνη ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶναι κεκοσμημένη, εὗρον μόνον ἐπὶ ἀγγείων τῆς Κάτω Ἰταλίας (Ἴδε Welcker Alte Denkm. V. πίν. 19· δύο ἄλλαι αὐτ. πίν. 22).

τινὰ ἀόριστον παρέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ ἰδανικώτερον καὶ ἡρωϊκώτερον μόνον ὅπως ἐλευθέρως δυνηθῇ νὰ ἐνώσῃ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι ἱππεῖς μετὰ πεζῶν, κράνη μετὰ πετάσων καὶ ἀσπίδας μετὰ δορῶν. Διότι ἐν γένει φαίνεται, ὅτι ἡ ποικιλία ἐν πᾶσιν ἦν μέλημα αὐτοῦ ἐκ τῶν κυριωτάτων.

Ἀφίροντες λοιπὸν τὴν ἐρμηνείαν, ἐρχόμεθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν τέχνην τοῦ ἀγγείου. Ὁ τρόπος τῆς ἐργασίας εἶναι ὁ συνήθης τῶν ἐχόντων ἐρυθρὰς μορφὰς ἐπὶ μέλανος ἐδάφους· ἴδιον ὅμως αὐτῷ εἶναι ἡ ὅλως ζωγραφικὴ διάθεσις τῶν προσώπων ἐπὶ διαφόρου ἐδάφους καὶ τὸ ζωγραφικὸν τοῦτο ἐπαυξάνουσι τὰ δένδρα, ἅτινα ἐπίσης φαίνονται ἰστάμενα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους. Ταῦτα κατατάσσουσιν ἤδη τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἰς τὴν πολυάριθμον τάξιν ἐκείνων, ἅτινα παρεκκλίνοντα τοῦ ἀπλοῦ τρόπου τῶν τεχνιτῶν τοῦ πέμπτου αἰῶνος καὶ τῶν παλαιότερων ἐπιδιώκουσιν ἐντυπώσεις ἔργων μεγάλης ζωγραφικῆς. Οὐχ ἥττον τὸ ἡμέτερον ἀγγεῖον ὡς μὴ χρώμενον παντελῶς τῷ λευκῷ χρώματι, δικαιολογοῦν δὲ ἐκ τῆς ἰδιαίτης περιπτώσεως τὰ διάφορα ἐδάφη, ἐφ' ὧν ἴστανται τὰ δύο μέρη, ἐπίσης καὶ ἐκ τοῦ ὅλου ἐν γένει τρόπου τῆς ἐργασίας φαίνεται ἰστάμενον εἰς τὸ μεταίχιμιον τῶν δύο ρυθμῶν, τοῦ ἀρχαιότερου καὶ τοῦ νεωτέρου, τοῦ ζωγραφικοῦ. Τὸν τελευταῖον τοῦτον ἐν πάσῃ αὐτοῦ τῇ ἀναπτύξει δεικνύει τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου τούτου περιγραφὴν ἀγγείου, ἀμελέστερον δὲ πως καὶ ἀσθενέστερον καὶ τὸ ἐν τῷ πίν. 7^α δημοσιευόμενον, ὅπερ καὶ αὐτὸ ἐκ Βοιωτίας προέρχεται (Θεσπιῶν ἢ Θηβῶν)· διότι καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ διάθεσις τῶν μορφῶν εἶναι καθ' ὅλως ζωγραφικὸν τρόπον ἐπὶ διαφόρων ἐδαφῶν, οἱ ἱματισμοὶ πλούσιοι εἰς κοσμήματα καὶ ἐνίοτε ὅλως θεατρικοὶ, ὡς ὁ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἀνδρὸς, τὸ δὲ λευκὸν χρῶμα ἐπιπολάζον πανταχοῦ, ἐνθα πρόκειται νὰ δηλωθῇ ἰδιαίτερόν τι· οὕτω λευκά εἰσιν ὅχι μόνον τὰ γυμνά μέρη τῶν γυναικῶν, ἡ χῆν καὶ ἡ στολὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ μῆλα, τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ ὁ στέφανος τοῦ Σατύρου. Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐν Ἑλλάδι μόνον ἐκ Βοιωτίας γνωστὸς ὢν, ἦν βεβαίως ἴδιος τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ· τὰ δὲ ἐκ Λοκρίδος ὀλίγιστα ἀγγεῖα τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ εἶναι πολὺ πιθανῶς ἢ βοιωτικά ἢ ἀπομιμήσεις τοι-

ούτων. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους περίπου ὁ κόσμος τῶν ἐνδυμάτων εἶναι πλούσιος, τῶν δὲ διαφόρων χρωμάτων ἡ χρῆσις γίνεται ἀφθονωτέρα, οὐχ ἥττον ὅμως ἡ ἀττικὴ σωφροσύνη καὶ μετριότης πανταχοῦ διαφαίνεται καὶ ἐνταῦθα· ἀναγνωρίζοντες τὰ στενὰ ὅρια τῆς τέχνης τῶν οἱ Ἀθηναῖοι ἀγγειογράφοι οὐδέποτε ἐπεδίωξαν ἐντυπώσεις τῶν ἔργων τῆς καθαρᾶς ζωγραφικῆς· ἡ σύνθεσις τῶν, πλὴν μικρῶν τινῶν νεωτερισμῶν (1), διατελεῖ πάντοτε οὕσα ἀπλουστάτη· αἱ μορφαὶ ἴστανται συνήθως ἅπασαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους, ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνγλύρων τῆς καλῆς ἐποχῆς. Παραστάσεις δὲ, οἷαι αἱ δημοσιευόμεναι βοιωτικά, ἔχουσαι μορφὰς τινὰς ὑπερκειμένης τῶν ἄλλων, δὲν εἶναι συνήθεις ἐπὶ ἀττικῶν ἀγγείων. Δεύτερον διαφέρουσιν οἱ Ἀθηναῖοι τῶν γειτόνων Βοιωτῶν κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν, οὕτως εἰπεῖν, εὐγένειαν, ἣν ἐντυποῦσιν τοῖς προσώποις καὶ ἐν αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἀμελεστέροις ἔργοις τῶν. Παράδειγμα ἔστω καὶ πάλιν ἡ ἐν πίν. 7^α δημοσιευομένη παράστασις, ἥτις κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ χάριν τόσον ὑπολείπεται τοῦ ἐν πίν. 3 τοῦ προηγουμένου φύλλου τοῦ παρόντος περιοδικοῦ δημοσιευθέντος, ἄλλως τε ἀμελεστάτου ἀγγείου. Διὰ τούτου ὅμως δὲν θέλω νὰ εἶπω, ὅτι ἐπὶ βοιωτικῶν ἔργων δὲν εὐρηγῇ μορφαὶ εὐγενεῖς καὶ χαριέσταται, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰ πλεῖστα ὁμοιάζουσι πολὺ μᾶλλον πρὸς τὰ τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅθεν καὶ ὁ ρυθμὸς οὗτος ἔλαβε τὸ ὄνομα. Διότι μέχρι πρό τινας μόνον ἐξ ἐκείνης τῆς χώρας ἦν γνωστὸς, ἐν ᾧ περὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων δὲν ἡδύνατο ἀκόμη νὰ γίνῃ λόγος. Τώρα ὅμως εἶναι βεβαίως ἄξιον νὰ ἐρευνηθῇ ποῦ κατὰ πρῶτον ἐγεννήθη ὁ ρυθμὸς οὗτος, καὶ ἂν δὲν εἶναι δίκαιον ἀντὶ τῆς Κάτω Ἰταλίας νὰ καλεῖται βοιωτικός.

Δὲν φαίνεται λοιπὸν πολὺ πιθανόν, ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους οἱ Ἰταλοὶ ἀνέπτυξαν μόνον ἰδιότροπον ρυθμὸν, πολλῶν δὲ ἥττον πιθανόν, ὅτι ἀνέπτυξαν αὐτὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἀσχέτως ἀπ' αὐτῶν, διὰ τοῦτο δυνάμεθα σχεδὸν

(1) Π. χ. τῶν ἱπταμένων ἐρώτων καὶ ἄλλων δαιμόνων, οἵτινες εὐρίσκονται συχνάκις ὀλίγον ὑψηλότερον τῶν λοιπῶν μορφῶν.

μετὰ βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι ἐν ταῖς βοιωτικαῖς πόλεσιν, ἰδίως ἐν Τανάγρα καὶ Θεσπιαῖς, ἐγεννήθη πρῶτον ὁ ρυθμὸς οὗτος καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ βόρεια τοῦ Εὐξείνου παράλια. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν λόγων. Καὶ πρῶτον ὅτι ἡ τέχνη ἤχμαζεν ἐν Τανάγρα κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεύτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα, ἀποδεικνύουσιν αἱ ἄπειροι πηλιναι μορφαί, αἱ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐν τοῖς τάφοις αὐτῆς ἀνακαλυφθεῖσαι. Ἄλλος λόγος δύναται νὰ ληφθῇ ἐκ τοῦ σχήματος ἀγγείων τινῶν, τοῦ κωδωνοειδοῦς, ὅπερ ἐν μὲν Ἰταλίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα, ἐν Ἑλλάδι ὅμως, ὅσον ἐμοὶ γνωστὸν, μόνον ἐν Βοιωτίᾳ ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ ἐφεξῆς. Τῶν εἴκοσι καὶ ἑξ ἀγγείων τοῦ σχήματος τούτου, τῶν ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἀρχ. Ἑταιρίας εὐρισκομένων, οὐδὲ ἐν ὑπάρχει μὴ βοιωτικὸν (1). Καὶ ὅσα τούτων φέρουσι γραφὰς ὁμοιάζουσι τόσον πολὺ τοῖς τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὥστε εὐκόλῳ εἶναι νάπατηθῇ τις. Δὲν εἶναι δὲ δυνατόν ἡ ὁμοιότης αὕτη καὶ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ρυθμοῦ μεταξὺ βοιωτικῶν καὶ ἰταλικῶν ἔργων νὰ ᾖ τυχαία, ἀλλ' ἐξάπαντος ὑπῆρξεν εἰσαγωγή τῶν προϊόντων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀπομίμησις μετὰ ταῦτα παρὰ τοῦ ἑτέρου μέρους. Δὲν ἀναφέρομεν τὰς παραστάσεις, μυθολογικὰς ἢ τοῦ κοινοῦ βίου· διότι αἱ μὲν τελευταῖαι ὡς καὶ αἱ διονυσιακαὶ δὲν ἦσαν βεβαίως ἰδίαι μόνον τοῖς Βοιωτοῖς· αἱ δὲ μυθολογικαὶ διὰ τῶν δραμάτων εἶχον καταστῆ κατῆμα κοινὸν πάντων τῶν Ἑλλήνων. Οὐχ ἤττον ὅμως πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ἐπὶ βοιωτικῶν ἀγγείων ἄλλων ἢ ληκύθων ἀπαντῶσιν ἐπιτύμβιοι στήλαι καὶ γυναικες περὶ αὐτάς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀπουλικῶν (2). Ἐπειτα εὐρίσκονται παραστάσεις τινές, αἵτινες ἔχουσι τῇ ἀληθείᾳ ἰδιάζοντι βοιωτικόν· π. χ. ἡ παράστασις τοῦ Κάδμου φονεύοντος τὸν δράκοντα, παράστασις ἥτις οὐδόλως ἦν συνήθης τοῖς παλαιότεροις ἀγγειογράφοις (3), ἐν ᾧ

ἀπὸ τοῦ 4^{ου} αἰῶνος καὶ μετὰ ταῦτα εὐρίσκονται ἀγγεῖα ἰταλικά, ἐνίοτε ἀληθῶς περιέργα· οὕτω ἐπὶ ἐνὸς (Welcker Alte Denkm. III πίν. 23, 1) παρίστανται σχεδὸν ὅλοι οἱ θεοὶ, ὧν καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ὡς ἰδίως Θηβαϊκῶν μνημονεύει· ἄλλο δὲ πάλιν (Millingen Uned. Mon. 27) παρουσιάζει ὅλως ἐπιχωρίους δαίμονας, τὸν Ἴσμηνὸν καὶ τὴν Κρηναίην. Δὲν φαίνεται, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ οὗτοι ἀντέγραφον Βοιωτοὺς τεχνίτας;

Ἐν ἄλλῃ δέ τινι παραστάσει, τῇ τῶν Ἑσπερίδων, ἴσως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδειχθῇ καὶ καλλιτέτερον ἢ στενὴ σχέσις τῶν ἀγγειογράφων τῆς Κάτω Ἰταλίας πρὸς τοὺς τῆς Βοιωτίας. Ὁ μῦθος ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐρύσθεως ἐπορεύθη ἵνα φέρῃ τὰ χρυσὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, εἶναι ἀρχαιότατος· ἤδη ὁ Ἡσίοδος (Θεογ. 215) ποιεῖται μνείαν αὐτοῦ, μετ' αὐτὸν ὁ Φερεκύδης καὶ ἄλλοι πολλοί. Φαίνεται δὲ, ὅτι δύο παραδόσεις ὑπῆρχον, ἡ μὲν συμπλέκουσα εἰς τὸν μῦθον καὶ τὸν Ἀτλαντα, ὅστις δρέπει τὰ μῆλα, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς βαστάζει τὸν οὐρανόν· καὶ τὰ ἀρχαιότερα μνημεῖα τέχνης, τὰ ὑπὸ Πausaniou ἀναφερόμενα (V 18, 4. V 10, 9, V 11, 6. VI 19, 8) ἀκολουθοῦσι τὴν παράδοσιν ταύτην. Κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν ὁ Ἡρακλῆς εἰσδύει αὐτὸς εἰς τὸν κήπον τῶν Ἑσπερίδων, φονεύει τὸν τὰ μῆλα φυλάττοντα δράκοντα καὶ ἀρπάζει αὐτά. Ὑποθέτω, ὅτι πρῶτος ὁ Εὐριπίδης (Ἡρακλῆς μαινόμε. 394 κ. ἐ.) μετέπλασε τὸν μῦθον οὕτω, καὶ τοῦτο διότι οἱ ἄνθρωποι τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ ἐξετίμων μᾶλλον τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τόλμην τοῦ ἥρωος ἐν ἀγωνί ἐπικινδύνῳ πρὸς δράκοντα φοβερόν ἢ τὴν ὅλως παθητικὴν, πρὸς δὲ καὶ ὀλίγον ἀχθοφορικὴν ῥώμην, ἣν θὰ ἐπεδείκνυε φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν πόλον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα πάντες οἱ τεχνῖται, ὀλίγων ἐξαιρουμένων, ἠκολούθησαν τὸν Εὐριπίδην (1). Μεταξὺ δὲ τῶν ἔργων αὐτῶν τὰ πλεῖστά εἰσιν ἀγγεῖα τῆς Κάτω Ἰταλίας

(1) Ἐν Arch. Zeitung 1880 πίν. 16 ἐδημοσιεύθη κρατῆρ τις κωδωνοειδὴς ἐκ Πειραιῶς· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν Πειραιεὶ ἀγοραζομένων ἀγγείων ἡ προέλευσις μένει ἀμφίβολος.

(2) Ἐν τῇ συλλογῇ τῆς Ἑταιρίας ἀρ. 1424 καὶ 2618 (κρατῆρ κωδωνοειδής.)

(3) Περὶ τοῦ Κάδμου ἐπὶ ἀγγείων πρὸς Heydemann ἐν Arch. Zeitung 1872 σελ. 35 ἑξ.

(1) Περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ μύθου τῶν Ἑσπερίδων πρὸς Gerhard Akad. Abhandl. I, σελ. 50 καὶ ἑξ· ἐπίσης Heydemann Berliner Winckelmannsprogramm 1870. Τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἀναφερομένοις προσθετέον καὶ τὰ ἑξῆς δύο ἀγγεῖα· 1) Catal. of vases of the British Mus. II σελ. 249 C 1 καὶ 2) πυξίς ἐν τῷ αὐτῷ Μουσείῳ Arch. Ztg. 1875, σελ. 112.

τοῦ ῥυθμοῦ, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδὲ ἐν δὲ, νομίζω, ἐξ Ἑλλάδος· τὸ περιέργον ὁμῶς εἶναι, ὅτι πολλὰ τῶν παραστάσεων ἔχουσι καὶ τι τὸ κωμικόν, μία δὲ παρωδεῖ ἐντελῶς τὸ ἔργον τοῦ ἥρωος παριστῶσα ἀντ' αὐτοῦ Σάτυρον ὑφ' οὗντα τὸ ῥόπαλον κατὰ τοῦ περὶ τὸ δένδρον δράκοντος, ὅστις ἀντὶ χρυσῶν μῆλων φυλάττει τρία εὐτελῆ ἀγγεῖα (ιδ. Heydemann ἐνθ' ἀνωτ. πίν. ἀρ. 1). Φαίνεται ἄρα, ὅτι τὸν μῦθον τοῦτον ἐξέλεγον οἱ τεχνῖται κατ' ἐκλογὴν πρὸς παρῳδήσιν.

Εἶναι λοιπὸν καὶ πάλιν τυχαία σύμπτωσις, ὅτι ἡ κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἐλληνικῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀγγείων ἀπαντῶσα παράστασις τοῦ μύθου τῶν Ἑσπερίδων εἶναι παρωδία; διότι τοῦτο, ἂν μὴ σφάλλωμαι, παριστᾷ τὸ μνημονευθὲν ἤδη βοιωτικὸν ἀγγεῖον, ἡ μία παράστασις τοῦ ὁποίου ἀπεικονίζεται ἐν πίν. 7^α (1). Ἐν τῷ μέσῳ ἔχομεν δένδρον φέρον καρποὺς στρογγύλους, δεξιὰ μίαν γυναῖκα, ἥτις τύμπανον τῇ μιᾷ κρατοῦσα δρέπει τῇ ἐτέρᾳ καρπούς· ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀνὴρ ἐνδύμα φορῶν περιέρχον πλησιάζει μετὰ μεγάλης προσοχῆς πρὸς τὸ δένδρον τείνων καὶ τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς καρπούς. Ἡ προσοχή καὶ προσύλαξις αὐτοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖαι, διότι χὴν παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου ἰσταμένη ἔργον ἔχει τὴν φυλακὴν τῶν καρπῶν· ἀντὶ ὁμῶς ν' ἀγωνίζεται περὶ αὐτῶν, μετ' ἀφελείας καὶ βλακωδῶς προσβλέπει τὸν προσερχόμενον κλέπτην. Πέραν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὰριστερὰ κάθεται ἐτέρα γυνὴ τείνουσα ἑκθαμβὸς τὴν χεῖρα, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ τῆς δρεπούσης φαίνεται Σάτυρος ἐπιλαμβανόμενος κλάδου δένδρου, ὥσπερ θέλων νὰ πηδήσῃ καὶ φύγῃ· μεταστρεφόμενος δὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ κέντρον ὑποδεικνύει τὸ αἴτιον τῆς ἐκπλήξεώς του. Νομίζω ἀναμφίβολον εἶναι, ὅτι τὸ ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῷ κήπῳ τῶν Ἑσπερίδων, ἐνθ' ἀντὶ δεινοῦ δράκοντος φύλακα τῶν μῆλων εὐρίσκομεν ἀθῶαν χῆνα· ὁ ἥρωος οὐδὲν ἤτον προσέρχεται μετὰ μεγίστης προφυλάξεως, καὶ ἐνταῦθα ἔγκειται τὸ κωμικὸν τῆς παραστάσεως. Ὅτι ἐν γένει ὁ μῦθος ἢ ὅλος ἢ ἐν μέρει παρωδεῖτο, εἴ-

πομεν ἤδη, παραδείγματα δὲ ἀναφέρει ὁ Heydemann (ἐνθ' ἀνωτ. σ. 7). Εἰς Σάτυρος παρίσταται θαυμάζων ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου τοῦ Ἀττεύου (Millin Gal. myth. 114, 444), ἐν ἄλλοις δὲ αἱ Ἑσπερίδες κιθαρίζουσιν ἢ ὀρχοῦνται (Gerhard ἐνθ' ἀνωτ. πίν. 2 καὶ 19), ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ἡ μία κρατεῖ τύμπανον.

Ἐκ τούτων ἀρκούντως ἀποδεικνύεται στενὴ τις σχέσις, ἂν οὐχὶ ἀκριβῆς ἀπομίμησις, μεταξὺ τῶν Βοιωτῶν τεχνιτῶν καὶ τῶν τῆς Κάτω Ἰταλίας. Δικαιούμεθα δὲ νὰ προσδοκῶμεν, ὅτι νεώτεροι ἀνακαλύψουσιν καὶ ἀκριβέστεροι ἔρευναι θὰ ἐπικυρώσωσιν τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Οὕτω οὐχὶ πρὸ πολλοῦ περιῆλθον εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑταιρίας δύο ἀλάβαστρα ἐκ Βοιωτίας (ἀρ. 2000 καὶ 2802) φέροντα γραφὴν Αἰθίοπος (Βουσίριδος ἱσως) ἐν πλατείαις ἀναξυρίσιν. Τέσσαρα ἄλλα πανόμοια τούτοις ἐξ Ἰταλίας δὲ προερχόμενα, ἦσαν ἤδη πρὸ πολλοῦ γνωστά (1). Ὅ,τι δὲ ὁ Heydemann περὶ τῶν τεσσάρων λέγει, ἀληθεύει καὶ περὶ τῶν ἐξ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἅπαντα ἐξῆλθον τοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου, ὅπερ βεβαίως ἦν βοιωτικόν.

Τὸ συμπέρασμα τῶν εἰρημένων εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν τρίτον καὶ δεύτερον πρὸ Χρ. αἰῶνα ἡ τέχνη τῶν Βοιωτῶν σπουδαίως ἐπέδρασεν ἐπὶ τῶν Ἰταλῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπίδρασις αὕτη ἄνευ εἰσαγωγῆς βοιωτικῶν προϊόντων εἰς Ἰταλίαν ἦτο δύσκολον ἢ μᾶλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῇ, ἔπεται ὅτι τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην διεδέχθησαν ἐν ταῖς μετὰ τῆς Ἰταλίας συναλλαγαῖς οἱ Βοιωτοί. Καὶ τοῦτο οὐδόλως παράδοξον. Τὸ Ταναγραϊκὸν καὶ τὸ Θεσπικὸν πεδῖον, καὶ περ εὐφορὰ ὄντα, ἔνεκα τῆς μικρᾶς ἐκτάτεώς των ὁμῶς οὐδόλως ἐξήρκουν εἰς διατροφήν πόλεων ὅπως οὐδὲ σπουδαίων (2), ἂν μὴ πρὸς τῇ γεωργίᾳ ἐξήσκουν καὶ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο εἶναι παράδοξον, τὸ ὅτι βοιωτικὰ ἀγγεῖα, ἂν μὴ ἐξεδιώξαν, τοὐλάχιστον διηγωνίζοντο ἐπιτυχῶς πρὸς τὰ ἀττικὰ ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῆς Ἰταλίας καὶ τοῖς παραλίαις τοῦ Εὐξείνου· διότι καὶ τὰς πηλῖνας μορφὰς τῆς Τανάγρας ἀπεμιμοῦντο πολ-

(1) Τὸ ἀγγεῖον ἔχει καὶ τοῦτο σχῆμα κωδωνοειδοῦς κρατῆρος, ὕψος δὲ 0,26. Ἀριθ. τοῦ εὑρυτ. 2001. Ἡ ἐτέρα παράστασις εἶναι πολὺ ἐφθαρμένη· διακρίνονται μόνον δύο γυναῖκες καὶ ἀνὴρ κρατῶν βακτηρίαν.

(1) Ὅρα Heydemann ἐν Arch. Zeit. 1873 σελ. 37 ἐξ.

(2) Ὁ Στράβων σελ. 410 λέγει, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἡ Τανάγρα καὶ αἱ Θεσπιαὶ ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι πόλεις τῆς Βοιωτίας.

λαχοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου, ἐν Βοσπόρῳ, Κυρήνῃ, Μυρίνῃ κλπ. (πρβ. Pottier καὶ Reinach. Bull. de Corr. hell. VII σελ. 92 καὶ ἐξ.) Πρὸς τούτοις εἶναι πιθανόν, ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἐξετιμᾶτο μᾶλλον ὁ πλοῦτος τῶν κοσμημάτων καὶ τὸ πολυποίκιλον καὶ ζωγραφικὸν τῶν συνθέσεων ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἀγγείων ἢ ἡ μεγαλειτέρα ἀπλότης, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν ἀττικῶν.

Ὑπολείπεται νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ταναγραϊκοῦ ἀγγείου, ἥτις δὲν εἶναι μὲν δυνα-

τὸν νὰ ὁρισθῇ ἀκριβῶς, ἀλλ' ἐὰν σκεφθῶμεν, ὅτι οἱ Βοιωτοὶ παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ τῶν Ἀθηναίων (1), ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ ἰδιᾶζων τοῖς Βοιωτοῖς ῥυθμὸς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναπτυχθῇ πρὸ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, δὲν θὰ διστάσωμεν νὰ ὁρίσωμεν ὡς χρόνον τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐν πίν. 7^α ἐκδιδομένου ἀγγείου τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρίτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ.

ΧΡ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ

ΤΡΙΑ ΛΙΘΙΝΑ ΑΓΑΛΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Ὅρα πίν. 8).

Τὰ ἐν τῷ 8^ῳ πίνακι ἀπεικονιζόμενα τρία λίθινα (1) ἀγαλμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὰ τελευταῖα εὐρήματα, τὰ ὅποια ἔφερον εἰς φῶς ἢ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Παρθενῶνος γενομένη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνασκαφῇ ἢ μᾶλλον ἀνακαθαρσίς, τῆς ὁποίας σύντομον περίληψιν ἐδώσαμεν ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Καὶ τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια, ὡς ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πίνακος δεικνύει, μαρτυροῦσι χρόνους τέχνης ἱκανῶς ἀρχαίας. Τὸ ἐν τούτων, τὸ μεσαῖον, εἶνε καὶ τὸ καλλίτερον διατετηρημένον (2). Τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ μεσαίου ἀπεικονισθέντα ἔχουσι πλειοτέρας κολοβώσεις καὶ ἀποτριβάς, τὰς ὁποίας εὐκόλως παρατηρεῖ τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ ἀπεικόνισις αὐτῶν παριστᾷ μίαν μόνην ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον, ἐνῶ, ἵνα δοθῇ πλήρης καὶ ἀκριβὴς αὐτῶν ἰδέα, ἔδει νὰ ἀπεικονισθῶσι καὶ κατ' ἄλλας ὀψεις, καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶνε ἐπιμελῶς ἐξεργασμένα καθ'

ὅλα αὐτῶν τὰ μέρη. Ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ τὴν τῶρα τοῦτο, ἡ δὲ ἐπιθυμία ἡμῶν ἦτο νὰ παράσχωμεν ὅσον τάχιον τοῖς φιλαρχαίοις ἰδέαν τινὰ αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα προανηγγείλαμεν πρὸ πολλοῦ τὴν μετ' ἀπεικονίσεως ἔκδοσίν των (2), ἠρκέσθημεν νὰ τὰ ἀπεικονίσωμεν ἔστω καὶ κατὰ μίαν αὐτῶν ὄψιν, τὴν κατ' ἐνώπιον (3).

Τὸ ἐν μέσῳ ἀπεικονιζόμενον σωότερον καὶ μετίζον τῶν ἄλλων δύο ἀγαλμάτων (ὑψ. 0,83) παριστᾷ μορφὴν γυναικείαν ἐν ποδῇρει χιτῶνι, στενουμένῳ πρὸς τὰ κάτω καὶ καταλήγοντι εἰς πτυχὰς σχιδα-

(1) Τοῦτο οὐδαμῶς χρήζει ἀποδείξεως, οὐχ ἦττον ὁ Ἀθηναῖος Τευσίας, ὁ ἐν Τανάγρα ἐργαζόμενος (πρβ. Revue arch. 27 σελ. 171 καὶ Collignon Catalogue κλ. ἀρ. 787 καὶ 802) καὶ αἱ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 περιγραφέντος σκύρου γυναῖκες πρόκεινται τεκμήρια ἐπαρκῆ.

(2) Ὅρα Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ', τεύχ. I σελ. 42 ἀριθ. 20, 21.

(3) Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προσοχῆς ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν καλλιτέρων τεχνιτῶν τοῦ εἶδους τούτου, τῶν ἀδελφῶν Ρωμαϊδῶν, γνωστῶν τοῖς ἀρχαιολόγοις καὶ τοῖς καλλιτέχναις ἐκ τῶν φωτοτυπιῶν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἀνακαλυφθέντων ἔργων· καὶ ὅμως ἐκ τῆς ἀπεικονίσεως ταύτης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνωσι καταληπταὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην πολλαὶ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας ἐξάγει τις ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ πρωτοτύπου, μάλιστα δὲ διὰ τὴν διάπλασιν τοῦ προσώπου.

(1) Τὸ μάρμαρον καὶ τῶν τριῶν ἀγαλμάτων εἶνε Πάριον.

(2) Ἀποκεκομμένη εἶνε ἡ δεξιὰ χεὶρ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, τῆς ἀριστερᾶς ἔλλειπει ὁ ἀντίχειρ καὶ οἱ ἄκροι δάκτυλοι, προσέτι δὲ ἱκανὸν μέρος τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ διὰ τῆς χειρὸς ταύτης κρατεῖ. Πλὴν τούτων ἔχει καὶ μικράς τινας ἀποτριβάς ὁ λίθος, μάλιστα δὲ περὶ τοὺς μαστοὺς.

κοειδείς (lattenartig) κατὰ τοὺς πόδας (1). ἐπὶ τοῦ χιτῶνος φέρει ἐπίβλημα ἐν πτυχαῖς ὁμαλαῖς ἀκριβῶς τῷ σώματι κατὰ τὸν ἀρχαῖκόν τρόπον ἐφαρμοζόμενον καὶ οἰονεῖ ἐπικεκολλημένον, κατερχόμενον δὲ μέχρι τῆς κοιλιακῆς χώρας· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς διάδημα πλατύ. Τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ κρατεῖ πτηνόν τι δυσδιάγνωστον, ἅτε ἀποκεκομμένον ἀπὸ τοῦ μέσου (περιστεράν;). Ἰχνη χρωμάτων σώζει τὸ ἀγαλματίον, ἐρυθροῦ μὲν κατὰ τὴν κόμην, τοὺς ὑποδεδεμένους πόδας καὶ ἐνιαχοῦ τῆς ἐσθῆτος, μέλανος δὲ κατὰ τὰς ὀφρῦς καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, κυανοῦ δὲ τέλος κατὰ τὰς σχιδακοειδείς τοῦ χιτῶνος πτυχάς.

Ἡ κόμη, διεσκευασμένη κατὰ συνθήκην καὶ ἐπιτεθειμένη ὥσπερ φενάκη, κατέρχεται ὀπισθεν μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐπὶ τῆς ῥάχεως ὥσπερ καὶ εἰς ἄλλα ἀρχαικοῦ ῥυθμοῦ ἀγάλματα. Τὸ μέτωπον ἔχει ἱκανὴν κυρτότητα, εἶνε χαμηλὸν καὶ κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω. Αἱ ὀφρῦες εἶνε οὐχὶ μόνον διὰ χρώματος, ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ πλαστικῶς δεδηλωμέναι, σχηματίζουσαι μικράν τινα γωνιώδη ἐξοχήν (γεῖσσα ὀφρῦων). Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε σύμμετροι, προβεβληκότες καὶ ἔχουσιν κλίσιν εὐθεῖαν πρὸς τὴν ῥίνα· οἱ βολβοὶ αὐτῶν παριστῶσι κύρτωσιν ἐπισθητήν, αἱ δὲ κόραι ἐδηλοῦντο διὰ χρώματος, οὗ τινος μικρά τινα ἰχνη ἐσώθησαν. Τὸ βλέμμα εἶνε ἀόριστον καὶ ἐστερημένον ἐκφράσεως. Ἡ ῥίς ἔχει ἐλαφρὰν τινα καμπὴν κατὰ τὴν ῥίζαν, τὰ δὲ πτερύγια αὐτῆς εἶνε ἱκανῶς δεδηλωμένα καὶ τὸ σφαίριον στρογγύλον. Τὰ χεῖλη εἶνε ἐπίμεστα καὶ ἔχουσι τό τε φίλτρον καὶ τὴν νύμφην ἱκανῶς δεδηλωμένα. Ἡ κλίσις τῆς πρὸς τὸν λαιμὸν γραμμῆς τῆς σιαγόνος εἶνε σχεδὸν ὀριζόντιος. Τὰ ὦτα εἶναι μεγάλα καὶ τεθειμένα χαμηλὰ, κλίνουν δὲ πλαγίως ὀλίγον καὶ ἔχουσι τὸν ἀκουστικὸν πόρον δεδηλωμένον. Αἱ παρειαὶ εἶνε εὐτραφεῖς μᾶλλον καὶ σαρκώδεις, τὸ δὲ πρόσωπον ὠσειδές, ἀλλ' ὅχι καὶ ἄμοιρον ἀποστρογγυλώσεώς τινος. Ἐχει τὴν ἐκφρασιν σοβαρὰν πως, καὶ ἐλλείπει ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν τὸ τυπικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, μόλις ὑπολανθάνον.

(1) Ὁ χιτῶν οὗτος διατέμενται ἐν τῷ μέσῳ καθέτως ὑπὸ πλατείας ταινίας ὁμοίας τῇ τοῦ χιτῶνος τῆς Δρεσδιανῆς Ἀθηνᾶς, ἐφ' ἧς παρατηροῦνται ἰχνη χρωμάτων· ὥστε οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι παρίστατό ποτε ἐπ' αὐτῆς γραπτὸς τις κόσμος.

Τὸ δεύτερον τῶν ἀγαλμάτων (ὑψ. 0,53), ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ὁρῶντος, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἄλλων κολοβώσεων ἔπαθε πολλὰς βλάβας κατὰ τὸ πρόσωπον (1), ἔχει τὴν κόμην διεσκευασμένην ἐπίσης κατὰ συνθήκην καὶ περιβεβλημένην ὑπὸ πλατέος διαδήματος, λεπτότερόν τι ὅμως ἐξεργασμένην καὶ κατιοῦσαν εἰς πλοκάμους, οἵτινες καταπίπτουσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀνὰ τρεῖς ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἡ τῆς ἐσθῆτος πτύχωσις εἶνε πλουσιωτέρα καὶ χαριέστερον ἐξεργασμένη τῆς τοῦ πρώτου περιγραφέντος ἤδη ἀγαλματίου. Σώζει δὲ τοῦτο καὶ χρώματα ζωηρότατα κατὰ τὴν κόμην καὶ καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐσθῆτος, ἀποβαῖνον διὰ τοῦτο *μοναδικόν* (2).

Μετὰ χάριτος δὲ, λεπτότητος καὶ ἐπιμελείας σπανίας εἶνε ἐξεργασμένη μάλιστα ἡ ὤα τοῦ ἐπιβλή-

(1) Τὸ σφαίριον τῆς ῥίνος, τοῦ ἄνω χεῖλους τὰ περὶ τὸ φίλτρον μέρη, τοῦ δὲ κάτω τὰ περὶ τὴν νύμφην, προσέτι δὲ τῆς κεφαλῆς τὸ πλεῖστον τῶν βρεγματικῶν ὁστών εἶνε ἀποκεκομμένα. Ἀποτριβὰς δὲ ἔχουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, αἱ παρειαὶ καὶ τὸ πηγούνιον (kinn).

(2) Δὲν περιεγράψαμεν τὰ χρώματα, διότι γνωστὸν τοῖς πᾶσι τυγχάνει, ὅτι καὶ ἡ λεπτομερεστέρα περιγραφή δὲν ἐφαρκεῖ νὰ δώσῃ καὶ μετρίαν περὶ αὐτῶν ἰδέαν. Διὸ ἀρκούμεθα νῦν νὰ σημειώσωμεν μόνον ἐνταῦθα τὰ κύρια τοῦ ἀγαλματίου χρώματα, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιώσωμεν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ καὶ τόπῳ τὴν ἐγγρωμάτον αὐτοῦ ἀπεικόνισιν. Τότε θὰ συνεκδοθῶσιν, ὡς ἐλπίζομεν, ἐν ἰδίῳ συγγράμματι κατὰ τὰς ἐγγρωμάτους ἀπεικονίσεις, τὰς ὁποίας ἐφιλοπόνησε διὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν ἡμῶν Ἐταιρίαν ἡ ἐξησκημένη τοῦ κ. Gilliéron γραφεῖς, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ ἐγγρώματα πλαστικὰ ἔργα τῆς Ἀκροπόλεως, ὅσα εὐρέθησαν κατὰ τὴν γενομένην τὸ παρελθόν ἔτος ἀνασκαφήν. Τὰ κύρια χρώματα τοῦ ἀγαλματίου διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τὰ ἐπὶ πύλας χρώματα (deckfarben), ἅτινα εἶνε τὸ βαθύ πράσινον (vert foncé), τὸ ἀνοιχτόν πράσινον (vert clair), τὸ βαθύ κυανόν (bleu foncé) καὶ τὸ μέλαν (noir)· ἡ δὲ δεύτερά τὰ δευσοποία (colorants), ἅτινα εἶνε τὸ πορφυροῦν (pourpurin), καὶ τὸ κίτρινον (jaune). Πάντα τὰ χρώματα ταῦτα μετὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἀποχρώσεων (nuances) διαποικιλλοῦσιν ἐν ἀρμονίᾳ θαυμασίᾳ καὶ ὄντως ἐλληνικῇ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην. Ἀλλὰ καὶ τὰ γυνὰ τοῦ ἀγαλματίου μέρη παρέχουσιν ἡμῖν τὸ ἐνδόσιμον, διὰ τὴν ἄκραν μάλιστα τοῦ μαρμάρου λειότητα, νὰ εἰκασώμεν ὅτι ἦσαν καὶ τὰ αὐτὰ ποτε κεχρωματισμένα δι' ἐλαφρᾶς τινος καὶ ἀμυδρᾶς ἐπιχρώσεως. Διότι τὸ ἀγαλματίον καταχεχρωσμένον ὃν ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας εἰς βάθος 5,80 Γ. Μ., δὲν ἤθελεν βεβαίως διατήρησιν οὐδεμίαν στυλπνότητα κατὰ τὰ γυνὰ μέρη, ἂν δὲν ἦτο καὶ κατ' αὐτὰ κεχρωματισμένον. Πλὴν τούτου τὴν εἰκασίαν μας ταύτην, ὅτι τὰ γυνὰ μέρη ἦσαν κεχρωματισμένα, ἐνισχύει ἐτι μᾶλλον καὶ ὁ αἰσθητικὸς λόγος, ὅτι ὑποτεθέντων τῶν γυνῶν μερῶν ἀχρωματιστῶν, θὰ προέκυπτεν ἀντίθεσις πρὸς τὰ ζωηρὰ τῆς ἐσθῆτος χρώματα καὶ διατάραξις τῆς ἀρμονίας τοῦ ὅλου χρωματισμοῦ, ὅπερ εἶνε ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ λεπτόν αἶσθημα τοῦ καλοῦ τὸ διακρίνον τοὺς ἀρχαίους. Σημειωτέον προσέτι, ὅτι καὶ σήμερον πολλοὶ τεχνῖται, ὅπως δώσωσιν εἰς τὰ ἔργα των γλυκύτητά τινα ἐκφράσεως, κολάζουσι τὸ κατάλευκον καὶ ἀπότομον τοῦ μαρμάρου χρῶμα διὰ χρωματισμοῦ ἀμυδροῦ καὶ λανθάνοντος.

ματος (1). Ὁ πῆχυς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἀγαλματίου ἦτο ἐνθετός, ὡς δεικνύει καὶ ἡ ἐπὶ τῆς εἰκόνος κατὰ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βραχίονος παρατηρουμένη ὀπή. Τῇ ἀριστερᾷ, νῦν ἀποκεκομμένη ὀλίγον ἄνω τοῦ ἀγκῶνος, χειρὶ ἀνείχε τὸν χιτῶνα, ὡς δεικνύουσιν αἱ κυρταί, πρὸς τὰ ἄνω στρεφόμεναι πτυχὰὶ αὐτοῦ (2). Τὸ μέτωπον ἔχει καὶ ἐνταῦθα κυρτότητά τινα, εἶνε ὅμως εὐρύτερον καὶ δὲν ἔχει μεγάλην τὴν κλίσιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσι μικροτέραν κυρτότητα καὶ εἶνε μᾶλλον πεπλατυσμένοι (aplaties) ὁ δὲ πρὸς τὴν ῥίνα κανὸς αὐτῶν εἶνε ἱκανῶς δεδηλωμένος. Τὰ ὦτα κοσμούμενα διτκοειδέσιν ἐνωτίοις μετὰ γεγραμμένων πρασίνῳ καὶ κοκκίνῳ χρώματι ῥοδάκων, κεῖνται ὑψηλὰ καὶ ἔχουσι τὸν ἀκουστικὸν πόρον ἀδήλωτον. Ἡ ὑπὸ τὸ πηγούνιον (kinu) πρὸς τὸν λαιμὸν διήκουσα γραμμὴ δὲν εἶνε ὀριζόντιος, ἀλλὰ κεκλιμένη πρὸς τὰ κάτω. Τὸ ὀλικὸν σχῆμα τοῦ προσώπου ἀποδίδει ἕνεκα τοῦ ἥττον σαρκώδους καὶ εὐτραφεῶς τῶν παρειῶν ὡσειδέστερον· τὸ δὲ τυπικὸν τέλος μειδιάμα εἶνε δεδηλωμένον ἱκανῶς.

Τὸ δὲ τρίτον (ὑψ. 0,225), τὸ ἐν δεξιᾷ τοῦ ὀρωντος ἀγαλμάτιον, ἔχει τὴν αὐτὴν τῆς κόμης διασκευὴν πρὸς τὸ προηγούμενον, ὡς καὶ τὴν αὐτὴν περίπου πτύχωσιν τῆς ἐσθῆτος· ὑπερτερεῖ ὅμως τοῦτο κατὰ τὸ λεπτόν, τὸ ἀπλοῦν καὶ τὸ εὐθύγραμμον τῶν πτυχῶν. Σῶζει δὲ καὶ τὸ ἀγαλμάτιον τοῦτο ἱκανῶς τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα περὶ τὴν κόμην, καὶ τὸ ἐρυθρὸν καὶ κυανοῦν κατὰ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχουσι καὶ ἐνταῦθα ὀριζόντιον τὴν κλίσιν πρὸς τὴν ῥίνα καὶ εἶνε πεπλατυσμένοι κατὰ τοὺς βολβούς. Τὰ ὦτα εἶνε τεθειμένα λίαν ὑψηλὰ καὶ ἔχουσιν ἀδήλωτον τὸν ἀκουστικὸν πόρον. Τὸ πρόσωπον εἶνε ὡσειδές, τὸ δὲ μέτωπον εὐρὺ καὶ ἔχει ποιάν τινα κύρτωσιν. Τὸ τυπικὸν μειδιάμα εἶνε λεπτότερον καὶ χαριέστερόν πως ἐνταῦθα,

(1) Παραμυρεῖς κατὰ τὴν πτύχωσιν εἰσὶ δύο κορμοὶ γυναικείων ἀρχαίων ἀγαλμάτων, ἀνακαλυφθέντες νεωστὶ ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τῆς Ἐλευσίνης.

(2) Παρομοία τις τεχνικὴ ἐπίνοια (motif) τῆς κατὰ τὸν χιτῶνα πτυχώσεως παρατηρεῖται εἰς ἀρχαϊκῶσάν τινα λιθίνην Ἀφροδίτην τοῦ ἐν Λούδρῳ μουσεῖου, ἣτις εἶνε ἀπικονισμένη ἐν Clarac Musée de Sculpture, τόμ. 3 πίν. 319, ἀριθ. 844 = Bouillon Musée des antiques 15 = Gerhard Abbild. zu den Gesam. Akad. Abhand. u. klein. Schrift. Πέν. 30, ἀριθ. 2. Πρὸς 28, ἀριθ. 4, 5 καὶ 6.

ἐκφεύγον τὸ τραχὺ ἐκεῖνο καὶ ὅλως τυπικόν, ὅπερ παρατηρεῖται συνήθως εἰς ἄλλα ἀρχαῖκά ἔργα κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ τύπου τούτου. Πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἔκφρασις δὲν ἐμφαίνεται καὶ ἐνταῦθα ὥσπερ καὶ εἰς τὰ δύο προηγούμενα.

Συγκρίνοντες τὰ τρία ταῦτα ἀγαλμάτια εὐρίσκομεν διαφορὰς τινὰς μεταξύ των. Οὕτω π. χ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πίνακος σωότερον ἀγαλμάτιον ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς προβεβληκότας καὶ τοὺς βολβούς κεκυρτωμένους, τὰ χεῖλη ἐπίμεστα, τὰ ὦτα τεθειμένα χαμηλὰ καὶ μὲ τὸν ἀκουστικὸν πόρον δεδηλωμένον, τὸ τυπικὸν μειδιάμα μολὶς ὑπολινθάνον, τὸ μέτωπον χαμηλὸν καὶ κυρτὸν καὶ τὰς παρειὰς εὐτραφεῖς μᾶλλον καὶ σαρκώδεις. Τὸ ἐν ἀριστερᾷ τοῦ ὀρωντος, τὸ ὁποῖον περιεγράψαμεν δεύτερον, ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἥττον προβεβληκότας καὶ τοὺς βολβούς πεπλατυσμένους, τὰ χεῖλη ἥττον ἐκπερασμένα, τὸ μέτωπον εὐρὺ καὶ ὀλιγωτέραν ἔχον τὴν κύρτωσιν, τὰ ὦτα ὑψηλὰ τεθειμένα καὶ μὲ τὸν ἀκουστικὸν πόρον ἀδήλωτον, τὰς παρειὰς ἥττον σαρκώδεις καὶ εὐτραφεῖς καὶ τὸ τυπικὸν μειδιάμα ἱκανῶς δεδηλωμένον. Τὸ δὲ τρίτον, τὸ ἐν δεξιᾷ τοῦ ὀρωντος, ἔχει τὰ αὐτὰ περίπου χαρακτηριστικὰ τοῦ δευτέρου, διαφέρει ὅμως κατὰ τὸ τυπικὸν μειδιάμα καὶ κατὰ τὴν ἐπικεχυμένην πανταχοῦ λεπτότητα καὶ χάριν. Ἐκ πρώτης δὲ ὀψεως ἐννοεῖ τις ὅτι ὁ τεχνίτης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του λεπτότερον, χαριέστερον, εὐγενέστερον. Ἀπασαὶ ὅμως αἱ διαφοραὶ αὗται φρονούμεν, ὅτι δὲν δεικνύουσι καὶ διαφορὰν χρόνου τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ μᾶλλον προκύπτουσιν ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ χαρακτῆρος ἐνὸς ἐκάστου τῶν τεχνιτῶν. Ὁ θεμελιώδης τύπος εἶνε εἰς πάντα κοινός. Ἡ πνευματικὴ ζωὴ ἐλλείπει παντελῶς ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῶν προσώπων· τὸ βλέμμα εἶνε ἀόριστον ἐν πᾶσι, καὶ οἱ ποιήσαντες αὐτὰ τεχνῖται φαίνονται ἀκόμη δεσμευμένοι ὑπὸ περιορισμῶν ἐκ συνθήκης καὶ κατὰ παράδοσιν παραδεδεγμένων.

Κατὰ τὰ εἰρημένα, τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαλμάτια εἶνε ἔργα τῆς ἀρχαιοτέρας ἀττικῆς ἐργασίας καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν περίπου ἐποχὴν. Ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ ἐποχὴ αὕτη, καὶ ποῦ πρέπει νὰ καταταχθῶσιν, ἵνα λάβωσι τὴν οἰκείαν αὐτῶν θέσιν ἐν τῇ

τέχνη; Τοῦτο εἶνε τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπασχολήσῃ ἐν τοῖς ἐπομένοις. Ἐὰν θελήσωμεν νὰ κατατάξωμεν τὰ ἔργα ταῦτα ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας των, συγκρίνοντές τα πρὸς ἄλλα παλαιότερα καὶ νεώτερα ἔργα τῆς ἀρχαιοτέρας ἀττικῆς τέχνης, δυνάμεθα γενικώτερον μόνον νὰ εἰπώμεν, ὅτι παλαιότερα μὲν τῶν ἡμετέρων ἀγαλματίων εἶνε τὰ ἀκόλουθα:

Α'. Νεανική τις κεφαλὴ, εὑρεθεῖσα ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν τοῖς ἐρείπιοις τοῦ Ἀσκληπείου, ἣν ἐξέδωκεν ὁ Albert Dumont ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 7. 1878, πίν. I.

Β'. Κεφαλὴ ἀθλητοῦ, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐργαστασίου τοῦ ἀερίδωτος, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ O. Rayet ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 6. 1877, πίν. I.

Γ'. Κεφαλὴ Ἀθηναῖς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐκδοθεῖσα ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης, πίν. 4 ὑπὸ Δ. Φιλίου.

Δ'. Κεφαλὴ γυναικεία ἐξ Ἐλευσίνος, ἐκδοθεῖσα ἐπίσης ὑπὸ Δ. Φιλίου, ἔνθα ἀνωτέρω, πίν. 5.

Ε'. Ἡ ἐν ταῖς περὶ τὸ Δίπυλον ἀνασκαφαῖς εὑρεθεῖσα ἀνάγλυπτος κεφαλὴ νέου ἀγενείου, δισκοφορῶντος, ἐκδοθεῖσα πρῶτον ὑπὸ A. Kirchhoff καὶ E. Curtius ἐν ταῖς *Abhandlungen der Kön. Akademie der Wissenschaften zu Berlin* 1873, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Στεφάνου Κουμανοῦδου ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Β', σελ. 484, πίν. 71 Γ^α καὶ ὑπ' ἄλλων κατόπιν.

Νεώτερα δὲ τάδε:

Α'. Κεφαλὴ γυναικεία ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως, ἣν ἐξέδωκεν ὁ Δ. Φίλιος ἔνθα ἀνωτέρω, πίν. 5.

Β'. Γυναικεία μορφή ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐπίσης, σωζομένη μέχρι τοῦ ὑπὸ τοὺς μαστοὺς τοῦ θώρακος μέρους, ἣν περιεγράψαμεν ἡμεῖς ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης σελ. 44, ἀριθ. 26, καὶ ἣν μέλλομεν, ὡς προανηγγείλαμεν ἤδη, νὰ ἐκδώσωμεν μετ' εἰκόνης καλῆς.

Καὶ ἐκεῖνα μὲν, τὰ παλαιότερα δηλαδή, καθ' ὑπολογισμοὺς γενομένους (1) ἀνάγονται εἰς τὸ δεύ-

τερον ἡμῖσι τοῦ 6^{ου} π. Χ. αἰῶνος (μετὰ τὸ 550 δηλ. π. Χ.) ταῦτα δὲ, τὰ νεώτερα δηλαδή, ἀνακτέα εἰς τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ 5^{ου} π. Χ. αἰῶνος (δηλ. περὶ τὸ 480 π. Χ.). Μεταξὺ τῶν δύο τούτων χρονικῶν ὁρίων, ἤτοι μεταξὺ τοῦ 550 καὶ 480 π. Χ. φρονοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ καταταχθῶσι καὶ τὰ ἡμέτερα τρία ἀγαλμάτια.

Καὶ τὸ μὲν παλαιότερον ὄριον ἐξηγάγομεν ἐκ τῆς ἐργασίας μόνης, τὸ δὲ νεώτερον καὶ ἐκ τοῦ τόπου τῆς εὑρέσεως· διότι γνωστὸν εἶνε ἤδη ἐξ ὅσων ἐδημοσιεύθησαν ἐν τοῖς δύο προηγουμένοις τεύχεσι τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (1), ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἀγαλμάτια εὑρέθησαν ἐπὶ τοῦ κατωτάτου στρώματος τῆς τεχνικῆς ἐπιχώσεως, τὸ ὁποῖον ἐκαλύπτετο ὑπὸ μαρμαρίνης λατύπης· ἐξ οὗ προκύπτει προδηλότατα, ὅτι τὰ ἔργα ταῦτα ἐρρίφθησαν ἐκεῖ μετὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δευτέρου Παρθενῶνος. Εἶνε λοιπὸν, εἰ μὴ καὶ παλαιότερα ὀλίγον, σύγχρονα τοῦλάχιστον τοῦ πρώτου ἡμισείως τοῦ 5^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

Ταῦτα γενικώτερον μόνον ἐκρίναμεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν περὶ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀγαλματίων. Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅμως, ὅτι διὰ νὰ ὀρισθῇ ἀκριβέστερον ἡ ἐποχὴ αὐτῶν καὶ διὰ νὰ καταταχθῶσιν ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει, ἣν πρέπει νὰ λάβωσιν ἐν τῇ ἱστορικῇ τῆς τέχνης ἀναπτύξει, προαπαιτεῖται ἀκριβὴς παραβολὴ πρὸς πάντα τὰ σωζόμενα ἔργα τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς ἐργασίας, ὅπερ δὲν εἶνε οὔτε τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' οὔτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντος τόπου νὰ πράξωμεν· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπεχειροῦμεν τοῦτο, φρονοῦμεν, ὅτι δὲν ἠθέλαμεν φθάσῃ εἰς ὠρισμένον καὶ βέβαιον συμπέρασμα, διότι πολλὰ ὀλίγα σχετικῶς σώζονται ἔργα τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς τέχνης, καὶ τούτων τὰ μὲν πλεῖστα κολοβά καὶ ἄνευ ὠρισμένης χρονολογίας, ἅπαντα δὲ ἀγνώστων τεχνιτῶν. Πᾶν λοιπὸν συμπέρασμα διὰ τὴν διαδοχικὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς τέχνης ἤθελεν εἶσθαι τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅχι μόνον ἐπισφαλές, ἀλλὰ καὶ λίαν τολμηρόν.

Ὑπολείπεται ἡμῖν ἀκόμη, πρὶν ἢ δώσωμεν πέρας εἰς τὸ ἄρθρον ἡμῶν τοῦτο, νὰ ἐξετάσωμεν διὰ βραχέων τί ἐν ἕκαστον τῶν ἀγαλματίων παριστά-

(2) Τεύχ. Α'. σελ. 34 καὶ Β'. σελ. 97.

(1) O. Rayet ἐν *Monuments Grecs*, ἀριθ. 6, 1877, σελ. 6. Albert Dumont ἔνθα ἀνωτέρω, ἀριθ. 7, 1878, σελ. 3. Πρὸς καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. περίοδ. Γ' σελ. 94 καὶ 95.

νει. Εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως παρατηρεῖ τις, ὅτι ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν εἰκόνας λατρείας (*Cultus-Bilder*), ἐπομένως, ὅτι τὰ ἀγαλμάτια παριστάνουσι θεότητας. Ἀλλὰ ποίας θεότητας; Περὶ μὲν τῶν δύο μικροτέρων, τῶν ἔνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ μείζονος πληρεστέρου ἀγαλματίου ἀπεικονισμένων, οὐδὲν γνωρίζομεν νὰ εἰπώμεν, ἅτε οὐδενὸς συμβόλου ἢ ἄλλου τινὸς γνωρίσματος ὑπάρχοντος, ἐφ' οὗ στηριζόμενοι νὰ ἐκφράσωμεν γνώμην· ἐν δὲ τῷ μείζονι σωτέρῳ ἀγαλματίῳ δυνάμεθα ἴσως νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν Ἀφροδίτην, ἃν μάλιστα τὸ ἐν τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς χειρὶ πτηνὸν ἦνε, ὡς ὑποθέτομεν, περὶστερά.

Δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσωμεν διὰ μακρῶν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ θεὰ αὕτη ἐλατρεύετο ἐν

Ἀθήναις καὶ ὅτι διὰ τὴν λατρείαν αὐτῆς περιφανεῖς τεχνῆται τοῦ ἀττικοῦ ἐργαστηρίου, οἳ οἱ Κάλαιμις ὁ Φειδίας, ὁ Ἀλκαμένης κατεσκεύασαν εἰκόνας παριστώσας τὴν θεὰν ἐνδεδυμένην, καθ' ὃν δηλαδὴ τρόπον παρίστατο ἡ ἀρχαϊκὴ Ἀφροδίτη διὰ τὴν λατρείαν (1).

Ἡ συνήθεια αὕτη τοῦ παριστᾶν τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ἐνδεδυμένην εἶνε γνωστὸν, ὅτι διετηρήθη ἐκ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ὅτε ἡ τέχνη εἶχεν ἐξέλθῃ πλέον τῶν περὶωρισμένων αὐτῆς ὁρίων· οὕτω π. χ. οἱ Κῶοι ἐπροτίμησαν τὴν ἐνδεδυμένην Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους τῆς γυμνῆς αὐτοῦ Κνιδίας (2).

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΟΛΥΒΔΙΝΟΣ ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΟΣ ΛΑΤΗΡ

Ἀλ(λ)όμενος νίκησεν· Ἐπαίνετος οὐνεκα τοῦδε·
Ἀ.

(1) Ὅτι ἐνδεδυμένοι πρέπει νὰ ἐννοηθῶσιν αἱ εἰκόνας τῆς Ἀφροδίτης, αἱ ὑπὸ τοῦ Καλάμιδος, Φειδίου καὶ Ἀλκαμένους ποιηθεῖσαι πρὸς. Gerhard über Venusidole in Gesammelten Akademischen Abhandlungen u. kleinen Schriften, Band I p. 259 ff. Millin, Galerie mythologique. XLVIII, 176. Παισ. III 15, 44.

(2) Plin. N. H. XXXIV, 4. 5. Πρὸς καὶ Brunn K. G. I σ. 340.

Ἀναγινώσκεται ὁ ἀνωτέρω ἐξάμετρος βουστροφρεδὸν εἰς τρεῖς στίχους γεγραμμένος ἐπὶ μολυβδίνου πράγματος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς Ἐλευσίνος κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ παρόντος ἔτους εὐρεθέντος (1) καὶ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ ξυλογραφήματι εἰς τὸ φυσικόν του μέγεθος ἀπεικονιζομένου (2).

Μετὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρίτου γράμματος τοῦ πρώτου στίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὅλης πρώτης λέξεως γενομένην τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Σ. Κουμανούδη (3) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ εὐρημά μας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀλ τ ῆ ρ. Νὰ ᾔηται ἄρα γε τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀλ τ ῆ ρ ω ν, ὧν μνημονεύει, ἀλλὰ δὲν περιγράφει ὁ Πausanias (Βιβλ. 5, 27, 8); Ἡ τελευταία συλλαβὴ Ἀ ἂν σημαίνει μᾶλλον Ἀλφῶις καὶ ὅχι ἀλτῆρος, ὡς φίλος μου ἀνὴρ φρονεῖ καὶ ἐγὼ κλίνω νὰ παραδεχθῶ, μᾶς διδάσκει ὅτι ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ καὶ γυμνικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο. Μεταξὺ τοῦ 10^{ου} καὶ 11^{ου} γράμματος ὑπάρχει ὁπὴ φέρουσα ἀκόμη τὰ λείψανα σιδηροῦ ἡλίου ἢ κρίκου δι' ὧν πιθανώτατα ἀνήρτησεν ὡς ἀνάθημα μετὰ τὴν νίκην καὶ πρὸς διαιώνισιν αὐτῆς τὸν ἀλ τ ῆ ρ ᾱ του ὁ Ἐπαίνετος. Ἡ στίξις ἐν αὐτῷ ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης γίνεται διὰ τριῶν μικρῶν γραμμῶν μᾶλλον ἢ στιγμῶν.

Ἐν Ἐλευσίνι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1883

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΕΣΦΑΛΜΕΝΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικοῖς τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἔνθα ἐδημοσιεύθη καὶ ἐκθεσίς μου ἐν σελίδι 71 γίνεταί λόγος περὶ τῶν ἔμπροσθεν τοῦ παρὰ τὰς Θεσπιάς λέοντος ἀνακχυφθεισῶν ἐνεπιγράφων στηλῶν. Ὁ σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογ. Ἑταιρίας κ. Στέ-

(1) Εἰρέθη εἰς τὰ στρώματα ἐκεῖνα τῶν χρωμάτων ἔνθα καὶ πλεῖστον ὅσα θραύσματα ἀγγείων τῆς ἀρχαίης τέχνης.

(2) Τὸ μέγιστον πάχος του εἶναι 0,035 τὸ δὲ ἐλάχιστον (κατὰ τὸ μέσον) 0,025 Γ. Μ. Τὸ βάρος του 2,199 Γαλ. γραμμάρια.

(3) Ἐνεκα γραμμῶν τινῶν μὴ δηλωθεισῶν ἐν τῷ ξυλογραφήματι κατὰ τὸ τρίτον γράμμα ἐγὼ ἀνεγίνωσκον κατ' ἀρχὰς αὐτὸ ὡς Ρ ἢ Δ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὕρω ἱκανοποιῶν με νόημα. Νῦν καθαρισθέντος τοῦ ἀλ τ ῆ ρ ος ὡς ἐκ τοῦ ἐν τοῖς γράμμασι βύπου διακρίνεται καὶ τοῦτο καθαρώτατα ὅτι εἶναι Δ.

φανος Δραγούμης παρατήρησεν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ στήλῃ (πίναξ Α' 6) τὰ κατὰ δεξιὰ τῷ θεωμένῳ, μετὰ τὰ κύρια ὀνόματα ἀπὸ τοῦ στίχου 3 μέχρι τοῦ 12 ὑπάρχοντα ἀρχικά γράμματα Α, Κ, Ι, Ν, Π, Θ, καὶ αἱ συλλαβαὶ ΠΝΘΙ, καὶ ΘΛΥΜ, δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς, ὡς ἐξελήφθησαν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τὸ ΤΙΞΙΜΕΝΕΞ ἔπεται τὸ ΠΝΘΙ, τὰ δὲ ἄνω τοῦ Ι γράμματα Θ, Ν, Ι, Κ, Α, τὰ κιονηδὸν κείμενα, ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΠΝΘΙ ἀποτελοῦσι τὸ ΠΝΘΙΘΜΙΚΑ. Ὅμοίως καὶ μετὰ τὸ ΠΘΛΥΜΙΚΘΞ ἔπεται τὸ ΘΛΥΜ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ Μ γράμματα Π, Ο, (τὸ ὑπὸ τὸ Π Ι, καὶ τὰ ὑπὸ τὸ Θ Ν, Ι, Κ, Α γράμματα δὲν παρατηρήθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐγχαραχῆς τῶν γραμμάτων καὶ ἔνεκα τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θραύσεως τοῦ λίθου) ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ ΘΛΥΜ ἀποτελοῦσι τὸ ΘΛΥΜΠΙΘΜΙΚΑ. Ἡ παρατήρησις αὕτη τοῦ κ. Δραγούμη εἶναι ὀρθοτάτη. Τὸ δὲ Πυθιονίκα καὶ Ὀλυμπιονίκα κεῖνται αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ Πυθιονίκης καὶ Ὀλυμπιονίκης κατὰ τὰ γνωστὰ κυανοχαῖτα, ἱππότα, αἰχμητὰ κλπ. ἀντὶ τοῦ κυανοχαίτης, ἱππότης, αἰχμητῆς.

	Α	Ρ	Ι	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	
	Π	Θ	Λ	Υ	Κ	Λ	Ε	Ε	Ξ
	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	Δ	Ι	Θ	Ν
	.	.	.	Α	Ν	Θ	Θ	Ξ	Α
5	Π	Θ	Λ	Υ	Τ	Ι	Μ	Ι	Δ
	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	Δ	Α	Ξ	Κ
	Π	Υ	Θ	Θ	Δ	Ο	Ρ	Θ	Ι
	Δ	Α	Μ	Α	Λ	Ι	Θ	Ξ	Ν
	Τ	Ι	Ξ	Ι	Μ	Ε	Ν	Ε	Θ
10	Π	Θ	Λ	Υ	Ν	Ι	Κ	Θ	Θ
	Δ	Α	Μ	Θ	Φ	Ι	Λ	Θ	Π
	Π	Α	Ρ	Α	Ι	Β	Α	Τ	Ι
									Ο
									Ν
									Ι
									Κ
									Α

Ἀριστίων

Πολυκλῆς

Πειραδίων

Μέλ]ανθος

5 Πολυτιμίδας

- Στιώνδας
Πυθόδωρος
Δαμάλιος
Τισιμένης πυθιονίκα
10 Πολύνικος όλυμπιονίκα
Δαμόφιλος
Παραιβάτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητής, ὁ νῦν καθηγητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἀλλῇ πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίευσεν νεωστὶ ἐν Mitth d. Arch. Instit. 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξηγήσιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης (σελ. 53, πίν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαίου ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξηγήσις αὕτη τοῦ κ. Heydemann εἶνε ὀρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, καθῆκον ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐκρᾶσσωμεν αὐτῷ, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμηνείαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνεφέρετο πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπήσσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῇρι χιτῶν ἱσταμένην γυναῖκα Μάρπησσαν, τὸν δὲ ὀπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐνζωηρᾷ κινήσει βραχυχίτωνα πολεμιστὴν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἴδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀφορμὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρέτρας πρεδέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἴδαν ἱστάμενον πολεμιστὴν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὀρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδέ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικείαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμεν λοιπὸν πρὸ τῆς ἱσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπήσσης τρεῖς μορφάς, ἐνῷ ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὀρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴδας ἐκληρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμις, εἰς ἣν ἀνήκουσι τό τε λείψανον τῆς δευτέρας φαρέτρας καὶ τὸ δεύτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπησσα ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληρηθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ὃν τοξεύουσι τὰ τῆς Λητοῦς τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἴδας καὶ Ἀρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλκυσε τὴν μητέρα αὐτῶν Λητὴν τὴν τοῦ Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν, ἐρχομένην εἰς Πυθὴ διὰ τοῦ καλλιχόρου Πανοπῆος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πaus. βιλ. Γ', 18, 9). Τὸ ὄρθον τῆς ἐρμηνείας τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαίου ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὁποῖον ἔχει παρομοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασιν (βλέπε Mon. del Inst. 1856, πιν. X), παρὰ ταῖς μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποῖου πρὸς ἄρσιν πάσης ἀμφιβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΛΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ

Σελ. 109 ἐξ.

Μετὰ τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λίθους αὐτῷ παρ[εχ]ο[μέν]ωι κτλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ὑ[ποδοχὴν πη]λ[ό]ς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προσθέτω, ὅτι λάθῃ τινὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανομοιότυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παροράματα τοῦ ἐκδότου εἶναι: Α 2: ταμίαιν τοῖν θελοῖν. Β 23: ναῦλοΣ. -37. Περαιῶς. -38: θυροκινκλίσιν (οὐχὶ θυροκλινκλίσιν). Χ. Τ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ἑταιρίας ἡμῶν, αἵ τε ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ αἱ ἐν Ἐλευσίνι, ἐχώρησαν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὁμαλῶς καὶ τακτικῶς προήγαγον δὲ εἰς φῶς οὐχὶ ἀνάξια λόγου εὐρήματα περὶ τῶν ὁποίων θὰ δημοσιευθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τὰ δέοντα ἐν τοῖς μετ' οὐ πολὺ ἐκδοθησομένοις Πρακτικοῖς. — Ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνεκαλύφθησαν 22 περίπου τεμάχια ἐπιγραφῶν, τὰ ὅποια προσαρμολογούμενα ἀπετέλεσαν δύο τῶν στηλῶν ἐκεῖνων, τῶν μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ Παυσανίου (βιβλ. 2, 27, 3), ἐν αἷς ἦσαν ἀναγεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἱαθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τὸ νόσημα ὃ ἕκαστος ἐνόσησε, καὶ ὁ τρόπος τῆς θεραπείας. Ἀμφότεραι εἶνε σχεδὸν πλήρεις καὶ ἐκδοθήσονται ὁσονούπω ἐν τῷ προσεχῇ τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκαφὰς κ. Π. Καββαδία. — Τὸ παρὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀναφανέν ἀρχαῖον οἰκιδόμημα ἀπεκαλύφθη καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ πλευράς. Ἐχει δὲ τοῦτο μῆκος μὲν 75, πλάτος δὲ 9,75 Γ. Μ. καὶ χωρίζεται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον διὰ τοίχου διήκοντος κατὰ τὸ πλάτος αὐτοῦ καὶ διαιρουῦντος αὐτὸ εἰς δύο ἴσας πτέρυγας, ὧν ἑκάτερα εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ κίονας διήκοντας κατὰ μῆκος τοῦ οἰκοδομήματος, ὡς δεικνύουσιν αἱ περισσώθειαι αὐτῶν βάσεις. — Ἐν Ἐλευσίνι ἀνεκαλύφθη κατὰ τὴν βορείαν τοῦ ναοῦ πλευρὰν ἑτέρα πύλη, ἀντικρὺ δηλαδὴ τῆς κατὰ τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν ὑπαρχούσης τοιαύτης, καὶ ἐν τῷ περυσινῷ τῶν Πρακτικῶν διαγράμματι διὰ τοῦ γράμματος Ω σημειουμένης· εὐρέθησαν δὲ ἐκτὸς τῶν ἐπιγραφῶν, ὧν αἱ κυριώτεραι δημοσιεύονται ἐν τῷ παρόντι τεύχει, μέγας ἀριθμὸς εἰδωλίων, πολλὰ θραύσματα ἀγγείων τῆς ἀρχαῖκῆς τέχνης, ὧν τινὰ ἐνεπίγραφα, φύλλα τινὰ χρυσοῦ, νομίσματα εὐάριθμα καὶ γλυπτὰ, ἐν οἷς διακρίνονται μάλιστα δύο ἐνδεδυμένοι γυναικεῖοι κορμοὶ τῆς ἀρχαῖκῆς ἐργασίας, ἐπιμελέστατα ἐξεργασμένοι, σώζοντες καὶ ἔχνη χρωμάτων. — Ἐκ τῆς ἀποπειρατηρίου ἀνασκαφῆς, ἣν ὁ ἐπιφανὴς ἄγγλος ἀρχιτέκτων κ. Penrose ἐπεχείρησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ὀλυμπεῖῳ ἐθεδαιώθη, ὅτι τρεῖς στοῖχοι κίωνων ὑπῆρχον πρὸ τῆς δυτικῆς προσόψεως τοῦ ναοῦ, ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια τοῦ βορείου

τοίχου τοῦ σηκοῦ καὶ τὰ τοῦ χωρίζοντος τὸν πρόναον ἀπὸ τοῦ σηκοῦ, καὶ εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ καὶ εἰς βάθος μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους αὐτοῦ τεῖχος περὶ τὰ τρία μέτρα πλατὺ καὶ διήκον σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ σηκοῦ, ὅπερ φαίνεται, ὅτι δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν ναόν. Εὐρέθησαν προσέτι ἀσήμαντα τεμάχια ἀγγείων, σπονδύλων τινῶν, καὶ τετραγώνων μαρμάρων ἐκ τῶν τοίχων τοῦ σηκοῦ, καὶ νομισματοσχημὸν τι χαλκοῦν ἀρίστης διατηρήσεως τοῦ Καρακίλλα, κοπὴν ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ Χαριδήμου ὅπερ ἔχει διάμετρον 0,044, φέρει δὲ ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν προτομὴν τοῦ Καρακίλλα μετ' ἐπιγραφῆς Α. Κ Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟC, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰς προσόψεις τριῶν ναϊδίων ῥυθμοῦ Κορινθιακοῦ, ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων φαίνεται τὸ ἄγαλμα θεότητος· περὶ ἀναγινώσκεται ἡ ἐπιγραφή· CΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝΑΣΙΑC Π. ΝΕΩΚΟΡΩΝΤΩ ΝC ΕΒΑ. ΕΠΙCΤΡΑ. ΑΥΡ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ. — Εὐρέθη ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ κατὰ τὴν συνοικίαν Βλασσαροῦς κεφαλὴ μαρμαρίνος κοσμητοῦ στεφανηφοροῦντος καλῆς ἐργασίας τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων. — Ὁ Ἐταῖρος τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Paris ἐπεχείρησε τὴν 7 Νοεμβρίου ἀδείξαι τῆς Κυβερνήσεως ἀνασκαφὴν ἐν τῷ παρὰ τὴν Ἐλάτειαν ἱερῷ τῆς Κραναιᾶς Ἀθηνᾶς, τὴν ὁποίαν διέκοψε τὴν 14 τοῦ ἰδίου μηνὸς ἕνεκα τοῦ χειμῶνος. Κατὰ τὰς πληροφορίας ἡμῶν ἐκ τῶν μικρῶν δοκιμῶν, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ ἱερῷ, ἀνεφάνησαν ἐγγὺς σχεδὸν τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τοῦ τεῖχους τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸ, οἱ πρὸς τὸ κρηπίδωμα ὀκτὼ πώρινοι σπόνδυλοι κίωνων δωρικοῦ ῥυθμοῦ, κείμενοι κατὰ χώραν καὶ ἐν γραμμῇ. Σὺν τούτοις δὲ εὐρέθησαν ἀρχιτεκτονικὰ τινὰ μέλη, ἐκ πώρου λίθου, ἐκ μαρμαροῦ, καὶ ἐξ ὀπτῆς γῆς, ὧν τινὰ σώζουσι καὶ ἔχνη χρωμάτων, προσέτι δὲ γλυπτὰ ἐκ μαρμαροῦ. — Συντετελέσθη καὶ ἡ κατὰ τάξιν καὶ διευθέτησιν τῆς τετάρτης αἰθούσης τῶν ἐν τῷ Μετσοβείῳ Πολυτεχνείῳ συλλογῶν τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας, ἐν ἣ ἐτοποθετήθησαν τὰ πήλινα εἰδώλια, τὰ χάλκινα ἔργα, τὰ σταθμῖα καὶ προσωρινῶς τὰ ἐξ Ἐπιδαύρου γλυπτὰ. Ἐν τοῖς χαλκίνοις διακρίνεται μάλιστα εὐμεγέθης τρίπους ἐξ Ἀττικῆς ἐπιμελεστάτης ἀρχαῖκῆς ἐργασίας καὶ ἐξαιρετοῦ διατηρήσεως, περιελθὼν πρὸ μικροῦ ἐξ ἀγορᾶς εἰς τὴν κτῆσιν τῆς Ἑταιρίας. Κ. Δ. Μ.

(Ἐξεδόθη τῇ 28 Δεκεμβρίου 1883).

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑ ΑΝΑΣΚΑΦΩΝ.

(Συνέχεια, Τεύχος Α'. σελ. 26, Β'. σελ. 86 και Γ'. 148).

Παρά τὸν ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς βορείας αὐτοῦ πλευρᾶς ἀπεκαλύφθη μέγα ἐπίμηκες οἰκοδόμημα ἔχον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ναοῦ ἰωνικὴν στοάν. Ἐν τῷ οἰκοδομήματι δὲ τούτῳ κατὰ τὴν νοτιοανατολικὴν αὐτοῦ γωνίαν ἀπεκαλύφθη ἀρχαῖον ἑλληνικὸν φρέαρ, ἐφ' οὗ ἦτο ἐκτισμένη μεταγενεστέρα, μεσαιωνικὴ, οἰκία. Τοὺς τοίχους τῆς οἰκίας ταύτης καταστρέψας εὗρον ἐντετειχισμένα πλέον τῶν εἴκοσι ἐνεπιγράφων τεμαχίων πλακῶν, ἅτινα προσαρμοσθέντα ἀπετέλεσαν ἐννέα μὲν (ὧν πέντε μεγάλα καὶ τέσσαρα μικρά) τὴν ὀπίσθεν ἐπιγραφὴν, τὰ λοιπὰ δὲ ἑτέραν (1). Εἶνε καταφανὲς ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἶνε τῶν ἐξ ἐκείνων ἐν τῷ ἱερῷ περιφρήμων στηλῶν, περὶ ὧν ὁ Παυσανίας λέγει τάδε (2, 27, 3): «στῆλαι δὲ εἰσθήκεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου, » τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλεόνες ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἐξ λοιπαί· ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστὶν ὀνόματα ἀκεσθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ καὶ νόσημα, ὅ,τι ἕκαστος ἐνόσησε καὶ ὅπως ἰάθη· γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωρίδι.» Καὶ ὁ Στράβων δὲ λέγει περὶ αὐτῶν τὰ ἐξῆς (Βιβ. ή, σελ. 373c): «Αὕτη (ἡ Ἐπίδαυρος) οὐκ ἄσσημος ἢ πόλις καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλήρες ἔχοντος αἰετῶν τε χαμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμένοι τυγχάνουσιν αἱ θεραπείαι, καθάπερ ἐν Κῶ τε καὶ Τρίκῃ.»

Αἱ διαστάσεις τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς ἔχουσιν οὕτως: ὕψ. 1.75, πλ. 0.75, πχ. 0.17. Μῆκος

(1) Τὴν δευτέραν ταύτην ἐπιγραφὴν δὲν δημοσιεύω νῦν καθότι ἔλλειπουσιν αὐτῇ εἰσέτι ἱκανὰ τεμάχια, περιμένων μήπως εὐρεθῶσι καὶ ταῦτα. Ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἄλλαι τῶν στηλῶν τούτων θὰ εὐρεθῶσι, καθότι ὁ περὶ χώρος εἰσέτι δὲν ἀνεσάφη ὁλοσχερῶς.

γραμμάτων 0.006. Ἀπόστασις αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων 0.008 καὶ ἀπόστασις τῶν στίχων 0.006. Διατηροῦνται δὲ τὰ γράμματα ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ εἶνε κεχαραγμένα στοιχηδόν, ὅπερ εὐχερῇ καθίστησι τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ κενῶν· οἱ στίχοι ὅμως δὲν εἶνε πάντες ἰσομήκεις, ἀλλ' οἱ μὲν ἔχουσι 50 γράμματα, οἱ δὲ 49, οἱ δὲ 48, τινὲς δὲ πάνυ ὀλίγοι καὶ 51. Αὕτη δὲ ἡ στοιχηδὸν διάταξις τῶν γραμμάτων βαίνει κανονικῶς μέχρι τοῦ στίχου 115. Ἐντεῦθεν ἐξακολουθεῖ μὲν ἡ στοιχηδὸν διάταξις, ἀλλ' οἱ στίχοι συμπυκνοῦνται καὶ σύγκεινται ἐκ 52 καὶ 51 γραμμάτων· μόνον ἐν τρισὶ στίχοις (28, 60, 115), γίνεται παράβασις τῆς στοιχηδὸν διατάξεως ὡς πρὸς τὰ γράμματα Ι, Ι καὶ Λ, ἅτινα ὁ χαράκτης παραλείψας κατὰ λάθος ἠναγκάσθη νὰ προσθέσῃ ὕστερον ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 120 πρὸς οἰκονομίαν χώρου σμικρίνονται τὰ γράμματα, καὶ δὲν διατηρεῖται πανταχοῦ ἡ στοιχηδὸν κατάταξις.

Ὁ λίθος εἶνε ὑπόφαιος τιτανόλιθος, ὁ καλούμενος λιθογραφικὸς λίθος, ὅστις λεπτότατα ἔχων τὰ μόρια δὲν προστρίβεται εὐκόλως καὶ διὰ τοῦτο, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, εἶνε κατάλληλος πρὸς χάραξιν ἐπιγραφῆς καὶ καλὴν αὐτῆς διατήρησιν. Φαίνεται δ' ὅτι σκοπίμως ἐγένετο τοιαύτη ἐκλογή λίθου πρὸς ὅσον ἔνεστι καλλίστην διατήρησιν τῆς ἐπιγραφῆς, διότι ἐκ τῶν 100 περίπου εὐρεθειῶν μέχρι τοῦδε ἐπιγραφῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς μόνον αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, ἐν αἷς εἶνε καταγεγραμμένα τὰ ἱάματα τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἶνε κεχαραγμένα ἐν τοιούτῳ λίθῳ. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς πλακῆς εἶνε εἰς ἄκρον λεία, τὸ ὅπισθεν ὅμως μέρος εἶνε ὅλως ἀκατέργαστον, ὅπερ δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνέκειτο ἔμπροσθεν τοῦ χου τινός.

Τὸ κείμενον τῆς 59 ἐπιγραφῆς ἔχει οὕτως:

Θ Ε Ο Σ Τ Υ

. . Μ Α Τ Α Τ Ο Υ Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ο Σ Κ Α Ι Τ Ο Υ
 . . Ε Ω Ρ Ε Ν Θ Ε Τ Η Ε Κ Υ Η Σ Ε Α Υ Τ Α Π Ε Ν
 . . Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Α Φ Ι Κ Ε Τ Ο Κ Α Ι Ε Ν Ε Κ Α
 5 . . Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ε Ξ Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Ι Α
 . Υ Σ Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ Α Υ Τ Ο Σ Α Π Ο Τ Α Σ Κ Ρ
 . Ε Ρ Ι Η Ρ Π Ε Τ Υ Χ Ο Υ Σ Α Δ Ε Τ Ο Υ Τ Ω Ν Ε Π
 . . Π Ι Ν Α Κ Ο Σ Θ Α Υ Μ Α Σ Τ Ε Ο Ν Α Λ Λ Α Τ
 . . Ι Κ Λ Ε Ω Β Α Ρ Ο Σ Ε Σ Τ Ε Ε Γ Κ Α Τ Ε Κ Ο Ι
 10 . . Ρ Α Ι Θ Μ Ο Ν Ι Κ Α Π Ε Λ Λ Α Ν Ι Σ Α Φ Ι Κ
 . . Μ Α Θ Ε Ι Σ Α Δ Ε Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε
 . . Τ Ο Ν Δ Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ο Ν Φ Α Μ Ε Ν Ε Γ Κ Υ
 Α . . Ο Ι Τ Ο Κ Α Ι Τ Ο Υ Τ Ο Ο Ι Ε Π Ι Τ Ε Λ Ε Ι
 Δ . . Σ Θ Α Ι Ε Γ Κ Υ Ο Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Ε Γ
 15 Ρ Ε Β Α Λ Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Υ Π Ε
 Δ Ε Ο Υ Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ε Π Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν
 Π Α Ν Τ . Ο Σ Σ Α Α Ι Τ Η Σ Α Ι Τ Ο Κ Α Ι Ε Γ Κ Υ
 Ν Ι Ν Ο Υ Θ Ε Ν Κ Α Ι Τ Α Υ Τ Α Π Υ Ν Θ Α Ν Ο Μ Ε
 Ο Ι Τ . Λ Ε Γ Ε Ι Ν Ω Σ Ρ Ο Ι Η Σ Ο Υ Ν Τ Ο Σ Κ Α
 20 Π Α Ρ Ε Ι Η Ρ Ο Τ Α Υ Τ Ο Ν Ι Κ Ε Τ Ι Σ Κ Α Ι Τ Ο
 Τ Ο Υ Τ Ο Σ Ρ Ο Υ Δ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Ε Ξ
 Κ Ε Κ Ο . Α Ν Α Ν Η Ρ Τ Ο Υ Σ Τ Α Σ Χ Η Ρ Ο Σ Δ
 Ε Ν Ο Σ Α . Ι Κ Ε Τ Ο Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ
 . Ι Ν Α Κ Α Σ Α Π Ι Σ Τ Ε Ι Τ Ο Ι Σ Ι Α Μ Α Σ Ι Ν
 25 . Α Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω Ν Δ Ε Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο
 . Ο Σ Α Υ Τ Ο Υ Κ Α Ι Μ Ε Λ Λ Ο Ν Τ Ο Σ Β Α Λ Λ Ε
 . Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Φ Α Λ Ε Σ Θ Α Ι Ε Π Ι Τ Α Ν Χ Η Ρ
 . Ο Υ Σ Ω Σ Λ Α Π Ο Β Α Ι Η Δ Ο Κ Ε Ι Ν Σ Υ Γ Κ Α
 . Ω Ν Δ Α Κ Τ Υ Λ Ω Ν Ε Π Ε Ι Δ Ε Π Α Ν Τ Α Σ Ε Ξ
 30 . Ι Ε Τ Ι Α Π Ι Σ Τ Η Σ Ο Ι Τ Ο Ι Σ Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ
 . Α Τ Α Τ Ο . Ε Ρ Ο Ν Α Υ Τ Ο Σ Δ Ο Υ Φ Α Μ Ε Ν Ο
 . Υ Τ Ο . Σ Ο . Ε Ο Υ Σ Ι Ν Α Π Ι Σ Τ Ο Ι Σ Τ Ο
 Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι
 Π Τ . Λ Λ Ο Σ Α Υ Τ Α Ι Κ Ε Τ . Η Λ Θ
 35 Ο . Ρ Ο Ν Τ Ω Ν Ι Α Μ Α Τ Ω Ν Τ . Ν Α
 Τ Α Χ Ω Λ Ο Υ Σ Κ Α Ι Τ Υ Φ Λ Ο Υ Σ Υ Γ
 Ν Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ο Υ Σ Α Δ Ε Ο Υ Ι
 Ο Τ . Υ Γ Ι Η Μ Ε Ν Ν Ι Ν Ρ Ο Ι Η Σ Ο
 Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ Ν Α Ρ Γ Υ Ρ Ε Ο Ν
 40 Α Ν Σ Χ Ι Σ Σ Α Ι Ο Υ Τ Ο Ν Ο Π

Χ Α . . Α Θ Α

Α Σ Κ Λ Α Ρ Ι Ο Υ
 Τ Ε Ν Ι Α Υ Τ Ο Υ Σ Η Δ Η Κ Υ Ο Υ Σ Α Ρ Ο Ι Τ Ο Ν
 Θ Ε Υ Δ Ε Ε Ν Τ Ω Ι Α Β Α Τ Ω Ι Ω Σ Δ Ε Τ Α Χ Ι Σ
 Ρ Ο Υ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Ο Ρ Ο Ν Ε Τ Ε Κ Ε Ο Σ Ε Υ 5
 Α Ν Α Σ Ε Λ Ο Υ Τ Ο Κ Α Ι Α Μ Α Τ Α Ι Μ Α Τ Ρ Ι
 Ι Τ Ο Α Ν Θ Ε Μ Α . Ρ Ε Γ Ρ Α Υ Α Τ Ο Ο Υ Μ Ε Γ Ε
 Ο Θ Ε Ι Ο Ν Ρ Ε Ν Θ Ε Τ Η Ω Σ Ε Κ Υ Η Σ Ε Ε Γ Γ Α Σ
 Μ Α Θ Η Κ Α Ι Μ Ι Ν Ε Θ Η Κ Ε Υ Γ Ι Η Τ Ρ Ι Ε Τ Η Σ
 Ε Τ Ο Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ Ρ Ε Ρ Γ Ε Ν Ε Α Σ Ε Γ 10
 Ι Α Ι Τ Ε Ι Σ Θ Α Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Κ Υ Η Σ Α Ι Κ Ο
 Ο Ν Ε Σ Σ Ε Ι Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Κ Α Ι Ε Ι Τ Ι Α Λ Λ Ο
 Ν Α Υ Τ Α Δ Ο Υ Θ Ε Ν Ο Σ Φ Α Μ Ε Ν Ε Τ Ι Ρ Ο Ι
 Γ Α Σ Τ Ρ Ι Ε Φ Ο Ρ Ε Ι Τ Ρ Ι Α Ε Τ Η Ε Σ Τ Ε Ρ Α
 Ρ Τ Ο Υ Τ Ο Κ Ο Υ Ε Γ Κ Α Τ Α Κ Ο Ι Μ Α Θ Ε Ι Σ Α 15
 Ι Ν Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Ι Ο Υ Γ Ε Ν Ο Ι Τ Ο Α Υ Τ Α Ι
 Ο Σ Ε Ι Η Υ Ρ Ε Ρ Δ Ε Τ Ο Κ Ο Υ Ρ Ο Ι Θ Ε Μ Ε Ν
 Ν Ο Υ Α Υ Τ Ο Υ Ε Ι Τ Ι Ν Ο Σ Κ Α Ι Α Λ Λ Ο Υ Δ Ε
 Ι Τ Ο Υ Τ Ο Ε Ρ Ε Ι Δ Ε Ν Υ Ν Υ Ρ Ε Ρ Τ Ο Υ Τ Ο Υ
 Υ Τ Ο Ο Ι Φ Α Μ Ε Ν Ε Ρ Ι Τ Ε Λ Ε Ι Ν Μ Ε Τ Α Δ Ε 20
 Ε Λ Θ Ο Υ Σ Α Ω Σ Ε Ξ Ω Τ Ο Υ Ι Α Ρ Ο Υ Η Σ Ε Τ Ε
 Α Κ Τ Υ Λ Ο Υ Σ Α Κ Ρ Α Τ Ε Ι Σ Ε Χ Ω Ν Ρ Λ Α Ν
 Α Σ Θ Ε Ω Ρ Ω Ν Δ Ε Τ Ο Υ Σ Ε Ν Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι
 Κ Α Ι Υ Ρ Ο Δ Ι Ε Σ Υ Ρ Ε Τ Α Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α
 Κ Ε Ι Υ Ρ Ο Τ Ω Ι Ν Α Ω Ι Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ι Ι Ο Ν 25
 Ι Ν Τ Ω Ι Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ω Ι Ε Ρ Ι Φ Α Ν Ε Ν Τ Α
 Α Κ Α Ι Ε Κ Τ Ε Ι Ν Α Ι Ο Υ Τ Ο Υ Σ Δ Α Κ Τ Υ
 Μ Υ Α Σ Τ Α Ν Χ Η Ρ Α Κ Α Θ Ε Ν Α Ε Κ Τ Ε Ι Ν Ε Ι Ν
 Ε Υ Θ Υ Ν Α Ι Ε Ρ Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν Ι Ν Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν
 Μ Α Σ Ι Τ Ο Ι Σ Ε Ρ Ι Τ Ω Μ Ρ Ι Ν Α Κ Ω Ν Τ Ω Ν 30
 Τ Ι Τ Ο Ι Ν Υ Ν Ε Μ Ρ Ρ Ο Σ Θ Ε Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ε Ι Σ
 Λ Ο Ι Ρ Ο Ν Ε Σ Τ Ω Τ Ο Ι Φ Α Μ Ε Ν Α Ρ Ι Σ Τ Ο Σ
 Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Α Ε Ξ Α Θ Α Ν Α Ν
 Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ρ Ε Ρ Ι Ε Ρ Ρ Ο Υ Σ Α Δ Ε
 Δ Ι Ε Γ Ε Λ Α Ω Σ Α Ρ Ι Θ Α Ν Α Κ Α Ι Α Δ Υ Ν Α 35
 Ι Ε Ι Σ Γ Ι Ν Ε Σ Θ Α Ι Ε Ν Υ Ρ Ν Ι Ο Ν Ι Δ Ο Ν
 Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Ι Ο Θ Ε Ο Σ Ε Ρ Ι Σ Τ Α Σ
 Ι Μ Ι Σ Θ Ο Μ Μ Α Ν Τ Ο Ι Ν Ι Ν Δ Ε Η Σ Ο Ι Α Ν
 Υ Ρ Ο Μ Ν Α Μ Α Τ Α Σ Α Μ Α Θ Ι Α Σ Ε Ι Ρ Α Ν .
 Τ Ι Λ Λ Ο Ν Τ Ο Ν Ν Ο Σ Ο Υ Ν Τ Α Κ Α Ι Φ Α Ρ Μ . 40

45

50

55

60

65

70

75

80

. Α Ι Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε
 Ε Τ Ο Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Υ .
 Ν Ο Μ Ι Ι Ο Μ Ε Ν Α Μ Ε Τ Α Τ Ο Υ
 Ι Τ Ο Μ Π Α Τ Ε Ρ Α Τ Ο Ν Τ Ο Υ
 Ν Ι Α Υ Τ Ο Υ Τ Υ Χ Ο Ν Τ Α Ε Φ
 Α Π Ι Ν Α Σ Υ Π Ο Δ Ε Κ Ο Μ Α Ι
 Ο Ν Ε Ι Π Ε Ι Ν Ο Δ Ε Λ Ε Γ Ε
 Ο Σ Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Σ Σ Τ Ι Γ
 Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Α
 Ι Κ Ε Λ Ε Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Ε
 Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ν Θ Ε Μ
 Κ Α Ι Α Φ Η Λ Ε Τ Ο Τ Α
 Ν Σ Τ Ι Γ Μ Α Τ . , Α Ν
 Α Μ Μ Α Τ . Τ Α Ε Κ Τ Ο
 Α Β Ε Ρ Ο Ι Τ Ο Ι Σ Υ Ρ
 Ω Σ Τ Α Ν Θ Ε Μ Ε Ν Τ Ω Ι
 Α Ι Λ Δ Ι Δ Ο Υ Τ Α Υ Τ Α Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω
 Ε Π Ι Σ Τ Α Σ Ε Ρ Ε Ρ Ω Τ Η Ν Ν Ι Ν Ε Ι Ε Χ Ο Ι Τ
 Θ Η Ν Α Ν Α Ν Θ Ε Μ Α Ε Ι Σ Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Α Υ Τ Ο
 Τ Ο Ι Ο Υ Τ Ο Ν Π Α Ρ Α Υ Τ Ο Υ Α Λ Λ Α Ι Κ Α Υ Γ Ι
 Ν Α Γ Ρ Α Υ Α Μ Ε Ν Ο Σ Μ Ε Τ Α Δ Ε Τ Ο Υ Τ Ο Τ Ο
 Α Ν Π Ε Ρ Ι Δ Η Σ Α Ι Π Ε Ρ Ι Τ Α Σ Τ Ι Γ Μ Α Τ Α
 Ε Λ Θ Η Ι Ε Κ Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Α Φ Ε Λ Ο Μ Ε Ν Ο
 Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ν Α Π Ο Τ Α Σ Κ Ρ Α Ν Α Σ Κ Α Ι Ε Γ
 Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Ε Ξ Ε Λ Θ Ω Ν Ε Κ
 Τ Α Γ Ρ Α Μ Α Τ Α Ο Υ Κ Ε Χ Ο Υ Σ Α Ν Ε Γ Κ Α Θ Ι
 Π Ρ Ο Σ Ω Π Ο Ν Π Ο Ι Τ Ο Ι Σ Ι Δ Ι Ο Ι Σ Σ Τ Ι Γ
 Μ Α Τ Α Λ Ε Λ Α Β Η Κ Ο Σ Ε Υ Φ Α Ν Η Σ Ε Π Ι Δ
 Θ Ε Υ Δ Ε Ε Δ Ο Ξ Ε Δ Η Α Υ Τ Ω Ι Ο Θ Ε Ο Σ Ε Π Ι
 Κ Α Υ Γ Ι Η Π Ο Ι Η Σ Ω Α Υ Τ Ο Σ Δ Ε Φ Α Μ Ε Ν Δ
 Σ Α Ν Τ Α Φ Α Μ Ε Ν Ν Ι Ν Π Α Υ Σ Ε Ι Ν Α Μ Ε Ρ Α
 Α Ν Η Ρ Α Φ Ι Κ Ε Τ Ο Π Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ι Κ Ε Τ
 Β Λ Ε Φ Α Ρ Α Μ Ο Ν Ο Ν Ε Χ Ε Ι Ν Ε Ν Ε Ι Μ Ε Ν Δ
 Μ Ε Ν Ο Λ Ω Σ Ε Λ Ε Γ Ο Ν Δ Η Τ Ι Ν Ε Σ Τ Ω Ν Ε Ν
 Ν Ο Μ Ι Ι Ε Ι Ν Β Λ Ε Υ Ε Ι Σ Θ Α Ι Ο Λ Ω Σ Μ Η Δ
 Λ Ο Υ Α Λ Λ Η Χ Ω Ρ Α Μ Μ Ο Ν Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ . . .
 Κ Ε Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Υ Η Σ Α Ι Τ Ι Φ Α . . .
 Ρ Α Ε Γ Χ Ε Α Ι Ε Ι Σ Α Υ Τ Α Α Μ Ε Ρ . . .
 Κ Ω Θ Ω Ν Σ Κ Ε Υ Ο Φ Ο Ρ Ο Σ Ε Ι . . . Ι Α Ρ .
 Κ Α Σ Τ Α Δ Ι Ο Ν Κ Α Τ Ε Ρ . Τ Ε . . . Ν Ε Σ Τ
 Π Ε Ι Τ Α Σ Υ Ν Τ Ε Τ Ρ Ι Μ Μ Ε Ν Α Σ . . . Υ Η Ω Σ
 Ε Ξ Ο Υ Ο Δ Ε Σ Π Ο Τ Α Σ Ε Ι Θ Ι Σ Τ . . . Ι Ν Ε Ι
 Σ Τ Ρ Α Κ Α Κ Α Θ Ι Ι Ο Μ Ε Ν Ο Σ Ο Δ Ο . Π Ο Ρ Ο

Ν Α Σ . Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ρ Α Ι Σ Α Φ Ω Ν Ο Σ .
 Ρ Φ Ω Ν Α Σ Ω Σ Δ Ε Ρ Ρ Ο Ε Θ Υ Σ Α Τ Ο Κ Α Ι
 Τ Ο Ο Ρ Α Ι Σ Ο Τ Ω Ι Θ Ε Ω Ι Ρ Υ Ρ Φ Ο Ρ Ω Ν
 Ρ Α Ι Δ Ο Σ Ρ Ο Τ Ι Β Λ Ε Ψ Α Σ Υ Ρ Ο Δ Ε Κ Ε Σ
 Α Ρ Α Ρ Ε Σ Τ Ι Α Ρ Ο Θ Υ Σ Ε Ι Ν Τ Α Ι Α Τ Ρ Α 45
 Ε Φ Α Ο Δ Ε Ρ Α Τ Η Ρ Ε Κ Ρ Λ Α Γ Ε Ι Σ Ρ Α Λ Ι Ν
 Ρ Α Λ Ι Ν Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε
 Μ Α Τ Α Ε Χ Ω Ν Ε Ν Τ Ω Ι Μ Ε Τ Ω Ρ Ω Ι Ο Υ Τ Ο Σ
 Υ Τ Ο Υ Τ . . Ν Ι Α Ι Κ Α Τ Α Δ Η Σ Α Ι Τ Α Σ Τ Ι
 Ρ Ε Ι . . . Γ Ε Ν Η Τ Α Ι Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ 50
 . . . Ο Ν Ν Α Ο Ν Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο
 . . . Ν Ι Α Ν Κ Α Ι Τ Ο Μ Ε Ν Ρ Ρ Ο Σ Ω Ρ Ο Ν
 Δ . . Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Ν Ν Α
 Υ Μ Ε Τ Ω Ρ Ο Υ Ε Χ Ε Δ Ω Ρ Ο Σ Τ Α Ρ Α Ν Δ Α
 Α Ρ Χ Ο Υ Σ Ι Ν Ο Υ Τ Ο Σ Λ Α Β Ω Ν Ρ Α Ρ . . 55
 Θ Ε Ω Ι Ε Ι Σ Ε Ρ Ι Δ Α Υ Ρ Ο Ν Υ Ρ Ε Ρ Α Υ . .
 Ν Δ Ε Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Ι Ο Θ Ε . .
 Ι Ν Α Χ Ρ Η Μ Α Τ Α Ρ Α Ρ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Ε . .
 Σ Δ Ο Υ Φ Α Μ Ε Ν Λ Ε Λ Α Β Η Κ Ε Ι Ν Ο Υ Θ Ε .
 Η Ν Ι Ν Ρ Ο Η Σ Α Ι Α Ν Θ Η Σ Ε Ι Ν Ο Ι Ε Ι Κ Ο 60
 Ν Θ Ε Ο Ν Τ Α Ν Τ Ο Υ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Τ Α Ι Ν Ι
 Ο Υ Κ Α Ι Κ Ε Λ Ε Σ Θ Α Ι Ν Ι Ν Ε Ρ Ε Ι Κ Α Ε Ξ
 Ν Τ Α Ν Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Ρ Ο Ν Ι Υ Α Σ Θ Α Ι Τ Ο
 Κ Α Τ Ο Ρ Τ Ρ Ι Ξ Α Σ Α Ι Ε Ι Σ Τ Ο Υ Δ Ω Ρ Α
 Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Τ Α Ν Τ Α Ι Ν Ι Α Ν Α Φ Η Λ Ε Τ Ο 65
 Δ Ω Ν Δ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Υ Δ Ω Ρ Ε Ω Ρ Η Τ Ο Α Υ Τ Ο Υ
 Μ Α Σ Ι Ν Κ Α Ι Τ Α Τ Ο Υ Ρ Α Ν Δ Α Ρ Ο Υ Γ Ρ Α
 Α Υ Ρ Ι Ο Σ Ρ Α Ι Σ Ο Υ Τ Ο Σ Λ Ι Θ Ι Ω Ν Ε Ν Ε . .
 Σ Τ Α Σ Ε Ι Ρ Ε Ι Ν Τ Ι Μ Ο Ι Δ Ω Σ Ε Ι Σ Α Ι Τ .
 Ε Κ Α Σ Τ Ρ Α Γ Α Λ Ο Υ Σ Τ Ο Ν Δ Ε Θ Ε Ο Ν Γ Ε Λ Α 70
 Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 Α Σ Α Τ Ε Ρ Σ Ρ Τ Ι Λ Ο Σ Ο Υ Τ Ω Σ Ω Σ Τ Ε Τ Α
 Ε Ν Α Υ Τ Ο Ι Σ Μ Η Θ Ε Ν Α Λ Λ Α Κ Ε Ν Ε Α Ε Ι
 Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι Τ Α Ν Ε Υ Η Θ Ι Α Ν Α Υ Τ Ο Υ Τ Ο
 Ε Μ Ι Α Ν Υ Ρ Α Ρ Χ Α Ν Ε Χ Ο Ν Τ Ο Σ Ο Ρ Τ Ι Λ 75
 . . Τ Ι Ο Υ Ν Α Υ Τ Ω Ι Ο Υ Ι Σ Ε Φ Α Ν Η Ε Δ Ο
 . . . Ι Τ Α Δ Ι Α Γ Α Γ Ο Ν Τ Α Τ Α Β Λ Ε Φ Α
 . . . Α Σ Β Λ Ε Ρ Ω Ν Α Μ Φ Ο Ι Ν Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 . . . Ε Ρ Ε Ι Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Ρ Ε Ρ Ι Τ Ο Δ Ε
 Α Α Ν Ω Ι Ξ Ε Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν Κ Α . . Ρ Ε Σ Κ Ο 80
 Δ Ε Ι Δ Ε Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α Κ Α Τ Ε . . Ο Τ Α
 Ν Ε Λ Υ Ρ Ε Ι Τ Ο Κ Α Ι Σ Υ Ν Ε Τ Ι Θ Ε Ι . . Ο
 Σ Ο Υ Ν Τ Ι Σ Ι Δ Ω Ν Α Υ Τ Ο Ν Τ Ι Ω Α Θ Λ Ι Ε

85 Φ Α Σ Υ Ν Τ Ι Θ Η Σ Ι Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α . . Τ Α Ν
 Ρ Ω Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ο Σ Υ Γ Ι Η Π Ο Ι Η Σ Α Ι Δ Υ
 Θ Ε Ι Σ Τ Α Ο Σ Τ Ρ Α Κ Α Ε Ι Σ Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν
 Τ Ο Α Ν Ω Ι Ξ Ε Τ Ο Γ Γ Υ Λ Ι Ο Ν Κ Α Ι Ε Ξ Α Ι Ρ
 Ν Ο Ν Κ Α Ι Τ Ω Ι Δ Ε Σ Π Ο Τ Α Ι Η Ρ Μ Α Ν Ε Υ Σ
 90 Σ Δ Ε Α Κ Ο Υ Σ Α Ν Ε Θ Η Κ Ε Τ Ω Ι Θ Ε Ω Ι Τ Ο Γ
 Α Ι Σ Χ Ι Ν Α Σ Ε Γ Κ Ε Κ Ο Ι Μ Ι Σ Μ Ε Ν Ω Ν Η Δ
 Β Α Σ Υ Ρ Ε Ρ Ε Κ Υ Ρ Τ Ε Ε Ι Σ Τ Ο Α Β Α Τ Ο Ν Κ
 Π Ε Ρ Ι Σ Κ Ο Λ Ο Π Α Σ Τ Ι Ν Α Σ Τ Ο Υ Σ Ο Π Τ Ι
 Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Σ Κ Α Ι Τ Υ Φ Λ Ο Σ Γ Ε Γ Ε Ν Η Μ Ε
 Ε Κ Α Θ Ε Υ Δ Ε Κ Α Ι Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο
 95 Ε Υ Ι Π Ρ Ο Σ Λ Ο Γ Χ Α Ν Ε Τ Η Ε Φ Ο Ρ Η Σ Ε Ε Ξ
 Δ Α Υ Τ Ο Υ Ε Ξ Ε Λ Ω Ν Τ Α Ν Λ Ο Γ Χ Α Ν Ο Θ Ε Ο
 Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Ρ Π Ε Τ Α Ν
 Α Ν Η Ρ Τ Ο Ρ Ω Ν Α Ι Ο Σ Δ Ε Μ Ε Λ Ε Α Σ Ο Υ Τ Ο
 Ε Δ Ο Ξ Ε Ο Ι Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Τ Α Σ Τ Ε Ρ Ν Α Μ Α Χ
 100 Λ Ε Α Σ Ε Ξ Ε Λ Ε Ι Ν Κ Α Ι Δ Ο Μ Ε Ν Ο Ι Ε Σ Τ Α
 Θ Η Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε
 Κ Α Ι Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο Κ Α Τ Ε Ρ Ι Ε Δ Α Υ
 Κ Α Ν Ι Ε Μ Β Ε Β Λ Η Μ Ε Ν Α Σ Ε Κ Π Ι Ω Ν
 Α Ν Η Ρ Ε Ν Α Ι Δ Ο Ι Ω Ι Λ Ι Θ Ν Ο Υ Τ Ο Σ Ε Ν Υ
 105 Σ Υ Γ Γ Ι Ν Ε Σ Θ Α Ι Ε Ξ Ο Ν Ε Ι Ρ Ω Σ Σ Ω Ν Δ Ε
 Ν Ο Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Ε Ρ Μ Ο Δ Ι Κ Ο Σ Λ Α Μ Υ Α Κ Η Ν Ο Σ Α Κ Ρ Η Τ Η
 Δ Ο Ν Τ Α Ι Α Σ Α Τ Ο Κ Α Ι Ε Κ Ε Λ Η Σ Α Τ Ο Ε Ξ
 Ι Α Ρ Ο Ν Ο Π Ο Σ Σ Ο Ν Δ Υ Ν Α Ι Τ Ο Μ Ε Γ Ι Σ
 110 Ν Ο Ν Η Ν Ι Κ Ε
 Ν Ι Κ Α Ν Ω Ρ Χ Ω Λ Ο Σ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Κ Α Θ Η Μ Ε Ν
 Π Α Ξ Α Σ Ε Φ Ε Υ Γ Ε Ο Δ Ε Α Σ Τ Α Σ Ε Δ Ι Ω Κ Ε
 Α Ν Η Ρ Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Ι Α Θ Η Υ Π Ο Ο Φ Ι Ο Σ Ο
 Π Ο Τ Ο Υ Α Γ Ρ Ι Ο Υ Ε Λ Κ Ε Ο Σ Δ Ε Ι Ν Ω Σ Δ Ι
 115 Ρ Α Π Ο Ν Τ Ω Ν Ε Ξ Ε Ν Ε Ι Χ Θ Ε Ι Σ Ε Π Ι Ε Δ Ρ Α
 Λ Α Β Ο Ν Τ Ο Σ Ε Ν Τ Ο Υ Τ Ω Ι Δ Ρ Α Κ Ω Ν Ε Κ Τ Ο
 Ι Α Σ Α Τ Ο Γ Α Ι Γ Λ Ω Σ Σ Α Ι Κ Α Ι Τ Ο Υ Τ Ο Π Ο
 Π Α Λ Ι Ν Ε Ξ Ε Γ Ε Ρ Θ Ε Ι Σ Δ Ε Ω Σ Η Σ Υ Γ Ι Η Σ
 Κ Ο Ν Ε Υ Ρ Ε Ρ Η Τ Α Μ Μ Ο Ρ Φ Α Ν Ε Π Ι Τ Ο Ν Δ
 120 Α Λ Κ Ε Τ Α Σ Α Λ Ι Κ Ο Σ Ο Υ Τ Ο Σ Τ Υ Φ Λ Ο Σ Ε Ω Ν Ε Ν Υ Ρ Ν Ι
 Κ Τ Υ Λ Ο Ι Σ Δ Ι Α Γ Ε Ι Ν Τ Α Ο Μ Μ Α Τ Α Κ Α Ι Ι Δ Ε Ι Ν Τ Α Δ
 Ν Ο Μ Ε Ν Α Σ Υ Γ Ι Η Σ Ε Ξ Η Λ Θ Ε Η Ρ Α Ι Ε Υ Σ Μ Υ Τ Ι Λ Η
 Τ Ρ Ι Χ Α Σ Ε Ν Δ Ε Τ Ω Ι Γ Ε Ν Ε Ι Ω Ι Ρ Α Μ Ρ Ο Λ Λ Α Σ Α Ι Σ Χ
 Τ Ω Ν Α Λ Λ Ω Ν Ε Ν Ε Κ Α Θ Ε Υ Δ Ε Τ Ο Ν Δ Ε Ο Θ Ε Ο Σ Χ Ρ Ι Σ Α
 125 Τ Ρ Ι Χ Α Σ Ε Χ Ε Ι Ν Υ Σ Ω Ν Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Ε Υ Σ Ρ Α Ι
 Κ Α Τ Α Τ Ο Ι Α Ρ Ο Ν Θ Ε Υ Ο Μ Ε Ν Ο Σ Τ Ο Υ Σ Ο Ρ Τ Ι Α

Τ Ο Υ Τ Ο Ν Γ Α Ρ Ο Υ Δ Ε Κ Α Ο Ε Ν Ε Π Ι Δ Α Υ
 Ν Α Ι Τ Ο Α Κ Ο Υ Σ Α Σ Τ Α Υ Τ Α Ο Π Α Ι Σ Σ Υ Ν 85
 Η Ρ Π Ε Ε Ι Σ Τ Ο Ι Ε Ρ Ο Ν Ε Π Ε Ι Δ Α Φ Ι Κ Ε
 Ε Ν Υ Γ Ι Η Τ Ο Γ Κ Ω Θ Ω Ν Α Γ Ε Γ Ε Ν Η Μ Ε
 Ε Τ Α Π Ρ Α Χ Θ Ε Ν Τ Α Κ Α Ι Λ Ε Χ Θ Ε Ν Τ Α Ω
 Κ Ω Θ Ω Ν Α
 Η Τ Ω Ν Ι Κ Ε Τ Α Ν Ε Π Ι Δ Ε Ν Δ Ρ Ε Ο Ν Τ Ι Α Μ 90
 Α Τ Α Π Ε Τ Ω Ν Ο Υ Ν Α Π Ο Τ Ο Υ Δ Ε Ν Δ Ρ Ε Ο Σ
 Λ Λ Ο Υ Σ Α Μ Φ Ε Π Α Ι Σ Ε Κ Α Κ Ω Σ Δ Ε Δ Ι Α
 Ν Ο Σ Κ Α Θ Ι Κ Ε Τ Ε Υ Σ Α Σ Τ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Ε Ν

Ε Ν Τ Α Ι Γ Ν Α Θ Ω Ι Ε Γ Κ Ο Ι Τ Α Σ Θ Ε Ν Τ Ο Σ 95
 Σ Ε Ι Σ Τ Α Σ Χ Η Ρ Α Σ Ο Ι Ε Δ Ω Κ Ε Α Μ Ε Ρ Α Σ
 Λ Ο Γ Χ Α Ν Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Σ Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ Δ Ω Ν Ε Ν Υ Π Ν Ι Ο Ν Ε Ι Δ Ε
 Α Ι Ρ Α Ι Α Ν Σ Χ Ι Σ Σ Α Ν Τ Α Τ Α Σ Δ Ε Μ Ε
 Σ Χ Ε Ι Ρ Α Σ Κ Α Ι Σ Υ Ν Ρ Α Υ Α Ι Τ Α Σ Τ Η 100
 Τ Α Θ Η Ρ Ι Α Ε Ν Τ Α Ι Σ Χ Ε Ρ Σ Ι Ν Ε Χ Ω Ν
 Τ Α Δ Ο Λ Ω Θ Ε Ι Σ Υ Π Ο Μ Α Τ Ρ Υ Ι Α Σ Ε Γ Κ Υ

Π Ν Ι Ο Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Π Α Ι Δ . Κ Α Λ Ω Ι
 Τ Ο Λ Λ Ι Θ Ο Ν Ε Γ Β Α Λ Λ Ε Ι Κ Α Ι Α Ν Ε Λ Ο Μ Ε 105

Σ Τ Ο Υ Σ Ω Μ Α Τ Ο Σ Τ Ο Υ Τ Ο Ν Ε Γ Κ Α Θ Ε Υ
 Ε Λ Θ Ο Ν Τ Α Λ Ι Θ Ο Ν Ε Ν Ε Γ Κ Ε Ι Ν Ε Ι Σ Τ Ο
 Ο Ν Ο Δ Ε Τ Ο Μ Π Ρ Ο Τ Ο Υ Α Β Α Τ Ο Υ Κ Ε Ι Μ Ε 110

Ο Υ Π Α Ι Σ . Ι Σ Υ Π Α Ρ Τ Ο Ν Σ Κ Ι Π Ω Ν Α Α Ρ
 Κ Α Ι Ε Κ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Υ Γ Ι Η Σ Ε Γ Ε Ν Ε Τ Ο
 Υ Τ Ο Σ Τ Ο Ν Τ Ο Υ Π Ο Δ Ο Σ Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Υ
 Α Κ Ε Ι Μ Ε Ν Ο Σ Μ Ε Θ Α Μ Ε Ρ Α Υ Π Ο Τ Ω Ν Θ Ε
 Μ Α Τ Ο Σ Τ Ι Ν Ο Σ Κ Α Θ Ι Ε Υ Π Ν Ο Υ Δ Ε Ν Ι Ν 115
 Υ Α Β Α Τ Ο Υ Ε Ξ Ε Λ Θ Ω Ν Τ Ο Ν Δ Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν
 Ι Η Σ Α Σ Ε Ι Σ Τ Ο Α Β Α Τ Ο Ν Α Ν Ε Χ Ω Ρ Η Σ Ε
 Ε Φ Α Ο Υ Ι Ν Ε Ι Δ Ε Ι Ν Δ Ο Κ Ε Ι Ν Ν Ε Α Ν Ι Σ
 Α Κ Τ Υ Λ Ο Ν Ε Π Ι Π Η Ν Φ Α Ρ Μ Α Κ Ο Ν

Ο Ν Ε Ι Δ Ε Ε Δ Ο Κ Ε Ι Ο Θ Ε Ο Σ Π Ο Τ Ε Λ Θ Ω Ν Τ Ο Ι Σ Δ Α 120
 Ε Ν Δ Ρ Η Ο Ρ Α Τ Ο Ν Τ Α Ε Ν Τ Ω Ι Ι Α Ρ Ω Ι Α Μ Ε Ρ Α Σ Δ Ε Γ Ε
 Ν Α Ι Ο Σ Ο Υ Τ Ο Σ Ο Υ Κ Ε Ι Χ Ε Ν Ε Ν Τ Α Ι Κ Ε Φ Α Λ Α Ι
 Υ Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ Δ Ε . . . Κ Α Τ Α Γ Ε Λ Α Μ Ε Ν Ο Σ Υ Ρ .
 Σ Φ Α Ρ Μ Α Κ Ω Ι Τ Α Ν Κ Ε Φ Α Λ Α Ν Ε Ρ Ο Η Σ Ε
 Σ Α Ι Δ Η Σ Ο Υ . . . Υ Ρ Α Ρ Υ Ρ Ο Κ Υ Ν Ο Σ Τ Ω Ν
 Λ Ο Υ Σ Υ . . . Σ Α Ρ Η Λ Θ Ε

Θεός. Τύχα (ἀγ)αθά.

- [Ἰά]ματα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.
 [Κλ]εῶ πένθ' ἔτη ἐκύησε. Αὐτὰ πέντ' ἐνιαυτοὺς ἤδη κύουσα ποῖ τὸν
 [θε]ὸν ἐκείτις ἀφίκετο καὶ ἐνεκχέουδε ἐν τῷ ἀβάτῳ, ὡς δὲ τάχισ-
 5 [τα] ἐξῆλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐγένετο, κόρον ἔτεκε, ὃς εὐ-
 [θη]ρὸς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τῆς κρήνης ἐλουτο καὶ ἅμα τῇ μητρὶ
 [πε]ριῆρπε. Τυχούσα δὲ τούτων ἐπὶ τὸ ἄνθεμα ἐπεγράψατο « οὐ μέγε-
 [θο]ς πῖνακος θαυμαστόν ἀλλὰ τὸ θεῖον, πένθ' ἔτη ὡς ἐκύησε ἐγ γασ-
 [τρ]ὶ Κλεῶ βάρος, ἔστε ἐγκατεκοιμάθη καὶ μιν ἔθηκε ὕγιῃ ». Τριετὴς
 10 [κρό]ρα. Ἰθμονίκα Πελλανὶς ἀφίκετο εἰς τὸ ἱερὸν ὑπὲρ γενεᾶς, ἐγ-
 [κοι]μαθεῖσα δὲ ὄψιν εἶδε. Ἐδόκει αἰτεῖσθαι τὸν θεὸν κυῆσαι κό-
 [ραν], τὸν δ' Ἀσκληπιδὸν φάμεν ἔγκυον ἔσσεισθαι νιν καὶ εἴτι ἄλλο
 α[ἰτ]οῖτο καὶ τοῦτο οἱ ἐπιτελεῖν, αὐτὰ δ' οὐθενὸς φάμεν ἔτι ποῖ-
 δ[έ]σθαι. ἔγκυος δὲ γενομένη ἐγ γαστρὶ ἐφόρει τρία ἔτη, ἔστε πα-
 15 ρέβαλε ποῖ τὸν θεὸν ἐκείτις ὑπὲρ τοῦ τόκου. ἐγκατακοιμαθεῖσα
 δὲ ὄψ[ι]ν εἶδε, ἐδόκει ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν, εἰ οὐ γένοιτο αὐτῇ
 πάντ[α] ὅσσα αἰτῆσαιτο καὶ ἔγκυος εἴη, ὑπὲρ δὲ τόκου ποιθέμεν
 νιν οὐθέν, καὶ ταῦτα πυρθανομένου αὐτοῦ, εἴ τινος καὶ ἄλλου δέ-
 οἰτ[ο], λέγειν, ὡς ποιησοῦντος καὶ τοῦτο, ἐπεὶ δὲ νῦν ὑπὲρ τούτου
 20 παρείη πὸτ αὐτὸν ἐκείτις, καὶ τοῦτό οἱ φάμεν ἐπιτελεῖν. Μετὰ δὲ
 τοῦτο σπουδᾷ ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξεληθούσα, ὡς ἔξω τοῦ ἱεροῦ ἦς, ἔτε-
 κε κό[ρ]αν. Ἀρήρ τοὺς τὰς χηρὰς δακτύλους ἀκρατεῖς ἔχων, πλάν
 ἐνὸς, ἀ[φ]ίκετο ποῖ τὸν θεὸν ἐκείτας, θεωρῶν δὲ τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ
 [πι]νακας ἀπίσται τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσυρε τὰ ἐπιγράμματα.
 25 [τα], ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε. Ἐδόκει ὑπὸ τῷ ναφῷ ἀστραγαλίζον-
 [τα]ς αὐτοῦ καὶ μέλλοντος βάλλῃν τῷ ἀστραγάλῳ ἐπιφανέντα
 [τα]ὸν θεὸν ἐφαλέσθαι ἐπὶ τὴν χῆρα καὶ ἐκτείνειν οὐ τοὺς δακτύ-
 [λο]υς, ὡς δ' ἀποθαίη δοκεῖν συγκαμψας τὴν χῆρα καθ' ἓνα ἐκτείνειν
 [τα]ῶν δακτύλων ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθύναι, ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν
 30 [εἰ] ἔτι ἀπιστήσοι τοῖς ἐπιγράμμασι τοῖς ἐπὶ τῷ πινάκῳ τῶν
 [κατὰ τὸ] ἱερὸν, αὐτὸς δ' οὐ, φάμεν. ὅτι τοίνυν ἔμπροσθεν ἀπίστεις,
 [ο]ὐ τό[σο]σο[υ] [δέ]ους, ἵνα πιστοῖς τὸ λοιπὸν ἔστω τοι, φάμεν, ἂ πιστὸς
 [τύχοι;]. Ἀμέρας δὲ γενομένης, [ὕγι]ῃς ἐξῆλθε. Ἀμβροσία ἐξ Ἀθαρᾶ
 [ἀτερο]π[ι]λλος. Αὐτὰ ἐκέτ[ις] ἦλθε ποῖ τὸν θεόν, περιέρπουσα δὲ
 35 [κατὰ τὸ] ἱερὸν τῶν ἱαμάτων τ[ι]νὰ διεγέλα ὡς ἀπίθανα καὶ ἀδύνα-
 [τα ἐόν]τα χωλοὺς καὶ τυφλοὺς ὕγιεις γίνεσθαι ἐνύπνιον ἰδόν-
 [τας μό]νον, ἐγκαθεύδουσα δὲ ὄψιν εἶδε, ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἐπιστὰς
 [εἰπεῖν], ὅτ(ι) ὕγιῃ μὲν νιν ποιήσοι, μισθὸν μάντοι νιν δεήσοι ἀν-
 [θέμεν] εἰς τὸ ἱερὸν ὅν ἀργύρεον, ὑπόμναμα τῆς ἀμαθίας, εἶπαν-
 40 [τα δὲ ταῦτα:] ἀνσχίσσαι οὐ τὸν ὀπτίλλον τὸν νοσοῦντα καὶ φάρμ[α]-

- [κόν τι ἐγγέ]αι. Ἀμέρας δὲ γενομένης, ὑγιῆς ἐξῆλθε. *Παῖς ἄφωρος* [ι]
 [κέτας ἀφί]κετο εἰς τὸ ἱερὸν ὑ[πὲ]ρ φωνᾶς, ὡς δὲ προεθύσατο καὶ
 [ἐπόησε τὰ] νομιζόμενα, μετὰ τοῦτο ὁ παῖς ὁ τῷ θεῷ πυρφορῶν
 [πο]τὶ τὸμ πατέρα τὸν τοῦ παιδὸς ποτιβλέψας « ὑποδέξω »,
 45 [ἔφα, ἐντὸς ἐ]νιαυτοῦ, τυχόντα ἐφ' ἃ πάρεστι, ἀποθύσειν τὰ ἱατρὰ ; »
 [ὁ δὲ παῖς ἐξ]απίνας « ὑποδέχομαι », ἔφα· ὁ δὲ πατήρ ἐκπλαγεὶς πάλιν
 [ἐκέλετο αὐ]τὸν εἰπεῖν, ὁ δ' ἔλεγε πάλιν καὶ ἐκ τούτου ὑγιῆς ἐγέ-
 [νετο. *Πάνδαρος θεσσαλὸς* στίγματα ἔχων ἐν τῷ μετώπῳ. Οὗτος
 [ἐγκαθεύδων ὤψ]ιν εἶδε, ἐδόκει αὐτοῦ τ[αι]νίαν καταδῆσαι τὰ στί-
 50 [γματα ὁ θεὸς κα]ὶ κέλεσθαι νιν, ἐπεὶ[κα ἐξ]ω γένηται τοῦ ἀβάτου
 [ἀφελόμενον τὰν] ταινίαν ἀνθέμ[εν εἰς τ]ὸν ναόν. Ἀμέρας δὲ γενο-
 [μένης ἐξηγέρθη] καὶ ἀφῆλετο τὰ[ν ται]νίαν, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον
 [ἐκεκάρητο (;) τῶ]ν στιγμάτων, τὰν δ[ε τ]αινίαν ἀνέθηκε εἰς τὸν να-
 όν. [Γ]ράμματ[α] τὰ ἐκ τοῦ μετώπου *Ἐχέδωρος* τὰ Πανδά-
 55 [ρου ἔλ]αθε ποτὶ τοῖς ὑπάρχουσιν. Οὗτος λαβὼν παρ Παν-
 [δάρου χρήματα], ὥστ' ἀνθέμεν τῷ θεῷ, εἰς Ἐπίδαυρον ὑπὲρ αὐ[τοῦ]
 [ὅς κ]αὶ ἐδίδου ταῦτα, ἐγκαθεύδων δὲ ὤψιν εἶδε. Ἐδόκει οἱ ὁ θε[ὸς]
 ἐπιστὰς ἐπερωτῆν νιν, εἰ ἔχοι τινὰ χρήματα παρ Πανδάρου ἐ[πι]-
 θῆν' ἂν ἀνθεμα εἰς τὸ ἱερὸν, αὐτὸς δ' οὐ, φάμεν, λελαβήκειν οὐθέ[ν]
 60 τοιοῦτον παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' αἶκα ὑγιῇ νιν ποιῆσαι, ἀνθήσειν οἱ εἰκό-
 να γραψάμενος, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν τὰν τοῦ Πανδάρου ταινί-
 αν περιδῆσαι περὶ τὰ στίγματα οὐ καὶ κέλεσθαι νιν, ἐπεὶ κα ἐξ-
 ἔλθη ἐκ τοῦ ἀβάτου, ἀφελόμενον τὰν ταινίαν ἀπονίψασθαι τὸ
 πρόσωπον ἀπὸ τᾶς κρήνης καὶ ἐγκατοπτρίξασθαι εἰς τὸ ὕδωρ. Ἀ-
 65 μέρας δὲ γενομένης, ἐξελθὼν ἐκ τοῦ ἀβάτου τὰν ταινίαν ἀφῆλετο
 τὰ γράμματα οὐκ ἔχουσιν, ἐγκαθιδὼν δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἑώρη τὸ αὐτοῦ
 πρόσωπον ποτὶ τοῖς ἰδίοις στίγμασιν καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου γρά[μ]-
 ματα λελαβηκός. *Εὐφάκης ἐπιδαύριος παῖς*. Οὗτος λιθιδὼν ἐνε-
 κάθειδε· ἔδοξε δὴ αὐτῷ ὁ θεὸς ἐπιστὰς εἰπεῖν, τί μοι δώσεις αἶ τύ-
 70 κα ὑγιῇ ποιήσω, αὐτὸς δὲ φάμεν δέκ' ἀστραγάλους, τὸν δὲ θεὸν γελά-
 σαντα φάμεν νιν παύσειν. Ἀμέρας δὲ γενομένης, ὑγιῆς ἐξῆλθε.
Ἀνῆρ ἀφίκετο ποτὶ τὸν θεὸν ἰκέτας ἀτερόπιλος οὕτως, ὥστε τὰ
 βλέφαρα μόνον ἔχειν, ἐνεῖμεν δ' ἐν αὐτοῖς μὴθην, ἀλλὰ κενέα εἵ-
 μεν ὅλως. Ἐλεγον δὴ τινες τῶν ἐν τῷ ἱερῷ τὰν εὐηθίαν αὐτοῦ τὸ
 75 νομίζειν βλεψέσθαι ὅλως μὴδεμίαν ὑπαρχάν ἔχοντος ὀπτίλ-
 λου, ἀλλ' ἢ χώραμ μόνον. Ἐγκαθ[εύδον]τι οὖν αὐτῷ ὄψις ἐφάνη, ἐδό-
 κει τὸν θεὸν ἐψῆσαι τι φά[ρμακον ἐπε]ῖτα διαγαγόντα τὰ βλέφα-
 ρα ἐγγεῖαι εἰς αὐτά. Ἀμέ[ρας δὲ γενομέν]ας, βλέπων ἀμφοῖν ἐξῆλθε.
Κώθων. Σκευοφόρος εἰς τὸ ἱερὸν ἀπιὼν, ἐπεὶ ἐγένετο περὶ τὸ δε-
 80 καστὰδιον, κατέπ[ε]τε [καὶ ἀ]νέστα, ἀνώξε τὸν γυλιὸν κα[ὶ ἐ]πεσκό-
 πει τὰ συντετρίμμένα σ[κε]ύη, ὡς δ' εἶδε τὸν κώθωνα κατε[αχ]ότα,
 ἐξ οὗ ὁ δέσποτας ἐθιστ[ο π]ίνειν, ἐλυπεῖτο καὶ συνετίθει [τὰ] ὀ-
 στρακα καθιζόμενος. Ὀδο[ιπ]όρος οὖν τις ἰδὼν αὐτὸν, τί ὦ ἄθλιε,

- φᾶ, συντίθησι τὸν κώθωνα [μά]ταν ; τοῦτον γὰρ οὐδέ καὶ ὁ ἐν Ἐπιδαύ-
 85 ρῷ Ἀσκληπιὸς ὑγιῇ ποιῆσαι δύναίτο. Ἀκούσας ταῦτα ὁ παῖς, συν-
 θείς τὰ ὄστρακα εἰς τὸν γυλιὸν, ἤρπε εἰς τὸ ἱερόν, ἐπεὶ δ' ἀφίκε-
 το, ἀνώριξε τὸν γυλιὸν καὶ ἐξαΐρεν ὑγιῇ τὸν κώθωνα γεγεννημέ-
 νον, καὶ τῷ δεσπότῃ ἡρμάνευσε τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα· ὦ-
 ς δὲ ἄκουσ', ἀνέθηκε τῷ θεῷ τὸν κώθωνα.
- 90 *Αἰσχίνας*, ἐγκεκοιμισμένων ἤδη τῶν ἱκετῶν, ἐπὶ δένδρεόν τι ἀμ-
 βᾶς ὑπερέκυπτε εἰς τὸ ἄβατον· καταπετῶν οὖν ἀπὸ τοῦ δένδρους
 περὶ σκόλοπᾶς τινος τοὺς ὀπτίλλους ἀμφέπαισε, κακῶς δὲ δια-
 κείμενος καὶ τυφλὸς γεγεννημένος καθικετεύσας τὸν θεὸν ἐνε-
 κάθευδε καὶ ὑγιὴς ἐγένετο.
- 95 *Εὐῖππος* λόγγαν ἔτη ἐφόρησε ἕξ ἐν τῇ γνάθῳ· ἐγκοιτασθέντος
 δ' αὐτοῦ ἐξελὼν τὰν λόγγαν ὁ θεὸς εἰς τὰς χῆρας οἱ ἔδωκε. Ἀμέρας
 δὲ γενομένης, ὑγιὴς ἐξῆρπε τὰν λόγγαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων.
Ἀρῆρ τορωαῖος *δεμελέας*. Οὗτος ἐγκαθεύδων ἐνύπνιον εἶδε,
 ἔδοξε οἱ τὸν θεὸν τὰ στέρνα μαχαίρᾳ ἀνσχίσσαντα τὰς δεμέ-
 100 λείας ἐξελεῖν καὶ δόμεν οἱ ἐς τὰς χεῖρας καὶ συναρᾶν τὰ στή-
 θη. Ἀμέρας δὲ γενομένης, ἐξῆλθε τὰ θηρία ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων
 καὶ ὑγιὴς ἐγένετο. Κατέπιε δ' αὐτὰς δολωθεὶς ὑπὸ ματρυϊᾶς ἐγ κυ-
 κᾶνι ἐμβεβλημένης ἐκπιών.
- Ἀρῆρ* ἐν αἰδίοφί λίθον. Οὗτος ἐνύπνιον εἶδε, ἐδόκει παιδί καλῷ
 105 συγγίνεσθαι, ἐξονειρώσων δὲ τὸν λίθον ἐγβάλλει καὶ ἀνελόμε-
 νος ἐξῆλθεν ταῖς χερσὶν ἔχων.
- Ἐρμύδικος* λαμπρακηνὸς ἀκρατὴς τοῦ σώματος. Τοῦτον ἐγκαθεύ-
 δοντα ἴσατο καὶ ἐκελήσατο ἐξεληθόντα λίθον ἐνεγκεῖν εἰς τὸ
 ἱερόν ὅπόσον δύναίτο μέγιστον· ὁ δὲ τὸν πρὸ τοῦ ἄβάτου κείμε-
 110 νον ἤνικε.
- Νικάνωρ* χωλός. Τούτου καθημένου παῖς [τ]ις ὑπαρ τὸν σκίπωνα ἀρ-
 πάζας ἔφρευε· ὁ δὲ ἀστάς ἐδίωκε καὶ ἐκ τούτου ὑγιὴς ἐγένετο.
- Ἀρῆρ* δάκτυλον ἴχθη ὑπὸ ὄφις. Οὗτος τὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον ὑ-
 πὸ τοῦ ἀγρίου ἔλκεος δεινῶς διακείμενος μεθ' ἡμέρα ὑπὸ τῶν θε-
 115 ραπόντων ἐξενειχθεὶς ἐπὶ ἐδράματός τινος κᾶθιζε· ὕπνου δὲ νιν
 λαβόντος ἐν τούτῳ δράκων ἐκ τοῦ ἄβάτου ἐξεληθὼν τὸν δάκτυλον
 ἴσατο τῇ γλώσσῃ, καὶ τοῦτο ποιήσας εἰς τὸ ἄβατον ἀνεχώρησε
 πάλιν· ἐξεγερθεὶς δὲ, ὡς ἦς ὑγιὴς, ἔφα ὅψιν εἶδειν, δοκεῖν νεανίσ-
 κων εὐπρεπῇ τὰμ μορφᾶν ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἐπιπῆν φάρμακον.
- 120 *Ἀλέτας* ἰαλικός. Οὗτος τυφλὸς ἔων ἐνύπνιον εἶδε, ἐδόκει ὁ θεὸς ποτελθὼν τοῖς δ[α]-
 κτύλοις διάγειν τὰ ὄμματα καὶ ἰδεῖν τὰ δένδρη ὁρατὸν τὰ ἐν τῷ ἱερῷ. Ἀμέρας δὲ γε-
 νομένης, ὑγιὴς ἐξῆλθε. *Ἡραιὸς* *μυτιληναῖος*. Οὗτος οὐκ εἶχεν ἐν τῇ κεφαλῇ
 τρίχας, ἐν δὲ τῷ γενεῖω παμπόλλας, αἰσχυνόμενος δὲ [ἄτε] καταγελάμενος ὑπὸ
 τῶν ἄλλων ἐνεκάθευδε· τὸν δὲ ὁ θεὸς χρίσας φαρμάκῳ τὰν κεφαλὰν ἐπόησε
 125 τρίχας ἔχειν. [Θ]ύσων ἑρμιονεὺς παῖς αἰδής. Οὗτος ὑπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν
 κατὰ τὸ ἱερόν θ[εραπ]ευόμενος τοὺς ὀπτίλλους ὑ[γι]ῇς ἀπῆλθε.

Ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ἐν ᾧ ἦσαν ἐντετειχισμένα τὰ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀποτελέσαντα τεμάχια εὐρέθη καὶ ἐπιμήκης ἀκατεργάστους τὰς ἐπιφανείας ἔχων λίθος (ὑψ. 0, 45) καὶ πρὸς τὰ ἄνω αὐλακα, ἔχοντα τοσοῦτον πλάτος, ὅσον τὸ πάχος τῆς προκειμένης πλακός, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι αὕτη ἦτο μολύβδω προσκεκολλημένη τῷ αὐλακι τούτῳ, ὃ ἐστὶν ὅτι ὁ τὸν αὐλακα ἔχων λίθος ἐχρησίμευεν ὡς ὑπόθεμα τῆς ἐνεπιγράφου ταύτης πλακός, δι' οὗ αὕτη ἦτο ἐμπεπηγμένη τῷ ἐδάφει. Τοιαῦτά τινα ὑποθέματα εἶχον καὶ αἱ ἐν Δήλῳ εὐρεθεῖσαι μεγάλα ἐνεπίγραφοι πλάκες, ἐν αἷς εἶνε γεγραμμένοι οἱ λόγοι τῶν Ἱεροποιῶν, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. Homolle ἐν τῷ Bulletin de corr. hellénique (τόμ. Γ'. 1883, σελ. 1-167). Ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτοι λίθοι ἔχοντες κατὰ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν αὐλακα, χρησιμεύοντες δηλ. ὡς ὑπόθεμα ἐνεπιγράφων πλακῶν, κεῖνται τινες κατὰ χώραν ἐντὸς τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου τούτου μνημονευθέντος οἰκοδομήματος, ἀπέναντι τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτοῦ τοίχου καὶ ἀκριβῶς ὑπὲρ τὸ φρέαρ, πιθανὸν εἶνε ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνέκειντο αἱ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου μνημονευόμεναι στήλαι, (ὅπερ συμφωνεῖ καὶ τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως τῆς προκειμένης), διότι ἅπασαι αὗται ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῆς τοῦ Παυσανίου ἐκφράσεως λέγοντος περὶ τῆς στήλης τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀναστηθέντος Ἱππολύτου : «χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων (στήλῳ) ἐστὶν ἀρχαία στήλη» κτλ. (Παυσ. 2, 27, 4). Καὶ ὑπὸ τοπογραφικὴν δ' ἔποψιν ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος φαίνεται, κατὰ τὴν τοῦ Παυσανίου ἀφήγησιν καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ περιήγησιν, ὅτι ἐνταῦθα που θὰ ἔκειντο αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος στήλαι, ὡς ἀλλαχοῦ (1) ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλω δείξει, τοῦ λόγου ἐνταῦθα ἀκαταλήπτου ὄντος ἄνευ τοπογραφικοῦ τῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ἀνακαλυφθέντων ἀρχιτεκτονικῶν μνημείων πίνακος.

Εἶνε δὲ καταγεγραμμένα ἐν τῇ προκειμένῃ πλακὶ εἴκοσι ἐν ὄλῳ ἰάματα ἢ κάλλιον εἰπεῖν θαύματα, διότι ἅπαντα γίνονται οὐχὶ διὰ θεραπευτικοῦ

τινος μέσου ἀλλὰ δι' ὀπτασίας, ὥστε ὁ ἀναγινώσκων τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην νομίζει ὅτι ἀναγινώσκει τὰ ἐν τοῖς Συναξαρίοις θαύματα τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας μας! Εἶχε λοιπὸν καὶ ἡ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θρησκεία τοὺς θαυματουργοὺς αὐτῆς ἁγίους καὶ τὰ μοναστήριά της, διότι ἅγιος κατὰ τὴν χριστιανικὴν τῆς λέξεως σημασίαν ἦτο ὁ Ἀσκληπιὸς καὶ μοναστήριον τὸ Ἱερόν. Ὁ Ἀριστοφάνης ἄρα διακωμῶδων ἐν τῷ Πλούτῳ αὐτοῦ τὰ τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ κατ' οὐδὲν παρεμόρφωσε τὴν ἀλήθειαν. Τοῦτο ὅμως ἐκπλήσσει ἡμᾶς νομίζοντας ὅτι ἀνέκαθεν θὰ ἤσκειτο πρακτικὴ τις θεραπευτικὴ τέχνη ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ ὅτι διὰ τῆς ὀπτασίας θὰ ἀπεκαλύπτοντο τοῦλάχιστον τὰ πρὸς θεραπείαν μέσα, τὰ φάρμακα, κτλ. Τὰ προκείμενα ἰάματα θὰ ἐπείρατο τις ἴσως νὰ ἐξηγήσῃ ἀλληγορικῶς, θὰ ἰσχυρίζετο δηλ. ὅτι ἱατρικὴ τέχνη ὄντως ἤσκειτο ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ τὰ ἰάματα πραγματικῶς ἐγίνοντο, ἀλλ' οἱ ἱερεῖς ἀπέδιδον αὐτὰ τῷ θεῷ, θέλοντες οὕτω καὶ τὴν ἐπιστημότητα τοῦ Ἱεροῦ νὰ ἐπαυξάνωσι καὶ τὴν ἱατρικὴν αὐτῶν τέχνην μυστικὴν νὰ τηρῶσιν· ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τότε μόνον θὰ ἦτο ἀποδεκτός, ὅταν ἐπρόκειτο περὶ πραγματικῶν νοσημάτων καὶ ἀνθρωπίνως δυνατῶν ἰαμάτων, οὐχὶ ὅμως περὶ χωλῶν καὶ τυφλῶν περὶ γυναικὸς φερούσης τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ πέντε ἔτη καὶ τῶν τοιούτων. Ὡς συμπέρασμα ἄρα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ἐπιδαύρου λατρεία τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἡ τοῦ Ἱεροῦ ἐπιστημότης δὲν ἦσαν ἀποτελεσματικαὶ τῆς ἀσκήσεως ἐμπειρικῆς τινος θεραπευτικῆς τέχνης, ἀλλὰ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ εὐπιστίας τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, ἂν οὐ διεσείσθη βαθμηδὸν καὶ ἐξέλιπεν ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἐνδόμυχος πίστις, οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἵνα τηρῶσιν ἀκμαίαν καὶ ἀμείωτον τὴν τοῦ Ἱεροῦ ἐπιστημότητα, ἠναγκάσθησαν, ἐν μεταγενεστέροις ῥωμαϊκοῖς τοῦλάχιστον χρόνοις, νὰ ποιῶνται ὄντως χρῆσιν θεραπευτικῶν τινῶν μέσων, ὡς δεικνύει ἡ ἐν τῷ ἐπομένῳ ἀριθμῷ ἐπιγραφὴ, ἡ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην σπουδαιότητος οὕσα σημασίας. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ δύναμιν δυσπιστία, ἡ δυσπιστία δηλ. ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ θεραπεύωνται

(1) Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ ἔτους 1883.

ἀσθενεῖς μόνον δι' ἐνυπνίου, ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ (στ. 23—24 καὶ 35—36).

Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς στοιχηδὸν διατάξεως αὐτῶν, ἐκ τῆς ὀρθογραφίας καὶ ἐκ τῆς κανονικῆς ἐν γένει γραφῆς εἰκάζω ὅτι ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐχαράχθη κατὰ τὴν Γ'. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα. Πότε ὅμως ἐγένοντο τὰ ἀναγραφόμενα ἱάματα, κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς κατεγράφησαν ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ ἢ πρότερον; τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀναγκάζει με κυρίως νὰ προβάλω τὸ ἐξῆς διήγημα, ὅπερ παρέδωκεν ἡμῖν ὁ ἐπὶ τῶν Περσικῶν πολέμων ἀκμάζων Ῥηγίνος ἱστοριογράφος Ἴππυς. « Γυνὴ εἶχεν ἔλμινθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν » ἀπεῖπον οἱ τῶν ἱατρῶν δεινοί· οὐκοῦν εἰς Ἐπί- » δαυρον ἦλθεν, καὶ ἐδεῖτο τῶν θεῶν ἐξάντης γενέ- » σθαι τοῦ συνοίκου πάθους. Οὐ παρὴν ὁ θεός· οἱ » μὲν τοι ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἄνθρωπον, ἔνθα » ἰᾶσθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους· καὶ ἡ μὲν » ἄνθρωπος ἡσυχάζει προσταχθεῖσα [καὶ] οἱ γε μὴν » ὑποδρῶντες τῷ θεῷ τὰ εἰς τὴν ἱάσιν αὐτῇ ἐποί- » ουν· καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρας ἀφαι- » ροῦσι, καθίησι δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ » τὴν ἔλμινθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα· συναρμόσαι » δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν » ἀρμονίαν οὐκ ἐδύνατο οὐκέτι. Ὁ τοίνυν θεὸς ἀφι- » κνεῖται, καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπηγεν, ὅτι ἄρα ἐπέθεν- » το ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἑαυτῶν σοφίας· αὐτὸς » δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκῆ- » νει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ξένην ἀνέστησεν » (1). Τὸ ἱάμα τοῦτο εἶνε ἀναγεγραμμένον παραδόξως ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῶν εὐρεθεισῶν στηλῶν, ἐκεῖνη δηλ. ἥς ἐμνημόνευσα ἀνωτέρῳ (σελ. 198 σημ. 1). Καὶ ὑπάρχουσι μὲν ἐν τῇ ἀφηγήσει διαφοραὶ τινες, ἀλλὰ βεβαίως πρόκειται περὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἱάματος. Ἐχει δὲ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ οὕτως: « Ἄριστ[αγο- » ρα] [Μεθ]ανία αὐτὰ ἐλμιθα ἐχουσα ἐν ται κοιλίαι » ἐνεκαθευδε ἐν Τροζ[ηνι ἐν τωι] του Ἀσκληπιοῦ τε- » μενει καὶ ἐνυπνιον εἶδε ἐδοκεῖ οὐ τοὺς υἱ[οὺς του » θ]εοῦ οὐκ ἐπιδαμουντος αὐτοῦ ἀλλ' ἐν Ἐπιδαυρωι » εὐντος ταγ κεφα[λ]αν [απο]ταμειν οὐ δυναμενους δ » ἐπιθεμεν παλιν πεμψαι τινὰ πο[ι] τον Ἀσκλη[πιον]

(1) Ἴδε Fragm. Historicorum graecorum. Ed. Müller II σελ. 15.

» ὅπως μολῇ μεταξὺ δε αμέρα επικαταλαμβάνει » καὶ ὁ ἱαρεὺς ὀρη[αυτας] ταγκε φαλαν αφαιρημέ- » ναν ἀπο τοῦ σώματος. Τας ἐφερπουσας δε νυκ[τος] » Ἀρ[ισ]ταγορα οφιν εἶδε ἐδοκεῖ οἱ ὁ θεὸς ἰκῶν ἐξ » Ἐπιδαυρου [ε]πιθεις τ[αγ κε]φαλαν ἐπὶ τοῦ τρα- » χαλου μετὰ ταῦτα ἀνσσχίσσας ταγ κοιλ[ίαν] ταν » αὐτ[ας ἐξελεῖ]ν ταν [ἐλμι]θα καὶ συρραφαι παλιν » καὶ ἐκ τρουτου υγ[ιης]. ἐγενετ[ο] » Τούτου δὲ οὕ- » τως ἔχοντος, ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφή δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε προγενεστέρα τοῦ Δ'. τοῦλάχιστον αἰῶνος καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἐχρησίμευσε ὡς πηγὴ τῷ Ῥηγίνῳ ἱστοριογράφῳ, ἔπεται ὅτι τὸ ἱάμα τοῦτο ἐν ἱκανῶς μεμακρυσμένοις χρόνοις γενόμενον ἦτο ἀναγεγραμμένον ἴσως ἐν τινὶ ἀναθήματι ἐν Τροίῳ ἢ καὶ διεσώζετο ἀπλῶς ὑπὸ τῆς παραδόσεως γενομένης οὕτω πηγῆς τῷ τε Ῥηγίνῳ ἱστοριογράφῳ καὶ τοῖς ἐν τῇ στήλῃ ἀναγράψασιν αὐτὸ ἱερεῦσιν· ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται κάλλιστα καὶ αἱ ἐν τῇ ἀφηγήσει διαφοραὶ ἐν τῷ ἱστοριογράφῳ καὶ τῇ στήλῃ. Ὡς συμπέρασμα ἄρα δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ὅτι τινὰ τοῦλάχιστον τῶν ἐν ταῖς προκειμέναις στήλαις ἀναγεγραμμένων ἱαμάτων δὲν ἐγένοντο καθ' ὃν χρόνον κατεγράφοντο, ἀλλὰ πολὺ πρότερον καὶ δὴ ἐν μεμακρυσμένοις χρόνοις, διετηροῦντο δὲ ὑπὸ τῆς παραδόσεως, μέχρις οὗ μετὰ τὴν Ε'. ἑκατονταετηρίδα κατέγραφον αὐτὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν οἱ ἱερεῖς πρὸς αἰωνίαν δόξαν καὶ μνήμην τοῦ Ἀσκληπιοῦ (α). Πλὴν τῆς παραδόσεως δὲ ἐδύναντο οἱ ἱερεῖς νὰ ἐπωφεληθῶσι πρὸς τὴν καταγραφὴν ταύτην καὶ τινὰ ἐπιγραφικὰ μνημεῖα, ἅπερ ἀνέθεντο ἐν τῷ Ἱερῷ αὐτοὶ οἱ ἱαθέντες. Τοιαῦτα ὑπῆρχον πάντως ἐν τῷ Ἱερῷ, ὡς βλέπομεν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ (ἰδ. στ. 7). Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου γενομένου εἰρήσθω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὰ ἀναθήματα ταῦτα, ἐν οἷς ἦτο καταγεγραμμένη ἀναγκαίως ἡ αἰτία τῆς ἀφιερώσεως αὐτῶν, ἥτοι ἡ θεραπεία, πρὸς τὰς ὑπ' ἐξέτασιν στήλας, αἵτινες εἶνε τὰ ἐπίσημα οὕτως εἰπεῖν βιβλία, ἐν οἷς κατεγράφησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτετραμμένων τὰ τοῦ ναοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενόμενα ἱάματα.

(α) Ὅτι τινὰ ἱάματα ἐγράφησαν κατὰ τὴν παράδοσιν φαίνεται καὶ ἐκ τούτου ὅτι δὲν μνημονεύονται πανταχοῦ τὰ ὀνόματα τῶν ἱαθέντων, ἀλλ' ἐνιαχοῦ ἀπλῶς γυνή τις, ἀνήρ, παῖς.

Ταῦτα τὰ γενικά εἶχον νὰ προτάξω τινῶν ἐν τοῖς καθέκαστα παρατηρήσεων. Θὰ εἶνε δὲ αἱ παρατηρήσεις αὗται ὀλίγαι, διότι ἡ ἔννοια τῶν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ εἶνε ἐν γένει σαφὲς καὶ εὐληπτος καὶ ὁ λόγος ὁμαλός.

Στ. 1. Τὸ θεὸς καὶ τύχα ἀγαθὰ ἀπαντᾷ κατ' ὀνομαστικὴν καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐν τῷ Ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ εὐρεθείσῃ ἐπιγραφῇ, ἣν ἶδε ἐν Lebas II, ἀρ. 1, 476.

Στ. 2. Καίτοι τὰ ἰάματα ἅπαντα γίνονται ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐχ ἥττον ἐπιγράφονται καὶ ὡς ἰάματα τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ὁ Ἀσκληπιδὸς υἱὸς ὢν τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὴν παράδοσιν (Παυσ. 2, 26, 4) παρὰ τοῦ πατρὸς του ἔσχε τὴν δύναμιν τοῦ θεραπεύειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τῇ συνεργίᾳ αὐτοῦ κατῴρθωνε τοῦτο. Τὴν συνεργίαν δὲ ταύτην δυνάμεθα μάλιστα νὰ ἐννοήσωμεν ἀποβλέποντες εἰς τὰς φυσικὰς δυνάμεις, ὧν προσωποποιήσεις εἶνε ἀμρότεροι οἱ θεοί, ἥτοι εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον, ὧν τὴν συγγένειαν φαίνονται κάλλιστα διαγνόντες οἱ Φοίνικες ἐκ τοῦ ἀξιομνημονεύτου ἐκείνου χωρίου τοῦ Παυσανίου (7, 23, 8). « Ἀσκληπιὸν μὲν γὰρ ἀέρα γένει » τε ἀνθρώπων εἶναι καὶ πᾶσιν ὁμοίως ζώοις ἐπιτή- » δειον πρὸς ὑγίειαν, Ἀπόλλωνα δὲ ἥλιον, καὶ αὐ- » τὸν ὀρθότατα Ἀσκληπιῷ πατέρα ἐπονομάζεσθαι, » ὅτι ἐς τὸ ἀρμόζειν ταῖς ὥραις ποιούμενος ὁ ἥλιος » τὸν δρόμον μεταδίδωσι καὶ τῷ ἀέρι ὑγείας ».

Στ. 3. Ἐκαστον ἱαμα ἔχει οἰονεῖ ἐπιγραφὴν, ἣν πρὸς διάκρισιν σημειῶ ἐν τῇ μεταγραφῇ κυρτοῖς γράμμασι. Μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν δὲ καταλείπεται συνήθως ἐνὸς ἢ πλειοτέρων γραμμάτων κενὸς χώρος.

Κλεῶ : ὅτι οὕτως συμπληρωτέον τὸ ὄνομα φαίνεται ἐκ τῶν ἐν στ. 9. Εἶνε δὲ τοῦτο γνωστὸς δωρικός σχηματισμὸς τοῦ Κλεῖω.

Πένθ' ἔτη : Ἡ τροπὴ τοῦ φιλοῦ συμφώνου εἰς δασὺ πρὸ τοῦ ἔτη εἶνε γνωστὴ καὶ ἐκ τινος ἐκ Σαμοθράκης ἐπιγραφῆς (ἴδ. Conze, thrak. Inschr. σ. 21), καὶ προέρχεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ λ. ἔτος τὸ δίγαμμα ἀρχικῶς ἔχον, ὡς ἐκ πολλῶν ἐπιγραφῶν εἶνε γνωστόν, εἶχε δασεῖαν τὴν τοῦ ε προφοράν. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι τὸ ἐνιαυτὸς δὲν δασύνεται καὶ παραβλητέον τοῦτο πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ahrens λεγόμενα (De Dialecto Dorica § 4 καὶ 5).

Ποὶ τὸν θεόν. Τὸ ποὶ τοῦτο ἀπαντᾷ πολλάκις ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ καὶ ἔγινε καταφανὲς κατὰ σύγκοπὴν ἐκ τοῦ ποτί. Γενικὸς δὲ κανὼν ἐπικρατεῖ κατὰ διαλεκτικὸν ἰδίωμα ἐν τῇ Ἀργολικῇ χερσονήσῳ, ὡς φαίνεται, ὅτι πρὸ μὲν συμφώνου τίθεται πάντοτε ποί, πρὸ δὲ φωνήεντος πότι. Ὁ τύπος οὗτος ποὶ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐκ Τροϊζήνος ἐπιγραφῇ, ἣν ἶδε ἐν Lebas II, 167, α.

Στ. 4. Ἀβατον καλεῖται ἐνταῦθα τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο ἐν ᾧ ἐκάθευδον οἱ ἀσθενεῖς, « οἱ ἰκέται τοῦ θεοῦ » (Παυσ. 2, 272). Περὶ αὐτοῦ ἶδε κατωτέρω (Σημ. Στ. 90—94).

Στ. 5. Ἴνα τέξηται ἡ Κλεῶ ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ οὐ μόνον ἐκ τοῦ Ἀβάτου ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ, διότι ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ τίκτωσιν αἱ γυναῖκες καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν οἱ ἀσθενεῖς (Παυσ. 2, 27, 1).

περιῆρπε : Τὸ περιέρπειν κεῖται ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ περιέρχεσθαι. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς στίχοις 34 καὶ 97. Περὶ τῆς διὰ τοῦ η γραφῆς τῆς χρονικῆς αὐξήσεως ἀντὶ διὰ τοῦ ει ἶδε σημειῶσιν ἐν στίχῳ 22.

Στ. 6. Τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ κρήνης γίνεται μνεῖα καὶ ἐν στίχῳ 64. Εἶνε δ' ὡς φαίνεται ἐκείνη ἡ « τῷ τε ὀρόφῳ καὶ κόσμῳ τῷ λοιπῷ θεᾶς ἀξία » (Παυσ. 2, 27, 6).

Στ. 7. Τὸ ἀνθεμα, ὅπερ ἡ Κλεῶ ἀνέθηκεν ἐν τῷ Ἱερῷ ἦτο μέγας καὶ θαυμάσιος πίναξ παριστῶν, ὡς φαίνεται, ἄγνωστόν τινα παράστασιν, οἷα καὶ ἡ ἐν τῷ στίχῳ 51. Ἐπὶ τοῦ πίνακος τούτου ἦτο ἐπιγεγραμμένον τὸ « οὐ μέγεθος κτλ. » Τὸ ὡς εἶνε αἰτιολογικόν = διότι ἡ Κλεῶ ἔφερεν ἐν γαστρὶ τὸ βάρος ἕως ὅτου ἐγκατεκοιμήθη κτλ. Εἶνε δὲ συντεταγμένον τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο μετὰ τινος ῥυθμοῦ καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ ἀποτελοῦσι μάλιστα δακτυλικὸν ἐξάμετρον

οὐ μέγεθος πίνακος θαυμαστόν, ἀλλὰ τὸ θεῖον,

δὲν ὑπάγεται ὅμως εἰς ὠρισμένον τι μέτρον.

Στ. 9. Τὸ ἔστε δασύνω κατὰ τὰ ἐν Θεοκρίτῳ 1, 6. 5, 22. 6. 32 καὶ 7, 67. Ἴδε καὶ M. E. 382, 8, ἔστε — Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ σύγκοπὴν ἡγούμενοι εἶναι.

Στ. 13—14 ποιδέεσθαι. Ἀφοῦ τὸ ποῖ κεῖται πολλαχού ἀντὶ τοῦ πότε, οὐδὲν παράδοξον, ἂν τίθεται καὶ ἐν συνδέσει μετ' ἄλλης λέξεως, ὥστε τὸ ποιδέεσθαι κεῖται ἀντὶ τοῦ ποτιδέεσθαι, προσδέεσθαι. Οὕτως ἀπαντᾷ τὸ ποῖ καὶ ἐν στίχῳ 17 ἐν τῷ ποιθέμεν, ἥτοι ποτιθέμεν, προσθέμεν. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ χρῆσις τοῦ ποῖ ἀντὶ πότε πρὸ συμφώνου εἶνε καθολικὴ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ, δὲν γίνεται καθολικὴ τούτου χρῆσις καὶ ἐν συνδέσει, διότι ἐν στίχῳ 44 ἀπαντᾷ ποτιβλέψας.

Στ. 21. ἥς: δωρικὸς τύπος τοῦ γ'. ἐνικοῦ προσώπου, ἀντὶ ἧν' ὁ αὐτὸς τύπος ἀπαντᾷ καὶ ἐν στίχῳ 118. Ἰδε καὶ Θεόκριτον 5, 10, 2, 90, 92 καὶ 124, 7, 1.

Στ. 22. Ἡ λ. χεῖρ γράφεται μόνον ἐν στ. 100 διὰ τοῦ ει, ἄλλως πανταχού (Στ. 22, 27, 28, 96) διὰ τοῦ η. Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Δωριέων τροπῆς ταύτης τοῦ ει εἰς η πρβ. Causer Delectus ἔκδοσις Β'. ἀρ. 111 στ. 8 καὶ Blass Auspr. σλ. 52.

Στ. 28. Ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου ἐδύνατο ὁ χαρακτὴς νὰ γράψῃ δύο ἢ καὶ τρία ἔτι γράμματα, δὲν ἔπραξεν ὁμοῦς τοῦτο διότι δὲν ἤθελε νὰ διαχωρίζῃ τὰ μίαν συλλαβὴν ἀποτελοῦντα γράμματα· ἡ ἐπομένη δὲ συλλαβὴ (λους) ἔχει τέσσαρα γράμματα.

Στ. 31. Ἰερὸν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ, ἀλλαχού δὲ ἱαρόν, ὁ καὶ συνηθέστερον.

Στ. 32. Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ δὲν εἶνε τόσον εὐχερὴς καὶ ἡ τῶν λέξεων ἀποχώρισις διάφορος δύναται νὰ γείνη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀπιστῶν ἀσθενὴς ἰάθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἡ ἔννοια φαίνεται μοι αὕτη: Μὴ φοβοῦ (λέγει ὁ θεὸς τῷ ἀσθενεῖ) διὰ τὴν προτέραν ἀπιστίαν σου, ἵνα τοῦ λοιποῦ ἔχῃς δεῖγματα τῆς περὶ τὸ θεραπεύειν δυνάμεώς μου, γενέσθω σοι, ὅσα ἤθελον γείνει εἰς πιστόν, καὶ οὕτως ἐθεράπευσεν αὐτόν.

Στ. 34. Ἡ συμπλήρωσις τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου ἐλλειπόντων γραμμάτων βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν στ. 40 καὶ 72.

Στ. 39. Ἡ ὅς ἦτο, ὡς γνωστόν, σύμβολον τοῦ ἐναντίου τῆς συνέσεως, τῆς ἀναισθησίας καὶ ἀμαθίας. Πρβ. Θεόκριτον (5, 2) «ὅς ποκ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε», Πλούταρχον (ἐν 6. Δημοσθ. 11) «ὅς τὴν Ἀθηνᾶν» κ. ἐ.

Στ. 40. Ἡ μόνη δυνατὴ συμπλήρωσις εἶνε, νομίζω, εἴπαντα δὲ ταῦτα. Ὑπονοητέον δ' ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀπροσώπως τὸ ἐδόκει οἱ.

Στ. 41. Ἡ συμπλήρωσις βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν στ. 77—78.

Στ. 42. Τὸ προεθύσατο ἀναπολεῖ ἡμῖν τοὺς στίχους ἐκείνους τοῦ Ἀριστοφάνους (Πλοῦτος, 660). «Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη,» κτλ.

Στ. 44. Ἡ μετὰ τινος βεβαιότητος συμπλήρωσις τῶν ἐλλειπόντων ἐπτά γραμμάτων εἶνε ἀδύνατος. Πιθανὰς συμπληρώσεις δυνάμεθα νὰ προβάλλωμεν πολλὰς, καὶ μία τούτων ἔστω ἡ διὰ τοῦ: καὶ θύων.

Στ. 45. Ἀποθύσειν, οἶονεῖ ὡς ὑποχρεωτικὴν θυσίαν προσενεγκεῖν.

Ἰατρα ἀντὶ τοῦ ἱατρεῖα, λέξις σχηματισθεῖσα κατ' ἀναλογίαν τοῦ δίδακτρα καὶ μνημονευομένη μόνον παρὰ τοῦ Ἡσυχίου· «ἰατρα=οἱ μισθοὶ τῆς θεραπείας».

Στ. 50. Τὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου τούτου ἐλλείποντα συνεπλήρωσα κατὰ τὰ ἐν στίχῳ 62. Ἡ χρῆσις δὲ τοῦ κα εἶνε συγχνὴ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ.

Στ. 54. Ἡ ἔννοια τῶν ἀπὸ τοῦ στίχου τούτου ἔχει οὕτως: ὁ Ἐχέδωρος ἔπασχε τὴν αὐτὴν νόσον ἣν καὶ ὁ Πανδάρως, ἥτοι εἶχε στίγματα ἐν τῷ προσώπῳ, ἐρχόμενος δὲ εἰς τὸ Ἰερὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ ἔλαβε παρὰ τοῦ Πανδάρου χρήματά τινα ἵνα ἀντ' αὐτοῦ καταθέσῃ αὐτὰ ἐν τῷ ναῷ, δὲν ἐξετέλεσεν ὁμοῦς τὴν παραγγελίαν ταύτην, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ (ὅστις ὡς θεὸς ἐγίνωσκε τὰ γινόμενα), ἡρνήθη ὅτι ἔλαβεν αὐτὰ προσθεὶς ὅτι, ἂν τύχῃ θεραπείας, θέλει ἀφιερῶσαι τῷ θεῷ εἰκόνα. Ἀλλ' ὁ Ἀσκληπιὸς τιμωρῶν αὐτὸν ἐπὶ τῷ νοσησμῷ τῶν χρημάτων περιέδεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ διὰ τῆς ταινίας, δι' ἧς εἶχε περιδέσει καὶ τὸ μέτωπον τοῦ Πανδάρου, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐθεράπευσεν αὐτόν, ἀλλὰ τοῖς ὑπάρχουσιν στίγμασι προσέθηκε καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου, ἅτινα, ἐννοεῖται, ἦσαν ἀποτετυπωμένα ἐπὶ τῆς ταινίας. Γράμματα καλοῦνται καταφανῶς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Πανδάρου στιγμάτων. Ἡ αὐτὴ δὲ λέξις γράφεται κατωτέρω (ἐν στίχῳ 66) δι' ἐνός

μ. Σχηματίζεται ἄρα γε ἐκ τοῦ γράω, ἢ κατὰ λάθος παρέλειψεν ὁ χαράκτης τὸ ἕτερον μ;

Στ. 55. Προθύμως θὰ συνεπλήρουν τὰ ἐλλείποντα διὰ τοῦ ποιῶν, ἂν μὴ ἔλλειπον εἰσετι δύο γράμματα.

Στ. 56. Ἡ γενομένη συμπλήρωσις βεβαιούται ἐκ τῶν ἐν στ. 58.

Στ. 64. ἐγκατοπερίξασθαι: Περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Δωριέων κυρίως τροπῆς τοῦ σ εἰς ξ ἐν τῷ Μέλλον· καὶ Ἀορίστῳ ἴδε Ahrens. § 11.

Στ. 72. Ἀτερόπιλος δι' ἐνὸς λ γεγραμμένον καὶ οὐχὶ διὰ δύο, ὡς ἐν στ. 34. Τὸ ἀπλοῦν δὲ ὀπίλλος γράφεται πανταχοῦ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ διὰ δύο λ. Ἐπειδὴ δ' ἡ ἀτερόπιλος λέξις ἕνεκα τοῦ πρώτου αὐτῆς συνθετικοῦ μέρους (ἄτερος) δὲν δύναται νὰ σημαίνει ἄλλο τι, ἢ τυφλὸς κατὰ τὸν ἑνα ὀφθαλμόν. ὡς καὶ ἐν στ. 34 τοιαύτην τινα σημασίαν πάντως θὰ ἔχει καὶ ἐνταῦθα καὶ οὐχὶ καθ' ὅλοκληρίαν τυφλός, ὡς θὰ ἐνόμιζέ τις ἴσως ἐκ τοῦ ἐν στ. 75 νομίζειν βλεψέσθαι. Τοῦτο δὲν εἶνε ἀπολύτως εἰρημένον, ἀλλ' ὑπινوءται τῷ ἐτέρῳ (τῷ πάσχοντι) ὀφθαλμῷ.

Στ. 79. Κώθων εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ἰάματος, διότι περὶ κώθωνος πρόκειται.

Στ. 83—84. Δυνάμεθα ν' ἀναγνώσωμεν καὶ οὕτως: τί ὦ ἄθλι', ἔφα.

Στ. 85. Συντίθησι, πρωτοφανῆς τύπος τοῦ θ'. ἐνικοῦ προσώπου, ὁ ἀρχικός, ὡς γνωστόν, τύπος τοῦ προσώπου τούτου κατὰ τοὺς γλωσσολόγους.

Στ. 89. Τὸ πρῶτον τοῦ στίχου γράμμα ἦτο Ο, ἀλλ' εἶτα ὁ χαράκτης ἐπέγραψεν ἐπ' αὐτοῦ Σ διορθῶν αὐτό. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀσυνήθης ἀποχωρίσις τοῦ ὡς ἐν τέλει τοῦ προηγουμένου καὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ προκειμένου στίχου ἐξηγεῖται ἴσως οὕτως Ἐπρόκειτο νὰ γραφῇ ἡ μόνη κατάλληλος ἔκφρασις «ὁ δὲ ἀκούσας ἀνέθηκε» κτλ. παραλειφθείσης ὅμως κατὰ λάθος τῆς συλλαβῆς ας, μετεβλήθη ἐξ ἀνάγκης ἡ ἔκφρασις εἰς τὸ «ὡς δὲ ἄκουσε, ἀνέθηκε» τοῦτο δ' ἐγένετο προστεθέντος Ω εἰς τὸν προηγούμενον στίχον καὶ διορθωθέντος τὸ Ο εἰς Σ.

Στ. 90—94. Ἐκ τῶν ἐν τῷ ἰάματι τούτῳ λεγομένων ἐξάγομεν ὅτι τὸ Ἀδατον ἦτο ἀρκούντως ὑψηλὸν οἰκοδόμημα καὶ ὅτι ἡ θὰ ἦτο ὑπαιθρον,

ὅπερ ἀπίθανον (διότι πῶς ἀσθενεῖς θὰ ἐκοιμῶντο ἐν ὑπαιθρῳ), ἢ θὰ εἶχε θυρίδας, διότι μόνον διὰ τούτων ἐδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς ἐν αὐτῷ κοιμωμένους ἀσθενεῖς ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ἀναβάς Αἰσχίνης, διὰ τῶν θυρῶν βεβαίως οὐχί, πρῶτον μὲν διότι αὗται θὰ ἦσαν κεκλεισμέναι, δεύτερον δὲ διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναβῇ ἐπὶ δένδρου. Τὸ Ἀδατον τοῦτο ἀπεκαλύφθη νῦν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ὡς εἰκάζω, καὶ εἶνε αὐτὸ ἐκεῖνο οὐτινος ἐμνημόνευσα ἤδη ἐν σελ. 197 (Περὶ τοῦ οἰκοδομήματος τούτου θέλω γράφει τὰ δέοντα ἐν τοῖς κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἐκδοθησομένοις πρακτικοῖς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας).

Στ. 98. Ἀνὴρ τορωναῖος δευμέλεας: εἶνε ἡ τοῦ ἰάματος ἐπιγραφὴ ἐν ἣ ὑπονοητέον εἶχε ἡ τοιοῦτόν τι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐν στίχῳ 104: «Ἀνὴρ ἐν αἰδοίῳ λίθον». Δὲν εἶνε δὲ κανονικαὶ προτάσεις αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται, διότι εἶνε περιλήψεις τοῦ περιεχομένου καὶ οἰοεὶ ἐν τῷ περιθωρίῳ, κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν, γεγραμμέναι.

Ἡ λέξις δευμέλεας εἶνε πρωτοφανῆς καὶ ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἡσυχίου καὶ δὴ ὑπὸ τὸν τύπον δεμβλεῖς (=βδέλλαι). Σημειωτέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ οὐδ' ἐλαχίστη ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λέξεως. Ταῦτα λέγω ἵνα μὴ τις νομίσῃ ὅτι ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ λίθου ἀναγνώσει τῆς ἐπιγραφῆς ἐγένετο λάθος τι καὶ τὸ Β ἐξελήφθη δῆθεν ὡς Ε. Ὡστε διορθωτέον τὸ τοῦ Ἡσυχίου κείμενον.

Στ. 100. Χείρας: ἐνταῦθα μόνον διὰ τοῦ εἰ, ἄλλως πανταχοῦ διὰ τοῦ η.

Στ. 103—104. Παρατηρητέος ὁ πρωτοφανῆς τύπος κυκῶνι, δοτ. τοῦ κυκεών.

Στ. 110. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ τοῦ ἦνικε εἶνε μοι πρωτοφανῆς, ἐν ᾧ ἐν στίχῳ 115 γράφεται, ὡς συνήθως διὰ τοῦ εἰ. Ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἐτέρῳ ἐκ Τροιζήνης ἐπιγραφῇ ἐκδοθησομένη προσεχῶς ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ, καὶ δὴ οὐχὶ ἅπαξ, ἀλλὰ πολλάκις.

Στ. 112. Ὡς πρὸς τὸ ἀστὰς δύσκολον εἶνε νὰ εἴπῃ τις ἂν ὁ χαράκτης παρέλειψε τὸ ν ἢ ἂν ὁ τύπος οὗτος ἐσχηματίσθῃ κατ' ἀποκοπὴν αὐτοῦ.

Στ. 114. μεθάμερα: περιεργος πρωτοφανῆς

ἐπιρρηματικός σχηματισμός ἀναλογῶν πρὸς τὸ τῆς ὁμιλουμένης γλώσσης σήμερα καὶ ἀπομεσήμερα καὶ σχηματισθεὶς καταφανῶς ἐκ τοῦ μεθ' ἡμέραν.

Στ. 117. *ἰόσατο τῇ γλώσσῃ* κτλ. Πρβλ. Ἀριστοφάνους Πλοῦτον Στ. 733—736 καὶ 741.

Στ. 119. *ἐπιπῆν*: πρωτοφανὴς τύπος.

Στ. 120. Ἀλκίας ἀλικός, ἦτοι ὁ κάτοικος τῆς Ἀλίκης. Τοῦτο σχέσιν ἔχει πρὸς τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ Πausανίου (2, 36, 1): «ἡ δὲ Ἀλίκη» τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐστὶν ἔρημος, ὤκειτο δὲ καὶ αὕτη ποτέ, καὶ Ἀλικὸς λόγος ἐν στήλαις ἐστὶ ταῖς Ἐπιδαυρίων, αἱ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἰάματα ἐγγεγραμμένα ἔχουσιν· ἄλλο δὲ σύγγραμμα οὐδὲν οἶδα ἀξιόχρεον, ἐνθα ἡ πόλεως Ἀλίκης ἢ ἀνδρῶν ἐστὶν Ἀλικῶν μνήμη» (1). Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ λαμπρὸν τοῦτο τεκμήριον τοῦ ἀξιόπιστου τοῦ Πausανίου, ὃς ἐξακολουθῶσι τινὲς νὰ λέγωσιν αὐτὸν μετὰ μεγάλης εὐκολίας ἐπιπόλαιον καὶ κακῆς πίστεως, ὃς εἴπωσι τυχὸν ὅτι δὲν ἐπεσκέφθη οὐδὲ τὴν Ἐπιδαυρίαν, ὡς εἶπον τοῦτο καὶ περὶ Ὀλυμπίας!

Τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πausανίου σὺν τῷ προκειμένῳ ἰάματι εἶνε πρὸς τοῦτοις σπουδαῖα καὶ διὰ

τοῦτο, ὅτι ἐναργῶς πλέον δεικνύουσι ὅτι ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή εἶνε τῶν ἐξ ἐκείνων στηλῶν, ὃς ἀναφέρει ὁ περιηγητής, διότι τῇ ἀληθείᾳ, ἀφοῦ τὰ πάντα τινὲς τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ, δυνατόν ἦτο καὶ περὶ τοῦτου νὰ ἐκφράσωσιν ἐνδοιασμούς.

Στ. 125—126. Ἀφοῦ ἡ Κορωνίς γεννήσασα τὸν Ἀσκληπιὸν ἐξέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὄρος Μύργιον καὶ εἶτα Τίτιον, ἔδιδε γάλα εἰς τὸ βρέφος μία τῶν περὶ τὸ ὄρος αἰγῶν καὶ ἐφύλασσε αὐτὸ ὁ τοῦ ποιμνίου φρουρὸς κύων (Πaus. 2, 26, 4). Ἐκ τούτου ὁ κύων ἦτο ἱερὸν τῷ Ἀσκληπιῷ ζῶον καὶ ὁ Ὀρασυμήδης συμπαρέστησεν αὐτὸν σὺν τῷ ὄφει ἐν τῷ τοῦ θεοῦ χρυσελεφαντίνῳ ἀγάλματι. Ἐκ τῶν ἐν τῷ προκειμένῳ δ' ἰάματι μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ κύων ἰδιαίτερας ἀπήλαυεν ἐν τῷ Ἱερῷ τιμῆς καὶ ἱαματικῇ δυνάμει, ὥσπερ ὁ ὄφις, ἐκέκτητο.

Τὸ κύριον ὄνομα συνεπλήρωσα εἰς Θύσων, διότι τὸ ἐφαρμόζον ἀρχικὸν γράμμα φαίνεται οἰοῦναι Θ.

Ἀἰδῆς: Παρατηρητέα ἡ ἐνεργητικὴ τῆς λέξεως σημασία (=οὐ βλέπων).

Καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ στήλῃ κύων τῶν ἱερῶν ἐθεράπευσε τῇ γλώσσῃ παῖδα ἔχοντα φθῆμα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

60

ΕΠΙΠΕΡΕΩΣ Π ΑΙΛ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΜΙΟΥΛΙΟΣ ΑΠΕΛΛΑΣΙΔΡΙΕΥΣ ΜΥΛΑΣΕΥΣ ΜΕΤΕΠΕΜΦΘΗΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΕΙΣ ΝΟΣΟΥΣ ΕΝ ΠΙΠΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΨΙ
ΑΙΣ ΧΡΩΜΕΝΟΣ ΚΛΤΑΔΗΤΟΝ ΠΛΟΥΝΕΝ ΑΙΓΕΙΝ ΗΕΚΕΛΕΥΣΕΝ
5 ΜΕΜΗΠΟΛΛΑ ΟΡΓΙΣΕΘΑΙ ΕΠΕΙΔΕ ΕΓΕΝΟΜΗΝ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ
ΚΕΛΕΥΣΕΝ ΕΠΙΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ ΣΥΝ ΚΑΛΥΨΑΣΘΑΙ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ
ΕΝ ΑΙΣ ΟΜΒΡΟΙΣ ΕΓΕΝΟΝ ΤΟ ΤΥΡΟΝ ΚΑΙ ΑΡΤΟΝ ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΣΕΛΕΙ
ΝΑ ΜΕΤΑΘΡΙΔΑΚΟΣ ΑΥΤΟΝ ΔΙΑΥΤΟΥΛΟΥΣΘΑΙ ΔΡΟΜΩ ΓΥΜΝΑΣΙΕ
ΣΘΑΙΚΙ ΤΡΙΟΥ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙΝ ΤΑ ΑΚΡΑ ΕΙΣ ΥΔΡΑΠΟΒΡΕΞΑΙ ΠΡΟΣ
10 ΤΑΙΣ ΑΚΟΑΙΣ ΕΝ ΒΑΛΑΝΕΙΩ ΠΡΟΣ ΤΡΙΒΕΣΘΑΙ ΤΩ ΙΟΙΧΩ ΠΕΡΙ ΠΑΤΩΙΧΡΗ
ΣΘΑΙ ΥΠΕΡΩΩΑΙΩΡΑΙΣ ΑΦΗΠΗΛΩΣΑΣΘΑΙ ΑΝΥΠΟΔΗΤΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΤΕΙΝ ΠΡΙΝ ΕΝ ΒΗΝΑΙΕΝ ΤΩΙ ΒΑΛΑΝΕΙΩ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΡΜΟΝ ΥΔΩΡ
ΟΙΝΟΝ ΠΕΡΙΧΕΑΣΘΑΙ ΜΟΝΟΝ ΛΟΥΣΑΣΘΑΙ ΚΑΙ ΑΤΤΙΚΗΝ ΔΟΥΝΑΙ
ΤΩΙ ΒΑΛΑΝΕΙ ΚΟΙΝΗΘΥΣΑΙ ΑΣΚΛΗΠΙΩ Η ΠΙΟΝ ΗΕΛΕΥΣΕΙΝ ΙΑΙΣ
15 ΓΑΛΑ ΜΕΤΑ ΜΕΛΙΤΟΣ ΠΡΟΛΑΒΕΙΝ ΜΙΑ ΔΗΜΕΡΑ ΠΙΟΝ ΤΟΣ ΜΟΥΓΑ

(1) Εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πausανίου κατέστησέ με προσεκτικὸν ὁ σύμβουλος τῆς Ἑταιρίας κ. Στέφανος Δραγούμης, ὅστις ἦλθεν ἐνταῦθα κατὰ συγκυρίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀνασκαφῶν τὴν ἡμέραν ἀκρι-

βῶς, καθ' ἣν εὗρέθη ἡ ἐπιγραφή αὕτη, καὶ ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν Πausανίαν ἠρώτησέ με εὐθὺς, ἂν ἐν αὐτῇ γίνεταί μινεῖα Ἀλικοῦ τινος!

ΛΑΜΟΝΟΝΕΙΠΕΝΜΕΛΙΕΜΒΑΛΕΕΙΣΤΟΓΑΛΛΑΙΝΑΔΥΝΗΤΑΙΔΙΑΚΟ
 ΠΤΕΙΝΕΠΕΙΔΕΕΔΕΗΘΗΝΤΟΥΘΕΟΥΘΑΤΤΟΝΜΕΑΠΟΛΥΣΑΙΩΜΗΝΑ
 ΠΥΙΚΑΙΑΛΣΙΝΚΕΧΡΕΙΜΕΝΟΣΟΛΟΣΕΞΙΕΝΑΙΚΑΤΑΤΑΣΑΚΟΑΣΕΚΤΟΥ
 ΑΒΑΤΟΥΠΑΙΔΑΡΙΟΝΔΕΗΓΕΙΣΘΑΙΘΥΜΙΑΤΗΡΙΟΝΕΧΟΝΑΤΜΙΟΝ
 20 ΚΑΙΤΟΝΙΕΡΕΑΛΕΓΕΙΝΤΕΘΕΡΑΠΕΥΣΑΙΧΡΗΔΕΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΑΙΑΤΡΑ
 ΚΑΙΕΠΟΙΗΣΑΑΕΙΔΟΝΚΑΙΧΡΕΙΜΕΝΟΣΜΕΝΤΟΙΣΑΛΣΙΚΑΙΤΩΙΝΑΠΥ
 .ΥΓΡΩΙΗΛΓΗΣΑΛΟΥΜΕΝΟΣΔΕΟΥΚΗΛΓΗΣΤΑΥΤΑΕΝΕΝΝΕΑΗΜΕ
 .ΑΙΣΑΦΟΥΗΛΘΟΝΗΨΑΤΟΔΕΜΟΥΚΑΙΤΗΣΔΕΞΙΑΣΧΙΡΟΣΚΑΙΤΟΥ
 ΜΑΣΤΟΥΤΗΔΕΕΞΗΣΗΜΕΡΑΕΠΙΘΥΟΝΤΟΣΜΟΥΦΛΟΞΑΝΑΔΡΑΜΟΥ
 25 .ΑΕΠΕΦΛΕΥΣΕΤΗΝΧΕΙΡΑΩΣΚΑΙΦΛΥΚΤΑΙΝΑΣΕΞΑΝΘΗΣΑΙΜΕΤΟ
 ΛΙΓΟΝΔΕΥΓΙΗΣΗΧΕΙΡΕΓΕΝΕΤΟΕΠΙΜΕΙΝΑΝΤΙΜΟΙΑΝΗΘΟΝΜΕ
 ΤΕΛΑΙΟΥΧΡΗΣΑΣΘΑΙΠΡΟΣΤΗΝΚΕΦΑΛΑΛΓΙΑΝΕΙΠΕΝΟΥΜΗΝΗΛ
 ΓΟΥΝΤΗΝΚΕΦΑΛΗΝΣΥΝΕΒΗΟΥΝΦΙΛΟΛΟΓΗΣΑΝΤΙΜΟΙΣΥΝΠΛΗ
 ΡΩΘΗΝΑΙΧΡΗΣΑΜΕΝΟΣΤΩΕΛΑΙΩΑΠΗΛΛΑΓΗΝΤΗΣΚΕΦΑΛΑΛΓΙ
 30 ΑΣΑΝΑΓΑΡΓΑΡΙΣΕΣΘΑΙΨΥΧΡΩΠΡΟΣΤΗΝΣΤΑΦΥΛΗΝΚΑΙΓΑΡΠΕΡΙ
 ΤΟΥΤΟΥΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΤΟΝΘΕΟΝΤΟΑΥΤΟΚΑΙΠΡΟΣΠΑΡΙΣΘΜΙΑΕΚΕ
 ΛΕΥΣΕΝΔΕΚΑΙΑΝΑΓΡΑΨΑΙΤΑΥΤΑΧΑΡΙΝΕΙΔΩΣΚΑΙΥΓΙΗΣΓΕ
 ΝΟΜΕΝΟΣΑΠΗΛΛΑΓΗΝ

Ἐπὶ ἱερέως Ποπλίου Αἰλίου Ἀντιόχου.

Μ. Τοῦλιος Ἀπελλᾶς Ἰδριεύς Μυλασεὺς μετεπέμφθη
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ πολλάκις εἰς νόσους ἐνπίπτων καὶ ἀπεψί-
 ας χρώμενος. Κατὰ δὴ τὸν πλοῦν ἐν Αἰγείνῃ ἐκέλευσέν
 5 με μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι, ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην ἐν τῷ ἱερῷ,
 ἐκέλευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας συναλύψασθαι τὴν κεφαλὴν,
 ἐν αἷς ὄμβροι ἐγένοντο, τυρὸν καὶ ἄρτον προλαβεῖν, σέλει-
 να μετὰ θριδάκος, αὐτὸν δι' αὐτοῦ λούσθαι, δρόμῳ γυμνάζε-
 σθαι, κιτρίου προλαμβάνειν τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξει, πρὸς
 10 ταῖς ἀκοαῖς ἐν βαλανείῳ προστρίβεσθαι τῷ τοίχῳ, περιπάτῳ χρῆ-
 σθαι ὑπερώῳ αἰώραις, ἀφ᾽ ἣ πηλώσασθαι, ἀνυπόδητον περι-
 πατεῖν πρὶν ἐνθῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ, εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ
 οἶνον περιχέασθαι, μόνον λούσασθαι καὶ ἀττικὴν δοῦναι
 τῷ βαλανεῖ, κοινῇ θῆσαι Ἀσκληπιῶ ἥπιον ἢ ἐλευσεινίαις,
 15 γάλα μετὰ μέλιτος προλαβεῖν· μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ πίνοντας μου γά-
 λα μόνον, εἶπεν, μέλι ἔμβαλλε εἰς τὸ γάλα, ἵνα δύνῃται διακό-
 πτειν. Ἐπεὶ δὲ ἐδεήθην τοῦ θεοῦ θάττον με ἀπολύσαι, ὦμην (ν)ά-
 πῳ καὶ ἀλσὶν κεχρημένος ὅλος ἐξίέναι κατὰ τὰς ἀκοὰς ἐκ τοῦ
 ἀβάτου, παιδάριον δὲ ἡγεῖσθαι θυμιατήριον ἔχον ἀτμίζον
 20 καὶ τὸν ἱερέα, λέγειν τε θεραπεῦσαι χρῆ δὲ ἀποδιδόναι τὰ ἱατρά.
 Καὶ ἐποίησα ὅ αἶδον, καὶ χρεῖμένος μὲν τοῖς ἀλσὶ καὶ τῷ νάπῳ
 [ῥ] ὑγρῷ ἤλγησα, λούμενος δὲ οὐκ ἤλγησα. Ταῦτα ἐν ἐννέα ἡμέ-
 [ρ]αις ἀφ' οὗ ἤλθον. (ἤψατο δὲ μου καὶ τῆς δεξιᾶς χιρὸς καὶ τοῦ
 μαστοῦ). Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ἐπιθύοντός μου, φλοῖ ἀναδραμοῦ-

- 22 [σ]α ἐπέφλευσε τὴν χεῖρα, ὡς καὶ φλυκταίνας ἐξανθῆσαι. Μετ' ὁ-
λίγον δὲ ὑγιῆς ἡ χεὶρ ἐγένετο ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον με-
τ' ἐλαίου χρήσασθαι. Πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν (οὐ μὴν ἤλ-
γουν τὴν κεφαλὴν. Συνέβη οὖν, φιλολογήσαντί μοι συμπλη-
ρωθῆναι, χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλλάχην τῆς κεφαλαλγί-
ας) ἀναγαγαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν (καὶ γὰρ περὶ
30 τούτου παρεκάλεσα τὸν θεόν), τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς παρίσθμια. Ἐκέ-
λευσεν δὲ καὶ ἀναγράψαι ταῦτα χάριν εἰδῶς· καὶ ὑγιῆς γε-
νόμενος ἀπηλλάχην.

Ταῦτα εἶνε γεγραμμένα ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ἐχούσης ὕψος 1,00, πλάτος 0,50 καὶ πᾶχος 0,09. Μῆκος τῶν γραμμάτων 0,01. Ἐχει δὲ πρὸς τὰ ἄνω ἡ πλάξ τρία ἀνθέμια ἐσχηματισμένα δι' ἐγγλυφῆς τοῦ μεταξὺ ἐμβადοῦ, ἧτοι κοιταναγλυφικῶς γεγλυμμένα. Διατηρεῖται δὲ ἐν καλλίστῃ καταστάσει καὶ εὐανάγνωστος εἶνε· ἡ ἔννοια ὁμῶς τῶν γεγραμμένων εἶνε ἐνιαχοῦ ἀκατάληπτος, τῆς συνθέσεως τοῦ λόγου οὐσης ἀμελοῦς καὶ ὅλως συγκεχυμένη (1). Ἐν τοῖς ἐπομένοις θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐκθέσω, ἣν νομίζω πιθανωτέραν ἐρμηνείαν.

Ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν δὲ παρατηρητέον, ὅτι ὁ χαρακτὴς ὑπέπεσεν εἰς ἱκανὰ λάθη ἕνεκα μάλιστα τῆς προφορᾶς. Τὸ προσγεγραμμένον Ι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραλείπεται. Τινὰ δὲ γράμματα εἶνε συνδεδεμένα, ὅσον τὰ ΡΗ ἐν στ. 10 ἐν τῇ λέξει χρῆσθαι καὶ τὰ ΜΕ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων 25 καὶ 26.

Εὐρέθη δὲ καὶ ἡ ἐπιγραφή αὕτη πλησίον τοῦ ναοῦ καὶ ἐχρησίμευε πρὸς ἐπίστρωσιν τοῦ ἐδάφους μεσαιωνικῆς οἰκίας, ἀνεστραμμένη εὐτυχῶς οὕσα καὶ διὰ τοῦτο ἐν καλλίστῃ καταστάσει διατηρηθεῖσα.

Στ. 1. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφή χρονολογεῖται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱερέως, ἔπεται ὅτι ὁ ἱερεὺς οὗτος ἦτο ὁ ἀνώτατος ἐν τῷ Ἱερῷ ἀρχιερεὺς, ὁ ἱεροφάντης. Περὶ τοῦ ἱερατικοῦ τούτου ἀξιώματος εἶπον τινὰ ἐν τῷ Α'. τεύχει τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. (Σελ. 26. ἀρ. 1).

(1) Τοῦτο δ' εἶνε ἀποτέλεσμα ὅχι τὸσον τῶν μεταγενεστέρων χρόνων καθ' οὓς ἐγράφη ἡ ἐπιγραφή, ὅσον τῆς καταγωγῆς τοῦ γράφοντος ἀσθενοῦς, ὅστις Κάρ ὢν δὲν ἐγνώριζεν, ὡς φαίνεται, καλῶς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Στ. 2. Ἰδριεύς, ὁ κάτοικος τῆς Ἰδριάδος, πόλεως τῆς Καρίας. Μυλασεύς, ὁ κάτοικος τῶν Μυλάτων, πόλεως ὠσαύτως τῆς Καρίας. Εἶνε δὲ περιέργος ἡ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ συνένωσις τῶν δύο τούτων ἐθνικῶν ὀνομάτων προερχομένη ἐκ τούτου ἴσως ὅτι ὁ Ἀπελλῆς θὰ κατήγετο μὲν ἐκ τῆς μιᾶς τῶν πόλεων τούτων, θὰ κατῴκει δὲ ἐν τῇ ἐτέρᾳ.

Ἀγνώστου δ' ὄντος τοῦ ἀσθενοῦς τούτου δὲν δυνάμεθα ἀκριβῶς νὰ ὀρίσωμεν τοὺς πάντως μεταγενεστέρους ῥωμαϊκοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς.

Στ. 5. Παρατηρητέον ἐνταῦθα τὴν σοφὴν ὄντως παραγγελίαν: Μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι.

Στ. 7. Τὸ προλαβεῖν σημαίνει ἐνταῦθα τρώγειν, οἰοεὶ ὡς πρόγευμα λαμβάνειν. Ἡ σημασία αὕτη τοῦ ῥήματος τούτου καταφαίνεται ἐτι ἐναργέστερον ἐν Στ. 15.

Στ. 7—8. Σέλευνα μετὰ θρίδακος: ὑπονοεῖται τὸ προλαβεῖν.

Στ. 8. αὐτὸν δι' αὐτοῦ λοῦσθαι, μόνον δηλ. καὶ οὐχὶ τῇ βοηθείᾳ ὑπηρέτου, πρὸς κίνησιν καὶ ἄσκησιν τοῦ σώματος, ὡς φαίνεται.

Στ. 8—9. τὸ δρόμῳ γυμνάζεσθαι δὲν δηλοῖ ἀπλῶς περιπατεῖν, ἀλλ' ἐν τοῖς δημοσίοις γυμναστηρίοις ἀσκεῖσθαι δρόμῳ. Τοιοῦτόν τι δημόσιον γύμνασμα ἐν τῷ Ἱερῷ διὰ τοὺς ἀσθενεῖς ἦτο, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ « περιπάτῳ ὑπερώῳ αἰώραις χρῆσθαι ». (Στ. 11—12).

Στ. 9—10. κιτρίον προλαμβάνειν τὰ ἄκρα κτλ. Ἀσαφῆ εἶνε ταῦτα. Σημαίνει ἄρα γε τὸ προλαμβάνειν ὅ,τι ἐν στίχῳ 7 καὶ 15; τότε τὸ κιτρίον σημαίνει τὸν καρπὸν τῆς κιτρέας, τὸ κίτρον, καὶ ἡ σύνταξις βαίνει οὕτως: κιτρίου προλαμβάνειν τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξαι (αὐτά), ἐν βαλανείῳ προσ-

τρίβεσθαι τῷ τοίχῳ πρὸς ταῖς ἀκοαῖς, (πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐκ τῆς κεφαλαλγίας). Ταῦτα φαίνονται μοι πιθανώτερα.

Στ. 10. Ἐν τῇ λέξει βαλανείῳ παρελείφθη ἡ συλλαβὴ λα καὶ ἐχαράχθη ὕστερον ὑπεράνω τοῦ στίχου μικροτέροις γράμμασιν.

Στ. 10—11. περιπάτω χρῆσθαι ὑπερώω αἰώραις: ἴδε τὰ ἐν στίχ. 8—9 λεχθέντα.

Στ. 11. ἀφὴ καλεῖται, ὡς γνωστόν, ἡ κιτρίνη ἄμμος δι' ἧς οἱ ἀθληταὶ ἤλειπον τὸ σῶμα.

Στ. 11—12. ἀνυπόδητον περιπατεῖν: τοῦτο δυνατόν νὰ κεῖται καὶ ἀπολύτως καὶ τότε στικτέον οὕτως: ἀνυπόδητον περιπατεῖν, πρὶν ἐνδῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ οἶνον περιχέασθαι, κτλ.

Στ. 13. μόνον λούσασθαι: ἡ αὐτὸν δι' αὐτοῦ (ὡς ἐν στ. 8) λούσασθαι, ἢ μόνον νὰ λούηται, νὰ μὴ πίνη δηλ. ἐκ τοῦ ὕγρου ἐκείνου, (τοῦ οἴνῳ ἀναμειγμένου ὕδατος).

Στ. 13—14. καὶ ἀπτικὴν δοῦναι τῷ βαλανεί: Τοῦτο τὸ παράγγελλμα ἦτο, ἐννοεῖται, σπουδαῖον καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ παραλειφθῇ (!), ὡς καὶ τὸ κατωτέρω ἔτι σπουδαιότερον: ἀποδιδόναι τὰ ἱατρά (στ. 20). Ἄν διὰ τῶν μέσων τούτων δὲν ἐπορίζοντο χρήματα οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ οἱ τὰ τῆς περιουσίας τοῦ ναοῦ ἐπιτετραμμένοι, πῶς θὰ ἐδύναντο νὰ κατασκευάσωσι τοσοῦτον λαμπρὰ οἰκοδομήματα ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ πολυτίμῳ ἔργῳ τῆς τέχνης, καὶ δὴ τὸ ωραιότατον θέατρον τοῦ ἀρχαίου κόσμου;

Στ. 14. θῆσαι Ἀσκληπιῷ ἥπιον ἢ ἐλευσινίαις: Τοῦτο δεικνύει ἐναργῶς τὴν σχέσιν τῆς λατρείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ πρὸς τὴν τῶν Ἐλευσινίων θεοτήτων· ἐκ τούτου καὶ ἱεροφάντης ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ἱερῷ. Ἴδε πρὸς τούτοις ὅσα ἔγραψα ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ: Τευχ. σελ. 26. ἀρ 1).

Στ. 16. Τὸ διακόπτειν δὲν δύναται νὰ σημαίνει ἄλλο τι ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ἢ ποιεῖν αὐτὸ (τὸ γάλα) ἢ τὰ λοιπὰ φαγητὰ εὔπεπτα.

Στ. 17—20. ὥμην νάπτει: ὁ χαρακτὴς παρέλειψε τὸ ἐν Ν.

Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ λοιπὸν ταύτῃ ὑπάρχει ὀπτασία, ἀλλὰ πάντῃ διάφορος τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ, διότι ἐν ἐκείνῃ σὺν τῇ ὀπτασίᾳ ἐγίνετο καὶ ἡ θεραπεία, ἐν ᾗ ἐν ταύτῃ ἀποκαλύπτεται, ὡς ὠφελε, τὸ πρὸς θεραπείαν μέσον.

Στ. 20. κεχρημένος: διὰ τοῦ εἶνε γεγραμμένος ὁ τύπος οὗτος καὶ ἐν στίχῳ 21, ἔνθα παραδόξως παραλείπεται ὁ ἀναδιπλασιασμός πρὸς ἀποφυγὴν, φαίνεται, τῆς ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ κακοφωνίας.

κατὰ τὰς ἀκοάς: Ταῦτα κείμενα μετὰ τὸ ἐξίε-
ναι δὲν δύνανται νὰ σημαίνωσιν ἄλλο τι, ἢ καθ' ἃ ἤκουον, ἀλλ' ἡ ἔννοια καὶ οὕτως εἶνε πῶς ἀκατάληπτος. Μήπως σημαίνει: κατὰ τὰς ἀκροάσεις, κατὰ τὸν χρόνον δηλ. καθ' ὃν οἱ ἀσθενεῖς ἤκουον τοῦ θεοῦ ἐμφανιζομένου καὶ ἐξετάζοντος τὰ περὶ αὐτούς, ὡς ἐκ τοῦ Πλούτου τοῦ Ἀριστοφάνους γνωρίζομεν καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ: ἤψατο μὲν δὲ: κτλ. (στ. 23) διδασκόμεθα;

Στ. 19. Ἄβατον καλεῖται, ὡς ἐκ τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς ἐδιδάχθημεν, τὸ οἰκοδόμημα ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἐκάθευδον οἱ ἀσθενεῖς.

παιδάριον δὲ ἡγεῖσθαι καλ. Ταῦτα ἀναπολοῦσι τὰ ἐν τῷ Πλούτῳ τοῦ Ἀριστοφάνους (στ. 710) «ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον παρέθηκε».

Στ. 20. Ὑποκείμενον τοῦ θεραπεῦσαι ὑπονοητέον, φαίνεται, τὸν θεόν.

Περὶ τῆς λέξεως ἱατρά ἴδε σημείωσιν ἐν στ. 43 τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς.

Στ. 21 καὶ χρημένος κτλ. Ἡ ἔννοια ἔχει οὕτως: Καὶ ἐποίησα, ἃ εἶδον ἐν τῇ ὀπτασίᾳ (ἦτοι ἤλειψα ἐμαυτὸν νάπτει καὶ ἀλσί), καὶ, ἐν ᾧ εἶχον ἀλειφθῇ διὰ τούτων, ἡσθανόμην πόνον, λουσθεῖς δὲ δὲν ἤλγουν πλέον.

Στ. 23. ἤψατο δὲ μὲν κτλ. Ταῦτα εἶνε παρεμπίπτων λόγος, ὃν ὁ γράφων ἀσθενὴς ἐλησμόνησε νὰ ἐκθέσῃ ἐν τοῖς ἀνωτέρω περὶ τῆς ὀπτασίας λεχθεῖσι, καὶ διὰ τοῦτο προσέθηκεν ἐνταῦθα. Τὸ ὑποκείμενον δὲ τοῦ ἤψατο εἶνε ὡσαύτως ὁ θεός.

Στ. 25—31. Τὰ ἀπὸ τοῦδε εἶνε ὅλως συγκεχυμένα καὶ ἀδύνατον νὰ ἐξαχθῇ ἐξ αὐτῶν ὅλως ἱκανοποιούσα καὶ σαφὴς ἔννοια. Δύνανται δὲ ταῦτα πολλαχῶς νὰ διαχωρισθῶσι διὰ στίξεως, ἀλλὰ πανταχοῦ προσκόπτει τις καὶ μόνῃ στίξις παρέχουσα ἔννοιαν τινα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σαφῆ, εἶνε, πέπεισμαι, ἢ ἐν τῇ μεταγραφῇ. Κατὰ ταῦτα ἡ ἔννοια ἔχει οὕτως: Κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν, ἀφ' ὅτου ἤλθεν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ Ἱερόν, ἐν ᾧ ἐτέλει θυσίαν, φλόξ ἔκαυσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ὥστε ἐξήνθη-

σαν φλύκταιναι· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ χεὶρ ἐγένετο ὑγιής διὰ τῆς χρήσεως ἀνήθου μετ' ἐλαίου. Διὰ τὴν κεφαλαλγίαν δὲ παρηγγέλθη αὐτῷ ἵνα ποιήσῃται χρῆσιν ψυχρῶν ἀναγαργαρισμῶν πρὸς τὴν σταφυλὴν καὶ πρὸς τὰ παρίσθμια. Ἡ σύνταξις δ' ἔχει οὕτως: *Μετ' ὀλίγον δὲ ὑγιής ἡ χεὶρ ἐγένετο, ἐπιμείναντί μοι ἀνηθον μετ' ἐλαίου χρήσασθαι. Πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν* (ὁ θεὸς) *ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν* (καὶ γὰρ περὶ τούτου, τούτεστι περὶ τῆς κεφαλαλγίας, παρεκάλεσα τὸν θεόν), τὸ αὐτὸ (ποιεῖν δηλ. ἤτοι ἀναγαργαρίζεσθαι) καὶ πρὸς παρίσθμια.

Ἀλλὰ ἐν ᾧ ταῦτα ἐξέθετεν ὁ ἀσθενὴς προσέθηκεν ἐν ὅλως ἀκαταλλήλῳ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συνήθειαν θέσει παρεμπύπτοντα λόγον, ἐν ᾧ διηγεῖται ὅτι ποιησάμενος χρῆσιν τοῦ ἐλαίου (διὰ τὴν ἴσιν τῆς χειρὸς) ἀπηλλάγη τῆς κεφαλαλγίας. Ἡ σύνταξις τοῦ παρεμπύπτοντος τούτου λόγου ἔχει οὕτως: *Ὁδὸ μὴν ἤλθον τὴν κεφαλαλγίαν· συνέβη οὖν* (συλλογιστικὸς λόγος ἀντὶ αἰτιολογικοῦ), *φιλολογήσαντί μοι συμπληρωθῆναι* (ἀπολύτως εἰρημένα, κατὰ τὸ συνελόντι εἰπεῖν καὶ παραπλησίως ἐκφράσεις, δηλοῦντα = ἵνα τελειώσω πλέον, ἀφοῦ ἐπολυλόγησα, διὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ), *χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλλάγην* (ἐξαρθᾶται ἐκ τοῦ τοῦ συνέβη: συνέβη, ὥστε ἀπηλλάγην) τῆς κεφαλαλγίας.

Τοιαύτη φαίνεται μοι ἡ πιθανωτέρα στίξις καὶ ἐρμηνεία τοῦ *potpourit* τούτου ἑλληνικῶν λέξεων. Δύναται δ' ὡς εἶπον καὶ ἄλλως νὰ στίξῃ τις καὶ ἐκ πρώτης ὀψεως καλλιτέρα θὰ φανῇ ἴσως εἰς τινα ἢ ἐξῆς στίξεις: *Μετ' ὀλίγον δὲ ὑγιής ἡ χεὶρ ἐγένετο ἐπιμείναντί μοι ἀνηθον μετ' ἐλαίου χρήσασθαι πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν. Εἶπεν* κτλ. Ἀλλ' ἐὰν διὰ τὴν κεφαλαλγίαν παρηγγέλθη αὐτῷ ἡ χρῆσις τοῦ ἐλαίου, ἅρ' οὐ διὰ τῆς χρήσεως τούτου ὄντως ἡ κεφαλαλγία παρήλθε, πρὸς τί παρηγγέλθησαν αὐτῷ οἱ ψυχροὶ ἀναγαργαρισμοί; Δὲν ικανοποιεῖ λοιπὸν ἡ σύνταξις αὕτη, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἐτέραις, πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἐκτεθείσης ἀγοῦσης ἡμᾶς εἰς ὅπωςδῆποτε πιθανώτερόν τι καὶ σαφέστερον συμπεράσμα.

Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἐν συντόμῳ

τὴν διαίταν, εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὁ ἀσθενὴς ὡς ἐξῆς: α'.) προλαμβάνειν τυρόν καὶ ἄρτον, σέλεια μετὰ θρίδακος, τὰ ἄκρα κιτρίου ἀποβεβρεγμένα ἐν ὕδατι, καὶ γάλα μετὰ μέλιτος.

β'.) δρόμῳ γυμνάζεσθαι

γ'.) περιπάτῳ ὑπερώῳ αἰώραις χρῆσθαι

δ'.) ἀφῇ πηλοῦσθαι

ε'.) ἀνυπόδητον περιπατεῖν πρὶν ἐμβῆναι ἐν τῷ βαλανείῳ

ς'.) εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ τὸ ἐν τῷ βαλανείῳ οἶνον ἐγχέειν.

ζ'.) προστρίβεσθαι κατὰ τὰ ὦτα ἐν τῷ τοίχῳ τοῦ βαλανείου.

η'.) αὐτὸν δι' αὐτοῦ λούεσθαι.

θ'.) σινάπυ καὶ ἄλατι χρίεσθαι

ι'.) ψυχρῷ ἀναγαργαρίζεσθαι πρὸς τὴν σταφυλὴν καὶ πρὸς παρίσθμια.

Πρὸς θεραπείαν δὲ τῆς ὑπὸ τῆς φλογὸς καείσης χειρὸς καὶ τῶν φλύκταινῶν αὐτῆς παρηγγέλθη αὐτῷ ἡ χρῆσις ἀνήθου μετ' ἐλαίου.

Ἐν τέλει δὲ παρατηρητέον ὅτι τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἱκανὴν ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς τὰ ὑπὸ Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἐν τοῖς *Ἱεροῖς λόγοις* ἐκτιθέμενα, διότι ὅχι μόνον ψυχρὰ καὶ θερμὰ λουτρὰ παρηγγέλλοντο καὶ τῷ ἐπιφανεῖ τούτῳ ἀσθενεῖ δι' ὀπτασίας, ἀλλὰ καὶ τινα τῶν ἐνταῦθα ἀναγαρμομένων μέσων. Οὕτω παρηγγέλθη καὶ αὐτῷ ἀνυπόδητον περιπατεῖν, διότι λέγει: «δρόμος τέ ἐστιν, ὃν ἔδει ὄραμεν ἀνυπόδητον» (I, σελ. 461). καὶ ἔτι ἀφῇ πηλοῦσθαι ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν: «ἦν ἰση» μερία ἢ μετὰ χειμῶνα ὅτε πηλοῦνται τῷ θεῷ, «ἐμοὶ δ' οὐχ οἶόν τ' ἦν, εἰ μὴ τι σημήναιε παρα» κινεῖν. . . . Τοιούτων δὲ ὄντων προσέταξε χρῆσασθαι τῷ πηλῷ πρὸς τῷ φρέατι τῷ ἱερῷ καὶ λούεσθαι αὐτόθεν» (I σελ. 484). Καὶ τὰ ἐν σελίδι δὲ 462: «ἦν δὲ τι φάρμακον οὐ τὰ μὲν καθέ» καστα οὐ μέμνημαι, ἁλὼν δὲ ὅτι μετεῖχεν, ὡς δὲ » ἐπεάσαμεν ἔρρει δὴ ταχὺ τοῦ ὄγκου τὸ πλεῖστον » ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ: *νάπτει καὶ ἀλσὶ κεχρημένος* τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς.

Ἐν τῷ οἰκήματι, ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ προηγουμένη

ἐπιγραφή, ἥτο ἐντετειχισμένη καὶ τετραγωνικὴ ἐπιμήκης λιθίνῃ στήλῃ ἔχουσα ἄνω τε καὶ κάτω ἄβακα καὶ κυμάτιον καὶ τὰς ἐξῆς διαστάσεις: ὕψ. 0,75 πλ. 0,26, πχ. 0,23. Ἐναυτῇ, ἐντελῶς ἐφθαρμένη κατὰ τὸ κατώτερον μέσον μέρος, ἀναγινώσκονται τάδε:

ΑΓΛΘΗ
 ΤΙΒ·ΚΛ·ΣΕΥΗΡΟC
 CΙΝΩΠΕΥCΑΠΟΛ
 ΛΩΝΙΜΑΛΕΑΤΑΚΑΙ
 5 CΩΤΗΡΙΑCΚΛΗΠΙΩ
 ΚΑΤΟΝΑΡΟΝΟΘΕΟC
 ΕΙΔCΑΤΟΕ . . . WEN
 ΚΟΙΜΗΤΗ . . . ΧΟΙ
 ΡΑΔΑCΕΧ . . . ΕΠ.
 10 ΤΟΥΤΡΑ ΑΙ
 ΚΑΡΚΙΝΟ ΟC
 ΕΠΙCΤΑ ΤΩ
 ΟΙΟCΕCΤ
 ΕΠΙΙΕΡΕ
 15 ΑΥΡΠ ΟΥ
 ΕΤΟΥC
 ΕΤΟΥ Υ

⊕ ○

Ἀγαθῇ [τύχῃ]
 Τιθέριος Κλαύδιος Σευῆρος
 σινωπεύς Ἀπόλλωνι
 5 Μαλεάτῃ καὶ
 σωτῆρι Ἀσκληπιῷ
 κατ' ὄναρ, ὃν ὁ θεὸς
 εἶδσατο ἐν τῷ ἐν-
 κοιμητη[ρίῳ] χοι-
 ράδας ἔχοντα ἐπ[ι]

10 τοῦ τρα[χύλου κ]αὶ
 καρκίνον ος
 ἐπιστά[ς]
 οἰος ἐστ
 ἐπὶ ἱερ[ε]ως
 15 Αὐρηλίου Π ου
 ἔτους
 ε του υ

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε ὡς καὶ ἡ προηγουμένη εὐχαριστήριος ἀναθηματικὴ ἐπὶ γενομένη θεραπείᾳ, σὺν μόνῃ τῇ διαφορᾷ ὅτι δὲν ἀναγράφεται ἐν αὐτῇ τὸ πρὸς τὴν θεραπείαν μέσον. Καὶ θὰ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ περιέργον νὰ μάθωμεν πῶς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐθεράπευον τὰς χοιράδας καὶ δὴ καὶ τὸν καρκίνον!

Τὸ ἀραθῇ [τύχῃ] εἶνε γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἄβακος τῆς πλακός. Ἐγραψα δὲ ταῦτα ἐν Δοτικῇ πτώσει, διότι ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιγραφῇ παραλείπεται τὸ προσγεγραμμένον Ἰ· δυνατόν ἕμως κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα (σελ. 221) νὰ εἶνε γεγραμμένα ἐν ὀνομαστικῇ.

Ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν κατ' ὄναρ πρβ. ἡμετέρας ἐπιγραφάς Τεῦχ. Α'. σελ. 31. ἀρ. 12 καὶ τεῦχ. Γ'. σελ. 147. ἀρ. 37. σελ. 150. ἀρ. 43 καὶ σελ. 151 ἀρ. 46. Πρβ. καὶ ἐτέραν ἐξ Ἐπιδαύρου ἐπιγραφὴν ἐν Lebas II, 145.

εἰάσατο: διὰ τοῦ εἰ γεγραμμένον.

ἐγκοιμητήριον καλεῖται τὸ κατὰ τὰς δύο προηγουμένας ἐπιγραφάς Ἀβατον, τὸ οἰκοδόμημα δηλ. ἐν ᾧ ἐγκατεκοιμῶντο (ἴδε ἐπιγραφὴν ὑπ' ἀρ. 59. στ. 10) οἱ ἀσθενεῖς.

Ἐκ τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῇ 30 Ὀκτωβρίου 1883.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΔΥΟ ΣΦΙΓΓΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Βλ. τὸν πίν. 12).

Αἱ ἐν τῷ προσηρτημένῳ IB' πίνακι κατὰ ἰχνογράφημα τοῦ κ. E. Gilliéron ἀπεικονιζόμεναι δύο

Σφίγγες εἰσὶν ἐκ τῶν εὐρημάτων τῆς τελευταίας ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀνασκαφῆς, περὶ τῆς ὁποίας

μακρόν ἐποιήσατο λόγον ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἑφημερίδος ταύτης ὁ κ. Κ. Δ. Μυλωνᾶς. (1) Τούτων ἡ ὑπὸ στοιχ. Α. εὐρέθη κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ἐν τῇ αὐτῇ περίπτῳ θέσει, ὅπου καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων μαρμαρίνων καὶ πωρίνων πλαστικῶν ἔργων· ἤτοι πλησίον καὶ ΝΑ. τοῦ παλαιοτάτου τείχους, κατωτέρω δὲ τοῦ στρώματος τῆς λατύπης, ἀναμῖξ μετ' ἀργῶν λίθων. Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν χρόνον εὐρέθησαν καὶ αἱ συνημμέναι πτέρυγες τῆς ἐτέρας Σφιγγός. Ἀκριβέστερόν τι περὶ τῆς θέσεως καὶ τοῦ χρόνου τῆς εὐρέσεως αὐτῶν δὲν εἰξεύρομεν. Τῆς δ' ὑπὸ στοιχείῳ Β. Σφιγγός, κατὰ τὰς πληροφορίας, ἃς παρέσχεν ἡμῖν ὁ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐφορεύων τῆς ἀνασκαφῆς κ. Χρ. Τσουντάς, ὁ μὲν κορμός, ἀκέφαλος καὶ ἄπους, εὐρέθη τῇ 30 Μαρτίου 1883 εἰς βάθος τεσσάρων περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ στυλοβάτου τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὀκτὼ περίπου μέτρα μακρὰν τῆς ΒΔ. γωνίας τοῦ μουσείου· ἡ δὲ κεφαλὴ τῇ 10 Ἀπριλίου, ἐν περίπτῳ μέτρῳ μακρὰν τοῦ κορμοῦ. Ἐκεῖ που πλησίον εὐρέθη καὶ κομμάτιον τῆς κεφαλῆς ἄλλης Σφιγγός, φερούσης κάλυμμα ἀπαράλλακτον τῷ τῆς ὑπὸ στοιχείῳ Α.

Ἀμφότεραι αἱ Σφίγγες ἀπεικονίζονται ἐν τῷ πίνακι κατὰ τὸ $\frac{1}{7}$ τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Ἡ ὑπὸ στοιχ. Α. ἔχει ὕψος 0,476, μῆκος δὲ τοῦ κορμοῦ 0,37 (ὕψος δὲ μέχρι τοῦ ἀνωτάτου σημείου τῶν πτερύγων 0,51). Πεποιήται δὲ παρίου λίθου πιθανῶς. Ἐκτὸς τῆς ἐν τῷ ἀπεικονίσματι ἐμφανῶς δηλουμένης κολοβότητος ἤτοι τῆς ἐλλείψεως τῶν ποδῶν καὶ μεγάλου μέρους τοῦ σώματος, κατὰ τὰ λοιπὰ εἶναι καλῆς διατηρήσεως· ἡ ῥίς μόνον εἶναι ἀποκεκρουσμένη κατὰ τὸ σφαιρίον καὶ ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ ὀλίγον κατὰ τὸ ἄκρον. Διατηρεῖ δ' ὁ λίθος ἀφθονώτατα ἔχνη χρώματος· ἐρυθροῦ μὲν καταφανῆ ἐν τῷ ἐνωτίῳ (μὴ δηλουμένῳ ἐν τῷ ἀπεικονίσματι), καὶ ἀμυδρὰ ἐν τοῖς ἐπιστέφουσι τὸ μέτωπον κυματοειδέσι βοστρύχοις· ὑπὸ τὸ δεξιὸν οὖς διακρίνεται μεμελανισμένη βᾶσις χρώματος· τὸν τράχηλον χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ πτερώματος δύο λεπτόταται κεχρωματισμένα γραμμαί, παρέχου-

σαι ιδέα περὶ δεραίου· ἐκατέρα τῶν πτερύγων διχάζεται ἀπὸ τῆς πρὸς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ῥίζης μέχρι τῆς πρὸς τὰ ἔσω καμπτομένης ἄκρας διὰ τριῶν γραμμῶν, (ὧν ἡ μέση ἀδροτέρα), καταφανῶν ἔτι· τὸ πρὸς τὸ στῆθος μέρος τῆς δεξιᾶς πτέρυγος διατηρεῖ πολλὰ ἔχνη ἐρυθροῦ χρώματος, μαρτυροῦντα ὅτι ὁ τεχνίτης ἐδήλωσε διὰ γραφῆς τὰ πτίλα· τὸ δ' ἕτερον μέρος ἔχει ἔχνη ὑποζάνθου χρώματος, δι' ὧν ἐναργῶς ἐμφαίνεται ἡ ὑποτύπωσις τριῶν ἐπαλλήλων σειρῶν πτερῶν· ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ πτέρυγι σαφέστερον εἶναι τὸ διάγραμμα τῶν τε πτερῶν καὶ τῶν πτίλων καὶ φαίνεται ὥσπερ ἐχάραχθη ἐπὶ τοῦ μαρμάρου πρὸ τῆς ἐπιχρώσεως (1)· τὸ τῶν πτίλων σχῆμα εἶναι φοιλιδῶδες, ἕνι δὲ διατηροῦσιν ἔχνη χρωματισμοῦ. Τέλος ἐν τῇ καμπύλῃ γωνιώδει ἐσοχῇ, τῇ σχηματιζομένῃ ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν δύο πτερύγων, παρατηρεῖται μελαμβοφῆς ὑποτύπωσις πτερῶν, ὧν τὸ πέρασ συμπίπτει ἐνιαχοῦ ταῖς ἐντομαῖς τοῦ μαρμάρου· εἰσὶ δ' αἱ ἐντομαὶ αὗται, ἃς ἐποίησεν ὁ τεχνίτης ὅπως δηλώσῃ πλαστικῶς τὸ ἄκρον τῶν πτερῶν, ἐν ὧν ἐννέα.

Ἡ ἐτέρα Σφίγξ ἔχει ὕψος μετὰ τῆς κεφαλῆς 0,553, μῆκος δὲ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς μέχρι τῆς σφαγῆς τοῦ τραχήλου 0,665. Πεποιήται δὲ καὶ αὕτη παρίου λίθου, καὶ ἀποτελεῖται ἐκ πέντε ἀποκεχωρισμένων τεμαχίων: α) τῆς κεφαλῆς· β) τοῦ σώματος· γ) τῶν πτερύγων· δ) ἐκ τεμαχίου τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἄκρα πέντε βοστρύχων καὶ ε) ἐκ τεμαχίου τῆς κεφαλῆς, προσαρμοζομένου εἰς τὸ προηγούμενον δ' τεμάχιον. Ἐλλείπουσι δὲ μέγα μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης καὶ μέγα μέρος τῶν τε ἐμπροσθίων καὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν· ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἄλλας ἔχει βλάβας· ἡ ῥίς εἶναι ἀποτετριμμένη, ὁ πώγων ἀποκεκρουσμένος, λελωδημένος ὁ δεξιὸς ὀφθαλμός, λελωδημένα καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων καὶ ἐν γένει τὰ ἄκρα τῶν τεμαχίων κατὰ τὰς προσαρμογὰς. Ἐχνη χρώματος ὀλίγιστα διατηρεῖ· εἰσὶ δὲ τοιαῦτα καταφανῆ μόνον ἐν τῷ ὑπὸ τὸ στέρον

(1) Ἀπεικασμα τῆς ὑπὸ στοιχ. Α' Σφιγγός καὶ βραχεῖαν περιγραφὴν ἀμφοτέρων βλ. ἐν σ. 43-44.

(1) Ἐκ τῆς μαλακότητος ὅμως τῶν χαραγμάτων συνάγεται, ὅτι προῆλθον ἐξ ὀξειδώσεως τῶν χρωμάτων καὶ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας.

μέρει τῶν πτερύγων, ὅπου ἀμυδρῶς διακρίνεται ἡ ὑποτύπως φολιδοειδῶν πτίλων καὶ ἐν ταῖς πτέρυξιν· ἀλλὰ καὶ στίγματά τινα ἐρυθρὰ παρατηροῦνται (ἐν τῷ ποδί, ἐν ταῖς πλευραῖς καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μέρει τοῦ σώματος) ἐμφαίνοντα ἴσως ὅτι τὰ μέρη ταῦτα δὲν ἦσαν κεχρωματισμένα, διότι πιθανῶς τὰ στίγματα ἐξέπεσαν τυχαίως τοῦ χρωστήρος τοῦ καλλιτέχνου κατὰ τὴν ἐπίχρωσιν τῶν πτερύγων. Ἰχνη δὲ καύσεως παρατηροῦνται ἐν τοῖς βοστρύχοις κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ αὐχένος καὶ ἐν τῷ ἀριστερῷ μάλιστα ἰσχύϊ.

Παραβάλλοντες πρὸς ἀλλήλους τὰς δύο ταύτας Σφίγγας παρατηροῦμεν μεγάλας διαφορὰς ἐν τε τῷ τρόπῳ τῆς τέχνης καὶ τῇ ἀπεργασίᾳ. Καταφανέσταται δ' εἰσὶν αὗται ἐν τῇ ἐργασίᾳ μάλιστα τῆς κεφαλῆς. Ἐν τῇ μορφῇ ἀμφοτέρων ἐπανθῇ τὸ τυπικὸν μειδίημα, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Β. Σφιγγὶ ἡ λεπτότης τῶν χειλέων καὶ ἡ διὰ γραμμῶν σκληροτάτων δῆλωσις τοῦ τε φίλτρου καὶ τῆς νύμφης καὶ τῶν χαλινῶν τῶν χειλέων καθιστᾷσιν αὐστηροτέραν τὴν τοῦ προσώπου ἔκφρασιν· ἀρχαϊκωτέρα δ' ἐστὶ καὶ ἡ τῶν ὀφθαλμῶν θέσις, ἐγκαρσιωτέρων πρὸς τὴν ῥίνα καὶ μᾶλλον προβεβληκότας ἐχόντων τοὺς βολβοὺς· καὶ τὸ μέτωπον δ' ἐστὶν ἀτεχνότερον εἰργασμένον. Ἐν τοῖς λοιποῖς ὅμως ἡ τεχνικὴ ἐργασία τῆς Σφιγγὸς εἶναι ἐντελεστέρα καὶ καταφανὴς εἶναι ἡ προσπάθεια τοῦ ποιήσαντος πρὸς ἀπομίμησιν τῆς φύσεως. Τὰ ζυγωματικά ὅσα δὲ δηλοῦνται σαφῶς, ἐν ᾧ ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Α. τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ προσώπου εἶναι πᾶν ἀτέχνως εἰργασμένον. Ὡσαύτως ἐν τῷ σφζομένῳ δεξιῷ ὡτὶ ἐπειράθη ὁ τεχνίτης νὰ παραστήσῃ τὸ τε πτερύγιον, καὶ τὴν ἑλίκαν καὶ ἀνθελίκαν καὶ τὴν κόγχην· καίπερ δ' ἀμαρτῶν τοῦ σκοποῦ, διότι πόρρω ἀπέχουσι ταῦτα τῆς ἐντελοῦς μιμήσεως τῆς φύσεως, κατέδειξε ὅμως, ὅτι ἀποφεύγων ὅσον ἐδύνατο τὴν πιστὴν καὶ ἀπηκριβωμένην ἀντιγραφὴν παραδεδεγμένων πλαστικῶν τύπων, ἐζήτην νὰ ἐμφυσήσῃ ζωὴν εἰς τὸ ἔργον του, ἔχων ὑπογραμμὸν πρότυπα ζῶντα. Καὶ ἡ τοῦ τραχήλου δ' ἐργασία ἐστὶ κρείσσων ἐν τῇ προκειμένη Σφιγγί, καίτοι ἀσαφῶς καὶ ἀορίστως διὰ γραφῆς μόνον ἐδηλώθη κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ συναρτὴ τῆς ὑποδερίδος μετὰ τῶν πτερύγων. Παν-

τελῶς δὲ διάφορος εἶναι ἡ κόμμωσις ἐκατέρας τῶν Σφιγγῶν. Ἐν ἀμφοτέραις ἡ κόμη φαίνεται ὥστερ περιθետος, ἀλλ' ἐν τῇ ὑπὸ στοιχ. Β. ἡ διασκευὴ αὐτῆς εἶναι παραπλησίᾳ τῇ τοῦ ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχαικοῦ μοσχοφόρου Ἑρμοῦ· δηλονότι εἶναι πεπλεγμένη· ψιᾶθου δίκην καὶ προσέτι ἀκτινοειδῶς καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων. Τοῦτο δὲ καὶ ἡ ἀνάδεσις ὅπισθεν διὰ ταινίας, κολάζουσι τὸ βαρὺ καὶ ἄχαρι τῆς κομμώσεως. Ἡ δὲ ὑπὸ στοιχ. Α. φέρει ἐν τῇ κεφαλῇ πῖλον, ὅσον ἐν μνημείοις τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπεικονίζονται φέροντες ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Χάρων, ὁ Ὀδυσσεὺς κλπ. καὶ ὅσον φέρει καὶ ὁ ἀρχαϊκὸς Ἑρμῆς, οὗ ἄνω ἐμνήσθημεν. Ὁ πῖλος κρασπεδοῦται ταινία ἢ στεφάνη, ἀφίησι δ' ἀκαλύπτους ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐξ ὀριζοντίους κυματοειδεῖς βοστρύχους, οἵτινες διερχόμενοι ὅπισθεν τῶν ὠτων καταπίπτουσι παραλλήλως καὶ κανονικῶς πρὸ τοῦ στήθους. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ βόστρυχοι οὗτοι δὲν στενοῦνται ὡς ἔπρεπεν ὅπισθεν τῶν ὠτων, ἀλλὰ πρὸς ὑπερνίκησιν τῆς δυσκολίας ταύτης μόνον κατὰλληλον τρόπον εὗρεν ὁ καλλιτέχνης νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν βοστρύχων ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ εἰς τέσσαρας, προσθεῖς τοὺς ἄλλους δύο κατωτέρω τῶν ὠτῶν, οὕτως ὥστε φαίνονται ὡς διατρυπῶντες τὴν σάρκα (1)· τὴν δυσχέρειαν ταύτην δὲν ἀπέφυγεν ἐντελῶς καὶ ὁ τὴν ἐτέραν Σφίγγα ποιήσας κατὰ τὴν διὰ ταινίας ἀνάδεσιν τῆς κόμης ἐν τῷ αὐχένι, ὑπεβοήθησέ πως αὐτὸν ὅμως ἡ ἀκτινοειδὴς διάταξις τῶν βοστρύχων. Ὅπισθεν δ' ἡ κόμη τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. Σφιγγὸς καλύπτει ὀλομερῆς τὸν αὐχένα καὶ τὰς ὠμοπλάτας, ἐκ δεκατεσσάρων ψιαθῶν βοστρύχων αποτελουμένη· οὕτω δ' ἡ κόμμωσις τῆς Σφιγγὸς ταύτης ἐστὶν ὁμοιοτάτη τῇ τῶν πλείστων ἀρχαϊκῶν ἀγαλμάτων, μάλιστα δὲ τῶν ἐσχάτως ἐν τῇ Ἀκροπόλει εὑρεθέντων. — Ἐτέρα δ' ἐκτὸς τούτων σπουδαιοτάτη διαφορὰ, παρατηρουμένη ἐν τῇ κεφαλῇ τῶν προκειμένων δύο Σφιγγῶν ἐστὶν ἡ τοῦ σχήματος τοῦ προσώπου αὐτῶν· τὸ μὲν τῆς ὑπὸ στοιχ. Β. εἶναι κανονικώτατον ὡσεὶδές, ἐν ᾧ τὸ τῆς ἐτέρας προσεγγίζει τῷ τύπῳ τῶν ἀρχαϊκῶν κεφαλῶν τοῦ ἀτ-

(1) Οἱ κατὰ τὸ ἀριστερὸν οὗς βόστρυχοι εἰσὶν ἐν ὅλῳ δέκα καὶ οὐχὶ ἑξ.

τικοῦ ἐργαστηρίου, σαρκωδέστερον ὃν καὶ μᾶλλον τετράγωνον ἐπίμηκες.

Διαφέρει δὲ καὶ τῶν πτερύγων τότε σχῆμα καὶ ἡ ἀπεργασία. Αἱ τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. εἰσὶ κομψότεραι καὶ ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκασώμεν ἐκ τῶν σωζομένων ἰχνῶν γραφῆς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἦσαν πεποικιλμένοι· καὶ ἡ ἔνωσις ἀμφοτέρων τῶν πτερύγων ἀπὸ τῶν νώτων καὶ ἄνω εἶναι τεχνικωτέρα, ἐν ᾧ ἐν τῇ ἐτέρᾳ Σφιγγὶ ἡ ἐργασία τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀδρᾶ καὶ βαρεῖα (1). Ὅμως ἐν τῇ Σφιγγὶ ταύτῃ αἱ πτέρυγες φαίνονται προσπεφυκυῖαι τῷ σώματι, ἐν δὲ τῇ ὑπὸ στοιχ. Α. παρέχουσι μᾶλλον ἰδέαν περιθέτου μεταλλικοῦ κόσμου, ἐμφαίνουσαι ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὴν εἶχεν ὡς πρότυπον ἔργον τι τῆς παλαιότερας τορευτικῆς τέχνης· ἰδίᾳ τοῦτο εἶναι κατὰ δῆλον ἐν τῇ πρὸς τοὺς βοστρύχους καὶ τὸν τράχηλον γραμμῇ τῶν πτερύγων, ἥτις μόνον διὰ τοιαύτης προϋποθέσεως ἐξηγεῖται.

Τὸ δὲ σῶμα ἀμφοτέρων τῶν Σφιγγῶν, σῶμα θηρίου καὶ πιθανῶς λέοντος, παρουσιάζει ἐπίσης σπουδαίας ἀπ' ἀλλήλων διαφοράς. Τὸ τῆς ὑπὸ στοιχ. Β. πεποιήται μετὰ πολλῆς τέχνης· τὰ ὅσῃ τῶν πλευρῶν ὑποδηλοῦνται σαφῶς, ἀξία δὲ προσοχῆς διὰ τὴν ἐντέλειαν αὐτῆς εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ σωζομένου μέρους τοῦ δεξιοῦ ἐμπροσθίου ποδός· μόνον ἐν τῇ ὁσφύϊ καὶ ἐν τοῖς ἰσχύϊσι παρατηρεῖται τις πλαδαρότης. Ἀλλ' ὁ κεκολοβωμένος δυστυχῶς κορμὸς τῆς ἐτέρας Σφιγγός, φαίνεται κορμὸς ἐρπετοῦ μᾶλλον καὶ οὐχὶ τετραπόδου, ἰσχνὸς ὢν καὶ καμπύλος καὶ δυσανάλογος· μετὰ τινος δ' ὑπερβολῆς δηλοῦνται καὶ τὰ ὅσῃ τῶν πλευρῶν.

Ἐκ τῶν διαφορῶν τούτων δυνάμεθα μὲν νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι αἱ εὑρεθεῖσαι Σφίγγες δὲν εἶναι ἔργα τοῦ αὐτοῦ τεχνίτου· ἀλλ' οὐδαμῶς τεκμηριοῦται ἐκ τούτων, ὅτι ἐποιήθησαν καὶ ἐν χρόνοις ἀφεστῶσιν ἀλλήλων. Οὐδ' ἔχει τινὰ ῥοπήν πρὸς διορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἐργασίας ἡ παρὰ φύσιν στροφή τῆς κεφαλῆς τῆς ὑπὸ στοιχ. Α Σφιγγός.

(1) Πλάτος τῶν πτερύγων ἐν τῇ συναφῇ μετὰ τῆς ῥάχews: τῆς μὲν Α. 0,187 τῆς δὲ Β. 0,26· ἐνδότερον τῆς Α. 0,138, τῆς Β. 0,152· ἐν τῇ κορυφῇ τῆς Α. 0,059, τῆς Β. 0,069, τῆς Β. 0,069. Μέγιστον πλάτος τῶν πτερύγων τῆς Α. 0,286, τῆς Β. 0,35.

Διότι προδήλως αὕτη δὲν πρέπει νὰ ὑποληφθῇ ὡς ἔνδειξις ἀτεχνίας ἢ ἀδεξιότητος τοῦ ποιήσαντος· πιθανώτερον φαίνεται μᾶλλον, ὅτι οὗτος δι' ἀρχιτεκτονικοὺς ἢ ἄλλους οἰουσιδήποτε λόγους προεῖλετο νὰ κολλουθήσῃ πιστῶς προϋπάρχοντι τύπῳ ἀπεικονίσεως Σφιγγός, οὗ παραδείγματα πρόκεινται ἡμῖν πρόχειρα ἢ ἐν Σπάτα εὑρεθεῖσα καὶ ἐν τῷ ἐνταῦθα κεντρικῷ μουσεῖῳ ἀποκειμένη ἀρχαϊκῇ Σφίγγι (1), καὶ ἡ χαλκῇ διπλοκέφαλος Σφίγγις τῆς Ολυμπίας (2).

Δὲν εἶναι βεβαίως τοῦ παρόντος νὰ πραγματευθῶμεν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας τέχνης θέματος τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς διαπλάσεως τῶν εἰκονικῶν παραστάσεων τῆς Σφιγγός, καὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν τέχνην τῶν ξένων ἔθνων καὶ πρὸς τοὺς ἑλληνικοὺς μύθους. Σκοποῦντες ἐν ἄλλῳ τόπῳ νὰ διαλάβωμεν ἐκτενῶς περὶ τούτου, ἀρκούμεθα νῦν νὰ παραπέμψωμεν εἰς τὰς ἐπ' ἐσχάτων δημοσιευθείσας σχετικὰς μελέτας (3). Ἀπλῶς δὲ σημειοῦμεν, ὅτι καὶ ὁ τύπος, ὃν ἐμιμήθη ὁ ποιήσας τὴν ὑπὸ στοιχ. Β. Σφίγγα, συνηθέστατος οὗτος καὶ μετὰ τινων παραλλαγῶν ἀπαντῶν ἐν πολυαρίθμοις μνημείοις τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀπὸ τῶν παλαιοτάτων μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἐσχάτης παρακμῆς, ἐπενοήθη ἐπίσης πρὸς πληρῶσιν ἀρχιτεκτονικῆς ἀνάγκης· διότι τὰ κατὰ τὸν τύπον τοῦτον πεποιημένα πλαστικά ἔργα ἐδύναντο προσφεύσασθαι νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς γωνιαῖα ἀκρωτήρια ναῶν (*acroteria angularia*), ἐν ᾧ τὰ κατὰ τὸν τύπον τῆς ὑπὸ στοιχ. Α. Σφιγγός ἐχρησίμευον ἴσως ἀντὶ καλυπτέρων ἡγεμόνων, ὡς μέσα ἀκρωτήρια (*acroteria mediana*).

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

(1) Δημοσιευθεῖσα ὑπὸ Α. Milehhofer ἐν Mittheil. des Inst. in Athen 1879 Πιν. Ε'.

(2) Βλ. Die Funde von Olympia. Berlin, 1882 πιν. 27. — Ausgrab. IV. πιν. 22. — Ἀμφοτέρων τῶν Σφιγγῶν τούτων τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς διαφέρει τοῦ τῆς ἐν Ἀκροπόλει.

(3) Milehhofer ἐνθ. ἀν. σ. 45 κτ. Πρὸς τοῦ αὐτοῦ. Die Anfänge der Kunst. Leipzig, 1883 σ. 10 καὶ ἄλλ. — J. Langbehn, Flügelgestalten der ältesten griech. Kunst. München, 1881 σ. 52 κτ. — Βλ. καὶ O. Jahn, Archäol. Beiträge σ. 112-121.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΣΑΒΑΖΙΑΣΤΩΝ.

Ἐκδίδομεν δύο λίθων ἐπιγραφάς, ὁμοῦ εὑρεθέντων ἐν Πειραιεῖ πρὸ μνηδὸς καὶ ἀγορασθέντων ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας. Ὁ τόπος τῆς εὑρέσεως μερικώτερον δὲν μᾶς ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ, ἵνα ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ ποῦ ἔκειτο τὸ ἱερόν τοῦ θεοῦ Σαβαζίου, ἐξ οὗ παρωνυμοῦντο οἱ λάτραι αὐτοῦ ἐρανισταί, οἱ στήσαντες τοὺς λίθους τούτους. Τὸ ὄνομα Σαβαζιασταὶ ἐσχηματισμένον κατὰ τὰ Ἀπολλωνιασταὶ Διονυσιασταὶ Σαραπιασταὶ κτλ. νῦν πρῶτον φανεροῦται, αὐτὸς δὲ ὁ θεὸς ἦδη ἐξ Ἀριστοφάνους Δημοσθένους Θεοφράστου Λουκιανοῦ καὶ ἄλλων συγγραφέων ἐγνωρίζετο ὡς ὁ κατὰ Φρύγας Διόνυσος. Ὁ δὲ Πειραιεὺς, ἐν ᾧ πλείστη ἦτο ξένων ἀνθρώπων συρροή, ὅτι καὶ θεοὺς πολλοὺς ξένους ἐφιλοξένοι, ἰδίᾳ ὑπὸ σωματείων, οὐχὶ δημοσίᾳ λατρευομένους, ἐγένετο μάλιστα ἐξ ἐπιγραφῶν γνωστὸν, κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας εὑρεθεισῶν. Περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν λατρευόντων αὐτοὺς, ἅπερ ἦσαν ἐρανισταί, θιασῶται, ὀργεῶνες καὶ περὶ τοῦ εἴ τινος ἔστι καὶ ὁπόση διαφορά σημασίας ἐν αὐτοῖς, ἀναγνώτω ὁ φιλομαθὴς τὴν σπουδαίαν πραγματείαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς σχολῆς P. Foucart: Des associations religieuses chez les Grecs. Paris, 1873, ἐν ᾗ πραγματεία καὶ περὶ τῆς οὐσίας τῶν ξενικῶν λατρειῶν καὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς αὐτῶν ἐπιβρόχης εἰς τὰ ἥθη τῶν Ἑλλήνων ἡ προσήκουσα ἐξέτασις γίνεται.

Στήλη λίθου Πεντελησίου, ὕψους 1,44, πλάτους 0,37 $\frac{1}{2}$, πάχους 0,08, τετραυσιμένη τὰ νῦν εἰς δύο συνεχῆ τεμάχια, κάτω δὲ κολοβή, σώζουσα ὅμως ἄνω τὸ ἀετωμάτιόν της μετ' ἀκρωτηρίων, εἶναι ἡ ἔχουσα τὸ ἐξῆς ψήφισμα.

Θ ε ο (i .

Ἀγαθῇ τύχῃ ἐπὶ Θεοκλέους ἄρχοντος Μουνιχιῶνος ἀγορᾷ κυρίαὶ ἔδοξεν τοῖς Σαβαζιασταῖς ἀνα-

5 γράψαι τὰ ὀνόματα τῶν ἐρα-

στῶν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν τῷ ἱερῷ.

ἱερεὺς

Ζήνων Ἀντιοχεύς

10 ταμίης καὶ
γραμματεὺς
καὶ ἐπιμελητῆς
Δωρόθεος Ὁαθεν.
ἐρανισταί

15 Εὐβουλος Σημαχίδης
Βάχχιος Μιλήσιος
Ξενοκλείδης Σουνιεὺς
Διοκλῆς Κολωνῆθεν
Ἑπαινός Φαληρεὺς νε-

20 Σωμένης Οἰναῖος
Ἑπαινός Φαληρεὺς πρε-
Διογένης Μακεδὼν
Φαῖδρος Μιλήσιος
Διογένης Ἀμφιτροπῆθεν

25 Ἀπελλῆς Κολωνῆθεν
Ἀπολλόδωρος Τρικορύσιος
Φιλοκράτης Εὐπεταίων
Θεοδόσιος Ἀχαρνεὺς
Κόιντος Προβαλίσσιος

30 Ἀρτέμων Λαοδικεὺς
Διονύσιος Λαοδικεὺς
Δημήτριος Ἀντιοχεὺς
Διόδοτος Ἀλιμούσιος
Διονύσιος Ἀλιμούσιος

35 Ἀθηνόδοτος Οἰναῖος,
Μενέδημος Μακεδὼν
Σήραμβος Αἰθαλίδης
Θεοδόσιος Ἀγνούσιος
Ζώβιος Ἡρακλεώτης

40 Διονύσιος Φλυεὺς
Εὐφρόνιος Φαληρεὺς
Εὐρύστρατος Κικυννεὺς
Ἀθηνόδοτος Οἰναῖος πρε-
Διονύσιος Ἑρμείος

45 Σώσος Μαρωνίτης
Φίλων

- Λύσις Παλληνεύς
 Πλούταρχος Αίγινητής
 Ἀριστοτέλης Παιανιεύς
 50 Ὡκυμένης Προβαλίσσιος
 Πύθων
 Πολέμαρχος Φαληρεὺς
 Σωσιγένης Προβαλίσσιος
 Ῥόδιππος Ῥαμνούσιος
 55 Σωσιγένης Ἀπαμεύς
 Φιλόστρατος Κολωνήθεν
 Μενέμαχος Παιανιεύς
 Ἀγαθοκλῆς δημόσιος
 Ἀριστόνικος Ὀῤῥθεν
 60 Δημήτριος Ἀλωπεκῆθεν
 Ληναῖος Μιλήσιος
 Θέων Ὀῤῥθεν
 Σωτᾶς Ἀναγυράσιος
 Εὐβουλίδης
 65 Δημήτριος Ἀμαξαντεύς

66ον ἐπὶ Μηδείου Μουνιχιῶνος

Σχῆμα γραμμάτων φαίνεται μοι τὸ τῶν πρὸ Χριστοῦ Ῥωμαϊκῶν χρόνων. Ὁ ἐν στίχῳ γ'. ἐπώνυμος τῶν Ἀθηναίων ἀρχῶν Θεοκλῆς νῦν πρῶτον γνωρίζεται. Θά ἦτο δὲ πλησιόχρονος τῷ Μηδεῖῳ, τῷ ἐν στίχῳ ξς'. ὃν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Hermann, Griech. Staatsalterth. εὕρισκω τεθειμένον ὑπὸ τὸ ἔτος 116 πρὸ Χρ. ὅπως καὶ παρὰ τῷ Dumont ἐν Fastes éponym. d'Athènes. Ὁ μὲν Μουνιχιῶν ὅτι ἐν τοῖς τῶν σωματείων τούτων ψηφίσμασι πολὺ συχνότερον ἢ ἄλλοι μῆνες ἀναφέρεται ὡς χρόνος καθ' ὃν ἐγίνοντο αἱ ἀγοραί (= συνελεύσεις), ἥδη παρατηρήθη ὑπὸ τοῦ Foucart (ἐνθα ἀνωτ. σελ. 16, (*)) ἀλλ' ὁ λόγος τούτου ἀγνοεῖται.

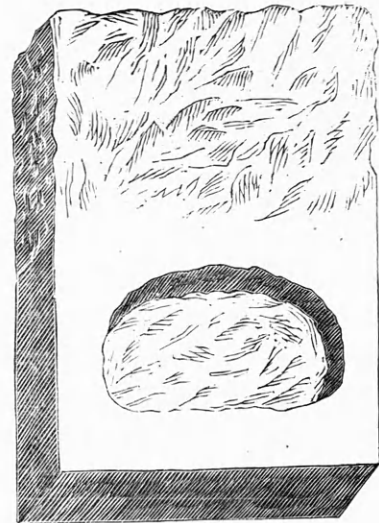
Ἐν τοῖς ἀναγεγραμμένοις ὅτι δεκατρεῖς εἶναι ξένοι σὺν καὶ τῷ ἱερεῖ, δὲν παραξενεύομεθα, μᾶλλον δὲ ὅτι καὶ δημόσιος, δηλ. δοῦλος εὐρεται εἷς, ὁ ἐν στίχῳ νη' Ἀγαθοκλῆς. Ὁ δὲ ἐν στίχῳ λθ'. Ζώβιος Ἡρακλεώτης ἴσως σχετιστέος πρὸς τὸν Ζώβιον Ζω-

(*) Ἐξ ἦσαν τότε, τῷ 1873, αἱ μνεῖαι τοῦ Μουνιχιῶνος, δέκα ἐγένοντο νῦν ἐκ δὲ τῶν ἄλλων μνημῶν δις ὁ Σκιροφοριῶν μνημονεύεται καὶ ἅπαξ ὁ Ἀνθεστηριῶν, ὁ Ἐλαργηβολιῶν καὶ ὁ Πυανοφιῶν.

βίου Ἡρακλεώτην, οὗ ὁ ἐπιτύμβιος κιονίσκος ἐξεδόθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν Ἐπιτυμβ. Ἀττικ. ἐπιγρ. ὑπ' ἀρ. 1738.

Ὑπὸ τὸν τελευταῖον ξς'. στίχον ὑπάρχει ἀκόμη ὀλίγος τόπος, ὡς τριῶν στίχων, πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ ὁρῶντι κενὸς γραμμάτων, ἀλλ' ἄδηλον εἰ καὶ ἐπ' ἀριστερὰ οὕτω ἦτο κενός, διότι ἐκεῖ λοξοῦ γενομένου τοῦ θραύσματος ἐξέλιπεν ὁ λίθος. Καὶ τοσαῦτα μὲν συντόμως περὶ τοῦ ψηφίσματος.

Ὁ δὲ δεῦτερος λίθος, ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ εὑρεθείς, εἶναι ὡσαύτως Πεντελήσιος, ἔχει δὲ σχῆμα πλακὸς τοιοῦτο·

μῆκος αὐτοῦ 0,50, πλάτος 0,34 1/2, πάχος 0,09. Τὸ ἀνεξέργαστον αὐτοῦ πρὸς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ μήκους του φανερώνει, ὅτι εἰσεχώρει ποτὲ οἰκοδομικῶς εἰς τοῖχόν τινα καὶ εἶχε θέσιν ὀριζόντειον, δεικνύων τοῖς παριοῦσι τὰ ἐγκεκολλημένα ἐπὶ τῆς ἔξω στενῆς τοῦ πάχους του πλευρᾶς γράμματα· τὸ δὲ ὁρώμενον ἄνω κοίλωμα δὲν ἔχει τὴν ἔσω ἐπιφάνειαν λείαν, ὥστε νὰ ἐκλάβωμεν αὐτὸ ὡς λεκάνης διὰ ὕγρὸν καὶ ἐπομένως τὸ ὅλον ὡς περιβόρραντήριον ἱεροῦ ἐνφοδομημένον πρὸς τῇ θύρᾳ, ὅποιον ἄλλοτε εὐρέθη ἐκ τοῦ ἐν Πειραιεῖ Μητροφῶου, ἔχον ὁμοίως ἐμπρὸς ἐπιγραφὴν τὴν δε· Νικίας ταμίας Μητροῖ θεῶν (ἀνέθηκεν)· ἴδε Kekulé, Die. ant. Bildw. im Theseion N° 371· ἀλλὰ πρέπει, νομίζω, νὰ θεωρήσωμεν τὸν ἡμέτερον λίθον

ὡς πεπονημένον ἵνα δεχθῇ ἐν τῷ κοιλώματι τοῦ ἀγαλμάτιον μετρίου μεγέθους, πιθανῶς τοῦ θεοῦ Σαβαζίου, συμφυῆς τῷ σφέλει, ὅπερ νὰ ἀνέθηκαν οἱ ἀναγεγραμμένοι τέσσαρες ἄνδρες ὡς ἱεροποιοί. Ὅτι δὲ ἱεροποιοὺς εἶχον καὶ αἱ ξενικαὶ λατρεῖαι καὶ δὴ ἐνιαυσίους, γνωστὸν καὶ ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ ταύτης τῆς νῦν ἐκδιδομένης, ἣτις ἔχει ὥδε:

Οἶδε ἱεροποιήσαντες ἀν-
έθεσαν ἐπὶ Σωσιγένης ἄρχον-
Νίκων Εὐτυχίδης
Δημοκλῆς : Μαντίθεος.

Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων εἶναι ἐπιεικῶς παλαιότερον τοῦ τῆς ἄλλης ἐπιγραφῆς. Καὶ ἡ κατάληξις δὲ Σωσιγένης ἀντὶ τοῦ καὶ ἡ τριστιγμος στίξις μετὰ τὸ Δημοκλῆς εἶναι ἀρχαιότητος τεκμήρια. Ὅθεν ἴσως δὲν σφαλλόμεθα, ἂν θεωρήσωμεν τὸν Σωσιγένη τοῦτον ὡς τὸν τοῦ ἔτους 342 πρὸ Χρ. ἄρχοντα καὶ ὅχι ἄλλον ὁμώνυμόν του, ὃν ὁ Dumont θέτει περὶ τὰ 268-263 πρὸ Χρ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 26 Φεβρουαρίου 1884.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΝ ΕΓΧΑΡΑΚΤΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ.

(Ὅρα πιν. 13).

Τὸ ἐν τῷ δεκάτῳ τρίτῳ πίνακι εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀπεικονιζόμενον ἐγχαράκτον κάτοπτρον ἀνῆκον τῇ συλλογῇ τοῦ φιλαρχαίου κ. Henry Grun, διευθυντοῦ τῆς ἐν Πάτραις Ἴονικῆς Τραπεζῆς, ὅστις ἐκθύμως παρεχώρησέ μοι αὐτὸ πρὸς ἔκδοσιν (1) ἔχει τὴν ἀκόλουθον παράστασιν. Ἐν τῷ μέσῳ γυνὴ ἐν ποδῇρει χιτῶνι φέρει κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρ' αὐτῇ δ' ἐτέρα μὲν γυναικεία γυμνή, περιβεβλημένην ἔχουσα μόνον τὴν

δεξιὰν κνήμην λεπτῷ ἐνδύματι, στηρίζει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς ὀσφύος· ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν δύο τούτων κεντρικῶν μορφῶν δύο νεανίαι ἐνδεδυμένοι βραχὺν ἀχειρίδωτον χιτῶνα καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα παρεμφερὲς κράνει φέροντες, στηρίζουσιν ἕκαστος τὸν ἀριστερὸν βραχίονα ἐπὶ κίονος· ἄνω ἐν τῷ ἐδάφει παρατηρεῖται ἀέτωμα· ἡ ὅλη παράστασις περικλείεται κύκλῳ ὑπὸ ἐμπλέκτου (entrelacée) κοσμήματος. Ἡ λαβὴ τοῦ κατόπτρου χωριστὰ ὑπὸ τὸν δίσκον ἀπεικονιζομένη, ἔχει καλὸν ἀρχιτεκτονικὸν κόσμον, ὡς βλέπει τις ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἡ διατήρησις δ' αὐτοῦ εἶνε ἀρίστη, ἡ ἐργασία ὅμως ἐπιεικῶς ἀμελής.

Ἡ ἐποχὴ τοῦ κατόπτρου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀρισθῇ ἐπ' ἀκριβείας. Τὸ ἐλληνικὸν ὅμως ὑπόδειγμα, τὸ ὁποῖον ὁ τεχνίτης εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν εἰς τὴν ἐξεργασίαν τῆς παραστάσεώς του, ὡς θέλομεν ἰδεῖ παρακατιόντες, ἡ ἐρωτικὴ ὑπόθεσις αὐτῆς, τὸ γυμνὸν τῆς ἐν τῷ μέσῳ γυναικείας μορφῆς, τὸ ἀντωπὸν τοῦ προσώπου, μάλιστα δὲ ἡ δεδηλωμένη αὐτῆς αἰδώς, πάντα ταῦτα εἶνε τεκμήρια πείθοντα ἡμᾶς νὰ κατατάξωμεν τὸ κάτοπτρον εἰς τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν περίοδον τῶν Τυρρηνικῶν

(1) Ὡς καὶ προφορικῶς εἶπεν ἡμῖν ὁ ἀξιότιμος κ. Grun καὶ δι' ἐπιστολῆς του ἐδήλωσεν, ἠγόρασε τὸ κάτοπτρον τοῦτο παρὰ χωρικοῦ Ἑλλήνος εὐρόντος αὐτὸ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ οὐχὶ παρὰ συνήθους ἀρχαιοπώλου· ὥστε ἂν οἱ λόγοι τοῦ πωλητοῦ ᾔνε ἀληθεῖς, δυνάμεθα πιθανῶς νὰ παράδεχθῶμεν, ὅτι τὸ κάτοπτρον εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἤδη χρόνους. Ὅτι δὲ τὸ κάτοπτρον εἶνε Τυρρηνικὸν καὶ κατὰ συνέπειαν ἔξωθεν εἰσαχθὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα, περὶ τούτου οὐδεὶς καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ γευσάμενος τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ. Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἐνταῦθα εἶνε μόνον, ἂν τὸ κάτοπτρον εἰσῆλθῃ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἢ νῦν διὰ τῆς ἀρχαιοκαπηλίας. Ἡμεῖς ἔχομεν λόγους ἰσχυροὺς διὰ νὰ πιστεῦσωμεν τὸ δεύτερον, ὅτι δηλαδὴ εἰσῆλθον νῦν διὰ τῆς ἀρχαιοκαπηλίας· τοὺς λόγους ὅμως τούτους ἐπειδὴ οὔτε τοῦ παρόντος χρόνου, ἀλλ' οὔτε πρὸ πάντων τοῦ παρόντος τόπου εἶνε νὰ ἐκθέσωμεν, παραλείπομεν. Ἰσως δ' ἄλλοτε ποτε, ἂν κριθῇ ἀναγκαῖον, γράψωμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, σχετιζομένου στενῶς πρὸς τὰ διάφορα εἶδη τῆς ἐμπορίας τῶν ἀρχαίων καὶ πρὸς τὰς προελεύσεις τῶν ἐν τοῖς διαφόροις τόποις τῆς Ἑλλάδος εὐρεθέντων κατόπτρων.

κατόπτρων, τὴν ὀριζομένην ἐξ ἑνὸς μὲν ὑπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀπ' ἐτέρου δὲ ὑπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων. Καὶ ταῦτα μὲν καθόλου τὰ κατὰ τὴν παράστασιν, τὴν διατήρησιν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ κατόπτρου.

Νῦν δὲ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξηγήσωμεν ἰδίᾳ τὰ τῆς παραστάσεως. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ ἐν ποδῇρει χιτῶνι, ἡ τὸ κράνος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσα μορφή, εἶνε βεβαίως ἡ Ἀθηναῖα, ἡ δὲ παρ' αὐτῇ γυμνὴ μορφή εἶνε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Ἀφροδίτη, οἱ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἰστάμενοι νεανῖαι εἶνε οἱ Διόσκουροι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύμματος καὶ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας δυνάμεθα πιθανῶς νὰ εἰκάσωμεν. Εἰς τοῦτο πειθόμεθα μάλιστα, ἐὰν παραβάλλωμεν αὐτοὺς πρὸς ἄλλα Τυρρηνικὰ κάτοπτρα, ἐν οἷς παρίστανται συνηθέστατα οἱ Διόσκουροι, ἄλλοτε μὲν τὴν αὐτὴν τοῖς ἐνταῦθα ἀναβολὴν φέροντες, ἄλλοτε δὲ γυμνοὶ μετὰ κράνους καὶ δόρατος, προσεπιγεγραμμένα ἔχοντες ἐνίοτε καὶ τὰ ὀνόματά των, Castor, Polux (1). Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι ὁ τεχνίτης εἶχεν ἑλληνικὸν ὑπόδειγμα πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ δὴ ὑπόδειγμα παριστῶν τὴν κρίσιν τοῦ Πάριδος, διότι αὐτὸ τοῦτο παρίσταται ἐν τῷ κατόπτρῳ, ὡς καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς παρούσης παραστάσεως πρὸς μεγαλειτέρας καὶ ἀσφαλεστέρας παραστάσεις τοῦ μύθου τούτου ἐπὶ Τυρρηνικῶν ἐπίσης κατόπτρων ἀπαντώσας (2). Περιεργὸν ὅμως φαίνεται, ὅτι ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς παραστάσεως δύο κύρια πρόσωπα, ὁ Ἑρμῆς δηλαδὴ καὶ ὁ Πάρις. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ συνηθεστάτῃ ταύτῃ παραστάσει, ἀπαντώσῃ ἐν διαφόροις μνημείοις τῆς τέχνης, οἷον ἐν ἀναγλύφῳ (3), ἐν ἀγγείοις (4), ἐν τοιχογραφίαις (5), ἐν κατόπτροις (6),

ἐν ἀναγεγραμμένοις λίθοις (cameen) (1), ἐν νομισμασιν (2), ἐν νομισματοσήμεσις (3), δὲν ἀπαντῶσι μὲν πάντοτε καὶ τὰ πέντε πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν παράστασιν τοῦ μύθου τούτου, ἤτοι ὁ Ἑρμῆς, ὁ Πάρις, ἡ Ἀθηναῖα, ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ἐλλείπουσι τινὰ αὐτῶν ἐνίοτε· οὕτω λ.χ. ἀπεικονίζεται μόνον ὁ Πάρις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἄλλης τινὸς μορφῆς (4), ἡ ὁ Ἑρμῆς μετὰ τῆς Ἀφροδίτης (5) ἢ μετὰ τῆς Ἀθηναῖας (6) ἢ μετὰ τῆς Ἥρας Ἀθηναῖας καὶ Ἀφροδίτης (7). Σπανιώτατα ὅμως καὶ σχεδὸν οὐδέποτε ἐλλείπουσιν ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης ἀμφοτέρω ὁμοῦ, ὁ Πάρις δηλονότι καὶ ὁ Ἑρμῆς (8), ἀλλ' ἡ παρισταμένου τοῦ Ἑρμοῦ, ἐλλείπει ὁ Πάρις, ἢ τὸν ἀντικείμενον ὑπάρχοντος τοῦ Πάριδος ἐλλείπει ὁ Ἑρμῆς. Καὶ ὑπάρχουσι μὲν παραδείγματα παραμορφώσεως τῶν ἑλληνικῶν ὑποδειγμάτων παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς κατόπτρων ἐξεργασταῖς καὶ παραλείψεις κυρίων προσώπων τῆς παραστάσεως (9), προερχόμεναι εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐξ ἀγνοίας τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας, εἴτε ἀκόμη καὶ ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς ἐργασίας διὰ βιομηχανικὰ μάλιστα προϊόντα, οἷα τὰ Τυρρηνικὰ κάτοπτρα, τὰ ὅποια κατεσκευάζοντο κατὰ ἐκατοντάδας ἀντιτύπων. Ἐνταῦθα ὅμως φρονῶ ὅτι ἡ ἑλλείψις τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Πάριδος, ἢ μᾶλλον ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν διὰ τῶν Διόσκουρων

(1) Τοιοῦτο τὸ ἐν Avignon κάτοπτρον. Πρβ. καὶ Friederichs, Berlins Antike Bildwerke II, σελ. 64.

(2) Βλέπε Gerhard, Etr. Spiegel. πίν. 194.

(3) Mon. ined. de l'Inst. arch. III, pl. XXIX. Πρβλ. Braun, Ann. XIII, σελ. 84—90. Welcker, Ann. XVII, σελ. 194—203. Millin, Gal. Myth. pl. CXXXIX N° 536.

(4) Welcker, αὐτόθι σελ. 147—192. M. Collignon, Catalogue de vases peintes N° 203, 259, 522.

(5) W. Helbig, Wandgemälde. N° 1281, 1282, 1283b, 1284, 1285, 1286, 1554. Millin, Gal. Myth. pl. CXLVII N° 537.

(6) Gerhard, Etrus. Spiegel I, 88, II, 186, 187, 189, 195.

(1) Mus. Flor. II, 24, 2. Gall. di Fir. V, 22, 1. Visconti, Opere Varie, II, p. 269, n° 355. Montfaucon, Antiq. expl. I. pl. CVIII, n° 1. Winckelmann, Descript. des pierres gravées de Stosch. III, 1, n° 195, 196, 197.

(2) Mionnet, Descript. III, p. 540, n° 503.

(3) Mionnet, II, p. 670 n° 257, Supplem., V, p. 580, n° 506. Mionnet, VI, p. 234, n° 1585. Raoul Rochette, Monum. ined. p. 262. Millin, Gal. Myth. pl. CLI, N° 538.

(4) Gerhard, Et. Spiegel. II, 186.

(5) Gerhard, αὐτόθι II, 189.

(6) Winckelmann, M. Ined. n° 413.

(7) Otto Jahn, Vasensammlung König Ludwigs N° 107, 641, 773, 716.

(8) Βλέπε Gerhard, Auserl. Wasenbilder πίν. LXVI. Mus. Gregor., II, πίν. XXXVII, 2. Πρβλ. καὶ Welcker, le jugement de Paris, ἐν Ann. del'Inst. 1845 σελ. 149, N° 4 καὶ 5, καὶ σελ. 155. N° 27.

(9) Οὕτω λ.χ. ἐν κατόπτρῳ, ἀπεικονιζόμενῳ ἐν Gerhard Et. Spiegel πίν. 251 Α παρίσταται ἡ Νίκη προσφέρουσα θυσίαν ἄνευ ξίφους καὶ ἐν ἄλλῳ, ὃ βλέπει ἐπίσης ἐν Gerhard, αὐτόθι πίν. 285, 1 ἐν τῇ παραστάσει τῆς γενέσεως τῆς Ἀθηνᾶς παραλείπεται τὸ κύριον πρόσωπον, ἡ Ἀθηνᾶ δηλαδὴ.

ἔχει ἀλλαγῶν τὸν λόγον τῆς. Ὁ λόγος οὗτος νομίζω εἶναι ὅτι ὁ τεχνίτης ἠθέλησε νὰ διακοσμήσῃ τὸ ἔργον τοῦ κατ' ἀκριβῆ συμμετρίαν (1), καὶ εἶχεν ἀνάγκην πρὸς τοῦτο δύο ὁμοίων συμμετρικῶν μορφῶν, ὅθεν ἐξελέξατο λίαν καταλλήλως τοὺς δύο *Τυρραρίδας*. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ τούτου λόγου ἐξηγεῖται διατί ἡ παράστασις τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ τόσον συχνά, ὅσον οὐδεμία ἄλλη ἐπὶ τῶν Τυρρηνικῶν κατόπτρων καὶ ἔνθα μάλιστα οὐδένα ἄλλον λόγον ἔχει ἢ ὑπαρξίς αὐτῶν. Καὶ ἐν τῷ παρόντι δὲ κατόπτρῳ ἡ παράξενος ὄντως ὑπόδεσις τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως δύναται νομίζω νὰ ἐξηγηθῇ.

Κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ τεχνίτης ἀντικατέστησε μὲν χάριν τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως τὸν Ἑρμοῦν

καὶ τὸν *Πάριν*, διὰ τοῦ *Κάστορος* καὶ τοῦ *Πολυδεύκους*, οὐδὲν ἥττον ὅμως διεφύλαξε τὴν ἀρχικὴν κίνησιν τῶν χειρῶν τῶν πρωτοτύπων μορφῶν, τὸ ὁποῖον μάλιστα βεβαιώνει ἔτι πλέον, ὅτι ὑπόδειγμα ἐχρησίμευσεν αὐτῷ ἡ κρίσις τοῦ *Πάριδος*. Ὁ εἰς δηλονότι τῶν Διοσκούρων, ὁ παρὰ τῇ Ἀθηνᾷ ἰστάμενος καὶ ἀνέχων τὴν δεξιάν, φαίνεται ὡς ἀποτεινόμενος καὶ προσομιλῶν τῷ ἀπέναντι αὐτοῦ, τῷ παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ ἰσταμένῳ Διοσκούρῳ. Κεῖται λοιπὸν οὗτος ἀντὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνῶ τοῦναντίον ὁ ἕτερος, πλησιάζων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη καὶ φαινόμενος, ὅτι ἀκροᾷται τρόπον τινὰ τῶν λόγων τοῦ Ἑρμοῦ, ἀντικαθιστᾷ τὸν *Πάριν* (1).

Κ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ ΙΕΡΟΥ.

(Ὁρα πιν. 12).

Καθὰ ὑπεσχέθημεν, παρέχομεν ἐν τῷ τεύχει τούτῳ πανομοιότυπον τοῦ δευτέρου τεμαχίου τῆς ἐξ Ἑλευσίνος ἐπιγραφῆς, οὗ τὴν μεταγραφὴν ὄρα ἀνωτέρω σελ. 117 ἐξ. Περὶ δὲ τοῦ τόπου τῆς εὐρέσεως τοῦ τεμαχίου τούτου καὶ τῶν διαστάσεων του εἴπομεν τὰ δέοντα αὐτ. σελ. 127 σημ. 1. Ἐνταῦθα προσθέτομεν καὶ σημειώσεις τινὰς συντόμους, ὧν αἱ μὲν ἀφορῶσιν εἰς τὰς ὀλίγας συμπληρώσεις, αἱ ἀπετόλμησα, ἢ ἀμφίβολά τινα γράμματα, ὀλίγα δὲ τινες εἶναι ἐρμηνευτικά, ἄνευ ὅμως ἀξιώσεως, ὅτι ἐξαντλοῦσι τὰ ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου μνημείου γεννώμενα ζητήματα.

(1) Καὶ παρὰ τοῖς ἀγγειογράφοις, ἂν δὲν παραμορφῶται ἡ παράστασις, κερματίζεται ὁμοίως ἐνίοτε ἐνεκα τῆς συμμετρικῆς διακοσμήσεως. Λόγου χάριν ἐπὶ ἀγγείου τινὸς ἡ παράστασις τῆς κρίσεως τοῦ *Πάριδος* διαμορφάζεται οὕτως, ὥστε νὰ κοσμήσῃ καὶ τὰς δύο ὀψεις αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς π. χ. ὀψεως τοῦ ἀγγείου ἀπεικονίζεται ἡ Ἡρα φέρουσα σκῆπτρον, ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀφροδίτη κρατοῦσα ἄνθος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄλλης ἡ Ἡρα πάλιν, ἡ Παλλὰς καὶ ὁ Πάρις καθήμενος καὶ κρατῶν βρόδον. Βλέπε *Weleker* ἐν *Ann. del'Inst.* 1845 σελ. 157 καὶ *Gerhard*, *Vasenbilder des königlichen Museums zu Berlin*, σελ. 24 N° 5.

Ἡ ἐπιγραφή, ὡς ἐν τῷ πανομοιότυπῳ φαίνεται, εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένη, ὁ ἀριθμὸς ὅμως τῶν γραμμάτων δὲν εἶναι πανταχοῦ ὁ αὐτός· διὰ τοῦτο ὅταν λείπη τὸ τέλος τοῦ στίχου ἢ συμπλήρωσις εἶναι πολλάκις ἀδύνατος ἢ ἀβεβαία. Συνήθως ἕκαστος στίχος ἔχει 78 γράμματα, τινὲς ὅμως μόνον 76, ὡς ὁ β. 67, ἄλλοι δὲ πάλιν 79 ἢ 80· τούτων τὰ τελευταῖα γράμματα εἶναι συμπεπυκνωμένα καὶ εὐρίσκονται εὐκόλως ἐν τῷ πανομοιότυπῳ. Κατὰ μέγα μέρος αἱ ἀνισότητες αὗται περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν γραμμάτων προέρχονται ἐκ τούτου, ὅτι ὁ χαρακτὴς οὐδέποτε χωρίζει τοὺς ἀριθμοὺς οὕτω, ὥστε τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῶν νὰ τίθηται εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπομένου. Τὸ τρίτον μέρος τῆς ἐπιγραφῆς, τὸ γ, εἶναι ἀμελέστερον κεχαραγμένον· καὶ ἐκ τούτου δὲ ἔτι γίνεται δῆλον, ὅτι δὲν εἶναι σύγχρονον τοῖς προη-

(1) Ἡ αὕτη στάσις καὶ χειρονομία τῶν Διοσκούρων ἀπαντᾷ καὶ ἐν ἄλλοις Τυρρηνικοῖς κατόπτροις, ἃ βλέπε ἐν *Gerhard*, αὐτόθι πιν. 276—278

γούμενοις, ἀλλ' ὀλίγον νεώτερον. Ἴσως δὲ καὶ ὁ χαρακτήρ δὲν εἶναι ὁ αὐτός.

Ὁφείλω πρὸς τούτοις νὰ ἀνακοινώσω τὴν ὁρθὴν παρατήρησιν φίλου μου τινός, ὅτι οὐδεμία τῶν τοῦ δευτέρου τούτου τεμαχίου πρυτανειῶν ἄρχεται ὅπως αἱ τρεῖς τοῦ πρώτου, δηλαδὴ διὰ τῶν· Λόγος ἐπιστατῶν κτλ. τοῦτο δὲ συμβαίνει διότι ὁ τίτλος οὗτος ἦν ἀναγκαῖος μόνον ἐν ἀρχῇ ἐκάστης στήλης ἢ σελίδος, ἦτοι ἐν ἀρχῇ τῆς πρώτης καὶ τῆς ἑκτῆς πρυτανείας· τὸ ὅτι δὲ καὶ ἡ δευτέρα πρυτανεία ἐπιγράφεται Λόγος ἐπιστατῶν καὶ ταμιῶν προήλθεν ἐκ τούτου, ὅτι ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ (σελ. 128) εἵπομεν, ὁ χαρακτήρ κατὰ λάθος ἤρχισεν ἀντιγράφων τὴν μίαν ἀντὶ τῆς ἑτέρας πρυτανείας, μέχρις οὗ παρετήρησε τὴν ἀπάτην του.

α.

στ. 26. Ὁ στίχος οὗτος κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐλλειπόντων γραμμῶν συμπληροῦται οὕτω [ἀνδράσιν ΔΠΙΙ, τὸ ἱμάτιον].

στ. 27. Διφθέροι ἡγοράσθησαν ἐπίσης δεκαεπτὰ.

στ. 28. Παρὰ δὲ τοῦ Ἀπολλοφάνους φαίνεται ὅτι ἡγόρασαν ὑποδήματα πρὸς 6 δρ. τὸ ζεύγος. Ὁ Ἀπολλοφάνης ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω Β 54.

στ. 29. Ὑποθέτω, ὅτι ἦν γεγραμμένον· [κονίας μέδι]μνοι κτλ.

στ. 34. Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί λείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου· ὑποθέτει τις ὅτι ἦν γεγραμμένον· καὶ τοὺς θρ[ιγκούς], ἀλλὰ τότε πῶς ἀναγινώσκονται τὰ μετὰ ταῦτα; ἴσως συμπληρωτέον οὕτω· καὶ τοὺς ὀρ[θούς] (δηλαδὴ κεράμους) θ[ε]ῖ[σι]ν, ἂν καὶ τὸ Θ φαίνεται βέβαιον.

στ. 41. Ἐκ παραδρομῆς ἔγραψα· τῷ ἀνδρί, ἐνῶ ὡς ἐν τῷ πανομοιότηπῳ εἶναι πρόδηλον, πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ· ἐκ[άστῳ].

στ. 42 ἐξ. Ἡ Ῥαρία, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ στίχου τούτου, ἦν τέμενος, ἐν ᾧ ὡς εἰκὸς δὲν ἦτο ὅσιον τὸ ἀποθνήσκειν ἢ θάπτειν νεκρούς. Ἐνταῦθα τίς οἶδε πῶς εὐρέθη νεκρός τις, ἐξήγαγον λοιπὸν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ ἐξήγγισαν τὸ μέρος διὰ τοῦ αἵματος χοίρου, ὡς τοῦτο εἴθιστο. Τὸ τέμενος τοῦτο ἐμισθοῦτο καὶ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του ἐδίδοντο

εἰς τοὺς τὰ Ἐλευσίνια νικῶντας κριθαὶ ἄθλα (πρὸς 6 στ. 39 ἐξ.).

στ. 44. Πᾶσαι αἱ συμπληρώσεις τοῦ στίχου τούτου, πλὴν τῶν ὄξ[υν]τρα [σιδήρ]ου, φαίνονται καὶ ἐμοὶ αὐτῷ πολὺ ἀμφίβολοι· τῆς δὲ λέξεως λ[η]νοῦ τὸ πρῶτον γράμμα δύναται νὰ ἦναι καὶ Α ἢ Δ.

στ. 47. Μετὰ τὸ σιδήρ διακρίνω τώρα ἔγνη τῶν γραμμῶν ΟΞ.

στ. 52. Μέγα λάθος τοῦ χαρακτοῦ ἐν· ὁδὸς κτλ. Τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ἀγνοῶ.

β.

στ. 8. Οἱ κατ' ἐνιαυτὸν ἱεροποιοὶ ἐπ' Εὐθυκρίτου ἄρχοντος (328—327) ἦσαν Κριτόβουλος Κολωνήθεν, Νικόμαχος Στειριεύς καὶ οἱ συνάρχοντες αὐτῶν (στ. 39)· κατωτέρω δὲ παραβαλλομένων πρὸς ἀλλήλους τῶν στίχων γ 1, 3 καὶ 7 γίνεται ὁ δῆλον, ὅτι ὁ Νικόδημος καὶ οἱ συνιεροποιοὶ αὐτοῦ ὀνομάζονται καὶ ἱεροποιοὶ ἐκ βουλῆς. Ἀπὸ τούτων τῶν ἐνιαυσίων ἢ ἐκ βουλῆς ἱεροποιῶν διάφοροι ἦσαν οἱ ἐπιμήνιοι, οἵτινες πιθανῶς ἐξελέγοντο ἐκ τῶν δικαστῶν, ὡς δύναται νὰ συμπεράνῃ τις ἐκ τῆς ὑπὸ Κουμανούδη ἐκδοθείσης ἐπιγραφῆς ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ (1883 σελ. 167). Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ὅμως ταύτης ἐξάγεται, ὅτι πρότερον καὶ οἱ ἐκ βουλῆς ἱεροποιοὶ δὲν ἦσαν ἐνιαυσιοὶ οὐδὲ τακτικοί, ἀλλ' ὡς οἱ ἐπιμήνιοι ἐξελέγοντο χάριν ὠρισμένης τινὸς ἐορτῆς· διότι στ. 14 ἐξ. διατάσσεται· δια|κληρωσάτω δὲ καὶ ἡ β[ουλ]ή σφῶν αὐτῶν ἱεροποιούς δέκα ἀνδρ[ας] ἓνα ἐκ τῆς φυλ[ῆς] ἐκάστης· ἡ διάταξις αὕτη θὰ ἦτο περιττή, ἐὰν ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ψηφίσματος, ὅπερ εἶναι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου, ἐπεβάλλετο εἰς τὴν βουλὴν ὑπὸ νόμου νὰ ἐκλέγῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τοὺς ἐξ ἑαυτῆς ἱεροποιούς.

στ. 16. Ἡ ἱματιοθήκη ἀναφέρεται καὶ πάλιν ἐν γ στ. 13.

Οἱ μούμενοι ἀνέθετον τὰ ὑφ' αὐτῶν κατὰ τὴν μύησιν φορούμενα ἐνδύματα (ιδ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. στ. 843—845). Ὡς δὲ ἐκ τοῦ στίχου τούτου δηλοῦται, ὑπῆρχεν ἴδιον οἰκοδόμημα δι' αὐτά.

στ. 25. Τὸ ὄνομα Ἀδύκων δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape· ὁ κ. Κουμανούδης ἀναγινώσκει Λεύκωνι καὶ ἐγὼ παραδέχομαι τοῦτο, ἂν καὶ τὸ

δεύτερον γράμμα ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς Β. Τὸ πρῶτον ὅμως εἶναι Λ.

στ. 29 ἐξ. Ἐνταῦθα ἐκ πολλῶν γίνεται καταφανές, ὅτι αἱ ἀρχαὶ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν ἐπιστάτων ἦσαν οὐχὶ ἐνιαύσιαι, ἀλλὰ τετραετείς. Τὰ πρῶτον μνημονεύμενα μεγάλα μυστήρια εἶναι τὰ τοῦ ἔτους 329 (1), τὰ δὲ ἐπὶ Ἀριστοφάνους ἀρχόντος τοῦ ἔτους 331. Ὡστε οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται ἔλαβον παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἄλλων τινῶν ἀρχόντων προκαταβολὴν ἢ μᾶλλον ἐπιχορήγησιν κατὰ τὰ ἔτη 331 καὶ 329· πάλιν δὲ κατωτέρω λαμβάνουσι παρὰ τοῦ Ὑπερείδου τὴν μίσθωσιν τῆς Ῥαρίας κατὰ τέσσαρα συνεχῆ ἔτη· διότι, ὡς ἀναμφιλέκτως προκύπτει ἐκ τῆς χρήσεως, ἣτις ἐν τοῖς ἐπομένοις στίχοις γίνεται τῶν καρπῶν τοῦ τεμένους τούτου, ὁ στ. 40 πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οὕτω· μεδίμνω[ν κρι (2) ΠΗΔΠΙΠΙ, ἐτῶν]|| τεττάρων γίνονται κτλ. Ἐκ τούτων ἔπεται ἀναγκαστικῶς, ὅτι αἱ λόγον δίδουσαι ἀρχαὶ ἦσαν τετραετείς. Ὅτι δὲ δὲν ἦσαν ἐνιαύσιαι, ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τις καὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς πρώτης πρυτανείας, ἐν ἣ (Α στ. 2—4) ἀναφέρεται τὸ περιὼν παρὰ ταμίαιν τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὼν παρὰ ταμίᾳ τοῖν θεοῖν καὶ τὸ περιὼν παρ' ἐπιστάταις. Τοῦτο δὲν θὰ ἐλέγετο, ἐὰν οἱ ταμίαι καὶ οἱ ἐπιστάται δὲν εἶχον τὴν ἀρχὴν τῶν καὶ τὸ προηγούμενον ἔτος.

στ. 35—39. Ἐν τῷ στ. 35 τελειώνει κυρίως ἡ πρυτανεία· τὰ μετὰ ταῦτα μέχρι τέλους τοῦ β εἶναι λογαριασμός ἴδιος περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς ἀπαρχῆς τῶν καρπῶν καὶ σχετικῶν τινῶν δαπανῶν. Ἐκ τοῦ περιόντος τῆς διαχειρίσεως αἱ ταμίαι παρα-

δίδουσι μέρος μὲν εἰς τοὺς διαδόχους τῶν ταμίας, τὸν Κάλλαισχρον καὶ τινὰ ἄλλον· τοῦτο καταβάλλει ὁ Ἀλεξίμαχος, ὅστις ἴσως ἦν ὁ τρίτος ταμίας τῆς παρελθούσης τετραετίας· μέρος εἰς τοὺς νέους ἐπιστάτας καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς ἱεροποιούς ἐκ τῆς βουλῆς ἢ κατ' ἐνιαυτόν.

στ. 40 ἐξ. Περὶ τῆς Ῥαρίας καὶ τῆς μισθώσεως αὐτῆς ἴδε τὰ ῥηθέντα ἐν α στ. 42 καὶ β στ. 29. Ὡς δὲ ἐν τῷ πανομοιότυπῳ φαίνεται, μετὰ τὸ κεφάλαιον τῶν μεδίμνων ἀκολουθεῖ ἐν Γ· ἐὰν τοῦτο εἶναι λάθος ἀντὶ Ι, τότε τὸ ποσὸν τῶν ἐπιμέτρων ἔχη τῷ ὄντι 257· ἐὰν ὅμως τὸ Γ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ, τότε τὰ ἐπίμετρα εἶναι 256. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. 42, ὡς καὶ ἐν τῷ στ. 44, φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε φράσις τις δηλοῦσα τὸν σκοπὸν, ἐφ' ᾧ ἐδόθη ὁ σῖτος τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις· τοιοῦτος ὁρισμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ λείπῃ, καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι μετὰ τὸ ἐπ[ι] διέκρινα τὸ ἄρθρον τὰς ἡ τοῦς, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος· μοι φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι ἐλέγετο ἐκεῖ ἐπ[ι] τοὺς ἀγῶνας, ὅτι δηλαδὴ πρόκειται περὶ ἀγώνων καθ' ἕκαστον ἔτος τελουμένων· τοῦτο δὲ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους. Κατὰ τοὺς ἐπομένους στίχους ἐδόθησαν ἄθλα εἰς τὴν τριετηρίδα 70 μεδίμνοι· εἰς τὴν ἱπποδρομίαν τῆς πεντετηρίδος πάλιν 70· ἐὰν δὲ δὲν θέλωμεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς τοὺς λοιποὺς ἀγῶνας τῆς πεντετηρίδος ἐδόθησαν 300 περίπου μεδίμνοι, ὅπερ θὰ ἦτο τῷ ὄντι ὑπερβολικόν, τότε εἰς τὸ σύμπαν κεφάλαιον τῶν ὑπερτετρακοσίων μεδίμνων περιλαμβάνονται καὶ οἱ 244 οἱ εἰς τέσσαρα ἔτη δοθέντες· ἄλλως τε καὶ ἡ λέξις σύμπαν ὑποδηλοῖ, ὅτι πρόκειται περὶ ὅλου ὁμοῦ τοῦ σίτου, τοῦ τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις δοθέντος· ἀλλ' ὁ συνυπολογισμὸς οὗτος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ σκοπός, πρὸς ὃν ἐδόθησαν τὰ διάφορα ποσά, ἦν ὁ αὐτός, ἥτοι οἱ ἀγῶνες. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ χαράκτης γράφει· σύμπαν κεφάλαιον ἱερεῦσι καὶ ἱερείαις εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων καὶ εἰς τὴν πεντετηρίδα, δὲν ἀναφέρει δὲ ἐτησίους ἀγῶνας· ἀλλ' ἐὰν καὶ οἱ 244 μεδίμνοι ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας τότε ἡ παράλειψις αὕτη τοῦ χαράκτου εἶναι εὐνόητος· δὲν εἶναι ὅμως τόσον εὐνόητος, ἐὰν οὗτοι ἐδόθησαν τοῖς ἱερεῦσιν οὐχὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ παραδείγματος χάριν πρὸς ἰδίαν τῶν χρῆσιν.

(1) Ὅτι ἐν στ. 28—29 ἐννοοῦνται τὰ ἐπὶ Κηφισοφώντος ἀρχόντος μυστήρια, ἐξάγεται νομίζω ἐκ τούτου ἀκριβῶς, ὅτι δὲν ὀρίζεται ὁ χρόνος αὐτῶν· ἐὰν δὲν ἦσαν τοῦ ἐνεστώτος ἔτους, τότε βεβαίως θὰ παρετίθετο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχόντος. Ὅτι δὲ μνημονεύονται δύο ἔτη καὶ παραλείπονται τὸ πρὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἀρχόντος καὶ τὸ μετ' αὐτόν, ὑποθέτω ὅτι ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς τριετηρίδας καὶ πεντετηρίδας περὶ ὧν κατωτέρω γίνεται λόγος, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἐτῶν 329 καὶ 331 συνέπεσε μία πεντετηρίς καὶ εἰς τὸ ἕτερον μία τριετηρίς· καὶ εἶναι φυσικόν, ὅτι κατὰ τὰ τοιαῦτα ἔτη αἱ ἐορταὶ πολλάκις ἀπῆλθον πλείονα χρήματα, ἢ ὅσα οἱ ἀποδέκται ἠδύνατο νὰ μερίσωσι.

(2) Δὲν πιστεύω, ὅτι ἔλειπεν ὁ ἀκριβέστερος οὗτος ὁρισμὸς τοῦ εἶδους τοῦ σίτου· ἄλλως τε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλλειπόντων γραμμάτων ἀπαιτεῖ τοῦτο· ὅτι δὲ εἶναι κριθαὶ καὶ οὐχὶ πυροί, ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου, ὅτι κατωτέρω (στ. 45 ἐξ) ἐκ τοῦ σίτου τούτου δίδονται τὰ ἄθλα εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ δὲ σχολιαστής εἰς Πινδ. Ἰσθ. 1, 57 (ἐκδοσ. Dindorf) λέγει· ἐν Ἐλευσίνι Δῆμητρος ἐστὶν ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν κριθαί.

Ἐπειτα ὑπάρχουσιν ἄλλα τινὰ τεκμήρια ἂν καὶ οὐχὶ τόσοι ἀρχαῖα, ὅτι πράγματι ἐν Ἐλευσίνι ἐτελοῦντο κατ' ἔτος γυμνικοὶ ἀγῶνες· οὕτω ἐν ταῖς ἐφηβικαῖς ἐπιγραφαῖς ἀπαντᾷ συχνὰ ἡ φράσις· καὶ ἀνειπεῖν τὸν στέφανον τοῦτον Διονυσίων τε τῶν ἐν ἄστει καινοῖς τραγωδοῖς καὶ Παναθηναίων καὶ Ἐλευσινίων τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν (ἴδε C. I. A. II n. 470, 471 καὶ ἀλλαχοῦ). Παναθηναῖα ἐννοοῦνται τὰ μικρὰ καὶ τὰ Διονύσια δὲ ἐτελοῦντο, ὡς γνωστόν, κατ' ἔτος· ἐὰν καὶ οἱ τῶν Ἐλευσινίων γυμνικοὶ ἀγῶνες δὲν εἶναι ἐτήσιοι, τότε πῶς συνέπιπτον τὰ ἐφηβικὰ ψηφίσματα πάντοτε μετὰ μιᾶς τριετηρίδος ἢ πεντετηρίδος τῶν Ἐλευσινίων; Ἐχομεν λοιπὸν οὕτω ἐτήσιους ἀγῶνας, τριετηρικοὺς καὶ πεντετηρικοὺς. Τούτων δὲ μόνον οἱ τριετηρικοὶ χρήζουσιν ἴσως δικαιολογίας τινὸς ἢ ἐξηγήσεως· ἀρκεῖ ὅμως νὰ ὑπομνήσωμεν, πόσον ἐν Ἐλευσίνι ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου ἦν στενωῶς συνδεμένη τῇ τῆς Δήμητρος καὶ Κόρης· ἀκριβῶς δὲ ἡ τριετηρίς ἦν συνηθεστάτη καὶ ἀρχαιοτάτη ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου ἑορταῖς (πρβ. Mommsen *Delphica* σ. 273 καὶ ὅσους συγγραφεῖς οὗτος ἀναφέρει). Ἐνεκα τούτου δὲ νομίζω, ὅτι καὶ τὸ ἕκτον τοῦ στ. 45 εἶναι ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ· εἰς τὴν. Διότι δὲν φαίνεται πιθανόν, ὅτι μόλις μετὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος εἰσῆχθησαν εἰς Ἐλευσίνα οἱ τριετηρικοὶ ἀγῶνες.

στ. 50 ἐξ. Ἐντεῦθεν ἄρχεται νέα παράγραφος, ἥτοι ἡ καταγραφή τῶν ποσῶν τοῦ σίτου, ὅσα ἐκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ τινες ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατεχόμενοι νῆσοι προσήνεγκαν ταῖς Ἐλευσινίαις θεαῖς ὡς ἀπαρχήν. Ἡδὲ ἀπὸ ἐτῶν εἶναι γνωστὸν ψήφισμά τι τοῦ δήμου Ἀθηναίων (Ἀθην. τόμ. 8 σ. 407 ἐξ. καὶ Foucart *Bull. de Corr. hell.* IV σ. 225 ἐξ.) κανονίζον τὴν ἀπαρχὴν ταύτην. Τοῦτο (στ. 5 ἐξ.) ὁρίζει· ἀπάρχεσθαι Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων κριθῶν μὴ ἔλαττον ἢ ἑκτέα, πυρῶν δὲ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν μεδίμων μὴ ἔλαττον (ἢ) ἡμιεκτέον. Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι ἡ ἀπαρχὴ τοῦ ψηφίσματος τούτου εἶναι ἡ αὐτὴ τῇ ἐπαρχῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, ἂν καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους λεξικογράφους (πρβ. τὰ Λεξικά καὶ τὴν Συναγωγὴν Λέξεων τοῦ Στ. Κουμανούδη) αἱ δύο

λέξεις διαφέρουσιν ἀλλήλων. Ἀλλὰ κατωτέρω (γ στ. 1) ἡ ἐπαρχὴ ὀνομάζεται ἀπαρχή, ἐν δὲ τῷ 6 στ. 79 ἀναγινώσκειται· Σανίδων δεκατεσσάρων τιμὴ καὶ γραφὴ πεντήκοντα δύο δραχμαί. Αἱ σανίδες αὗται εἶναι τὰ ἐν τῷ ψηφίσματι (στ. 26) μνημονευόμενα πινάκια, ἐν οἷς δέον ν' ἀναγράφεται τὸ μέτρον τοῦ καρποῦ τό τε παρὰ τῶν δημάρχων κατὰ τὸν δῆμον ἕκαστον καὶ τὸ παρὰ τῶν πόλεων κατὰ τὴν πόλιν ἕκαστην. Ἐκ τούτων ἀποδεικνύεται ἡ ταυτότης τῆς ἐπαρχῆς καὶ ἀπαρχῆς. Ἐὰν δὲ ὑποθέσωμεν, ὅτι αἱ τοῦ ψηφίσματος διατάξεις ἴσχυον καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς, τότε ἔχομεν ἀπαρχὴν κριθῶν μὲν ἑξακοσίων περίπου μεδίμων, πυρῶν δὲ τριάκοντα δύο περίπου, ἐπομένως παραγωγὴν ἐνὸς ἔτους ὀλοκλήρου τῆς Ἀττικῆς κριθῶν μὲν τριακοσίας ἐξήκοντα χιλιάδας μεδίμων, πυρῶν δὲ τεσσαράκοντα χιλιάδας περίπου. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι ἀληθεῖς, ἐὰν ὑποθεθῇ, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι προσήνεγκαν τῷ 328 τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τὸ ὑπὸ τοῦ ψηφίσματος ἐπιτρεπόμενον· διότι ἐὰν τινες πλουσιώτεροι ἢ εὐσεβέστεροι προσήνεγκαν πλεον τοῦ $\frac{1}{600}$ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἢ τοῦ $\frac{1}{1200}$ ἀπὸ τῶν πυρῶν, τότε ἡ παραγωγὴ ἦν μικρότερα τῆς ἄνω ὁρισθείσης· καὶ τοῦτο ἴσως εἶναι κατὰ τι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν πιστεύω, ὅτι δύναται νὰ μεταβάλῃ πολὺ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς· διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἀκριβῶς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐπιγραφῆς σιτοδεία ἐμάστιζε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως τὰς Ἀθήνας (πρβ. Schäfer *Demosthenes u. s. Zeit.* III. σ. 268 ἐξ. καὶ U. Koehler *Mittheil. d. arch. Inst.* VIII σ. 211 ἐξ.). Ἐνεκα τούτου οἱ πλεῖστοι περικρίσθησαν βεβαίως εἰς τὸ ἀπολύτως ὑποχρεωτικόν, καὶ ἂν τινες ἐδείχθησαν ἐλευθεριώτεροι, εἶναι πιθανόν ὅτι ἄλλοι, πρόφασιν τὴν ἀνάγκην ποιοῦμενοι, ὅλως παρημέλησαν τὸ πρὸς τὰς Ἐλευσινίας θεὰς καθήκον των. Παραδεχόμεθα λοιπὸν ὡς ἐγγυτάτους τῇ ἀληθείᾳ τοὺς εὐρεθέντας ἀριθμούς, ὅτι δηλαδὴ ἡ κατὰ τὸ ἔτος 328 παραγωγὴ σίτου ἐν Ἀττικῇ ἦν τετρακοσίων περίπου χιλιάδων μεδίμων. Ἀλλ' ἐνταῦθα προκύπτει ἀπορία τις, ἣν ἐγὼ δὲν ἀξιῶ νὰ λύσω ἐντελῶς, ἀλλὰ μόνον νὰ ὑποδείξω. Κατὰ τὸν Boeckh (*Staatshaushalt* I σ. 108 ἐξ.) κατηνάλισκον οἱ Ἀθηναῖοι

ἐτησίως 3,400,000 μεδίμνους· ἐκ τούτων 1,000,000 μεδίμνοι εἰσέγοντο ἔξωθεν, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μετὰ τῆς ἀναγκαίας σπορᾶς, ἐν ὅλῳ 2,800,000 μεδίμνοι παρήγοντο ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ. Ἐὰν τοῦτο ἦναι ἀληθές, τότε ἀνάγκη νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ ἀφορία τοῦ ἔτους 329 — 328 ἦν μεγίστη, ἀφοῦ παρήχθη μόνον ὅσον ἐσπάρη. Τοῦτο δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν, διότι αἱ σωζόμεναι εἰδήσεις δὲν παριστῶσι τὴν σιτοδεῖαν τόσον δεινὴν (ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ἐτριπλασιάσθη μόνον· ἴδε Δημ. κατὰ Φορμ. 38 ἐξ)· ἀρ' ἐτέρου δὲ ἡ ὑπερτίμησις ἦν ἐν μέρει τεχνητή, διότι Κλεομένης ὁ τῆς Αἰγύπτου σατράπης συγκεντρώσας ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἅπαν τὸ ἐμπόριον τοῦ ἐξ Αἰγύπτου σίτου ἐπωφελεῖτο αἰσχυρῶς τῶν δεινῶν περιστάσεων τῆς Ἑλλάδος (ἴδ' Boeckh ἐνθ' ἄνωτ. σ. 119). Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀφορία δὲν ἦτο τόσον ἐξαιρετικῶς μεγάλη, ἴσως μετεβλήθησαν οἱ ὅροι τῆς ἀπαρχῆς, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπαρχὴ οὐδὲν κοινὸν ἔχει μετὰ τῆς ἀπαρχῆς τοῦ ψήφισματος; Τοιαῦται ὑποθέσεις θὰ ἦσαν τὸ ὕστατον καταφύγιον ἡμῶν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ὑπάρχει νομίζω ἀπλουστερά ἐξηγήσεις τοῦ πράγματος. Ἡ Ἀττικὴ οὐδέποτε παρήγεν 2,800,000 μεδίμνους, καὶ τοῦτο ἐξάγεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ Boeckh. Κατ' αὐτὸν ὁλόκληρος ἡ Ἀττικὴ ἔχει ἐπιφάνειαν 2,304,000 πλέρων· τούτων 1,066,667 πλέθρα ἀναγκαιοῦσι πρὸς παραγωγὴν τῶν 2,800,000 μεδίμνων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξ 1,273,333 πλέρων διανέμεται εἰς γαίας χέρσους, εἰς δενδροφυτείας, ἀμπελοφυτείας, λαχανοκήπους καὶ ὄσπρια, εἰς καλλιέργειαν χόρτου πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν καὶ λειμῶνας, εἰς ἔλη, ρεύματα καὶ ποταμούς, ὁδοὺς, οἰκίας, ὄρη ὅλως ἄγονα, δάση κτλ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον ἐν Ἀττικῇ, ἥτις σχετικῶς πρὸς ἄλλας χώρας ἔχει τόσα ὄρη καὶ τόσον ὀλίγας πεδιάδας· πρὸς τούτοις εἶναι πιθανώτατον, ὅτι πᾶσαι αἱ καλλίτεραι γαῖαι ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς κῆποι ἀνθέων, λαχανικῶν καὶ ὄσπριων, αἱ δὲ ἀμπελοφυτεῖαι κατεῖχον μεγαλειτέρας ἐκτάσεις, ἢ ὅσον ὑποθέτει ὁ Boeckh. Ὑπολείπονται λοιπὸν διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ σίτου οὐχὶ 1,066,667 πλέθρα, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερα. Τὸ δὲ πάντων σπουδαιότερον, ὅπερ ὅμως ὁ Boeckh διστάζει νὰ παραδεχθῇ, εἶναι ὅτι καὶ τῶν ὑπολειπομένων ἀροσίμων

γαίων, ἂν οὐχὶ τὸ ἥμισυ, τοῦλάχιστον τὸ ἐν τρίτον ἔμμενε διὰ λόγους προφανεῖς πάντοτε ἄργον (πρβ. τὸ ψήφισμα τῶν Δυσάλεων ἐν Ἀθην. τόμ. 2 σ. 484 ἐξ· καὶ C. I. A. II. n. 600 καὶ τὸ ψήφισμα τῶν Πειραιέων C. I. G. n. 103). Ὁφείλομεν ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Boeckh (αὐτ. σ. 115) ἐκφράζει δισταγμοὺς περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὑπολογισμῶν, οὓς ἐποίει θέλων νὰ συμβιβάσῃ τὰς κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντιφατικὰς πληροφορίας τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ μὲν πληθυσμὸς τῆς Ἀττικῆς ἦν 500,000 ψυχῶν, εἰσέγοντο δ' ἔξωθεν 800,000 ἢ 1,000,000 μεδίμνοι. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται, ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τῇ εἰσαγωγῇ ταύτῃ ἔξωθεν δὲν περιλαμβάνεται ὁ σίτος ὁ εἰσαγόμενος ἐκ τῶν τοῖς Ἀθηναίοις ἀνηκουσῶν νήσων. Ἐκ τῶν στ. 6 61 ἐξ. καὶ γ 1 βλέπομεν, ὅτι αἱ τέσσαρες νῆσοι Σαλαμίς, Σκυρος, Λήμνος καὶ Ἱμβρος παρήγαγον κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν ὅλῳ 435,000 περίπου μεδίμνους, ἥτοι πλεόν τοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ παραχθέντος. Ἐὰν λοιπὸν ἐν τῇ ἀττικῇ παραγωγῇ συμπεριληφθῇ καὶ ἡ τῶν νήσων, τότε πιστεύω ἐξηγοῦνται μὲν πολλαὶ δυσκολίαι καὶ ἀπλοποιεῖται τὸ περὶ πληθυσμοῦ τῆς Ἀττικῆς ζήτημα, ἐξηγεῖται δὲ καὶ ἡ στοργὴ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὰς νήσους ταύτας.

Ἐν στίχῳ 50 ἐγὼ ἔγραψα 33 μεδίμνοι· ἀλλὰ τὰ τρία Μ δὲν εἶναι βέβαια· ἐν τῷ λίθῳ φαίνονται μᾶλλον ὡς τρία Η. Μετὰ δὲ τὸ [π]υρ[ῶν] λείπει ὡς φαίνεται ἡ λέξις ὀκτώ.

στ. 52. Τὸ Γ ἐν ἀρχῇ εἶναι Π, ὥστε αἱ τῆς Πανδιονίδος κριθαὶ ἦσαν 51 μεδίμνοι.

στ. 66. Ἐὰν ἀθροίσῃ τις πάντα τὰ ποσὰ τῶν κριθῶν, εὐρίσκει κεφάλαιον κατὰ τι μικρότερον τῶν 1108 μεδίμνων· τὸ λάθος ὑπάρχει εἰς τὰ μερικὰ ποσὰ, ὡς δεικνύουσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι (68 ἐξ.).

στ. 67. Ἐγραψα [κ]ροκῶνια, διότι νομίζω, ὅτι διέκρινα τὰ λείψανα τοῦ Κ· ἄγνοῶ ὅμως τί δύναται νὰ σημαίνῃ ἡ λέξις, λέγω μόνον ὅτι ἀναφέρεται ἐν Ἐλευσίνι ἱερὸν γένος τῶν Κροκωνιδῶν (ἴδε τὰς παραπομπὰς ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape). Ἰσως καὶ οὗτοι καὶ τὰ κροκῶνια εἶχον σχέσιν τινὰ πρὸς τὸν κόσμον τῶν θεῶν.

στ. 70. Τὸ ὅτι ὁ δῆμος ἔταξε τὴν τιμὴν τῶν κριθῶν καὶ κατωτέρω στ. 74 τὴν τῶν πυρῶν ἔχει σχέσιν ὑποθέτω πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν σιτοδείαν. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στ. συμπληρωτέον· ΠΔΔΔ[ΠΙ.

Υ.

στ. 1. Καὶ ἐξ Ἰμβρου κτλ. Ἡ ἔννοια εἶναι σαφής (ὁ Χαιρέστρατος ἐκόμισε τὴν ἀπαρχήν), ἡ φράσις ὁμῶς στρυφνή.

στ. 5. Ὁ χαράκτης ἔγραψεν· ὁβολοὶ δύο χρυσοῖ, καὶ ἴσως τοῦτο εἶναι τὸ ὀρθόν. Τότε καὶ

ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ συμπληρωτέον· ὁβολὸς δελφ[ικός]. Τὸ δὲ νομίσματος εἶναι ἴσον τῷ· κοινοῦ νομίσματος ἢ ἀξίας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου τούτου ἀφοῦ παρετήρησα καλῶς ἐπέισθην, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο γράμμα, ὥστε τὸ ὄνομα Λύκητι ἔχει καλῶς. Ὅτι δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐπομένου στίχου πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ οὐχὶ Πειρίθ[ω]ι, ὡς ἐγὼ ἔπραξα, ἀλλὰ Περιθοί[δη], τοῦτό μοι ὑπέδειξεν ὁ καθηγητὴς κ. Κουμανούδης.

ΧΡ. Δ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΘΡΑΚΗΣ

Τὸ ἐπόμενον ἐπίγραμμα δημοσιεύω, ὥς μοι ἐστάλη ἐκ Μεγάλου Μοναστηρίου τῆς ἐν Ἀνατολικῇ Ῥωμυλῇ ἐπαρχίας Καβακλῆ, δέκα ὥρας περίπου βορειοδυτικῶς τῆς Ἀδριανουπόλεως κειμένου· εἶναι κεχαραγμένον ἐπὶ βωμοῦ ἔχοντος σχῆμα δωρικοῦ κίονος μετὰ βάσεως, εὐρισκόμενον δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου. Περὶ τῶν μέτρων αὐτοῦ οὐδὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

ΤΟΝΔΕΡΟΤΕΙΔΡΥΣΑΝΤΟΘΕΩΙ ΕΡΙΚΑΛΛΕΙ
ΦΟΙΒΩ
ΑΠΘΑΛΛΩΝΙΣΗΔΕΚΑΣΙΓΝΗΤΟΙΠΑΙΔΕΣ
ΑΥΛΟΥΖΕΝΕΩ
Ε.ΚΕΔΕΤΩΝΠΑΤΡΩΣΑΝΑΣΑΠΑΜΚΗΝ
ΕΡΙΒΩΛΟΝ
ΛΥΤΛΦΟΙΕΤΗΣΑΝΤΟΚΑΤΑΧΘΟΝΑ
ΔΩΔΟΠΑΡΟΙΟ

Τόνδε ποτ' εἰδρύσαντο θεῶ(ι) [π]ερικαλλεῖ Φοίβω(ι)

Ἀπ[ο]λλῶνις ἡδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὐλουζένεω.

Ἐ[σ]κε δὲ τῶν πατρῶος ἀνὰ Σαπάρκην ἐρίβωλον,

[Α]ὐτ[άρ] οἱ [σ]τήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Τὸ μέτρον ἐν αὐτῇ ἔχει πολλὰ τὰ ἀμαρτήματα· διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ὀκνῶν συνεπλήρωσα ὁμῶς ἐν στ. 4 αὐτάρ. Ἡ Σαπάρκη οὐδαμοῦ μνημονεύεται, ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος (VIII, 110) ἀναφέρει τοὺς Σαπαίους μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, ὧν τὴν χώραν διήλθεν ὁ Ξέρξης ὁδεύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἄλλοι δὲ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ποιοῦνται μνηεῖαν αὐτῶν καὶ τῆς χώρας τῶν, τῆς Σαπαικῆς ἢ Σαπαικῆς. Θὰ ἔγραφον λοιπὸν ἐγὼ καὶ ἐνταῦθα Σαπαικῆν, ἐὰν μὴ τὸ μέτρον ἦναντιοῦτο. Καὶ ἡ Δωδοπάρος δὲ νῦν πρῶτον ἀπαντᾷ, ὥστε ἡ τόσον πτωχὴ γεωγραφία τῆς Θράκης πλουτίζεται διὰ νέου ὀνόματος.

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

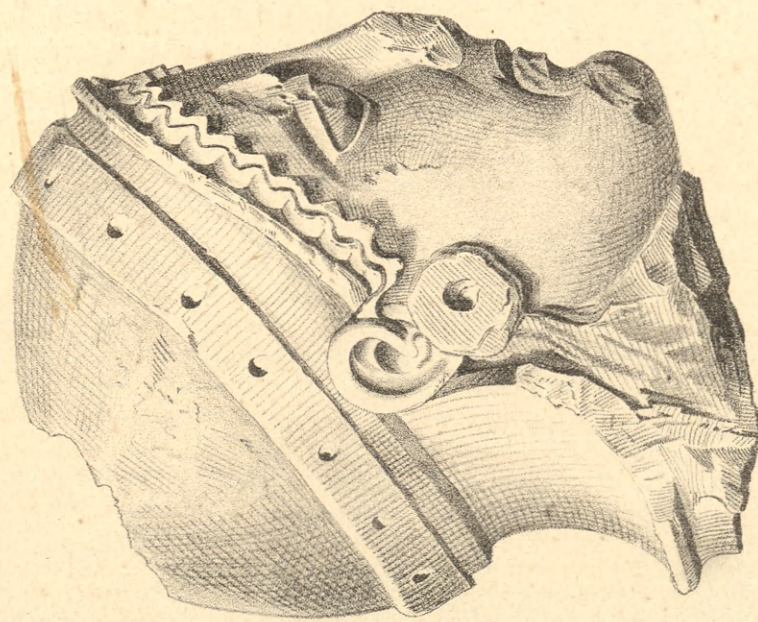
Σελ.	1—2	στιχ.	25	ἀντι	Φαληρεὺς	ἀνάγνωθι	Φαληρεὺς
»	3—4	»	64	»	Σφόνδυλον	»	σφόνδυλον,
»	10	»	25	ἀντι	πίττα	»	πίττα
»	11	»	4	»	διόρθωσέ	»	διώρθωσέ
»	14	»	1	»	ἀπεκατέστησε	»	ἀποκατέστησε
»	15	Σημ.	2	»	σήμερον	»	σήμερον,
»	19	»	5	»	διόρθωσεν	»	διώρθωσεν
»	21	»	8	»	ΓΗΓΛΟΝ	»	ΡΗΓΛΟΝ
»	85	»	27	»	βεβλαμμένοι	»	βεβλαμμένοι
»	95	»	34	»	ἐνός καὶ τοῦ	»	ἐνός δὲ καὶ τοῦ
»	99	»	14	»	Ἀ[ξ]η[γιεύς]	»	ἀ[ν]ή[ρ]
»	133	»	5	»	Μυστιπόλοι	»	Μυστιπόλοι
»	143	»	1	»	Ἱερο[φάντης]	»	Ἱερο[φάντης]
»	146	»	8	»	εἴσατο	»	εἴσατο
»	156	»	6	»	Παλῖος	»	Π[ό]πλιος Αἴλιος
»	191	Σημ. 3	4	»	ὡς ἐκ τοῦ	»	ἐκ τοῦ
»	196	»	16	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΠ	»	ΠΡΩΤΩΝΑCΙΑCΠ

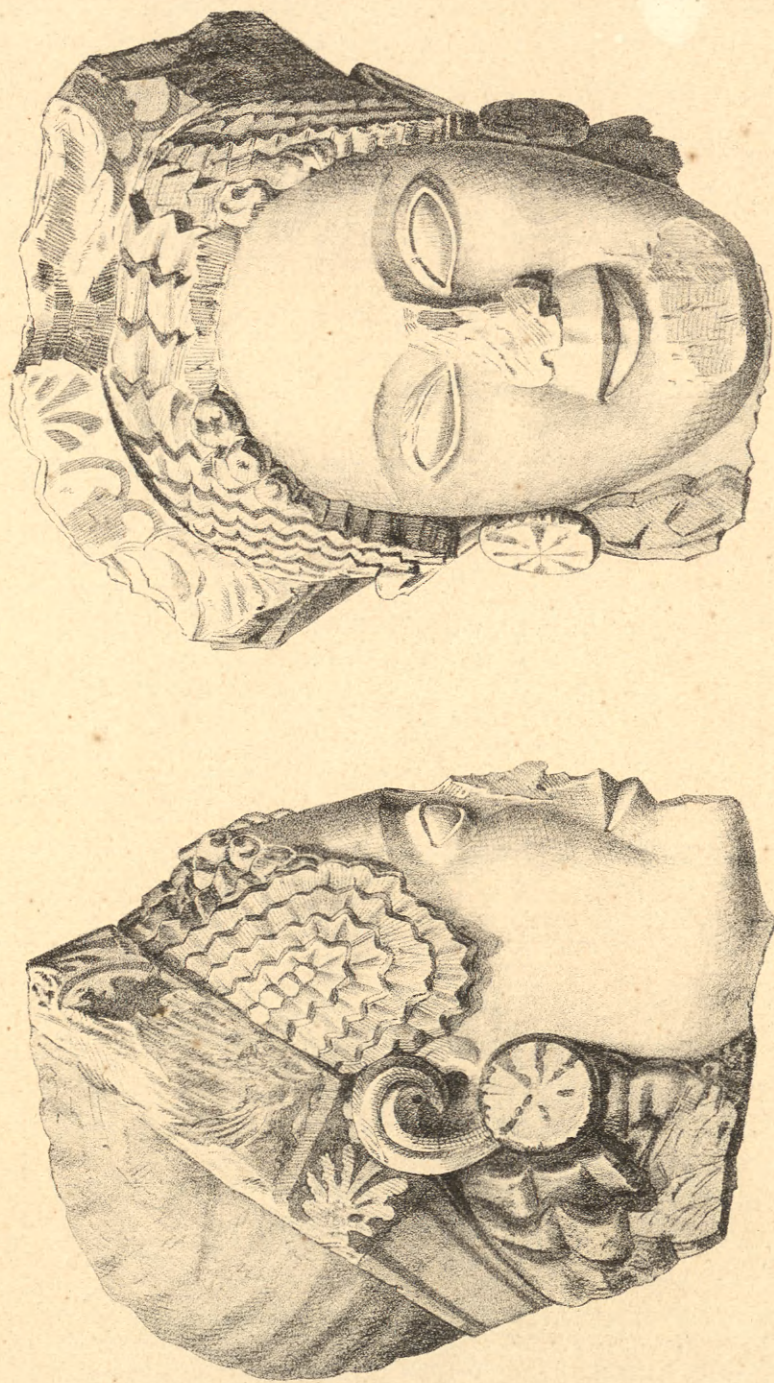

ΑΓΓΕΙΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

I.

Π.

ΚΕΦΑΛΗ ΕΞ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ.

III.

ΚΕΦΑΛΗ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΤΑΝΑΓΡΑΪΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

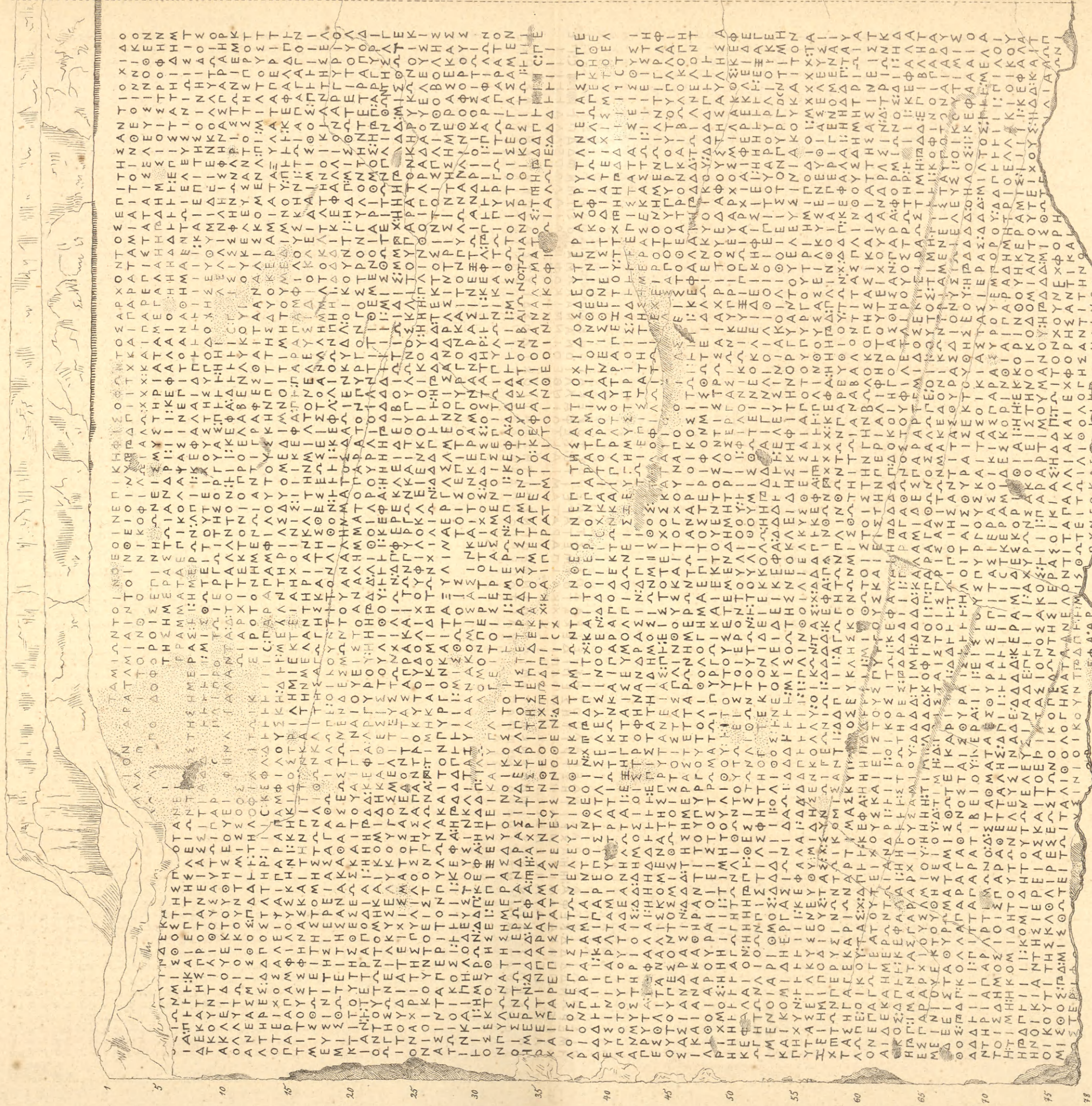
ΒΟΙΩΤΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ

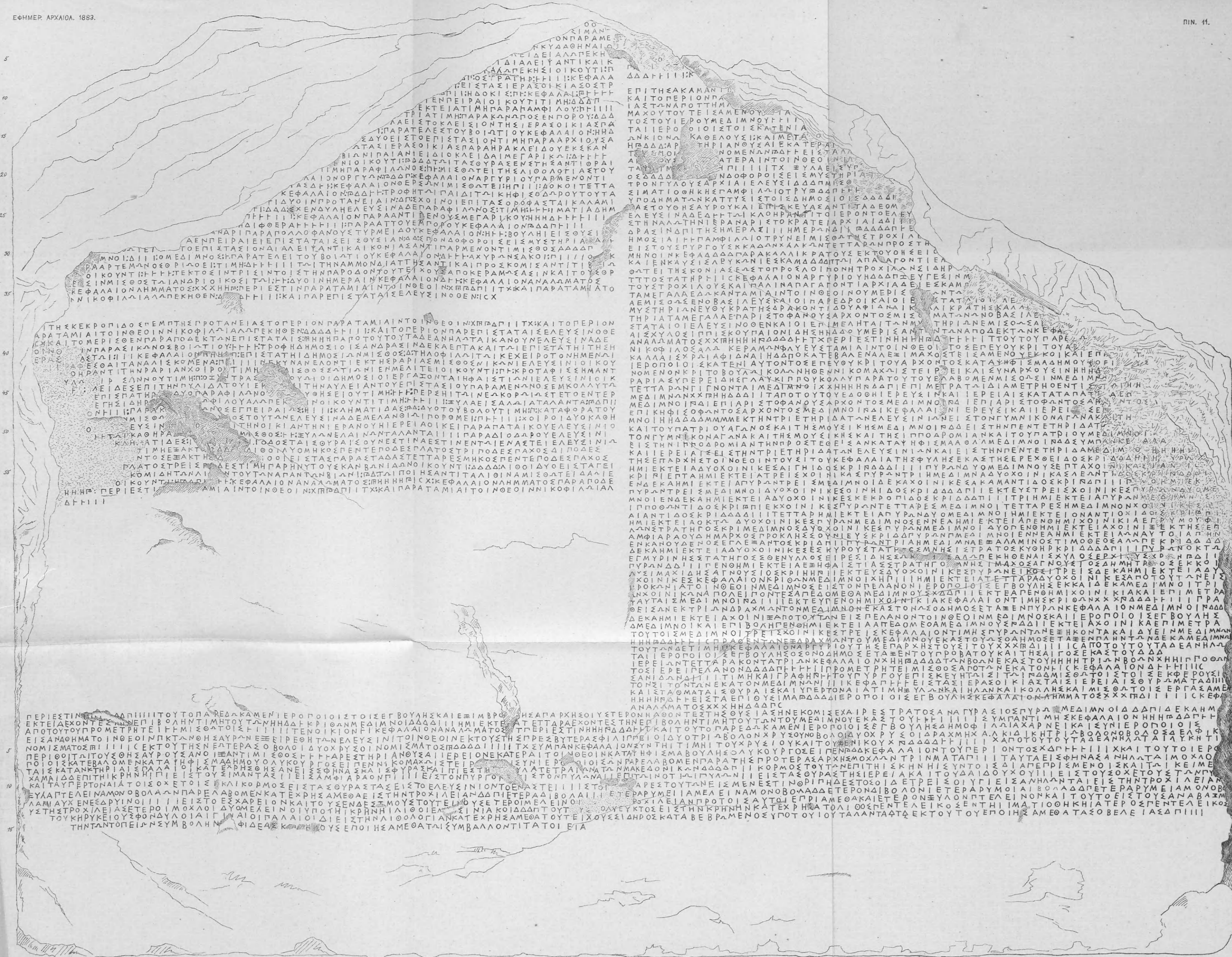

Πλατινοτύπια

Ἀδελφῶν Ρωμαίδων, Ἀθήνησιν.

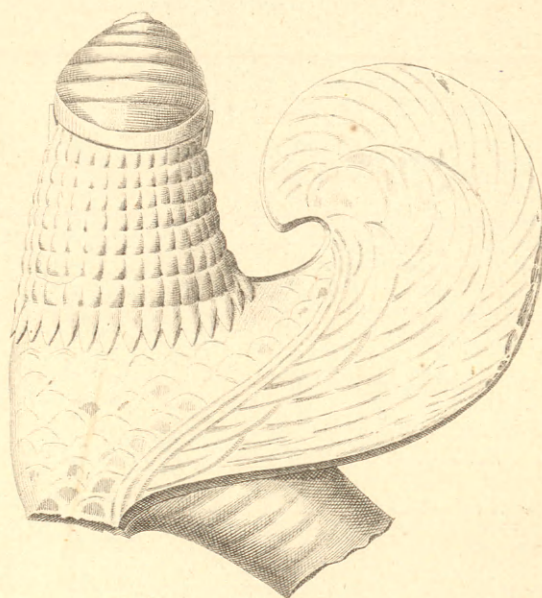

[illegible]

A

A²

B.

B²

ΣΦΙΓΓΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ.

ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΝ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ

